

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE,
MADRAS.

Kalignanai Malikai Book Depot.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவெண்காட்டிகள் புராணம்

என்னும்

பட்டணத்துப் பிள்ளையார்

புராணமூலமும்,

சொர்க்கபுரம்.

ஸ்ரீமத் இராமலங்கத்தம்பிரானவர்கள் மாணிக்கர்
தி - வாடிவேலு முதலியாரவர்களியற்றிய
விசேடண உதாரணங்களோடுகூடிய

பொழிப்புரையும்.

சித்தாந்தசாரம் - அஷ்டாவதானம்

சிவஸ்ரீ-கலியாண சுந்தரயதிந்திரரால்
பார்வையிடப்பட்டது,

சைவநூலுரைப்பிரசாரணர்

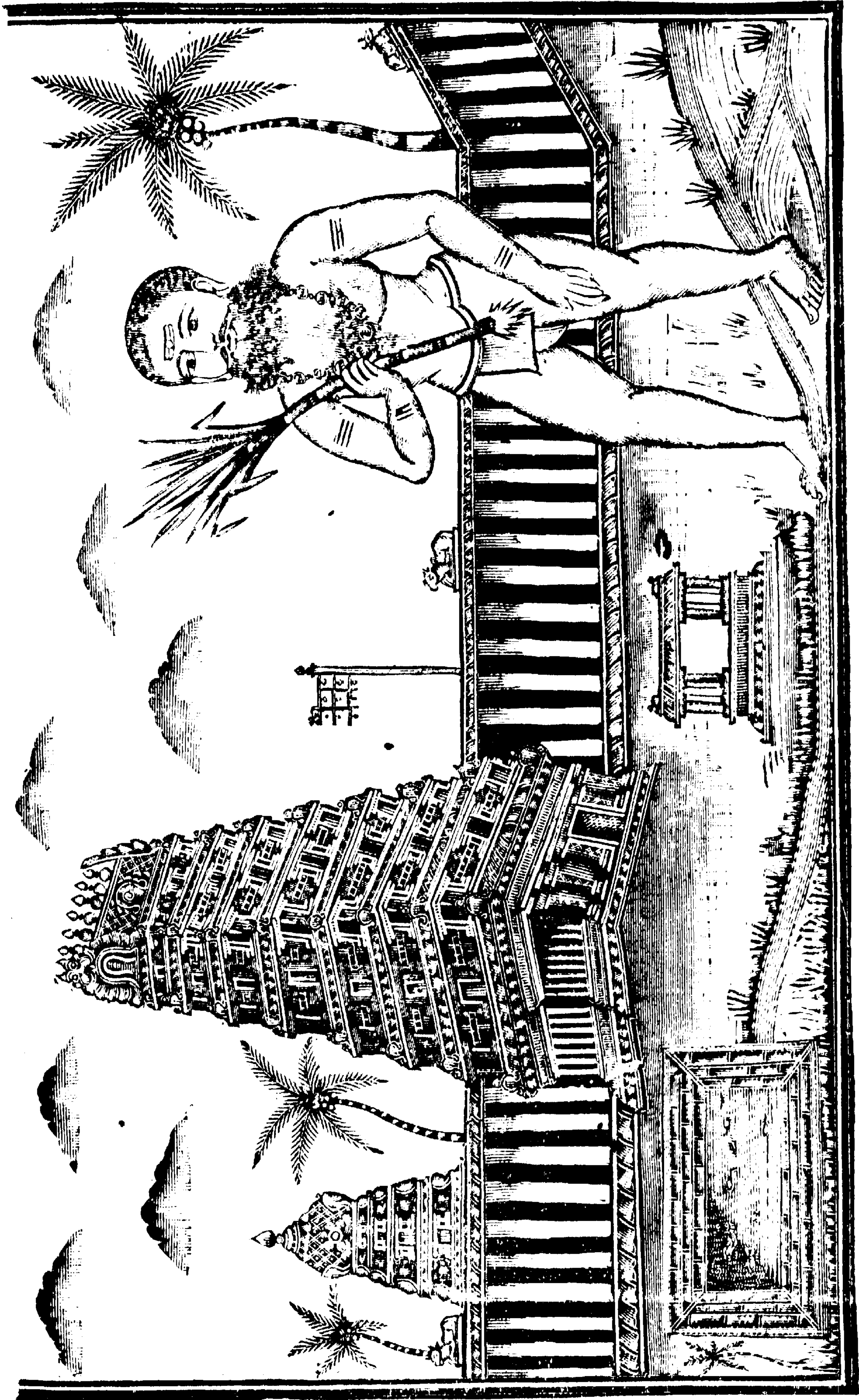
ஸ்ரீ-குமாரவேலியுத முதலியாரவர்கள்
சகோதரர்

S. R. மாணிக்க முதலியாரவர்களால்

சென்னை : கோள்டன் பிரஸ், டைமண்டி பிராஸ்சில்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இரண்டாம் பதிப்பு.

(Copy Right.) 1915. விலை ரூபா. 1-8-0.



முக்ஷை



“ நீரின் றமையா துவகேனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தோழுக்கு ”

எனத் திருவள்ளுவநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தவாறு என்றும் வற்றுகக் காவிரி யென்னும் ஜீவநதியால் நீர்வருவாயுடைமையின் நீர் நாடென்றும், அதனால் விளையும் வளப்பங்கள் யாவு முடைமையின் வளநாடென்றும் எவராலும் புகழ்ப்பெற்று, ஓளவைப்பிராட்டியா முழுவாக்கினால், “சோழடைத்து” என்றோ தப்பெற்ற சோழநாட்டின்கண்ணுள்ள காவிரிப்புட்டியாட்டினத்தில் அளகையர் கோன் அவதாராய்த் திருவுருக்கொண்ட திருவெண்காட்டடிகளின் திவ்ய சரிதத்தை, இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய ஐந்தாறு வருடங்கட்கு முன்னரே, சிதம்பரத்தில் வசித்திருந்த சைவானந்த தம்பிரானொருவர் அத் தலவாசிகளாகிய பல பெரியோர்களின் வேண்டுகோட் கிணங்கி, கர்ணபரம்பரையாகத் தாமுணர்ந்துள்ள வரையில் ஞாபகப்படுத்தி ஒருவாறு தொகுத்து முந்தூற்று முப்பத்தாறு செய்யுட்களால் பூர்புகாரீசநக்கம் ஆட்கொண்டசநக்கம் துறவறீசநக்கம் என்னும் மூன்று சநக்கங்களடங்கிய புராண மொன்றியற்றினார். அப்புராணம் அன்றுமுதலின்றுகாரும் இந்நாட்டினும் அத்திருவெண்காட்டடிகளின் அவதார நாடாகிய தென்னாட்டினும் மற்றெந்நாட்டினும் விசேட மதிப்பாகவே வழங்கிவருகின்றது. இஃ திங்ஙனமாக, ஓடி புராணத்தை, மகாகண்டப்பொருந்திய இயற்றமிழாசிரியர் விசாகப்பெருமானையரவர்கள் முதன்முறை செவ்வனே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார். அப் பதிப்பு செலவாய் வெகுவருடங்க ளானபிறகு, கல்விசாலாச்சிலர் அதை அச்சிடத் தொடங்கிச் செய்யுட்குரிய எழுத்து அசை சீர் தளைமுதலியவற்றைச் சற்றுக் கவனியாமலும் பொருட்கோக்கமில்லாமலும் பலவாறு ஆபாசப்படுத்தி அச்சிட்டுப் பரவுவித்தார்கள். பிரதமப் பதிப்புகிடைக்காமையின் இப் பதிப்பை வாங்கத் தொடங்கினோருட் கல்வி சாஸ்திரரும் அச் செய்யுட்களின் பிழைபாடுகளைத் திருத்திப் பொருள்கொள்வ தநகையாயிருந்ததென்னின், எனையோர் அச் செய்யுட்களின் பொருளுணராதலையந் திருந்தார்களென் றறையவும் வேண்டுகோ? இவ்வாறு தெருமாலுறாவாறு திருத்தித் தெளிவான பொழிப்புரையொன் றெழுதி யச்சிட்டு வெளிப்படுத்தின மிக்க பேருபகாரமாகுமென் றெம்மைப் பலவருடங்களாகப் பலர் பன்முறை கேட்டுக்கொண்டதோடு, இப்போது இப்புராண வுரைப்பதிப்புக்குத் தலைவராகிய மாண்பு. துணர்வேலாயுதழநலியாநீர் யாம் தடுத்தாரைத்தற் கேலாதவர்களைக் கொண் டெமக் குரைப்பித்துக் கேட்டுக்கொண்டதால், மேற்குறித்த முதற்பதிப்பையும் அதற்கும் முந்திய ஏட்டுப்பிரதியையும் சேகரித்து, அவற்

றுள்ளும் சுவனப்பழுதாலும் பராமரிக்கைக் குறைவாலும் எழுத்துப்பிழைகளாலும் நேர்ந்திருந்த வழுவக்களைத் திருத்தி, எமது சிற்றறிவிற் கெட்டியவரையில் ஓர் பொழிப்புரையெழுதி, அதற்குரிய விசேடணங்களும் உதாரணங்களும் விளக்கி, சை குமரவேலாயுதமுதலியாருக்குக் கொடுக்க, அவர் அச்சிட்டிச் சஞ்சிகை ரூபமாய் வெளிப்படுத்தினர்.

இங்ஙனமாக, பெரியோர் பாடல்களிற் பிற்காலத்து நேர்ந்த பிழைபாடுகளைத் திருத்திப் பிரபலப்படுத்துவதே பெரும் புண்ணியமென்றும், நல்லோர் பாடலை ந'சமாக்கி கவீனப்பாடல் சேர்த்தல் நலமல்லவென்றும் கருதி மனங்கரையாராகிய ஓர் புலவர் அப்புராணபாடல்களுட் சிலவற்றை, நீக்கியும், சிலவற்றைத் திருத்தியும், நூதனப் பாடல்கள் பலவற்றைச் சேர்த்தும், பதவுரையெழுதி, இலக்கணக்குறிப்பு விசேடணம் உதாரணமென்னும் இவற்றுடன் அச்சிட்டிச்சஞ்சிகை ரூபமாய் வெளிப்படுத்தத் தொடங்கி இற்றைக்கு இரண்டு சஞ்சிகைகள் வெளிப்படுத்தினர். எம திப்பிராயமாவது சிறந்த மகானாகிய திருவெண்காட்டிகளைக் குறித்த புராணம் செய்யுள்ரூபமாயிருத்தலானும், அச்செய்யுட்களுள் பலவகைப் பிழைபொதிந்த பதிப்புடையதாயிருத்தலானும், இச்செய்யுட்களை அவ்வப்பா வினங்கட்குரிய எழுத்து சீர் தளை எதுகை மோனை என்னும் இவைகள் பிழையறத் திருத்தி, அப்புராணசிரியரின் கருத்து வாசிப்போர்க்கு நன்கு விளங்கச்செய்தற் கேற்ற பொழிப்புரை எழுதி, அதற்குரிய விசேடணங்களும் உதாரணங்களும் விரித்துக் காட்டவேண்டுமென்பதே. அவ்வதிப்பிராயத்தை எமது புன்புலமைக்குப் பொருந்தியவாறு பூர்த்திசெய்தேம். எம்மினும் மிக்க அறிவுடையோர் இதன்கண்ணுள்ள பிழைகளைப் பொறுத்தல் கடமையாகலானும், எம்மையொத்தோரும் எம்மினிழிந்தோரும் எம்மைக்குறை கூறராலாகலானும், இதிற்பிழை கூறுவாரிலரென்பதுந்தேற்றமே. முடிவாகக் கூறுமிடத்து, முன்னோர்களாகிய சிறந்த வித்வசிரோமணிகளா லங்கீகரித் தச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டு வழங்கிவந்த (திருவெண்காட்டிகளை புராணச்செய்யுட்கள் முழுமைக்கும் உரை வேண்டுவோர், இப்பதிப்பினன்றி அப்பதிப்பினடையார்) இதனை நன்குணர்ந்து பழமை பாராட்டும் பண்பாளரி யாவரும் இப்பதிப்பையே நன்கு மதித்துக் கடைப்பிடியாகக்கொண்டு வாங்கி வாசித்துப் பயனடைவார்களென்று நம்புகின்றோம்.

இங்ஙனம்,

தி. வ டி வே லு.

அன்பார்களே !

சஞ்சிகை ரூபமாக வெளியிட்ட முதற்பதிப்பு முற்றுஞ் செலவாய்விட்ட மையாலும், பலர் இன்னும் பிரதிகள்வேண்டுமென விரும்புவதாலும், திருப்பாதிரிப்புலியூர் குளியார்மடம் ஸ்ரீ ஸ்ரீ. சிவஷண்முக மெய்யஞ்ஞான சிவாகாரிய ஸ்வாமிகளும் இப்புராணத்தை இரண்டாமுறை அச்சிட்டால் பலருக்கும் உபயோகப்படும், பெரும் உபகாரமாயிருக்கும் என்று உத்தரவு அளித்த மையாலும், இவ்விரண்டாப்பதிப்பு பதிப்பிக்கலாயிற்று. இதில் 75 - ரூபாய் சிசம்பர நடராஜப் பெருமான் கால சந்திக்கட்டளைக்கு உபயோகமாக கொடுக்கப்பட்டன.

~~மு~~ S. R. குமரவேலாயுத முதலியார்.

சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவேண்காட்டடிகளென்னும்
பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராண

மூலமும் - உரையும்.

பாயிரம்.

விநாயகர்.

ஒளிமேவுந் தில்லைவனத் தோங்கியகற் பகவனமொன் றுண்டு
கண்டாற், நெளிமேவு மானந்த திருத்தமிழ் நினைந்தபடி செல்வஞ்
சேர்க்குங், களிமேவுந் தும்பிமுகக் கனிகாட்டும் விண்ணுறைகற்
பகமே போலு, மளிமேவும் பட்டணத்துப் பிள்ளைபுரா ணம்பகர்
தற்களிக்கு மன்றே.

(இதன்பதப்பொருள்.) ஒளிமேவும் தில்லைவனத்து—வினக்கமமைந்த
தில்லைவனமென்னும் திருத்தலத்தில்; ஒங்கிய கற்பகவனம் ஒன்று உண்டு—
மிக்கு வளர்ந்த கற்பகச்சோலை யொன்றிருக்கின்றது; கண்டால்—(அச்சோலை
யைப்) பார்த்தால்; தெளிமேவும்—பிரகாசமுண்டாம்; ஆனந்த திருத்தமிழ்—
பேரின்ப நடனம்புரியும்; நினைந்தபடி செல்வம் சேர்க்கும்—(அவரவர்கள்)
எண்ணியவாறு சொர்க்கபதவிகளில் அடைவிக்கும்; களிமேவும்—தேன்பொ
ருந்திய; தும்பி முகக்கனிகாட்டும்—வண்டுகணிதைந்த இடமமைந்தபழத்தை
யும் காண்பிக்கும்; விண்ணுறை கற்பகமேபோலும்—தேவலோகத்திருக்கும்
கற்பக விருட்சத்தையொத்த; அளிமேவும்—கருணைவாய்ந்த; பட்டணத்துப்
பிள்ளைபுராணம்—பட்டணத்துப்பிள்ளையாருடைய புராணத்தை; பகர்தற்கு
அளிக்கும்—அடியேன்பாடுதற்கு வாழும் பாலிக்கும்—எ-று.

அன்று-ஏ-அசைகள். இப்புராணம் மெய்ஞ்ஞானவொளிபெற்ற திருவே
ண்காட்டடிகளின் சரிதமாகலானும், மங்கலச்சொற்கள் இருபத்திரண்டனுள்
பரிதிமென்ப தொன்றாகலானும், அப்பரிதிக்கு ஒளிமென்னும் பரியாயப்பெய
ரொன்றிருத்தலானும், மங்கலப்பொருத்தமும் இப்புராணப்பயனும் அமையும்
பொருட்டு, “ஒளி” எனமுதற்றொடங்கினார். அன்றியும் இந்நூலாசிரியர் சிதம்
பரமென்னும் திருத்தலத்திலுள்ள பெரியார் வேண்டுகோட்கிணங்கிப்பாடத்
தொடங்கினமையின், அத்தலவிநாயகராகிய கற்பகவிநாயகரைத் துதிப்பான்
கருதி, கற்பகமென்னும் சொற்கமைய அக்கடவுளையே ஓர் சோலையாக வுவமி
த்து, “தில்லைவனத்தோங்கிய கற்பகவனமொன்றுண்டு” எனவும், இச்சோலை
ஏனையசோலைகள் போன்று இருண்மூடாமல் ஒளிவீசும் என்பார், “தெளிமே
வும்” எனவும், ஏனைய சோலைகள் வெறுமனே காற்றி னியக்கத்தா லசைவது
போலாது, தானே இயற்கையாய்க் கண்டார்க்கு ஆனந்தத்தை விளைக்க அ

சையுமென்பார், “ஆனந்த நிருத்தமிடம்” எனவும், மற்றும் ஸ்சோலைக ணே ராக மிகத்தாழ்ந்திராமல் அதியுன்னதமாயோங்கிச் சொர்க்கலோகமட்டும் வளர்ந்து, தன்மீதூர்வோரை அவ்வுலகத்துள்ள பதவிகளில் அவரவரெண்ணிய வாறு சேர்க்கத்தக்கதென்பார், “நினைந்தபடி செல்வம் சேர்க்கும்” எனவும், சோலைகளிற் கனிகள் விளங்குவதுபோன்றே, இச்சோலையினும் தேன் நிறையப்பெற்று வண்டுகள் மொய்த்திருக்கும் கனியுண்டென்பார், “களிமேவும் தும்பிமுகக்கனிகாட்டும்” எனவும், தேவருலகத்துள்ள கற்பகவீருட்சம் வேண்டுவார் வேண்டியாங்கு வரையாதளிப்பது போன்றே, திருவெண்காட்டடிகளும் தம்மைச் சரணடைந்தோர் விழைந்தனயாவும் விருப்புடனளிக்கும் விரகினரென்பார், “விண்ணுறை கற்பகமேபோலு மளிமேவும் பட்டணத்துப்பிள்ளை” எனவும், மேற்கூறிய கற்பகச்சோலையைக் கண்டவனவில் தெளிவுண்டாதலின், அத்தெளிவைக்கொண்டு இப்புராணத்தைப் பாடவரமும் பாலிக்கு மென்பார், “புராணம் பகர்தற்களிக்கும்.” எனவும், கூறினார். சிலேடையால் விநாயகர் என்பதற்கேற்க, ஆனந்த நிர்த்தமிடதலும், அவரவரவேண்டிய பதவிகளைப் பாலித்தலும், விஸ்வரூபங் கொள்ளுதலும், யானைமுகமுடைமையும் குறிப்பால் விளக்கியவாறு காண்க. இன்னும் பிறநூலாசிரியரும் விநாயகக் கடவுளைத் தத்தமக் கியன்றவாறு யானையாகவும் எனையவாகவும் உவமித்திருத்தலை, “உள்ளமெனுங் கூடத்தி லூக்கமெனுந் திறிநிறுவி யுறுதியாகத் - தள்ளரியவன்பென்னுந் தொடர்பூட்டி யிடைப்படுத்தித் தறுகட்பாசக்-கள்ள வினைப் பசுபோதக் கவளமிடக் களித்துண்டி கருணை யென்னும்-வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை நினைந்துவரு வினைகடர்ப்பாம்.” என்னும் பரஞ்சோதி மாமுனிவர் திருவாக்கானும், “மருப்புநிலவாவென் மலதிமிரம் போக்குங்கருக்கோடை போக்குமதக் காராற்-நிருப்போரார், நிம்பத்தின் கீழிருந்து நேயர்க்கு வாழ்வளிக்குங்-கம்பக் கடமா களிறு.” என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (க)

முருகக்கடவுள்.

மருமகற்கு வழக்கிசைத்து வளையல்கற்று மாணிக்க வணிகராகிக், குருமணிகுழ நான்மாடக் கூடல்வரு மொருவர்மன்றுட் குனிக்குங் கூத்தா, பொருண்மகனும் வணிகவுருத் திரசன்மர் பிதாவருளும் பொருள் வளர்த்தா, நிருபதமாம பொருள்செறித்தெம்மகத்தினினி திருப்பரா லெந்த ஞானறாம்.

(இ-ள்.) (ஒரு செட்டியின்) மருமகனுக்காகத் (தாமேமாமனாகவந்து)வாது கூறி, வளையலைவற்று, மாணிக்கம்விற்கும் வியாபாரியாகி, சிறந்த இரத்தினங்களினொளி எங்கும் புடைபரந்துள்ள நான்மாடக்கூடல் என்னும் மதுரையின்கணெழுந்தருளிய ஒப்பற்றவரும், வெள்ளியம்பலத்தில் நடனஞ்செய்யும் ஆனந்தத்தாண்டவருமாகிய சிவபிரானுடைய, குணமமைந்த புத்திரமாகிய வைசிய குலோற்பவ உருத்திரசன்மரும், தமது பிதாவாகிய சிவபிரான் திருவாய் மலர்த்த அகப்பொருளை விருத்திசெய்தவருமாகிய முருகக்கடவுள், தம திரண்டி திருவடிகளாகிய வஸ்த்துவை, எமது மனத்திறசேர்த்து எக்காலமும் இனிமையுடன் வீற்றிருந்தருளுவர்—எ-று. ஆல்-அசை.

மாமனாக வழக்குரைத்தமையை, “பண்கொண்ட வேதமுத விடையீறு நாடரிய பரமாம னாகியொரு வணிக - னெண்கொண்ட காணிபொருள் கவர் ஞாதிமாதலரை யெதிரேறி வென்றபடி யிதுவாந் - தண்கொண்டநேமிவா குணதேவனெய்துபழி தன்னைத்துடைத்தனைய மனவன்-கண்கொண்டு காண வுயர் சிலலோக மதுரைதனில் வருவித்த காதையினி மொழிவாம்.” எனவும், வளையல்வற்றமையை, “வேதந்தனது வடிவென்று விண்ணின் றிழிந்த விமா னமறைக்-கீதன் செழியன் நனக்குலவாக் கிழிதந் தளித்த வழியிதுவப்-போ தங் கடந்த பொருள் வணிகப் புத்தேண் மாட மணிமறுகு - பாதந்தடவ நட ந்து வளை பகர்ந்தபரிசு பகர்கிற்பாம்.” எனவும், மாணிக்கம் வற்றமையை, “காழ்கெழு கண்டத் தண்ணல் கௌரியன் மருடஞ் சூட-வீழ்கதிர் மணிகளி ந்த வியப்பிது விடையோன் சென்னி - வாழ்கரு முகிலைப் போக்கி மதுரை மேல் வருணன்விட்டி - வாழ்கடல் வறப்பக் கண்டவாடலைப் பாடல் செய்வாம்.” எனவும், மதுரைக்கு நான்மாடக்கூடலென்னுந் திருநாமம்வந்தமையை, “வன்றிறல் வருணன் விட்டமாரியை விலக்க வீசன்-மின்றிகழ் சடையி னின்று நீங்கிய மேக நான்கும்-குன்றுபோ னிவந்து நான்கு கூடமாக் கூட லாலே-யன்றுநான் மாடக்கூட ளானதான் மதுரை மூதூர்.” எனவும், உருத் திரசன்மர் வைசிய சூலோற்பவரென்பதையும், அவர் முருகக்கடவுளென்ப தையும், “வெருவருஞ் செலவின் வேழ முகத்தனை விதித்த சாபப் - பெரு வலிதன்னைச் சாரும் பெற்றியாற் சாபங் கூறா-னருவரை நெஞ்சுபோழ்ந்த வள்ளிலை வடிவேற் செங்கை-முருகனை வணிகர் தம்மின் மூங்கையா கென்று னிப்பால்.” எனவும் வரும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தங்களானும், பிதாவருளும் பொருள் வளர்த்தாரென்பதை, இறையனாகப்பொருட்கு நக் கீரருளிய உரையானுந்தெளிசு பிதாவின் குணமமைந்த புத்திரரென்பதை, “கடியவிழ் கடுக்கைவேணித் தாகைபோற் கனற்கண் மீனக் - கொடியனை வேவ நோக்கிக் குறையிரந்தனையான் கற்பிற்-பிடியன நடையான் வேண்டப் பின்னுயி ரளித்துக் காத்த-முடியணி மாடக் காழி முனிவனை வணக்கஞ்செய்வாம்.” எனும் மேற்படி புராணத் திருவிருத்தத்தாலுணர்க. அன்றியும் ‘பொருண்மகன்’ என்பதற்குச் செல்வப்புத்திரன் எனினும். உண்மைப் புத் திரன் எனினுமாம். ஆயின் விநாயகர் செல்வப்புத்திரரும் உண்மைப்புத்திரரு மன்றோவெனின். அற்றன்று, விநாயகர் பிரண வாகாரருபியாகலின் சிவபிரா னுருவமேயன்றி வேறன்று. இதனை, “வெருவருஞ்செலவின் வேழ முகத்தனை விதித்த சாபப்-பெருவலி தன்னைச் சாரும் பெற்றியாற் சாபங் கூறான்.” என மேலேகாட்டிய திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்திற் கண்டுகொள்க. அன்றி வீரபத்திரரையும் சிலர் புத்திரராகக் கூறுகின்றாரேயெனின், அஃ துண்மையறியார் கூற்றென்றறவேவிடுக்க. என்னை? வீரபத்திரமூர்த்தம் சிவ பிரான் இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களு ளொன்றாகலின். இன்னும் வைசியர் குலத்திற் சிவபிரானுக்கு விசேஷ திருவுளமிருந்தமையை விளக்குவான், “மரு மகற்கு வழக்கினைத்து வளையல்வற்று மாணிக்க வணிகராகி.” எனவும், தந் தைவழி.மைந்தனென்பதை விளக்குவான், “வணிகவுருத்திரசன்மர்.” என வும், வைசியர்க்கழகு வளர்பொருளிட்டல் என்னும் இலக்கணம் உருத்திர

சன்மர்க்கிருந்தமையை விளக்குவான், “பிதாவருளும் பொருள்வளர்த்தார்.” எனவும், பொருளைச் சேமித்தற்கிடமாக என தியத்தைக் கொண்டனரென்பார் “இருபதமாம்பொருள் செறித்தெம்மகத்தில்.” எனவும், அவ்வாறு சேமித்தோர் அவ்விடத்தைவிட்டகலாராகலின், “இனிதிருப்பொந்த ஞான்றும்.” எனவும் கூறினர். (உ)

ச பா நா தர்.

பரஞ்சோதி தருபான்மைப் பதிஞானப் பொதுவகத்தும்
 வரஞ்சேரு மமரர்குழாம் வளைந்துளபொன் னம்பலத்தும்
 புரஞ்சேருஞ் செழுங்கடக புரியரசி னம்பலத்து
 முரஞ்சேரு நடமுன்று முடையபிரா னடிபணிவாம்.

(இ-ள்.) சிவபிரான் திருவருட்டன்மைவாய்ந்த பதிகரணம்பெற்ற அறிவம்பலத்தினும், மேன்மையமைந்த தேவர்கூட்டங்கள் சூழ்ந்திருக்கும் கனகசபையினும், மேன்மாடங்கள் நிறைந்திருக்கும் வளம்பெற்ற திருப்பேரூர் என்னும் கேசுத்திரத்தின்கணுள்ள அரசம்பலத்தினும், திருவுளவிழைவுமீக்கூர்ந்த மூன்றுதாண்டவங்களை யுமுடைய நடராஜப்பெருமானது திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

சிவபிரான் திருவருளினின்று எவர்க்கும் பதிகரணம் வாய்க்காதென்பதை விளக்குவான், “பரஞ்சோதிதருபான்மைப்பதிஞானம்.” எனவும், அத்தகைய அறிவே சிவபிரானுக்கு மிக்கபிரீதியுடைமையின் அதனை முதலினும், சிதம்பரம் பூலோககையலையமென்னும் திருநாமம்வாய்ந்தமையின், அக்கையையிற் சூழ்ந்துள்ள துபோன்றே ஈண்டும் அத்தேவர்கள் சூழ்ந்துள்ளாரென்பதை விளக்குவான், “வளஞ்சேருமமரர் குழாம்வளைந்துளபொன்னம்பலம்.” என அதனை இடையினும், திருப்பேரூர் என்னும் கேசுத்திரம் மேலைச்சிதம்பரமென்னும் திருநாமம்வாய்ந்ததாகலின், “செழுங்கடகபுரியரசினம்பலத்தும்.” எனக் கடையினும் வைத்துக் கூறினர். அன்றியும் சிதம்பரநடனம் தரிசித்தோர்க்கே மெய்ஞ்ஞானமும் மேலைச்சிதம்பரதரிசனமும் அமையுமென்பதைக் குறிப்பிப்பான், சிதம்பரத்தை இடையிற்கூறினர். இதனை, அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் வரிசையினும், இடம் பொருள் எவல் என்னும் வரிசையினும், சொர்க்கம் மத்தியம் பாதலம் என்னும் வரிசையினும், எவ்வாறு இடையிலுள்ளதே முதலிலுள்ளதற்கும் கடையிலுள்ளதற்கும் காரணமாமோ அவ்வாறே கண்டுகொள்க. இதனென்றே, “வடுவிலாவையத்து மன்னியமூன்று - ணடு வணதெய்த விருதலையுமெய்தும்.” எனப் பெரியோர் கூறியுள்ளார். ஆன்மாக்கள் சகலர் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் என மூவகைப்படுதலின், அவைக்கேற்ப மூவகைத்தாண்டவமியற்றி யாட்கொள்வரென்பதை விளக்குவான், “உரஞ்சேருநடமுன்று முடையபிரான்.” என்றனர். சிவபிரான் ஆன்மாக்களை மூவகையாக ஆட்கொள்வரென்று பிற ஆன்றோரும் வேறுவகையாற் கூறியிருப்பதை, “வென்றுளே புலன்களைந்தார் மெய்யுணருள்ளந் தோறுஞ் - சென்றுளே யமுத மூற்றுந் திருவருள் போற்றி யேற்றுக் - குன்றுளே யிருந்து காட்சி கொடுத்தருள் கோலம் போற்றி - மன்றுளே மாநி யாடு மறைச்சிலம் புடிகள் போற்றி.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாற்றெ

ளிக. அன்றியும்மேற்படிமூன்ற்தாண்டவங்களையும் ஆனந்தத்தாண்டவம் பஞ்சகிர்த்திய தாண்டவம் பஞ்சாக்கர தாண்டவம் எனக் கூறுவாருமுனர். இத்தாண்டவபேதங்களில் இத்தலத்திற்குரியது இத்தாண்டவம் என வரையறுத்துக்கூறின, அத்கலத்து ஏனையதாண்டவமும் அதற்குரிய பயனுமின்றென்றாமாகலின் அவற்றை விரிக்காதுவிடுத்தனம். (௩)

சிவகாமசுந்தரி.

உலகமெலா மீன்றருளி யொருமலைக்கு மகளாகி
யிலகுமயி லிளை யீயார்க்கு மிபமுசர்க்கும் பாலூட்டு
முலையினை யகன்னிகையாய் முகிழ்த்தபெருங்கருணையளாந்
தொலைவில்புகழ்ச் சிவகாம சுந்தரிசெந் தாள்பணிவாம்.

(இ-ள்.) உலகத்தின்கணுள்ள ஆன்மவர்க்கங்களனைத்தையும் பெற்றருளி ஒப்பற்ற இமயமலைக்குப் புத்திரியாகி, விளக்கமுள்ள மயில்வாகனமுடைய இளையபிள்ளையாகிய முருகக்கடவுட்கும் யானைமுகமுள்ளவிநாயகக்கடவுட்கும் அமுதைப்புகட்டுகின்ற தனக்களையுடைய அழகுவாய்க்க கன்னிப்பருவமுடையவளாகித் திரண்ட பேரருளுடையவளாகிய, அழியாக்கீர்த்தியமைந்த சிவகாமசுந்தரியின் சிவந்த திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

உலகெலாமீன்றவளென்பதை, “உலகமெலா மீன்ற வொருத்திதனப் பாலுண்டிலகு கவிதை மழையீச-னிலவுபுயமலைப்பாற் பெய்தசுகப்போரியில் வாழ்வானம்-புயமலர்த்தா ளென்முடிக்குப் போது.” என்னும் சிதம்பரசுவாமி கள் திருவாக்கானும், இமயமலைக்குப் புத்திரியென்பதை, “மலையரையன்பொற்பாவை பாணுதலாள் பெண்டிருவை-புலகறிபத் தீவேட்டா ளென்னுமது வென்னேடி-புலகறிபத் தீவேளா தொழிந்தனை லுலகமெலாங்-கலைவின் றபொருள்களெலாங் கலங்கிடுங்காண் சாழ்வோ” என்னும் மணீவாசகப் பிரான் மலர்வாக்கானும், விநாயகக்கடவுட்கும் முருகக்கடவுட்கும் பாலூட்டித் திருத்தனமுடையாளென்பதை, “நித்தமொருபக்கமயினிற்சுளிமுன் வட்டமுலை நிற்குமெழிலீற்றனது சீர்-மத்தகமெனத்தனில யிர்த்தொருக ரத்தை முடினைத்துற வறத்தடவு மான்-முத்தமுலை செப்புவதெனக்களிறு பிற்குமரன்முற்புதல்வர்துய்த்தவமுதா-லத்தலைமை பெற்றனர திற்றிலை கிட்டினுமெனற்பவயிர் முத்திபெறுமே” என்னும் செளந்தரியலகரித் திருவிருத்தத்தானும், கன்னிகையாய் என்பதை, “பங்கயற்கணரியபாழ்பாணுருவேதனக்குரிய படிவமாகி-யிங்கயற்கணகனுலக மெண்ணிறந்த சராசரங்க ளீன்றுந்தாழாக்-கொங்கயற்கண் மலர்க்கூந்தற் குமரிபாண் டியன்மகள்போற் கோலங்கொண்ட-வங்கயற்கணம்மையிரு பாதப்போ தெப்போது மகத்துள் வைப்பாம்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (௪)

விநாயகர்.

இருநான்கு மதம்பொழியு மிறன்னைழ மிரித்தோடத்
திருநான மதமுன்றும் சிவவேத மகிழ்களிறு
பெருநாத முடிநடிக்கும் பெரியோன்ற னுடனாடிற்
கருநான மலைதொலைக்குங் கற்பகப்பொற்பதம்பணிவாம்.

(இ-ள்.) கறுத்தமகநீரைப்பொழிகின்ற அஷ்டகஜங்களும் ஒட்டெடுக்கு மாறு அழகிய ஞானங்களென்னும் இரண்டமதங்களைப்பொழிகின்றதும். மூன்றாவதாகிய மேன்மைமிக்க சாமவேதங்களிகூருகின்றயானையும், தத்துவங்களின்மேம்பட்ட நாகுத்தத்துவத்தின் உச்சியற்றாண்டவம் புரிகின்ற சிவபெருமானுடனே தம்மையும் தியானிப்பார்களாயின், அவர்களுடைய அஞ்ஞானமென்னும் மலையைழிக்கின்ற வருமாகிய கற்பகவிநாயகரின் பொன்போன்ற திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

ஏனையானைகளெவற்றினு மேம்பட்டதிக் கஜங்களும் பிளிறிட்டோடத்தக்க ஒலியுடனே சாமவேதமானது சதா துதிக்கும் ஏற்றமுடையாரென விளக்குவான், “இருநான்குமதம்பொழியு மிருள்வேழமிரிந்தோடத் திருஞானமதமூன்றஞ் சிவவேதமகிழ்களிறு” எனவும், “நாதாத்தத்தினடனம் புரியும் சிவபெருமானைத் துதிப்போரும் கணேசரையுத் துதிக்கினன்றி அஞ்ஞானநீங்காரென்பார், “பெருநாதமுடிசடிக்கும் பெரியோன்றனுட னாடின கருஞானமலைதொலைக்கும்,” எனவும் கூறினார். விநாயகருக்குத் திருமுமாத் திரமே யானையினது போன்றதாகலின், இவர்க்குப் பீஜமகமின்றென்றும் ஆகவே இரண்டமதங்களேயுள்ளன வென்றும் அவ்விரண்டும் பரம் அபரம் என்னும் ஞானங்களிரண்டே பென்றுந்தெளிக. இங்னே, “வானுலகு மண்ணுலகு வாழமறை வாழப்பான்மைதரு சைவகெறி பார்மிசைவிளங்க-ஞானமத லாவத்துகர மூன்றுவிழிநால்வா-யானே முகனைப்பரவி யஞ்சலிரெய்கிற்பாம்” என்னும் உமாபதி சிவாசாரியர் திருவாக்கிணங்காண்க. முகலிற்கூறியவிநாயகர்துதி இடையூறின் றிக்காப்பதற்கும், இங்குக்கூறியது மூத்தபிள்ளையாரென்னு முறைமைக்குமாகக் கொள்க. (டு)

முருகக்கடவுள்

அருட்சிவனா ருண்பலைக்கும் பலமலைக்கு மதிபதியாய்
மருட்படவா ருயி நண்ணும் வரைவரி றுகிழித்தொழித்துத்
செருட்புலவர் சிறைமீட்ட சேவகனெஞ் சிறையாய்
விருட்படலம் படச்சீசாதி யெறிக்கு'வ வனடிபணிவாம்.

(இ-ள்.) திருவருட்கடனாகிய சிவபெருமானுடைய காருண்யமென்னும் பர்வதத்திற்கும், உலகத்தின்கணுள்ள என்னய பர்வதங்கட்கும் தலைவராய்மயக்கமுண்டாகும்படி அனேக ஜீவர்களைக் கொன்றுகொண்டிருந்த கிபொளஞ்ச பர்வதத்தின் வபிற்றைக் கிழித்தழித்து, தெளிவமைத்த தேவர்களின் சிறையை மீட்டருளிய வீரனாய், எமது சிறையாசிய அஞ்ஞானக்கூட்டம் கெடும்படி மெய்ஞ்ஞானவொளிவீசுகின்ற முருகக்கடவுளின் திருவடிகளை வணங்குவாம்—

அருட்சிவனா ருண்மலையென்பதற்குச் சிவபெருமான் குமாரக்கடவுளுக்காகப் பாலித்த ஸ்ரீ கந்தகிரியெனினுமாம் பலமலைக்கு மதிபதியாயென்பதை குன்றுதோறாடி எனவும் குறிஞ்சி சிலத்தலைவனெனவும் குமாரக்கடவுட்குவழங்கும் திருநாமங்களானுந் தெளிக. உரைவயிறுகிழித்தொழித்து என்பதை, “கிழியும் படியடர் குன்றெறிக் தோன்கவி கேட்டுருகி-கிழியும் கவிசுற்றிடாதிருப் பீரெரிவாய்நாகக்-குழியுந் துயரும்விடாய்ப்படக் கூற்றுவ னூர்க்குச்செல்லும்,

வழியுந் துயரும் பசரீர் பகரீர் முறந்தவர்க்கே” எனவும், தேவர் சிறைமீட்டி சேவகனென்பதை, “தேங்கிய வண்டத் திமையார் சிறைவிடச் சிற்றடிக்கே-பூங்கழல் கட்டிம்பெருமான் கலாபப் புவிச்சை - தாங்கி நடப்பமுறிந்தது குரன்றளந்தனிவேல்-வாங்கி யனுப்பிடக் குன்றங்கொட்டும் வழிவிட்டவே” எனவும் வரும் அருணகிரி நாடாரூள்வாக்காணாழிக். சிவபிரான் திருநோக்கத் தின்கண்ணே அவரூள் விளங்குமாகலானும், அந்நோக்கங்களிற்றேன்றிய பொறிகளே சுப்ரமணியமாகலானும், அருட்சிவனாரருண்மலைக்கு மெனக் கூறினரெனினுமாம். தேவர்க ளனேகரைச்சிறையினீக்கிய கிர்த்தியம் முன்னேரே தாம் மேற்கொண்டா ராகவின், அஞ்ஞானக் கூட்டங்களாலாகிய அடியேன் சிறையைமீட்ப தரிதன்மெனவிளக்குவான், “எஞ்சிறையாய விருட்படலம் படச் சோதியெறிக்கும்.” என்றார். முற்கூறிய முருகர்துதி பட்டினத்தடிக ளவதரித்த வைசியகுலத்திற்குமு முருகக்கடவுட்குமுள்ள உரிமையைக் காட்டுதற்கும், இங்குக்கூறிய முருகர்துதி இனாயபிளையாரென்னும் முறைமையைக் காட்டுதற்கு மாமென்றுணர்க. (சு)

தீருநந்தி தேவர்.

மருணூல்சொல் லொருகோடி மறுசமயக் கொடும்பேய்கள் பொருணூல்சொல் பவர்ம்பால்வார் பொய்யாக முடிவித்துத் தெருணூல்சொல் பரம்பரையார் சிவமுதலென் றுடையாடி யருணூல்சொல் லருணந்தி யருவாலிங் கருள்பெறுவாம்.

(இ-ள்.) மயக்கமுற்ற சாத்திரங்களைக் கூறுகின்ற ஒருகேடியாக விரிந் திருக்கும் வேறாயுள்ள மதமுடைய குரூரப்பசாசுகளாய், உண்மையான சாத்திரங் கூறுபவர்களை யொத்தவர்கள் பொய்யராகும்படி முடிந்து, மெய்ஞ்ஞான சாத்திரங்களைக்கூறுகின்ற சந்தையாரின் மென்மைக்க தலைவர்தாமேயென்று திருவாய் மலர்ந்து, திருவருட்குரிய சிவஞானபோதமென்னும் தூலைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவருட்கடலான நந்தியெம்பெருமானுடைய கிருபையினால் இவ்வுலகத்தில் அவரது திருவருளையடைவோம்—எ-று.

சைவசமயத்தைத்தவிர ஏனைய சமயங்கள் மயக்கமுடைய சமயங்களாக வின் அச்சமயங்களிலுழல்வோர் தெளிவுடையாரென்பார், “மருணூல்சொல் லொருகோடி மறுசமயக்கொடும்பேய்கள்.” என்றார். இதனை, “சமயவாதி கடத்த மதங்களே-யமைவதாக வறற்றி மலைந்தனர்,” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர் வாக்கானும், “சைவசமய மேசமயஞ் சமயாதீதப் பழம்பொருளைக்-கைவந் திடவேமன்றுள்வெளி காட்டிமிந்தக் கருத்தைவிட்டுப் - பொய்வந்துழ லுஞ் சமயநெறி புகுதவேண்டா முத்திதருஞ்-தெய்வச் சபையைக் காண்பதற் குச் சேரவாருஞ் செகத்தீரே.” என்னும் தாயுமானவர் திருவாக்கானும். நந்தி யெம்பெருமானே மெய்ஞ்ஞான சாத்திரங்களைக்கூறிய முதல்வரென்பதை, “வெள்ளி மால்வரை விமலனார் விளம்பிய வேதந் - தெள்ளு மாகம புராணங் கள் செழுங்கலை பிறவு - முள்ள வாறுதோந்துலகெலாம் வழங்கமுன் னுரை த்த-வள்ளலாகிய நந்தியங் குரவீனமதிப்பாம்.” என்னும் விநாயகபுராணத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (எ)

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

மணிவாயாற் றிருமிடற்றூன் மலர்க்கரத்தாற் றமிழ்முன்று
மணியாக்கிப் புனஞ்சி மருந்தமிழ்நா டெனத்தோன்றுந்
தணியாத திருஞான சம்பந்தர் பதம்பணியும்
பணிவார்தம் பதம்பணியும் பணியெமக்குப் பணியாமே.

(இ-ள்.) அழகிய திருவாக்கினாலும், மேன்மைமிக்க கண்டத்தினாலும், தாமரைமலர்போலும் திருக்கரங்களினாலும், முத்தமிழையும் விளங்கச்செய்த தனால், சோழநாடும் அருமையான பாண்டிநாடென்றுரைக்கும்படி காண்கின்ற, சீர்த்தி குன்றாத திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுடைய திருவடிகளை வணங்கும் அடியார்களது பாதங்களைத் தொழுகின்ற பணிவிடையே நமக்குத் தொழிலாகும்—எ-று. ஏ-அசை.

முத்தமிழ்களாவன:—இயல் இசை நாடகம் என்பன. இம்முத்தமிழ்களும் முறையே தமது திருவாக்கினால் இயற்றமிழையும், திருக்கண்டத்தால் இசைத்தமிழையும் திருக்கரங்களாற் றுளமொற்றி நாடகத்தமிழையும் விளக்கினாரென்பார், “மணிவாயாற் றிருமிடற்றூன் மலர்க்கரத்தாற் றமிழ்முன்று மணியாக்கி.” என்றும், இம் முத்தமிழ்களும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அவதாரத்திற்கு முன்பு தமிழ்நாடாகிய பாண்டிநாட்டிலேயே வழங்கியிருந்தனவென்று விளக்குவான், “புனஞ்சிமருந்தமிழ்நாடென.” என்றும் கூறினார். இதுகுறித்தன்றே திருஞானசம்பந்த சுவாமிகட்கு முத்தமிழ் விரகர் என முதியோர்மொழிவர். அன்றியும் சிலேடைவகையால், நீர்வளப்ப யிகுதி கொண்டு புனஞ்சிமருந்தமிழ்நாடெனப் பெயர்பெற்ற சோழநாட்டின் நகரமாகிய சீர்காழிப் பதியில் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளவதரித்து இம்முத்தமிழ்களாகிய அமுதத்தை அந்நகரத்தினும் சிவதலங்களாகிய அந்நாட்டின் ஏனையநகரங்களினும் பொழிந்தமையின், “மருந்து அமிழ்நாடென” என்றுரைத்தாரென்னலுமொன்று. திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் மேம்பாட்டை விளக்குவான், அவர் திருவடிகளை நேரேவணங்க யாம்பாத்திரரல்லோமாகலின், அவர் திருவடிகளைப்பணியும் அடியார்கள் பாதங்களைப் பணிதலே நமக்குப்பணிவிடையாகக்கொள்வோம் என்றார். மேம்பாட்டை விளக்குவதற்காகப் பிற ஆன்றோரும் இவ்வாறுரைத்துள்ளதை, “எழுதரு மறைக டேரு விறைவனை யெல்லிற் கங்குற்-பொழுதறு காலத்தென்றும் பூசனை விடாது செய்து-தொழுத்கை தலை மேலேறத் துளும்புகண் ணீருண் மூழ்கி-யமுதடி யடைந்த வன்ப ரடியவர்க்கடிமை செய்வாம்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாலுணர்க. (அ)

திருநாவுக்கரசுவாமிகள்.

கல்லோடும் வெவ்விடஞ்சூழ் காசினியி னடக்குமலை
யெல்லாமிங் கிறும்பூதா வின்பமென விளையாடிச்
சொல்லாடிச் சிவகதியைத் துதித்துமதித் துக்கதித்தார்
பல்லாரும் புகழ்நாவுக் கரசார்பத மலர்பணிவாம்.

(இ-ள்.) கல்லாகியதெப்பமும் கொடியவிடமும் உலகெங்கும் சூழ்ந்து திரிகின்ற மலையென்னும் யானையும் ஆகிய இவையனைத்தும், இவ்விடத்தில் ஆச்சரியமடையும்படி இன்பமாகவே விளையாடிக்கொண்டிருந்து, சிவகதியாகிய சிவபெருமானையே கர்த்தாவாக நிச்சயித்துத் தம்மைச்சரணடைந்த அடியார்கட்கு முபதேசித்துத் தாமும் திருத்தாண்டகங்களால் தோத்திரஞ் செய்து, மேம்பாடுற்றவராய், பலகோடி ஆன்மாக்களும் புகழ்ப்பெற்ற திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின் திருவடித்தாமரைகளை வணங்குவாம்—எ-று.

சமணர்கள் கட்டிவிட்ட கருங்கல்லையே தெப்பமாகக்கொண்டு, “சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன் - பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கை தொழக் - கற்றுணை பூட்டியோர் கடலீழ் பாய்ச்சினு - நற்றுணை யாவது நமச்சிவாயவே” என்னும் முதற்செய்யுளுடைய பதிகத்தையும், யானையை எவிய போது, “சண்ணவெண் சந்தனச் சாந்துஞ் சுடர்த்திங்கட் சூளா மணியும்-வண்ண வுரிவை யுடையும் வளரும் பவள நிறமு - மண்ண லரண்மூர னேறு மகலம் வளாயவாவுந் - திண்வெண் கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நா-மஞ்சவ தியாதொன்று மில்லையஞ்சவருவதுமில்லை.” என்னும்முதற் செய்யுளுடைய பதிகத்தையும் திருவாய் மலர்ந்தருளி யாவர்க்கும் ஆச்சரியத்தை விளைவித்தாராகலின், “கல்லோடம் வெவ்விடஞ் சூழ் காசினியி னடக்குமலையெல்லாமிங் கிறும்பூதாவின்பமென விளையாடி.” என்றும், இன்னும் நீற்றறையி லிட்டபோது, “மாசில் வீணையு மாலை மதியமும்.” என்ற பதிகமும், அப்பூதிநாயனார் குமாரர்க்கு நேர்ந்த சர்ப்பவிடந்தணியும்படி, “ஒன்று கொலாமவர் சிந்தையுயர்வரை.” என்றபதிகமும் திருவாய்மலர்ந் திருக்கின்றனரென்பதை விளக்குவான், “எல்லா” மென்றும், சைவசமயிகளேயன்றிச் சமணசமயிகளும் இவர் அற்புதச்செய்கையைக் கண்டுபுகழ்ந்தாராகலின், “பல்லாரும் புகழ்.” என்றும் கூறினர். (க)

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

முதல்வனார் பரவைவிட முன்னுகாவா னை
விதமுதலாம் பரவையமு தினிமைதரத் தானுகர்வான்
றுதிசூலாங் குபேரனையுந் தோழனென வுடையாரை
மதனுறாத் தூதேவும் வன்றொண்டர் பதம்பணிவாம்.

(இ-ள்) உலகைச்சூழ்ந்த பரவையானது தலைவராகிய சிவபெருமான் முன்னொளில் திருவமுது செய்யும்படி ஆலகாலவிடத்தைக் கொடுத்த தல்லவாவென்று, அப்பரவையென்னும் பெயருடைய பெண்ணினிடத்து, இங்கிதவார்த்தைகள்முதலிய திருவமுதைத் தாமுண்ணும்பொருட்டு, யாவராலும்புகழ்ப்பெற்ற குபேரனையும் தமது தோழனென்றுரைக்கும்படி பெற்றிருக்கும் அச்சிவபிரானையே, மன்மதவேதனையடையாமலே தூதனுப்பிய வன்றொண்டரென்னும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளின் திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

பரவையென்னும் பெயருடைய கடல் முன்னொளில் ஆலகாலவிடத்தை யளித்தமையின், அப்பரவையென்னும் பெயருடைய பெண்ணிடத்து இங்கிதவார்த்தைமுதலாகிய அமுதைத் தாமுண்ணத் திருவுளங்கொண்டவராய், அப்

பெருமானையே தூதாகவனுப்பித் தமதெண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டனரென்பது கருத்து. செல்வத்திலுயர்ந்த குபேரனைத் தோழமைகொண்ட தற்கேற்பக்கல்வியிற் சிறந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளையும் தோழனைனக் கொண்டாரென்பது விளங்க, “துதிசூலாங் குபேரனையுந்தோழனைனவுடையாரை.” என்றும், பெண்பாற்றுதேவுவோர் மன்மதபாணங்களால் வருந்துகின்றோரேயாகலின், இவாவ்வாறின்றித் தமக்குச் சிவபிரானிட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுவா னேவினரென்பார், “மதனுரூத் தூதேவும்.” என்றும். கூறினர். செல்வத்திலுயர்ந்த குபேரனைத் தோழமைகொண்டதற்கேற்பக்கல்வியிற்சிறந்த சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளையும் தோழமை கொண்டனரென்பதை, “அறிந்து செல்வ முடையானு மளகைப்பதியாற்றோழமைகொண்டிறழ்ந்த கல்வி யுடையானு மொருவன் வேண்டுமெனவிருந்து-துறந்த முனிவர் தொழும்பரவை துணைவாநினைத்தோ ழுமைகொண்டான்-சிறந்த வறிவு வடிவமாய்த் திகழு நுதற்கட் பெருமானே.” எனவும், பரவைபாற்றுதேகினரென்பதை, “படியிலா நின்பாட்டி லாரூர நனிவிருப்பன் பாம னென்ப-தடியனே னறிந்தனன்வான் ரொழுமீச னினைத்தடுத்தாட்கொண்டு மன்றித்-தொடியுலாமென்கைமட மாதர்பா னினக்காகத் தூது சென்று-மிடியிலா மனைகடொறு மிரந்திட்டி முழன்றமையால் விளங்கு மாறே.” எனவும்வரும் நால்வர் நான் மணிமாலைத் திருவிருத்தங்களானுந்தெளிக. அன்றியும், ஏனையோரைத் தூதுனுப்பின் தாங்களும் மன்மதவாதையுடையோராகலின் தாங்களே யணைதற்கெண்ணுவாரென்றுன்னி மன்மதன் சமீபித்தற்கொண்ணாத சிவபிரானைத் தூதேவினரெனவும், முன்பு பாற்கடலிற்றோன்றிய விடத்தைத் திரட்டிக்கொடுத்த தாமே, அவ்விடமுண்ட சிவபிரானைக்கொண்டே அப்பரவையின் அமுதைநுகர்தற் குன்னினரெனவும் கூறினுமாம். (க0)

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்

நானூற்று மணிக்கோவை நடம்பயிலெம்பெருமாற்குத்
தேனூற்றும் பொன்னிதழித் தெரியலின்மேம்படச்சாத்தி
வானூற்ற முதவுதிரு வாசகம்பே சினர்பாத
மானூற்று விலையாக வணங்குதும்யாம் வணங்குதுமே.

(இ-ள்) நானூறு செய்யுட்களாகிய மணிகளாற்கோத்த ஓர்மாலையை, ஆனந்தத்தாண்டவம் புரியும் எமது நடேசப்பெருமானுக்கு, தேனைச்சொரியும் பொன்னிறமுள்ள கொன்றைமலர்மாலையினும் மேம்பாடமையும்படி தரித்து, மேலாய ஊதியமாகிய முத்தித்திருவைப் பாலிக்கும்படியான திருவாசகத்தையும் திருவாய்மலர்ந்தருளிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருவடிகளை அஞ்ஞானத்தையொழிக்கும் உயர்ந்த மெய்ஞ்ஞானவொளியாக நாம் பணிவோம் பணிவோம்—எ-று. ஏ-அசை.

திருக்கோவையார் செய்யுள்கள் நானூறுகளின், “நானூற்றுமணிக்கோவை,” எனவும், சிவபிரானைப்பணிவோர், அவர்க்குரிய பூசனையை நிறைவேற்றி முடிந்தபின் மாலேசாத்துதன் மரபாகலினும், அப்பெருமான் முதலிலேயே பிரணவாகாரமாய்விளங்கும் பொன்னிறமுள்ள கொன்றைமலர் மாலிகை

யணிந்திருத்தலினாலும், “நடம்பயிலெம் பெருமாற்குத்-தேனூற்றும் பொன்னிதழித்தெரியலின்மேம் படச்சாத்தி.” எனவும், அவ்வாறு சாத்தியவுடனே துதிக்கவேண்டிதலின், “வானூற்றமுதவுதிரு வாசகம்பேசினர்” எனவும்கூறினர். அன்றியும் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக்குரிய மணிவாசகரென்னும் பெருக்கேற்பமணியை மாலையாகவும் வாசகத்தைத் துதியாகவும் உவமித்தனரென்னலுமொன்று. மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருக்கோவையாரும் திருவாசகமும் கூறினரென்பதை, “திருச்சதக முதலாகச் சிறந்ததமிழறுநூறும்-விரித்தகவலுலுபொருட் கோவையொரு நானூறு-முரைத்தருளீ யதன்பின்ன ருயர்வாத வூர்மொழி-தரித்தெழுது மம்பலவ ரெழுத்தென்று சாற்றினார்.” என்னும் வாதவூர்ப்புராணத் திருவிருத்தத்தாலுந்தெளிக. மானூற்றுவிலையாக என்பதை மால்நூற்று கீவில்ஆக எனப்பிரித்துப் பொருள்கொள்க. அன்றியும் மானூற்று விலையாக என்பதற்கு அநேக நூறுவிடையுள்ளதாக மதித்து எனப்பொருள் கூறுவாருமுளர். அவ்வாறுரைப்பது சிறப்பன்மைதெளிக. இன்னும் கனகசபையில் நடனஞ்செய்வோர்க்கு மணிமாலையின்மையும் துதியின்மையும் பெருங்குறைவாயிருந்தமையுணர்ந்து திருக்கோவையாராகிய மணிமாலையைத் தரித்துத் திருவாசகமாகிய துதியைக் கூறினரென்னினுமாம். (கக)

தில்லைவாழ்ந்தணர்.

சீரசபா நடம்பயிலுந் திருவாளு ரொருநாத
 னுருறையா னந்தநட நாதனைநே ராதலின
 லாரணராந் தில்லைவா ழந்தணரென் றெடுத்தீதாதும்
 பேருடைய வேதாந்தப் பெரியோர்தம் பதம்பணிவாம்.

(இ-ள்.) சிறப்பமைந்த பஞ்சாக்கர தாண்டவமியற்றுகின்ற திருவாளுரில் ஒப்பற்ற தலைவராக வீற்றிருக்கும் ஆனந்த நடேசராகியகடவுள், தமக்கொப்பானவர்களாயிருத்தலால் வேதங்களை யுணர்ந்தவர்களாகிய தில்லைவாழ்ந்தணர்களென்று சிறப்பித்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய நாமம்வாய்ந்த மறைமுடிபோர்ந்த மறையவர்களுடைய திருவடிகளை வணங்குவாம்—எ-று.

பஞ்சாக்கர நடனத்தின்விவரத்தை, “ஆடும் படிக்கேணல் லம்பலத்தானையனே-நாடுந் திருவடியி லேநகரங்-கூடு-மகர முதரம் வளர்தோள் சிகரம் - பகருமுகம் வாழுடியப் பார்.” எனவும், “சேர்க்குந் துடிசீகாஞ் சிக்கெனவா வீசுகர-மார்க்கும் யகர மபயகரம்-பார்க்கிலிறைக்-கங்கி நகர மடிக்கீழ் முயலகனார்-தங்கு மகரமது தான்.” எனவும், “ஓங்கார மேநற் றிருவாசி யுற்றதனி - னீங்கா வெழுத்தே றிறைசுடரா-மாங்கார-மற்ற ரறிவரணி யம்பலத்தா னுடலிது-பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்.” எனவும்வரும் உண்மைவிளக்கத் திருவெண்பாக்களாலறிக. தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் சிவபிரானைப்போன்றே விருப்பு வெறுப்பற்றவர்களாகலின் “நேராதலினால்.” என்றார். இனிச் சிவபிரான் விருப்பு வெறுப்பற்றவரென்பதை, “வேண்டிதல் வேண்டாமையிலானடி சேர்ந்தார்க்கியாண்டு மீடும்பையில்.” என்னும் திருக்குறளாலும், அவ்வாறே தில்லைவாழ்ந்தணர்களும் விருப்பு வெறுப்பற்றவர்களென்பதை, “கேடு மாக்கமுங் கெட்ட

திருவினா-ரோடுஞ் செம்பொனு மொக்கவே நோக்குவார்-கூடு மன்பினிற் கும்
பிட லேயன்றி-வீடும்வேண்டா விறவின் விளங்கினார்.” என்னும் பெரியபுரா
ணச் செய்யுளானுந்தெளிக. (கூஉ)

சந்தானாசாரியர்.

கண்ணியமா யாபோதக் கடங்கடத்திக் கணிவித்துத்
தண்ணியமா விருளறுத்துத் தன்னையென்னைத் தந்தனனால்
வெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்டான் மென்மலர்த்தாண் முடிசூட்டி
யண்ணலந்தே சிகர்மலர்த்தா ளங்கங்கே பணிந்தெழுவாம்.

(இ-ள்.) அடியேனை வருத்திய அஞ்ஞானபோதமாகிய காட்டைத் தான்
வித்துக் குறிப்பித்து, குளிர்ந்தகிருபையால் அஞ்ஞானத்தைப்போக்கித் தன்
னையும் என்னையும் அறிவித்தவராகிய திருவெண்ணெய்நல்லூரி லவதரித்த
மெய்கண்ட தேவரது மிருதுவமைந்த தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளைச்சிர
சிற்றரித்துக்கொண்டு, பெருமைமிக்க மற்றையாசிரியர்களின் மலர்போன்ற
திருவடிகளையும் அவ்வவ் வாசிரியர்களைச் சிந்திக்குந்தோறும் வணங்கியெழு
வோம்—எ-று. ஆல்-அசை.

மாயையே துயரங்களனைத்திற்கும் காரணமாகலானும், அம்மாயை பல
படவிரிந்து காடுபோற் படர்வதாகலானும், “கண்ணியமாயாபோதக்கடம்.”
எனவும், காட்டின்க ணலைவோர்க்கு நாட்டின்கணடைதற்குரிய வழிக்கோர்
குறிகாட்டுதல்போன்று, ஞானமடையும் மார்க்கத்திற்கேற்ற ஓர்குறிப்பை விள
க்கினமையின், “கணிவித்து,” எனவும், உலகாகாரமாகக் கலந்துரின்ற அறி
வை யருளாகாரமாகிப் பதியிலக்கணத்தையும் பசுவிலக்கணத்தையும் உணர்
த்தினரென்பார், “தன்னையென்னைத் தந்தனன்.” எனவும், அவ்வாறுபதேசி
த்த இந்நூலாசிரியரின் குருமரபு மெய்கண்டார் சந்ததியாகவின், “வெண்
நெய்நல்லூர் மெய்கண்டான் மென்மலர்த்தாண்முடிசூட்ட” எனவும், சந்தா
னாசாரியர்க ணல்வாராகவின், மேற்கூறிய மெய்கண்டார்நீங்க ஏனைய மறை
ஞானசம்பந்தர் அருணந்திசிவாசாரியர் உமாபதிசிவாசாரியர் என்னும் மூவரை
யும் குறிப்பிப்பான், “அண்ணலந்தேசிகர்.” எனவும்கூறினர். மாயையே துய
ரங்கட் கேதுவென்பதை, “பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு-மரு
ளானா மாணப் பிறப்பு.” என்னும் திருக்குறளானும், அம்மாயை புலபடவிரி
ந்ததென்பதை, “ஆறுகோடிமாயா சத்திகள்-வேறுவேறு தம்மாயைக டொட
ங்கின.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானுமறிக. (கூஉ)

காரைக்காலம்மை.

வீயாத மாயவுடல் வெறுப்பினு லோனிமல
ரோயாது பேயுடனாட் டிவந்ததனா லோவிங்குச்
சேயாய வெள்ளிமலை சேர்வதற்கோ தெரியாது
பேயானாள் காரைக்காற் பெண்ணணங்கன் னவட்பணிவாம்.

(இ-ள்.) ஓர்காலத்தினு மழியாத மாயையினாலாகிய இச்சரீரத்தினேர்ந்த
கூடியினாலோ, அல்லது, சிவபெருமான் ஒழிவில்லாமல் பேய்களுடனே

நடனஞ்செய்வதை விரும்பியதனாலோ, அல்லது, இவ்வுலகத்தின்கண் அதி
தூரமாயிருக்கின்ற கைலைவரையை அடைவதற்காகவோ, இவற்றுள் எதற்கா
கவென்றும் விளங்கவில்லை. காரைக்காலம்மையார் பேயுருவமடைந்தனர் ஆக
லின் அவ்வம்மையாரை வணங்குவாம்—எ-று.

காரைக்காலம்மையார் பேயுருவடைந்தமைக்கு மூன்றுகாரணங்கள் கற்
பிக்கினும் முடிவிற்கூறிய காரணமே ஏற்றதாகும். இதனை, “இறவாத வின்ப
வன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார் - பிரவாமை வேண்டிமீண்டும் பிறப்பு
ண்டேலுன்னையென்று-மறவாமைவேண்டினினும் வேண்டுகான் மகிழ்ந்து
பாடி-யறவாநீ யாடும்போதுன் னடியின்கீழிருக்கவென்றார்.” என்னும் பெரி
ய புராணத்திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (௧௪)

இயற்பகைநாயனார்.

வினைமாள வரும்விமலர்வேதியராந் தூர்த்தர்க்கு
மனையானைக் கொடுத்தவர்தாம் வருநெறியிற் றடைநோக்கி
முனைவாளாற் சுற்றமெலா முற்றுவித்த சேவகனா
வெனையானுஞ் செட்டிமையா ரியற்பகையாம் பணிவுறவே.

(இ-ள்.) சிவபிரானாகிய பிராமணவேடங்கொண்டவிடபுருடர்க்கு, தமது
பத்தினியாரைத்தந்து அவ்வேதியர்வரும் மார்க்கத்தில் தடைநோந்ததைப்
பார்த்து, கூறிய தமதுவாளாயுதத்தாற் சுற்றத்தாரனைவரையும் உயிரிழக்கச்
செய்தவீரரும், என்னையடிமைகொள்ளும் வைசியகுலோற்பவருமாகிய இயற்
பகைநாயனாரையாம் வணங்கத்தொடங்கினால் நமதுதீவினையொழிதற் கேது
வுண்டாகும்-எ-று.

இயற்பகைநாயனார் மெய்யடியார் விழைந்தனயாவும் வரையாதளிக்கும்
வள்ளலாயிருந்தமையை உலகெங்கும் விளக்குவான், சிவபெருமானே பிராமண
குலோற்பவரான தூர்த்தவேடராய்வந்து அந்நாயனார்மனைவியைக்கேட்க, அவ்
வாறே கொடுத்தனுப்பி, அவரைத்தடுக்கவந்த சுற்றத்தினரனைவரையும் தம
து வாளாயுதத்திற் கிரையாக்கினரென்பது பெரியபுராணச் சரித்திரமாகலின்,
அவற்றைச்சுருக்கி இந்நூலாசிரியர் இவ்விருத்தத்திற்கூறினர். இப்புராணச்
சுருக்கத்தை, “எழிலாரும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்து ளியல்விணிகரியற்பகையா
ரிருவர்தேடி-வழலாய பிரான்றூர்த்த மறையோனாகி யாயிழையைத் தரவேண்
டி யணையவையன்-கழலாரப் பணிந்துமனைக்கற்பின்மேன்மைக் காதலியைக்
கொடுத்தமர்செய் கருத்தால்வந்த-பிழையானுஞ்சுற்றமெலாந் துணித்துமீள்
பிஞ்ஞகனா ரழைத்தருளப் பெற்றுளாரே” என்னும் திருத்தொண்டர்புராண
சாரத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (௧௫)

மூர்த்திநாயனார்

அலையாழி விடமருந்து மாலவா யமுதருக்கு
மலையாரங் கிடையாமன் மறுத்தனர்விற் றிடுவோருஞ்
சிலையாரக் கரந்தேய்த்துத் திருவருளாற் கரம்வளர்ந்து
தொலையாத செல்வமுறுந் தொண்டரடி முடிமுடிப்பாம்.

(இ-ள்.) அலைகளை யுடைய பாற்கடலீற்றேன்றிய ஆலகாலவிடமுண்டருளிய திருவாலவா யென்னும் மதுராபுரியின்கண் வீற்றிருக்கும் சோமசுந்தரக்கடவுட்கு, மலைகளில்வளரும் சந்தனம்கிடைக்காவண்ணம் சந்தனக்கட்டைகள்விற்பவர்களும் தடைசெய்தார்கள். அதுகண்டு, சந்தன மிழைக்கும் கல்விற்பொருந்தும்படி தமது திருக்கரத்தைத்தேய்த்து, அவ்வுறுதிப்பாட்டாலுண்டான சிவபிரான் திருவருட்பெருமிதத்தால் மீண்டும் திருக்கரம் வளரப்பெற்று, அழியாதமுத்திச்செல்வமடைந்த மெய்யடியாராகிய மூர்த்திநாயனருடைய திருவடிகளை எமது சிரத்திற்கு மகுடமாக அணிவாம்—எ-று.

ஆலகால விடமுண்டவாயராதவினானும் அவ்வீடம் அமுதமானமையினும், இவ்விரண்டும் விளங்கச் சொற்சிலேடையாக, “அலையாழி விடமருந்த மாலவாயமுதர்.” எனவும், சந்தனமரங்கள் பெரும்பாலும் மலைகளின்மீதே வளர்வதென்பதும், அவற்றுள்ளும் பொதியாசலத்தில் விளைவதேயுயர்ந்த தென்பதும், அப்பொதியைக்கு மலையம்என்னும் பெயருளதென்பதும் விளங்குவான், “மலையாரம். எனவும் கூறினர். இந்நாயனார் இவ்வாறான தொண்டியற்றியருள் பெற்றனரென்பதை, “வழங்குபுகழ் மதுரைநகர் மூர்த்தியாராம் வணிகர்திரு வாலவாய் மன்னர்சாத்தத் - தழங்குதிர முழங்கைதரத் தேய்த்தவூறுந் தவிர்ந்தமணர் வஞ்சனையுந் தவிரமன்ன - னீழந்தவயி ரினனாக ஞானநல்க வெழில்வேணி முடியாக விலங்குவேட-முழங்குபுக ழணியாக விரைநீ ராக மும்மையுல காண்டருளின் முன்னினாரே”என்னும் திருத்தொண்டர்புராணசாரத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. அன்றியும் இந்நாயனார் சடையே முடியாகவும் உருத்திராக்கமே ஆபரணமாகவும் திருவெண்ணீறே கலவைச்சாந்தாகவும் ஆகிய இம்மும்மையாலும் உலகாண்ட மூர்த்தியென்பதைக் குறிப்பின் விளக்குவான், “தொலையாதசெல்வமுறும்.” என்றாரென்னலுமொன்று. (கக)

அமர்நீதிநாயனார்.

மறைதருகோ வணமொன்றான் மனையாட்டி தனயர்செல்வ முறைபொருடா முடனேறி முக்கணனார் மிக்கருளா னிறைதருமக் கட்டளையே நீண்டவிமானமதாக விறைபுரத்துப் போந்திருந்தா ரிணையடித்தா மரைபணிவாம்.

(இ-ள்.) மறைந்துபோன ஓர்கோவணத்தின் பொருட்டாகத்தமது பத்தினியார் புத்திரர்கள் திரவியம் வரிசையாயுள்ள ஆபரணதிகள் என்னும் இவற்றுடனேதாமுந் துலையிலேறி, திரிநேத்திரங்களை யுடைய சிவபிரானதுவிசேடித்த திருவருளினாலே, சரிப்பட்டுநின்ற அத்துலாக்கோலே நெடிய விமானமாகவிளங்க, அதன்மீதுர்ந்து சிவபுரத்திற்குச்சென்று வீற்றிருந்த அமர்நீதிநாயனருடைய தாமரைமலர்போலும் இரண்டு திருவடிகளையும் வணங்குவாம்.

மறைதருகோவணம் என்பதற்கு வேதமாகிய கோவணமென்னினும் அமையும். அன்றியும், “என்னப்பெனம்பிரா னெல்லார்க்குந்தானீசன் - றுன்னம்பெய் கோவணமாக கொள்ளுமது வென்னேட-மன்னுகலை துன்னு பொருண் மறைநான்கே வான்சரடாத் - தன்னையே, கோவணமாச், சாத்தி

னன்காண் சாழலோ.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானுமறிக. நிறைதருமக் கட்டளை என்பதற்கு-நிரம்பிய புண்ணியமென்கின்ற கட்டளையே விமானமாயிற்றென்னினுமாம். புண்ணியபாவங்களுக்குக் கட்டளையென்று ஆன்றோ ருபயோகித்திருப்பதை, “பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குத் தத்தங்-கருமமே கட்டளைக் கல்.” என்னும் திருக்குறளானுந்தெளிக. இந்நாயனார் மேற்கூறியவாறு தூலாக்கோலில் தம்முடைய பெண்டிபிள்ளை பண்டபதார்த்தங்களென்னும் இவைகளுடன் ஏறினரென்பதையும், அத்தூலாக்கோலே விமானமாயிற்றென்பதையும், “பழையாறை வணிகரமர் நீதியார்பாற் பரவு சிறு முனிவடிவாய்ப் பயிலுநல்லூர்க்-குழைகாதர் வந்தொருகோ வணத்தை வைத்துக் கொடுத்ததனை யெடுத்தொளித்துக் குளித்துவந்து-தொழிலாரு மதுவேண்டி வெகுண்டீரித் துலையிலிங்கோவணநேர் தூக்குமென்ன-வெழிலாரும் பொன்மனைவி யிளஞ்சேயேற்றி யேறினர்வா னுலகுதொழ வேறினாரே.” என்னும் திருத்தொண்டர் புராணசாரத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக.

கலிக்கம்பநாயனார்

ஐயம்மேவு மடியார்முன் னரனடியா ராகிவர
மெய்ம்மேவுந் திருவடிகள் விளங்குவான் விளக்குதலு
மொய்ம்மேவும் புனல்வாரா மொய்குழலார் கைதடிந்த
கைம்மேவுங் கலிக்கம்பர் கழலிணைகை யாற்றொழுவாம்.

(இ-ள்.) அலங்காரமமைந்த தமது பழைய எவலர் சிவபிரானுக் கடியவர் போல்வந்ததால்; அவரது உண்மையான திருவடிகள் ஒளிரும்படி கழுவுதலும், நிறைவுள்ள ஜலத்தைவார்க்காத நெருங்கிய கூந்தலையுடைய மனைவியாரது திருக்கரத்தை வெட்டிய ஒழுக்கம்பொருந்திய கலிக்கம்பநாயனாருடைய இரண்டு திருவடிகளையும் நமதுகரங்களால் வணங்குவாம்—எ-று.

அவ்வடியார் முதலிற் கலிக்கம்பநாயனாரிடத்து ஏவலுக் சமைந்திருந்த காலத்தில் மிக்கஒழுக்கமுடன் இருந்தாரென்பதை விளக்குவான், “ஐயம்மேவுமடியார்” என்றும், தமதுமனைவியாரென்னும் பட்சபாதமின்றித் திருத்தொண்டிற் கிடையூறிழைத்த கரத்தை வெட்டினமைகுறித்து, “கைம்மேவுங் கலிக்கம்பர்.” என்றும்கூறினர். இந்நாயனார் இவ்வாறியற்றினரென்பதை, “கடவுளருட்கண்ணார்கள் பயிலுந்தொல்லைக் கடந்தைநகர் வணிகர்கலிக் கம்பரன்பர்க்-கடிமையுற வழதளிப்பா ரடியாவீங்கி யருளுருவா யன்பருட னணைய வேத்தி-யிடையிலவ ரடியிணையும் விளக்காநிற்ப விகழ்மனைவி கரகமலியிர ண்டுகையும்-படி பில்லிழ வெறிந்தவன்செய் பணியுந்தாமே பரிந்துபுரிந் தானருளே பற்றினாரே.” என்னும் திருத்தொண்டர் புராணசாரத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. காராக்காலம்மையார் இயற்பகைநாயனார் மூர்த்திநாயனார் அமர்நீதிநாயனார் கலிக்கம்பநாயனார் என்னும் இவ்வைவரும் வைசியகுலோற்பவர்களாகலின் இந்நூலாசிரியர் இவர்கட்குத் துதிகூறினரென்றறிக. எனவே அறுபான்மூன்று நாயன்மார்களுள் திருவெண்காட்டடிக எவதரித்த வைசியகுலத் துதித்தோ ரைவரென்று வரையறுத்தனரென்க. இதனை, “அறுவரெவ ரவர்செங்கட் சோழர்புகழ்ச் சோழ-ரருண்மாளி யிடங்கழியார் நெடுமா

றர் சேரர், குறுநிலமன் னவரைவர் நரசிங்க முனையர்-கூற்றுவனார் கழற்சிங்
கர் மெய்ப்பொருளை யடிகண், முறைமைவணி கரிவேவர் காரைக்கா லம்மை-
மூர்த்திகலிக் கம்பரமர் நீதியியற் பகையார், திறமைபுரி வேளாளர் பதின்மூ
வர் மூர்க்கர்-செருத்துணையார் வாயிலார் கோட்புலியார்சத்தி.” என்னும் திரு
த்தொண்டர் புராணவரலாற்றுத் திருவிருத்தத்தானுமுணர்க. (௧௮)

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்.

அறிவரிய தொருபொருணீ யொன்றினுந்தோன் றுயென்று
மடங்கா யென்று, முறுதியுறச் செய்யுள்செய்தா ரஃதுமன்றி யாதி
யந்தமொன்றி லானைச், சிறியபொது வினின்மறுவொன் றின்றிவி
ளங் கிணையென்றுஞ் செப்பி யிப்பான், முறையினிஃ ததிசயமே
விளைக்கும்விளை யாதெனவு மொழிந்தா ரன்றே.

(இ-ள்.) யாவராலும் அறிதற்கரியதாகிய ஒப்பற்ற பரம்பொருளான
தேவரீர், வேறெந்தப்பொருளினும் உதிக்கீரென்றும் லயிக்கீரென்றும் நிச்சய
மாகுமாறு திருப்பாடலருளினர், அதுவுமல்லாமல் முதலீறென்னும் ஒன்று
மில்லாத சிவபெருமானே, சிற்றம்பலத்திலே குற்றமென்ப தொன்றுமில்லா
மல் ஒளிர்கின்றீரென்றும் உரைத்தருளி, அதன்பின்னர், முறைமையாக இத
னை யோசிக்குங்கால் இஃது ஆச்சரியத்தையே உண்டாக்கும், ஆயினும் மற்
றொருவிதத்தில் ஆச்சரியமுண்டாகாதென்றுத் திருவாய்மலர்ந்தனர்—ஏ-று.
அன்று-ஏ-அசைகள்.

“அறிவரிய தொருபொருணீ,” என்பதை, பட்டினத்தடிகளருளிய கோ
யினான் மணிமாலையில், “இனையனாகிய தனிமுதல் வானவன்-காண்பதற்கரிய
நின் கழலும்.” எனவும், “அகிலசராசர மனைத்து முதலிய-பொன்னிறக்கடவு
ளன்னமாகிக்-காண்டிலாதநின் கதிர்நெடுமுடியும்.” எனவும், “வானோர்க்கரி
யாய் மறைகளுக்கெட்டாய்.” எனவும், ஒன்றினுந் தோன்றா யொன்றினுமட
ங்காயென்று-முறுதியுறச் செய்யுள்செய்தாரென்பதை, ஷை நான்மணிமலை
யில், சராசரமனைத்து-நின்னிடையத்தோன்றி நின்னிடையடங்குநீ - யொன்றி
னுந்தோன்றா யொன்றினு மடங்காய்.” எனவும், சிறியபொதுவினின் மறு
வொன்றின்றி விளங்கினை என்பதை, ஷை நான்மணிமாலையில், “சிறியபொது
வினின் மறுவின்றி விளங்கி-யேவருங்காணவாடுதி.” எனவும், “முறையினிஃ
ததிசயமேவிளைக்கும் விளையாது. என்பதை ஷை நான்மணிமாலையில், “அது
வெனக்கதிசயம் விளைக்குமன்றே விளையாது.” எனவும் வரும் பட்டினத்தடி
கள் திருவாக்காலந்தெளிக. என்னை, அகிலசராசரங்களும் தமதுருவாகவு
டைய சிவபிரான் சிற்றம்பலத்தி னடனஞ்செய்வது யாவர்க்கும் அதிசயம்
விளைக்கு மேனும், அடியேன் வேறொன்றைச் சிந்திக்குங்கால் அஃதோ அதிசய
மாயெனக்குத் தோன்றாதென்றபடி. அவ்வேறொரு விஷயத்தை அடுத்த
செய்யுளிற்காண்க. அகண்ட பரிபூரணராகிய சிவபெருமான் சிற்றம்பலத்தில்
நடனஞ்செய்வது ஆச்சரியமென்பதை, “வேதண்ட மேபுயங்கள் விண்ணே
திருமேனி - மூதண்ட கூடமே மோலியாங் - கோதண்ட-மொற்றைமா மேரு
வுமாபதியார் நின்றாடப்-பற்றுமோ சிற்றம் பலம்.” என்னும் குமரகுருபா
சலாமிகள் திருவாக்காலமுறிக. (௧௯)

மொழிந்தபடி யறுகோடி யாமென்றெண் ணுரைமேலு முடி
வின்மாயை, பொழிந்தபல தத்துவங்களிருட்படலங்கிடப்படுமென்
புந்தியுள்ளே, தழைந்திடுநின் சடைமொளலிக் கங்கைநங்கை சிலம்
பலம்புந்தடந்தாளோடு, நுழைந்தனையென் றதிசயித்தா ரவரை
யென்சிக் கையிற்பாட்டி னுழைவித்தேனை.

(இ-ள்.) வாதவூரடிகள் திருவாய்மலர்ந்தவாறு ஆறுகோடி யாமெனத்
தொகையுரைத்ததற்கும் மேம்பட்டு அளவுகடந்த மாயையினுற்றரப்பட்ட பல
தத்துவங்களென்னும் அஞ்ஞானப்படலம் மூடப்பட்டிருக்கும் அடியேனது
அறிவினுள்ளே, விசாலத்திருக்கும் தேவரீரது சடைமுடியிலே கங்கைப்பெண்
ணுடனும் சிலம்பு ஒலிக்கின்ற விசாலித்த திருவடிகளுடனும் நுழைந்தீர் என்று
ஆச்சரியப்பட்டார். அத்தகைய பட்டினத்தடிகளை அடியேனுடைய மனத்தின்
கண்ணும் பாடலின் கண்ணும் நுழையும்படி செய்தேன்—எ-று.

“அறுகோடியா மென்றெண் ணுரைமேலுமுடிவின்மாயை” என்பதை
“ஆறுகோடி மாயாசத்திகள்-வேறுவேறுதம் மாயைகடொடங்கின,, என்னும்
மணிவாசகப்பிரான்மலர்வாக்கானும், பொழிந்த பலதத்துவங்க ளீருட்படலங்
கிடப்படுமென் புந்தியுள்ளே - தழைந்திடுநின் சடைமொளலிக் கங்கைநங்கை
சிலம்பலம்புந் தடந்தாளோடு நுழைந்தனை, என்பதை, “வீனயாது - தல்லி
னும் வலிதது நல்லிதிற்செல்லாது - தான்சிறிதாயினு முள்ளிடை நிரம்ப -
வான்பொய்ச்ச மாயாவாசை-மிடைந்தனகிடப்ப வீடம்பெறலருமையி-னைவர்
கள்வர் வல்லிதிற்புகுந்து - மண்மகன்றிகிரியி னெண்மடங்குசுழற்ற - வாடுபு
கிடந்த பீடினெஞ்சத்து-நுழைந்தனை புகுந்து தழைந்தநின்சடையுஞ்-செய்ய
வாயு மையமர்கண்டமு - நெற்றியிற்றிகழ்த்த வொற்றைநாட்டமு - மெடுத்த
பாதமுந் தடுத்தசெங்கையும்-புள்ளியாடையு மொள்ளிதின்விளங்க-காடகமா
டுதிரம்ப.” எனப் பட்டினத்தடிகள் தாமருளிய ஷை கோயினுன்மணிமாலையில்
திருவாய்மலர்ந் திருத்தலைக்காண்க. அவ்வளவு பெருமையுடைய பட்டினத்
தடிகளை அடியேன் சிந்தையினுஞ் செய்யுளினும் நுழையும்படி செய்ததே
எவற்றினும் மேம்பட்ட ஆச்சரியமென்பது கருத்து. (உ0)

அ வை ய ட க் க ம்.

ஆனந்தை யெனுங்கணிகை யணியவணி மணிக்கடக மளித்த
நாதன், பூநந்துஞ் சடைக்காரந்த வணிகவுரு விலிங்கவுருப் பொரு
ந்து மாபோ, லீனந்த மருகணுகா வெண்காடர் வணிகவுரு விலிங்க
மாலை, ரியானந்தப் பெரியார்தம் புகழ்புகழ் வென்புன்சொ லின்
சொலாமே.

(இ-ள்.) ஆனந்தை என்னும் பெயருடையதாசி தரிப்பதற்காக அழகிய
இரத்தினகடகத்தைத் தந்தருளும் சிவபெருமானாகிய, கொன்றை மலர்மலை
விசேடித்த சடையையொளித்துவந்த வைசியருருவமானது சிவலிங்கவுரு
மடைவதுபோல, இழிவானது தம் சமீபத்தில் அடையப்பெறாத திருவெண்
காட்டடிகளும் வைசியருருவத்தினின்றும் சிவலிங்கவடிவமாயினர். அத்

தகைய மெய்யடியாருடைய கீர்த்தியை அடியேன் துதித்தலால், எனது அற் பச் சொற்களும் மதுரச்சொற்களாகும்—எ-று.

ஆனந்தையென்னும் தாசிக்குச் சிவபெருமான் இரத்தினக்கடக மளித் தமையைக் குறிப்பித்தபடி. இவ்வாறளித்தது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகலா னும், அக்கால் சிவபிரான்கொண்டருளியது வைசியக்கோலமாகலானும், மீண் டும் சிவபிரான் கரந்தருளிச் சிவலிங்கமாகலானும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தவ தரித்த திருவெண்காட்டடிகளின்குலம் வைசியகுலமாகலானும், இவரும் முடி விற் சிவலிங்கவுருவாகலானும், சிவபிரானைப்போன்ற செயலமைந்த இவ்வன் பர் சரிதமுரைக்கப் பெற்றமையின் எனது புன்சொல்லும் இன்சொல்லாதற் குத் தடையின்றென்னும் தேற்றத்தால், “என்புன்சொலின் சொலாமே.” என்றார். (உஉ)

வாதனையோ ரிரண்டுமேற மன்னுதவ முன்னிறைத்தார் மறங்க ணீங்கிப், பேதமைதீர் பட்டினத்துப் பிள்ளையெனு மொருபெரி யோர் பிறங்கு ஞானக், காதையினைப் பெரியோர்கள் சொலக்கேட் டிங் கிசைக்கின்றேன் கடன்ஞா லத்து, னேதமிலான் நொழிலைந்து மாருயிர்கள் புரிவார்க ளென்றல் போலும்.

(இ-ள்) மறப்பு நினைப்பென்னும் இரண்டு வாதனைகளும் ஒழியும்படி நிலைபேறான தவத்தை முற்பிறவியிற் புரிந்தவராய், பாவச்செயல்களொழிந்து அஞ்ஞானம் நிவாரணமாகப்பெற்ற, பட்டினத்துப்பிள்ளையாரென்னும் நிக ரற்ற பெரியோருடைய, வினக்கமுற்ற மெய்ஞ்ஞான சரிதத்தை, கடல்குழந்த உலகத்துள்ள பெரியோர்கள், குற்றமற்றவரான சிவபிரானுடைய பஞ்சகிரீத் தியங்களையும் ஆன்மாக்க ளியற்றுவார்கள் என்பதுபோல, ஞானவான்கள் சொல்லீவரும் கர்ணபரம்பரையைக் கேள்வியுற்று இவ்விடத்தில் யான் கூறு கின்றேன்—எ-று.

வாதனையோ ரிரண்டும் என்பதற்கு ஜனனம் மாணம் என்னும் இரண்டு மெனப் பொருள்குறினுமாம். என்னை. “உறங்குவதுபோலுஞ் சாக்கா மறங்கி- விழிப்பதுபோலும் பிறப்பு.” என்னும் திருக்குறளுரையானும், அன்றியும் சாக்கிராவஸ்தை சுழுத்தியவஸ்தை என வழங்கும் பெயர்களானும் தெளிக. அவ்விரண்டுமே மறப்பு நினைப்பென்பதை, “மறப்பு நினைப்பாகி வருதிரையெந் தாளும்-புறப்படா வின்பப் புணரி.” என்னும் சிதம்பரசுவாயிகள் திருவாக்கா னும், முற்பிறவியிற் தவம்புரிந்தார்க்கே இப்பிறப்பில் இத்தகைய தவம் வாய் க்கு மென்பதை, “தவமுந் தவமுடையார்க் காகு மவமதனை-யஃதிலார் மேற் கொள் வது.” என்னும் திருக்குறளானும், சிவபிரானியற்றும் பஞ்சகிரீத்தி யங்களைச் சீவர்களு மியற்றுவரென்பதைப் பதிகரணம்பெற்ற சமயாசாரியர் முதலியோர் திவ்யசரிதங்களானும், “செய்யு நந்தொழி லைந்தொழில் யாமுமச் சிவனது வடிவென்றே-யையமற்றண ராதியா னெனுஞ்செருக் கடைந்துநா டொறுநெஞ்சே-வைவதென்னை பஞ்சகோ சங்களு நாமல வெனவுண்மை - கையிலா மலகம்மென வுனக்கியான் கழறியுக் தெளியாயே.” என்னும் சாந்த லிங்கசுவாயிகள் திருவாக்கானும் “யானென தென்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்-சூயர்ந்த வுலகம் புகும்.” என்னும் திருக்குற ளுரையானுந்தெளிக,

வெங்கதிரா யிரம்பரப்பு மாதவனு மளக்கருஞ்சூழ் வியன்ஞா லத்துச், சங்கரன்ற னடியாரைப் புகழ்ந்திடல்பூ சனைபுரித றக வொ டாற்றிற், பொங்குநலம் பெறுவரென வாரணவா கமம்புக ன்ற பொற்பி னாலும், பங்கமுறா வெண்காடர் சரிதமடி யேனிசை ந்து பகர்ந்த வா

(இ-ள்.) உஷ்ணமான ஆயிரங்கிரணங்கள்வீசும் சூரியனும் கடலும் சூழ் கின்ற விசாலித்த இவ்வுலகத்தினிடத்து, சிவபிரான் மெய்யடியாரைத் துதித் தலும் பூசுத்தலும் என்னும் இவற்றை முறைமையுடன்புரியின், விசேடித்த நன்மையை யடைவார்களென்று வேதாகமங்கள் விளம்பிய மேன்மையினாலும், பழுதடையாதவராகிய திருவெண்காடருடைய திவ்யசரிதத்தை அடியேன் மனமொருப்பட்டிக் கூறியபடி—எ-று. ஏ-அசை.

சிவபிரா னடியார் மெய்யன்புடன் வழிபடுவோர்க்கு மேம்பாடுற்ற பய னெய்து மென்பதை, “எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீறுஞ் சாத னமுங் கண்டா லுள்கி-யுவராதே யவரவரைக் கண்ட போதி லுகந்தடிமைத் திற நினைந்தம் குவந்து நோக்கி-யிவர்தேவ ரவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிர ண்டாட்டா தொழிந்தீசன் றிறமே பேணிக்-கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே-” என்னும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்கானு முணர்க. எனக்கு அவர் புராணத்தை அடைவுடன் கூறி முடிக்கும் ஆற்றலில்லையேனும், சிவபிரானடியார் திவ்ய சரிதங்களைத் துதிப்போர்க்கு விசேடித்த நன்மை விளையுமென வேதாகமங்கள் கூறிய உறுதி யால் மனந்துணிந்துரைக்கலானே னென்பது கருத்து. (உங)

இன்னுமொரு வகையுவகை வெண்காடர் குலவணிக ரின்பு கூர, மனனியநல் லறிஞர்சிலர் பரந்தகதை யிதைத்தொகுத்து வகு த்துக் காட்டு, மென்னவெழிற் புலியூரி விருங்கலை ரறியுநெறியி சைத்து ளன்யான், பொன்னவையி னிருத்தமிடு மொருத்தனெடும் புகழாகப் புகல லாலே.

(இ-ள்.) இப்புராணம் பாடுதற்கு இன்னும் ஓர்வித சந்தோடமுண்டு, அதாவது திருவெண்காடரது குலத்திற்குரிய வைசியர்களிலே களிப்பு மேம்பட நிலைபெறான பெரியோர்கள் சிலர், பலபடவிரிந்து கிடக்கும் பட்டினத்தடிகள் சரிதமாகிய இதனை, தொகையாக்கிப் பிரித்துக்காட்டுவீராக என்று கேட்டுக்கொள்ள, அடியார்புகழ்னைத்தும் பொன்னம்பலத்திற் றுண்டவம்புரியும் நடராஜப் பெருமானுடைய விசேடபுகழேயாகுமென நூல்கள் முறையிடுதலாலே, இச்சிதம்பரத்தின்கணுள்ள மேற்கூறிய பெரிபேரர்கள் அறிந்து கொள்வதற்காக யான் கூறினேன்—எ-று.

வாதனையோ ரிரண்டும் என்னும் முதலையுடைய செய்யுளானும், இச் செய்யுளானும் இந்நூலாசிரியர் முதலூலின்றிக் கர்ணபரம்பரையைக் கொண் டே இக்காதையைச் செய்யுள்ரூபமாக இயற்றினரென்பது விளங்குகின்றது. முதலூலின்றியே புராணம் பாடலாமென்பதற்கு நியாயம் வாரும் செய்யுளிற் கூறுகின்றனர். (உச)

புலிமுனியும் பதஞ்சலியு முதலான பெரியோர்தம் புகழ்ப்புராணம், மிலகியவா மவர்க்குமுனங் கதியடைந்தோ ரளவிலவ ரியற்புராணம், பலபலவா மவைபோல வருவனவு மவ்வண்ணம் பகர லாகுங், கலைவடநூல் சொல்லிலென்சொல் லாவிடிலென் கதிக்கதைகள் கழறலாமே.

(இ-ன்.) வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலியார் முதலிய பெரியோர்களுடைய புகழ்கூறும் புராணங்கள் மாத்திரமே மிகப்பிரசித்தமாய் விளங்குகின்றன. அவர்கட்கு முன்னே முத்தியடைந்தவர்கள் எண்ணிறந்தவர்களாகும், அப்பெரியோர்களின் இயல்பமைந்த புராணங்கள் பலபலவாகும். அதுபோன்றே இனிவருகின்றவர்களின் சரிதங்களும் அவ்வண்ணமே அளவிறந்தனவென்றே கூறப்படும். ஆதலால் வடமொழிப்புராணம் கூறினுமென்னை? கூறாவிடினு மென்னை? முத்தியடைந்தோர் சரிதங்களைக் கூறலாகும்—எ-று.

வடமொழிப் புராணங்கள்யாவும் வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலியார்என்னும் இவ்விருமுனிவர் காலந்தொடங்கியே கூறியிருத்தலின், அவர்கள் காலத்திற்கு முன்னிருந்த பெரியோர்க ளனைகராகவும், அவர்கள் சரிதங்கள் அளவிறந்தனவாகவுமிருக்குமென்பதில் எவர்க்கும் ஆட்சேபமின்று. அவ்வளவு சரிதங்களும் வடமொழிப் புராணங்கூறாமையின் பொய்படுமோ? அதுபோலவே வேதவியாசர் பதினெண்புராணங்களையும் ஏனையோர் உப்புராணங்களையும் இயற்றிய காலத்திற்குப் பின்னர் முத்தியடைந்த பெரியோர்கள் அநேகரென்பதற்கும், அவர்கள் சரிதங்களும் எண்ணிறந்தன வென்பதற்கும் ஐயமென்னை? இன்னும் முத்தியடையவிருப்போர் எத்தனைபெயரோ? அவர்கள் சரிதங்கள் எவ்வளவோ? இவையாவும் வரையறைப்படாமையின், அடியார் சரிதங்கட்கு முதலால் வடமொழியி லிருக்கவேண்டுமென்ப தவசியமில்லையென்றபடி. அடியார்கள் முற்காலத்தும் பிற்காலத்தும் தொடர்ச்சியாய் வருவரென்பதை, “செப்பரிய பொய்யடிமை யில்லாதார் மெய்யிற் றிருநீறுபூசு முனிவர்களுலகு தன்னி-லப்பாலுமடிச்சாரந்தா ரிவர்கடயிற்சிலபே ராய்ந்தமிழ்ப்பேர்சிலபேர் மலையாளர் சிலபேர்-தப்பாத தெலுங்கர் சிலர் மற்றுனதேசத்தோர் தவஞ்செய்து பாகதியை யடைந்தவர்கள் சிலபே-ரிப்போது யிருந்தானே வழிபடுவோர் சிலபே ரினிமேலுந் திருமேனி கொடுவருவோர் சிலரே.” என்னும் உமாபதி சிவாசாரியருளிய திருத்தொண்டர் புராண வரலாற்றுத் திருவிருத்தத்தானும், வடமொழிக்கணுள்ள புராண நூல்களே சிறந்தனவென்பதும் தமிழிற் செய்த நூதன நூல்கள் சிறந்தன வல்லவென்பதும் தகுதியன்றென்பதை, “தொன்மையவா மெனுமெவையு நன்றாகா வின்று தோன்றியநா லெனுமெவையுந் தீதாகா துணிந்த-நன்மையினர் நலங்கொண்மணி பொதியுமதன் களங்க நவையாகா தெனவுண்மை நயந்திவிவர் நடுவாந்-தன்மையினர் பழமையழ காராய்ந்து தரிப்பர் தவறுநலம் பொருளின்கட் சார்வாராய்ந் தறித-லின் மையினுள்புலுப்புலுழிலேத்துவரே திலருற்றிகழ்தனரே லிகழ்ந்திவிவர் தமக் கெனவொன் றிலரே,” என்னும் “சிவப்பிரகாசத் திருவிருத்தத்தானு முணர்சு,

மகவான்பட்டினம்படைத்த வண்மைதிரு வெண்காடர் வாழ்ந்
தவாய்மை, யகலாம லிடைமருத னுங்கவர்பாற் சிறுவனென வடை
ந்தநேயந், திகழ்ஞான வுபதேசம் வைத்தவருள் திருவிசைப்பாச்
செப்புஞ்செப்பம், புகழோங்கு மொற்றியு ருற்றிலிங்க மானதுவும்
புகலலுற்றேன்..

(இ-ள்.) இந்திரன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை அலங்கரித்த வளப்பமும்,
திருவெண்காட்டடிகள் அப்பட்டினத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த உண்மை
யும், திருவிடைமருதநீசர் அப்பட்டினத்தடிகளிடத்துப் புத்திரராய் நீங்காம
லெழுந்தருளிய அன்பும், அவர் அப்பட்டினத்தடிகட்கு விளக்கமுள்ள ஞா
னோபதேசஞ் செய்தருளிய மார்க்கமும், அப்பட்டினத்தடிகள் திருவிசைப்
பாவருளியசெம்மையும், கீர்த்திமிக்க திருவொற்றியுரைப் பட்டினத்தடிக
ளணுகிச் சிவலிங்கவுருவானதும் சொல்லத்தொடங்கினேன்.—எ-று.

எனவே, இப்புராணத்துளடங்கிய சரிதங்களைத் தொகுத்துக் கூறிய
படி, என்னை; காவிரிப்பூம்பட்டினம்தோன்றியவகை, அங்குத் திருவெண்கா
டர் இல்லறநடாத்தி வாணிபஞ்செய்தமை, அக்காலத்துத் திருவிடைமருத
நீசரே அவர்க்குப் புத்திரராக அவதரித்தமை, அப்புத்திரர் அவர் பிதாவா
கிய பட்டினத்தடிகட்கு ஞானோபதேசஞ்செய்தமை, பட்டினத்தடிகள் அதன்
பின் திருவிசைப்பாப்பாடியருளினமை, திருவொற்றியுரைச்சேர்ந்த அப்பட்டி
னத்தடிகள் சிவலிங்கரூபமானமைஎன்னும் இவற்றைத் தொகுத்து, பூம்புகா
ர்ச்சருக்கம், ஆட்கொண்டசருக்கம், துறவறச்சருக்கம் என்னும் மூன்றுசருக்க
ங்களாக வகுத்துக் கூறினேனென்றனர். (௨௬)

பாயிரம் முற்றிற்று



ஆகத் திருவிருத்தம் - ௨௬.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூ ம் பு க ா ர் ச் ச ரு க் க ம்.

செங்கரங்கால் விழிவதனந் திருநாபி யெண்கமலம் சேர்ந்தா
னேனு, மெங்கடிரு மாலிதய கோகணகங் கோயில்கொண்டங்கிருக்
கும் பொன்மான், பங்கயம்போ னீங்காம விருக்கின்ற காவிரிப்பூம்
பட்டினத்துப், புங்கமொரு சற்றுரைக்கே னுருத்திரங்கண் ணரு
மொருமாப் புன்று ளாரே,

(இ-ள்.) சிவந்த திருக்கரங்களும் திருவடிகளும் திருக்கண்களும் திருமுக
மும் திருநாபியும் ஆகிய எட்டுத்தாமரைகளைப் படைத்திருக்கினும், எம்மு
டைய திருமாவின் இதயதாமரையையே கோயிலாகவமைத்துக்கொண்டு, அவ்
விடத்தில் வீற்றிருக்கும் திருமகள், அவ்விதய தாமரையைப்போலவே திரு
வுளங்கொண்டு ஓர் காலத்தினும் பிரியாமலிருக்கின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்
தின் மேன்மையைக் கடியலூருருத்திரங்கண்ணொருமும் ஒருமா என்னும்
குறைந்த எண்ணினளவாகக் கூறியிருக்கின்றாராகவின், யானும் மிகச்சொற்ப
மாகக் கூறுவேன்—ஏ-று.

கடியலூருருத்திரங்கண்ணொரென்பவர் கரிகாற்சோழன்மேற் பட்டினப்
பாலைபாடினார். பட்டினப்பாலை என்பது பத்துப்பாட்டுள் ஒன்பதாவது
பாட்டு. இது டாக அடிகளையுடையது. திருமாலுக்குக் கரங்களும் அடிகளும்
விழ்களும் முகமும் நாபியும் தாமரைமலராகவிருக்கினும், அவ்விடங்களிலெல்
லாம் திருமகள் வீற்றிராமல் அவரது மார்பகத்திலேயேவீற்றிருப்பதுபோன்று.
அனேக வளப்பமுள்ள கரங்களிருக்கினும் அவற்றொன்றினும் வீற்றிருக்க
விரும்பாமல், இக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையே அத்தகைய இதயதாமரையா
கப்பாவித்து வீற்றிருக்கின்றன னென்பார், “பங்கயம்போனீங்காமலிருக்கின்
றகாவிரிப்பூம்பட்டினம்,” என்றும், திருமால் சிவபிரானுக்குரிய தேவியாரென்
பதை விளக்குவான், “எங்கடிருமால்” என்றும், பேராற்றலுடையோராகிய
கடியலூருருத்திரங்கண்ணாரே காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் புகழென்னும் ஒன்
றில் இருபதுகூற்றினுள் ஒன்றாகிய ஒருமாவளவு கூறின ரெனின், யானென்
னென்று கூறுவேன்? மிகச்சொற்பமாகக் கூறுவேனென்பார், “உருத்திரங்
கண்ணருமொருமாப் புகன்றுளார் ஒருசற்றுரைக்கேன்.” என்றும் கூறினர்.
எனவே, கடியலூருருத்திரங்கண்ணார்போன்றார் மிகவிசேடித்துரைத்த
மையே அவ்வூர்ப்புகழென்னும் ஒரெண்ணின் இருபதுகூற்று னொருகூறாமெ
னின் யான்கூறத்தொடங்குவது மிகவற்பமென்பதிற் சந்தேகமில்லையென்ற

படி. தாங்களுரைத்தவிரிவைச் சருக்கமாக்கி அலையடக்கம் கூறத்தொடங்கிய பிறஆன்றோரும் ஆங்காங்கு இவ்வாறே யுரைத்திருக்கின்றனர். இதனை, “பதார்த்தகுணஞ் சொல்வதெவன் பார்க்கின்ற வெல்லாம் - பதார்த்தமெனி னீக்கிற் பழியாம்-பதார்த்தமெனக் - கூறுகடற் குள்ளணுவின் கூற்றினவ்வியத்தத்தோர் - கூறுரைத்த னம்பாருக்குள்.” என்னும் தேரையர் திருவாக்கானுந் தெளிக. (௧)

பொன்னுலகம் புரந்திருக்கும் புரந்தரன்வாழ் பரிமேதம் புரிந்த கோமா, னன்னைபெரும் பூவுலகி லுஞ்சாயா வனஞ்சேரு மமுதநாதன், நன்னையருச் சனைபுரியத்தினந்தொறும்போய்மீண்டுவருந் தன்மை தீர்ப்பா, னுன்னிநெடுஞ் செங்கோட்டு வள்ளிமலைப் பிட ரேறியுவந்தான் மன்றோ.

(இ-ள்.) தேவருலகத்தைப் பரிபாலித்துக்கொண் டிருக்கின்றவனும், அவ்வாழ்வை யடைவதற்காக நூறு அசுவமேதம்புரிந்த தலைவனுமாகிய இந்திரன், தனதுமாதா தினந்தோறும் பெருமையமைந்த நிலவுலகத்துள்ள அருமையான சாயாவனத்தில் வீற்றிருக்கும் அமுதேச்சரரைப் பூசுப்பதற்காகப் போய்வருகின்ற நிலைமையை ஒழிப்பதற்கெண்ணி, நீண்ட வள்ளிமலையின் செவ்வீதாகிய சிகரத்தின் உச்சியிலேறிக் களித்தனன்—எ-று.

இந்திரன் நூறு அசுவமேதங்களியற்றினவென்பதை, “நூற்றுப்பத்தி க்கிய நாட்டத்து நூறபல் - வேன்வி முற்றிய வென்றடி கொற்றத்-தீரிரண் டேந்திய மருப்பி னெழினடைத் - தாழ்பெருந் தடக்கை யுயர்த்த யானை-யெ ருத்தமேறிய திருக்கினர் செவ்வனும்.” என்னும் திருமுருகாற்றுப் படையானுந் தெளிக. (௨)

வந்துசுவக் குறிசெறியு மிடமுதலாச் சேடன்முடி மட்டுந் தொட்டா, னந்தமுடி மணிச்சாயை யெவ்வயினு மெறிப்பவறிந் தஃதாற்றாமற், சந்ததமுந் தாழைமணங் கமழ்சேலை வளநாடுதழு வுங் கோயிற், றந்திடவுன் னினன்முன்போ லாயிரந்தா மரைபுரை யுந் தடங்கணை.

(இ-ள்.) ஆயிரம் தாமரைகள் மலர்ந்திருப்பதுபோன்ற விசாலித்த கண் கையுடைய இந்திரன் அவ்விடத்திற்குவந்து, சிவலிங்கப்பெருமான்எழுந்தரு ளியிருக்கும் ஸ்தானம்முதல் ஆதிசேடனுடைய முடிகளுள்ள நாகலோகம்வரையிற்றேண்டினான். அவ்வாறான ஆதிசேடனது ஆயிரம் பணமுடிகளினு முள்ள மாணிக்கங்களின் சாயையானது எவ்விடங்களினும் வீசுதலால், அதனை யுணர்ந்த இந்திரன், அவ்வொளிக்குச் சகியாதவனாய், சதா தாழைமலரின்மண மானது பரிமளிக்கின்ற சோலைகளுக்குழந்த வளப்பமுள்ள நாகலோகம்வரையி லாழ்ந்திருக்கும் அவ்வாலயத்தை முன்போலவே அமைப்பதற்கெண்ணினான்—எ-று.

எனவே நாகலோகம்வரையில் அவ்வாலயத்தைப் பெயர்த்துப்பார்த்த இந்திரனுக்கு, ஆங்குள்ள நவமணிகளினொளி கண்ணொளியை மழுங்கச்செய்தமையிள், அதன்மேலும் பெயர்த்த வலியற்றவனாய், அவ்வளவில்நிறுத்தித்

தான் தோண்டியவரையில் மீண்டும் பழையபடியேபுதுக்கி அவ்வாலயத்தை நிலைநிறுத்தற் கெண்ணினுனென்றபடி. (௩)

அவ்வலை ம விமலை புறத்தோடிக் கூகுவென்றமலை காட்டச், செவ்வளின் நிடுமிலிங்க நாயகனன் எனெடுத்தல் செய்யார் வண்ண, மெய்வ்வாழுங்கருணைசெய்து முன்போலச்சினகரச் சீர்விளங்கச்செய்தா, னிவ்வேயி னிளந்தோளி கூவென்ற மென்மொழியாளெனும்பே ருற்றாள்.

(இ-ள்) அத்தருணத்து இமாசலபுத்திரியாராகிய உமாதேவியார் வெளியிலேயோடி கூகுவென்று தொனியெழுப்ப முருகக் கடவுளையீன்றருளிய சிவலிங்கப்பெருமான். அவ்வந்திரன் தம்மைப் பெயர்க்காதபடி, உண்மை நிறைந்த தமது திருவருளைப்பாலித்து, பழையபடியே அவ்வாலயக் கீர்த்தி விளங்குமாறியற்றினார். இவ்விடத்தெழுந்தருளிய இளமையுடையமுகிலைப்போன்ற தோள்களைப்படைத்த உமாதேவியார், கூவென்ற மென்மொழியாளென்னும் திருநாமமுற்றனர்—எ-று.

எனவே, வள்ளிமலைக்கருகிலுள்ளது சாயாவனமென்பதும், சிவபிரான் திருவருளன்றி எச்சீவர்க்கும் எத்தொழிலு மியலாவென்பதும், இந்திரன் அக்கோயிலைத் தோண்டியகாலத்து அச்சமுற்றாள்போன்று கூகுவெனக் கூவிய காரணத்தால், அன்றுதொட்டு அவ்வம்மையார்க்குக் கூவென்றமென்மொழியாளென்னும் திருநாமம் வழங்கியதென்பதும் விளங்குமாறறிக. (௪)

வாசவன்சா யாவனத்து ளிறைபூசை நிறைவேற மகிழ்ந்தெஞ்ஞான்று, நேசமுற வுலகிலுள்ள வணிகரெல்லாங் குடிதழைப்ப நெடிதழைத்தான், காசினிசூழ் சோண்டிற் காவிரிப்பும்பட்டினப்பேர் கண்டான் மண்டிந், தேசநரு நாற்பத்தெண் னாயிரநற்குடி விரவச் செய்தா னன்றே.

(இ-ள்.) அவ்வாறியற்றிய இந்திரன்களித்து, சாயாவனத்தின்க ணெழுந்தருளி யிருக்கும் சிவபிரானுடைய பூசை தினந்தோறும் நிறைவேறவும், நிலவுலகத்துள்ள வைசியர் குடிகள்யாவும் அப்பிராணிடத்தி லன்படையவும், அதனால் விர்த்தியாகவும், உலகத்தாரனைவரும் சூழ்ந்திருக்கப்பட்ட சோழ நாட்டிலிருந்த மிக்கவிளக்கமுள்ள மேப்பாடுற்ற நாற்பத்தெண்ணாயிரம் குடிகளையும் வரவழைத்து அவ்விடத்திற் பரவும்படிசெய்து, அதற்குக் காவிரிப்பும்பட்டினம் என்னும் பெயரும் தரித்தனன்—எ-று.

சாயாவனமென்னும் அத்தலத்தின்க ணுள்ள சிவபிரானுக்கு நித்திய நைமித்திகங்க ணிறைவேறுவதற்காக, சோழநாட்டின் கணிநுந்த நாற்பத்தெண்ணாயிரம் குடிகளின் கிளைகளைவரவழைத்துக் குடியேற்றினென்பதால், அது காரணம் அவ்வாலயம் தேவர்களாற் பூசிக்கப்பட்டதெனவும் அன்றுமுதல்மான வபூசையா யிற்றெனவும் விளங்குதல்காண்க. சோழநாட்டில் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் குடிகளுண்டென்பதை, “நாடெங்குஞ் சோழன்முனந்தெரிந்தேயேற்று

செருடிநாற் பத்தெண்ணு யிரத்தவந்த” என்னும் திருத்தொண்டர் புராண வரலாற்றுத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக (இ)

குடிவிரவச் செய்ததுஞ்சா யாவனத்துக் கொழும்பவளக் குன்றுக் கென்றும், படிபுகழும் பெரும்பூசை யோவாம னடாத்திவிடும் பண்பு மன்றி, யடிகளுறை பல்லவனிச் சாமுதலாமாலயமு மவ்வாறாக, நெடி துவிளங் கிடும்பொருட்டா மென்பரின்ப நூல்பலவு நிரப்பினோ.

(இ-ள்.) இத்திரன் அவ்வாறு குடியேற்றுவீத்ததும், சாயாவனத்தி லெழுந்தருளும் ஒளிபுள்ள பவளமலைபோலும் சிவபிரானுக்கு, எக்காலமும் உலகத்தார் புகழத்தக்க பெருமைவாய்ந்த பூசையைத் தவறாமல் நடத்திவரும் தன்மைக்காகவும், அவ்வாமலும், அச்சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பல்லவனிச்சரம்முதலாகிய கோயில்களினும் அவ்வண்ணமே பூசைமுதலியவை விடேமாய் விர்த்தியாகவுமேயென்று இனிமையான பலநூல்களாராய்ந்துள்ள பெரியோர் கூறுவர்.—எ-று.

சாயாவனமென்னும் முதற்பெயருடைய காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கருகில் திருப்பல்லவனிச்சரம் முதலிய சிவகோத்திரங்களினும் அதுகாறும் தேவபூசையேயாயிருந்தமையின், அவைகட்கும் மானவபூசை அன்றுமுதல்தொடங்கினவென்பது விளங்குதலறிக. எனவே, இத்தலங்கட்குத் தேவபூசை ஒவ்வோர் காலங்களினும் மானவபூசை தினந்தோறும் நடத்துவிக்கத் திருவுளங்கொண்டருளிய சிவபெருமான், இத்திரனுக் கிவ்வித எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்தனரென்பதுமாம். (ஈ)

விண்ணவர்கோ மானமைப்பாற் குருவிலிங்க சங்கமங்கள் விழைந்து நாளுந், தண்ணமரும் பெரும்பூசை யியற்றியிக பரமிரண்டுந்தமக்கே யாக, மண்ணுலகி லிந்நகர மிழைத்தவன்போன் பலிந்த செல்வ மலர்ந்து வாழ்ந்தா, ரெண்ணவரும் வசியதன்மந் தடுமாறா தினிதிருந்தங் கியன்று ளாரே.

(இ-ள்.) தேவீவந்திரனுடைய நியமத்தால் குரு லிங்க சங்கம மென்னும் மூலகையினிடத்தும் எக்காலத்தினும் விருப்பமுற்று, குளிர்ச்சியமைந்த மஹாபிஷேகம்முதலிய வழிபாடுகளைப்பிரிந்து, இகலோக பரலோக பாக்கியங்களிரண்டும் தங்களுக்கேயுண்டாகும்படி, யாவராலும் மதிக்கத்தகுந்த வைசியகுல ஒழுக்கம் மாறுபடாவிண்ணம் அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின்கண் வாழ்ந்திருக்கும் அவ்வைசிடர்கள், நிலவுலகத்தில் இப்பட்டினத்தையமைத்த இத்திரனைப்போன்று மிக்க ஐஸ்வரியம் பெருகி வாழ்ந்திருந்தார்கள் —எ-று.

ஆசிரியராகவும், சிவலிங்கப்பெருமானாகவும், அடியார்களாகவும், சகளிகளிப்பது சிவமேயாகவின், இம்மூன்றிடத்தும் ஏகபாவனைபொருந்தினல்லது திருவுருளடையாரென்பதை விளக்குதற்கு, “குருவிலிங்கசங்கமங்கள் விழைந்து” என்றார். இதனை, “ஈசனுக் கன்பில்லா ரடியவர்க் கன்பில்லா ரெவ்வு

யிர்க்கு மன்பில்லார் தமக்குமன் பில்லார்-பேசுவதென் னறிவில்லாப் பிணங்
களைநாமிணங்கிற் பிறப்பினிலு மிறப்பினிலும் பிணங்கிவெர் வீடுநீ - யாசை
யொடு மரனடியா ரடியாரை யடைந்திட் டவர்கரும முன்கரும மாகச்செய்து-
கூசிமொழிந் சருண்ணானக் குறியி னின்ற கும்பிட்டேத் தட்டமிட்டுக் கூத்தா
டித் திரியே.” என்னும் சிவஞானசித்தித்திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (எ)

வேறு.

எண்ணியசீ ரறம்பொருளோ டின்பமுறு வணிகர்குழாங்
கண்ணியவீட் டின்பமுமேற் காண்பாரா யினிதமர
வண்ணியபே ரறமுதனன் கடைந்தவராம் வெண்காடர்
புண்ணியனார் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) அவாவர்கள் கருதிய சிறப்போகூடிய அறம் பொருள் இன்ப
மென்னும் இகலோகார்த்தங்கண்மூன்றையும் அடைகின்ற வைசியத்தொகுதி
யர், தாங்கள் கருதியவாறு மேம்பாடுற்ற முத்தியின்பத்தையும் இனியடைவோ
மென்னும் நிச்சயமுடையவர்களாய், இனிமையுடன் வாழ்ந்திருக்கையில், பொ
ருத்தமாயுள்ள பெருமைமிக்க அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு
புருடார்த்தங்களையும் குறைவற அடைந்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகளெ
ன்னும் புண்ணியமூர்த்தி திருவவதாரஞ்செய்தருளிய திருப்பதி அழகிய அக்
காவிரிப்பூம் பட்டினமேமாகும்.—எ-று.

எவர்கள் இகலோகார்த்தங்களாகிய அறமாதிரி மூன்றையும் மடையப்பெ
ற்றவர்களோ அவர்கள் நான்காவதாகியவீட்டையும் தடையின்றி யடைவார்கள்
என்பது நூற்றுண்பாகவின், “எண்ணில்சீ ரறம்பொருளோ டின்பமுறு
வணிகர்குழாங்-கண்ணியவீட் டின்பமுமேற் காண்பாரா யினிதமர” என்றார்.
இதனை, “நதலநந் தீவினைவீட் டிட்டல்பொரு ளெஞ்ஞான்றுங்-காத விருவர்
கருத்தொருமித்-காதரவு-பட்டதே யின்பம் பாணைநினைந் திம்மூன்றும்-விட்ட
தே பேரின்பவீடு.” என்னும் ஒளவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானு மறிக.

கரிகாலன் பெருவளவன் மகள்கேள்வன் கடல்புக்கான்
றிருவேயே யெனவழைத்துத் திரை கரத்தாற் றரக்கொண்டாள்
வரைகேள்வன் கரைநோக்கி வருமளவுங் கல்லானுள்
புரைதீரப் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) வெள்ளத்திற்சென்ற தனதுகணவனை, அக்கடலானது திரும
கன்போன்றவனே என்றுகூவித் தனதுகைகளென்னும் அலைகளாற் கொடுக்
கப் பெற்றவளாகிய பெருமையமைந்த கரிகாற்சோழனுடையமகளும், தன்னை
மணமுடித்தகணவன் சமுத்திரயாத்திரைபோய்க் கடற்கரையைநோக்கி வரு
மளவும் கல்லுருவாயிருந்தவளும் குற்றமற அவதரித்த நகரமாவது காவிரிப்
பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்பிறந்த கரிகாற்சோழனுடையமகள், தனது
கணவனுடன் இல்லறம்நடாத்திக்கொண்டுவருகையில், ஓர்காற்பெருகியகாவிரி

வெள்ளத்தி லகப்பட்டுக்கொண்டதனது கணவனைப்பிரிந் துயிர்வாழத்தரியா ளாய், கடற்கரையிற்சென்று வருந்திக்கொண்டிருந்தனள். அப்போது அவளது கற்பின் மேம்பாட்டைக்கருதிய கடலானது காவிரிவெள்ளம் தன்னிடத்திற் சேர்த்த அம்மாதின் மணைனைத் தனது அலைகளென்னும் கரங்களா லேந்திக் கொண்டுவந்து கரையிற்சேர்த்து, ஓ திருமகள்போல்வாளே! என்றழைத்துக் கொடுக்கப்பெற்றனளென்பதும்,— அந்நகரத்திற்பிறந்த மற்றோர்மாத, தன் னைமணந்தகணவன் கடல்யாத்திரைபோய்த்திரும்புமளவும், தனதுகற்புக்கழிவு நேராவாறு, அக்கற்பின்மேம்பாட்டாற் கல்லுருவம்பெற்று, அவன்திரும்பிவந்த வுடனே அவ்வுருவம்நீங்கித் தனதுயற்கையுருவமைந்து அதனுடன் இல்லறம் நாடாத்திவந்தனளென்பதும் அந்நகர்ச்சரிதங்களாகலின், அவற்றைவிளக்கு வான், “கரிகாலன் பெருவளவன் மகன்கேள்வன்கடல்புக்கான் - நிருவேயே யெனவழைத்துத் திரைகரத்தாற் றரக்கொண்டான்” எனவும், “வரைகேள் வன் கரைநோக்கி வருமளவுங் கல்லானான்” எனவும் கூறினார். இவ்வாறு சரிதங் களுண்டென்பதை, “உரைசான்ற - மன்னன்கரிகால் வளவன்மகள் வஞ்சிக் கோன்-றன்னைப்புனல்கொள்ளத் தான்புனலின் பின்சென்று-என்னவிரோளா யோவென்னக்கடல்வந்து - முன்னிறுத்திக் காட்டவவனைத் தழீஇக்கொண்டு பொன்னக்கொடிபோலப் போந்தான்” என்றும், “மன்னி-மணன்மலிபூங்கான ல் வருகலன்கணைக்கிக் - கணவன்வரக் கல்லுருவம் நீத்தாள்” என்றும் வரும் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சினமாலையானுமுணர்க. கரிகாற்சோழனென்பது அச்சோ ழனுக்குக் காரணப்பெயர். அஃதெவ்வாறெனின், பராந்தகச்சோழனென்பவன் புவனமாதேவியென்பவளை மணந்து அரசாளுகையில், அவனுக்கு மலர் பறித் துக்கொடுப்போடுருவன், ஓர்நாள் சாரமாமுனிவர் நந்தனவனத்துட்புக்குச் செவ்வந்திமலர் பறித்துக்கொடுத்தனன், அம்மலரின் அதியற்புதமணத்தைக் கண்ட சோழன் அம்மலரையே தினமும் பறித்துவரக் கட்டளை யிட்டனன். அவனவ்வாறே பறித்துவருவதையுணர்ந்த சாரமாமுனிவர் கரந்திருந்து அவ னைப்பிடித்துப்போய் அரசனிடஞ்சேர்த்துத் தண்டிக்கும்படி கூற, அதனை உபேட்சைசெய்த அரசன்மேற் சாரமாமுனிவர் சினந்து சிவபிரானிடமுறை யிட்டனர். அம்முறைக்கிரங்கியபெருமான் வாயுதேவனையும் சத்தமேகங்களை யும் விளித்து அவ்வரசன் நாட்டில் மண்மாரிபெய்து அழித்துவரக் கட்டளை யிட்டனர். அவையவ்வாறே யழிக்கையில் அரசன் கருப்பவதியாயிருந்த தன துதேவியை அழைத்துக்கொண்டு குதிரை மீதேறி அஜிவேகமாகச் சென்றான். அவ்வேகத்திற் புவனமாதேவி குதிரையினின்றும் தவறிக்காவேரி பில்வீழ்ந்தன ள். பராந்தகச்சோழன்மாத்திரம் காவிரிவடகரையடைகையில் மண்மாரிபால ழிந்தனன், காவிரியில்விழுந்த புவனமாதேவிகரையிலொதுக்கப்பட்டேயிர் பிழை த்துவருவதை அக்கரையி லருந்தவம்புரியும் பிரமமாநிதி என்னும் தபோ தனர் கண்ணுற்றுத் துக்கித் தமதாச்சிரமத்திற்சேர்த்துப் பரிபாலித்துவருகையிற் கருமுதிர்ந்தோராண்மகவீன்றனள். அக்குழந்தைதன்தாயு -னே அத்த போதனராச்சிரமத்தில்வளர்ந்து நான்காவது வருடம் பிறந்தது. அப்போது சாரமாமுனிவர் கிருபைகூர்ந்து சோழமண்டலம் பாழ்படாவாறுபுரியத் திரு வுளங்கொண்டு, முன்புமறைந்து பலவிடங்களிற்செதறிய மந்திரி பிரதானியர் முதலியரைக்கூட்டி, பட்டத்துயானைக்குக் கண்கட்டி அதன் துதிகையில்

மாலிகொடுத்தனுப்பின் அதுபார்த்தகச்சோழன் புதல்வனைக்கொணருமெனக் கூறினர். அதுகேட்ட அவர்க ளவ்வாறேபுரிய, அவ்யானை அக்குழந்தையைக் கிட்டித் தூக்க அஞ்சுகையில், அச்செய்தியைப் புலனமாதேவியாற் றெளிந்த பிரமமாந்தி என்னும்தவசி, புலனமாதேவியைநோக்கி, கட்டைக்கரியாலிவன் காலிலெழுதுவாயென்றார். அவளதற்கிணங்கி யவ்வாறேபுரிந்தவளவில் யானை தூக்கிக்கொண்டுசெவ்வ மந்திரிபிரதானியர் முதலியோர் மருடாபிஷேகம் செய்வித்தார்கள். கரி காலிற்றீட்டிய காரணத்தாற் கரிகாற்சோழனெனப்பெ யர்வந்தது. இதனை, “அந்தண னவ்விடை யணுகு மெல்லையிற்-றந்தியுந் துதி க்கரஞ்சலித்து நின்றது-சின்னையி னுணர்ந்திதை தேவியே கரி-யிந்தன மிவ ன்பதத் தெழுது நென்றனன்” எனவும், “கீறினள் பதத்தினிற் கிரியி-னுச்சி யி-னேறிய கதிரென வெடுத்த தொண்கரி - வீரிய மத்தக மிசையிற் றேன்றி னான் - தேறினள் சிவன்செய லென்று தேவியே” எனவும், “திருநல மறைய வர் மலகைச் சிந்தினு - ரருமறையந்தண னுசி கூறின - னெருகரிக் கோடுகி ழிருந்த வுள்ளடி-யிருகரிக் கோடுமே விருக்க வுற்றதே.” எனவும், “கழைச்சி லை யிவன்கரி காலச் சோழனென்-றழைத்தனர் கடமையு மாறி லொன்று கொண்-டொழித்தனை றுயரெலா முலகம் யாவையும்-பிழைத்தன பகைமை யும் பிணிபுற்றவே.” எனவும் வரும் செவ்வந்திப்புராணத் திருவிருத்தங்க ளாற் றெளிக. (க)

வன்னிமடைய் பனியோடு சான்றாக வரவழைத்தாள்
பன்னிபகா விரிமணல்வாய்ப் பாவையைநின் கேள்வனெனுங்
கன்னிபர்க ளொடும்போகா டிரைகரையா வகைகாத்தாள்
பொன்னையார் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) வன்னிமரமும் மடைப்பளியும் சாட்சியாக வரவழைத்தவளும், கூறப்பட்ட காவிரிக்கரையிலுள்ள மணலாற்செய்த பாவையை நின்கணவ னென்றுரைத்த மாதர்களோடும் போகாதவளாய்த் தனக்கிட்ட திரைச்சிலை க்கு அழிவுவராமற் காத்தவளுமாகிய திருமகட்கொத்தவர்கள் பிறந்த நகரமா லது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் பிறந்த ஓர்மாதா இளமையிலேயே மாதா பிதா க்களை இழந்தளாய், அங்குள்ள ஓர்தேவாலயத்திற் றிருப்பணிசெய்து கால ங்கழித்துவருசையில், அவ்வூர்வழியாக யாத்திரைவந்த வேற்றாரானெருவன், அத்தேவாலய தரிசனத்திற்சாகச்சென்று தரிசனஞ்செய்து திரும்புகையில், அப்பெண்ணின் ரூபலாவணயத்தையும் ஒழுக்கத்தையுநோக்கி, அவண்மீது காதல்கொண்டு அவ்வாலயப் பரிசாரகர்முதலியோரால் அவளது விர்த்தார்த்தத் தையுணர்ந்த, இவளை எவ்வகையேனும் மணமுடிக்க வேண்டுமென்றும், தன க்குமுன்னுள்ள மனையாட்டிபால் வெருநாளாகப் புத்திரப்பே றில்லையெய்ன் றும் கருதி, அங்குள்ளார்க்குத் தன்கருத்தைத்தெரிவிக்க, அவ்வூரவர் வெருநா னாகத்தக்கமணவாளன் கிடைக்காமையால் வருந்தியுள்ளாராகலின், உடனே அதற்கிணங்கித் தேவாலயத்தின் மடைப்பனிக் கருகிலிருந்த வன்னிவிருட்சத் தினடியில் மணப்பந்தரலங்கரித்து வதுவைமுடித்தனர். அதன்பின் அம்மண

வாளன் தனதுதேவியை அழைத்துக்கொண்டு தன்னூரிற்சேர்ந்து அங்குத் தன்மனையின்கணுள்ள முதன்மனையிடுளே இச்செய்தியைக்கூற, அவள் இதுகேட்டவுடனே சினந்து, இவள்யாரோ வைப்பாட்டியேயொழிய மண வாட்டியாகாள்; இவள் உள்ளேவரலாகாதென்று மறுத்தனள். அப்போது அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப்பெண் மணங்கலங்கி, ஓ சிவபெருமானே ! அடியேன் இதுகாறும் உமக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்ததும் கற்பின் நிலைமைதவறா திருந்ததும் உண்மைபாயின், யான்மணம்புரிந்துகொண்ட பந்தற்கருகிலிருந்த வன்னிவிருட்சமும் அதன் சமீபத்திருந்த மடைப்பளியும் ஈண்டிவந்துசான்று கூறவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே அவளது கற்பின் மேம்பாடு விளங்குமாறு அவ்வன்னிமரமும் மடைப்பளியும் சான்றுகூறிற்றென்பது, அந்நகர்ச்சரிதமாகலின், அதனைவிளக்குவான், “வன்னிமடைப்பளியோடு சான்றாக வரவழைத்தாள்” எனவும், மேற்படி காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் பிறந்த ஓர்மாதை மணந்தமணவாளன் பொருண்மேற் பிரிதலாகச் சென்றபோது, தன்காதலியைநோக்கி யான்வருமளவும் பிறபுருடரைப் பாராதிருக்குமாறு யான் ஓர்திரையிட்டிப்போவேன்; நீ அதற்குள்ளாகவே யிருந்துகொண்டு தாதியரால் உனக்குவேண்டிவவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கக்கடவையெனக்கட்டளை யிட்டித் திரைகட்டிப் பாங்கியர்கட்கும் அவ்வாறே கட்டளையிட்டயற்பதிக்கேகினன். அவன்கட்டளைப்படி திரைக்குள்ளிருக்கும் தலைவியின்கற்பைப்பரீட்சிக்கத்தொடங்கிய பாங்கியர்கள், சின்னாட்சென்றபின் னோர்நாள், காவிரிக்கரையின்கணுள்ள மணலா லோர்பாவையைச்செய்து திரைக்குவெளியில் நிறுத்தி, இதோ உனதுகணவர் வந்திருக்கின்றனர் இப்போது நீ வெளியில் வரலாமென் றழைக்கவும் வெளியில்வராதவளாய் உள்ளிருந்த கற்பின் மேம்பாட்டால், அக்காவிரிவெள்ளம் பெருகியகாலத்தும் அவளிருக்குமிடத்தையழிக்காமல் அதைச்சூழ்ந்துகொண்டு போகும்படிசெய்தாள். அதன்பின் அவள்கணவன் தான்சென்ற அலுவலைமுடித்துக்கொண்டிவந்து பார்த்தையில், காவிரிப்பெருக்கால் மற்றையகட்டடங்கள்யாவும் அழிந்தும் தனதுகாதலியிருந்த கட்டடமாத் திரம் அழியாதிருக்கக்கண்டு அவளது கற்பின்மேம்பாட்டை மெச்சினவனாய்த் தனதுநற்றவத்தை வியந்து முன்னினும் மிக்க பிரியத்துடன் வாழ்ந்தானென்பது அந்நகர்ச்சரிதமாகலின் அதனைவிளக்குவான், “பன்னிய காவிரிமணவ்வாய்ப் பாவையைநின் கேள்வனெனும் - கின்னியர்களொடும் போகா டிஓரகரையா வகைகாத்தாள்” எனவுக்கூறினார். இச்சரிதங்களுண்டு என்பதை, “வன்னிமரமு மடைப்பளியுஞ் சான்றாக - முன்னிறத்திககாட்டிய மொய்குழலாள்பொன்னிக்கரையின் மணற்பாவையின் கணவனுமென்-றுரை செய்த மாதரொடும் போகாடிரைவர்-தழியாது சூழ்போக வாங்குந்தி நின்ற வரியா ரகல்குன்மாதர்” என்னும் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சினமாயானுமுணர்க.

கூவலிற்போய் மாற்றாள் குழவிநிழத் தன்குழவி
யாவலின்வீழத் தேற்றெடுத்தா ளயலவனோக் கங்கண்டு
மேனிநாள் குரக்குமுகம் வீடுடையோன் வரவிடுத்தாள்
பூவின்மேற் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே,

(இ-ள்.) தனது சககளத்தியின் குழந்தை கிணற்றில்விழுந்தவுடனே தன் குழந்தையையும் கிணற்றிற் போட்டுவிட்டு இரண்டும்மிதக்க எடுத்தவளும், அயலானொருவனது பார்வையைத் தெளிந்து குரங்குமுகமடைந்தவளாய்த் தன்மனைக்குரியவன்வர அம்முகத்தைவிட்டவளும், இப்பூவுலகத்தின்மீது பிறந்த நகரமாவது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்:—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் பிறந்த மற்றோர்வளிதை, தனதுசககளத்தியின் குழந்தை தவறிக் கிணற்றில்விழுந்தவுடனே தன்னையொத்தாள்மகவின்றியிருக்கத்தான்மாத்திரம் குழந்தைவைத்திருக்கலாமோவென்றெண்ணித்தாமதியாமல் தன் குழந்தையையும் அக்கிணற்றிலேயே போட்டுவிட்டனள். அவள்கற்பின் மேம்பாட்டையும் நல்வெண்ணத்தையும் வியந்த கடவுளருளால், இரு குழந்தைகளும் அக்கிணற்றின்மேல் உயிர்பிழைத்து மிதக்கக்கண்டு எடுத்தனென்பதும், அப்பட்டினத்திற் பிறந்த மற்றோர்மாத தன்னைவன் அயலூர்க்குச் சென்றிருப்பதுணர்ந்த அயலானொருவன் தன்னைநோக்குகின்ற காமப்பார்வையைத்தெளிந்து, தன்னைவன்வருமளவும் தன்னைக்குக் குரங்குமுகம் வரும்படி சிந்தித்துப் பெற்றுக்கொண்டு, கணவன்வந்தவுடனே அம்முகத்தைப்போக்கித் தன்னியற்கைமுகமடைந்தானென்பதும் அந்நகர்ச் சரிதங்களாகவின், அவற்றைவிளக்குவான், “கூவலிற் போய் மாற்றாள் குழவிவிழத் தன் குழவி-யாவலின்வீழ்த்தேற்றெடுத்தாள்.” எனவும், அயலானொருக்கங்கண்டு - மேவினாள் குரங்குமுகம் வீழிடையேயான் வரவிடுத்தாள்” எனவும்கூறினர். இச்சரிதங்களுண்டென்பதை, “இணையாய - மாற்றாள் குழவிவிழத் தன் குழவியும் கிணற்று-வீழ்த்தேற்றுக் கொண்டெடுத்த வேற்கண்ணாள் வேற்றொருவ - னீனோக்கங்கண்டு நிறைமதி வாண்முகத்தைத் - தானோர் குரங்குமுகமாகென்று போன-கொழுநன்வரவே குரங்குமுக நீத்த - பழுமணியல்கும்பூம் பாவை.” என்னும் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சினமாலையினும் காண்க. (கக)

முற்றாத முலையிருவர் முத்துவண்ட லாடிடத்துப்
பெற்றாற்ற மாண்பெண் பிறர்மணஞ்செய் யாவண்ணஞ்
சொற்றார்கள் பிறந்தபெண் ணுபகனைத் தலைசுமந்தாள்
பொற்றாமும் பிறந்தபதி பூம்புகார்ப் பட்டினமே.

(இ-ள்.) முகூராத தனக்களையுடைய மகளிர்களிருவர் முத்துக்களைக்கொண்டு வண்டலாட்டயர்கையில், தாமிருவரும் ஆண்பெண் என்னும் இருபான்மகவைப்பெற்றார்களாயின், அவ்விருவர்க்கும் வேறிருவரை மணம்முடிக்காத படிபேசிக்கொண்டார்கள். அவ்விருவரில் ஒருத்திக்குப் பிறந்தபெண்மற்றொருத்திக்குப் பிறந்தமுடவாகிய நாயகனைத் தலையிற்சுமந்தாள் அத்தகைய கற்புள்ளபொன்மலைபிறந்தநகரமாவது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் பிறந்த இரண்டுபெண்கள் சிறுவயதில் முத்துக்களைக்கொண்டு சிற்றில் விளையாடும்போது தம்மிருவருக்கும் ஆண்பெண் என்னும் பாற்பகுதிப்படி மகவுண்டாமாயின், அவ்விருவர்க்குமே மணம்முடிப்போமென்று பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு அவ்விருவர்க்கும் பருவம்வாய்த்து

மணம்முடிந்து புத்திரோற்பத்தியாய்த் தாங்கள் பேசிக்கொண்டவாறே ஆண் பெண் என்னும் இருபாற் பகுதிப்படியேயிற்ற்தன. ஆயின், அப்புத்திரன் முட்வனாயிருந்தமையைக்கண்ட பெண்மகவீன்றமாதா, தனதுகாதலினோக்கி, நான்சிறுவயதுடன் வண்டலாட்டயர்கையில் இவ்வாறு பேசிக்கொண்ட துண்டு; இப்போது அப்பிள்ளை முடமாயிருக்கின்றதேயென்று சிந்தித்து வருந்துகின்றேனென்றுரைக்க, எப்போது நமதுதாய் அவனுக்கென்றுரைத்தாளோ அப்போதே அவர்மனைவி யாயினோமெனச் சிந்தித்தவளாய், சத்தந்தைக்கேட்ட அவள்புத்திரியாகியபெண் சற்றுத் தரியாதவளாகக் கோடியுடையுடுத்திக்கொண்டு கூந்தலைவாரிச்சொகுசாகக் கட்டிச்சென்று அப்புதல்வனைத் தந்தலையிற் சமந்து நின்றனள் என்பது அந்நகர்ச்சரிதமாகவீன், அதனைவிளக்குவான், "முற்றாத முலையிருவர் முத்துவண்ட லாடிடத்துப்-பெற்றற்றா மாண்பென்பிற்மணஞ்செய் யாவண்ணஞ்-சொற்றார்கள் பிறந்தபெண் னாயகனைத்தலைசுமந்தாள்" என்றார். இச்சரிதமுண்டென்பதனை, "விழுமிய-பெண்ணறிவென்பது பேதைமைத்தே யென்றுரைத்த-நுண்ணறிவி னோர்நோக்க நோக்காதே - யெண்ணிலைன்-வண்டலயர்விடத்தி யானோர் மகட்பெற்றா-வொண்டொடி நீயார் மகற்பெறிற்கொண்ட-கொழுநனவ னுக்கென்றி யானுரைத்த மாற்றம் - செழுநி யவளுரைப்பக் கேட்ட விழுமத்தாற் - சிந்தைநோய்கூருந்திருவிலேற் கென்றெடுத்தித்-தந்தைக்குத் தாயுரைப்பக் கேட்டாளாய்-முந்தியோர்-கோடிக் கவிங்கமுடுத்திக் குழல்சட்டி-நீடித் தலையை வணங்கித் தலைசுமந்த-வாடசுப்பும்பாவை." என்னும்சிலப்பதிகாரம் வஞ்சினமாலையா னுமுணர்க.

கன்னிசர்தோட் கானையர்கைக் காசேனுங் கற்புடையே
 வென்னுமொரு மனைத்தொழும்பி யேனையர்கற் பாருரைப்பார்
 நன்னகரத் தியல்பாற்போ நதியிதெனத் தெற்க்கேகும்
 பொன்னியுடைப் படைத்தவள்வாழ் பூம்புகார்ப் பட்டினமே

(இ-ள்.) மலையையொத்த புயங்களை யுடைய அரசகுமாரர்களின் கையினாலீயும் பொற்காசாயினும் எனதுகற்பையழிக்க மாட்டேனென்று ஓர்வீட்டின் அடிமைத்தொழில் செய்பவள்கூறுவாளாயின், மற்றையருடைய கற்பின்வன்மையை எவர்கூறுவர். சிறந்தநகரத்தி னியல்புக்கேற்கப்பாய்கின்ற நதியீதென்றுரைக்கும்படி தென்றேயங்களிற்செல்லும், காவிரியின் உடைப்பையடைத்த காளி வீற்றிருப்பதும் காவிரிப்பூம்பட்டினமேயாகும்.—எ-று.

உலகத்திற் கற்பிழப்போர் பெரும்பாலும் பொருளிச்சையா னாகலானும், அத்தகைய பொருளிச்சை மிகவறியோர்க்கே இன்றியமையாதாகலானும், அத்தகைய வறியோர்களுள்ளும் ஒருவர்வீட்டில் அடிமைத்தொழில் புரிவோரின் மேம்பட்ட வறியோரின்றாகலானும், அந்நிலைமைவாய்ந்த ஓர்மனைத்தொழும்பியும், அரசகுமாரர்களின் பொற்காசுக்கும் எனதுகற்பையழிக்கேனென்பாளாயின், அந்நகரத்துள்ளார் கற்பின் மேம்பாட்டை யாவர்கூறுவென்றனர். இத்தகைய அந்நகரச் சிறப்புள்ளதைதையும் வடமொழிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் புராணத்திற் பரக்கக்கூறியுள்ளதென முதியோர்மொழிவர். (கந)

வேற.

புயலோங்குஞ் சையகிரிப் புறத்தில்வண்கா விரிபணகன் புரத்திற் போந்து, வயலோங்குஞ் சோணாட்டு மன்னுயிருண் டின்புறவோ மாலுக் கேலு, மியலோங்கு மனையாக விருப்பதற்கோ கடலாடவெண்ணியோதன், வயலோங்கும் பூம்புகார்ச் சங்கமுகத்துறையாகி யமர்ந்த தன்றே.

(இ-ன்.) மேகமண்டலமளவும் வளர்ந்துள்ள சையகிரிப்புறத்தில் தோன்றும் வளவிய காவிரிநதியானது, ஆதிசேடனுடைய நாகலோகமளவுமாழ்த்து, வயல்கள் விசேடித்த சோழநாட்டின்கண்வாழும் ஆன்மகோடிகள் புசித்துச் சுகம்பெறுதற்கோ, திருமாலுக்குப் பொருத்திய தன்மைமேம்பட்ட இருப்பிடமாக இருப்பதற்கோ, கடலின்மூழ்குதற்குக் கருதியோ, தனக்கருகில் விளங்குகின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே சங்கமுகத் துறையாகியிருந்தது.—

காவிரிநதியி னுற்பத்தி சையகிரிப்புறத்தாகவின், “புயலோங்குசையகிரிப்புறத்தில் வண்காவிரி” எனவும், அது ஏனையநதிகளினும் மிக்கஆழமுடைத்தாகவின், “பனகன்புரத்திற்போந்து” எனவும், நீர்வளத்தாற் கழனிதளை மிகுதியுமுடையது சோணாடாகவின், “வயலோங்குஞ்சோணாடு” எனவும், சையகிரிப்புறத்துத்தோன்றிய காவிரி ஏனைய இடங்களிற் றங்காது அச்சோணாட்டிலேயே சங்கமுகத்துறையா யமர்ந்ததால், “சோணாட்டு மன்னுயிருண் டின்புறவோ” எனவும், அத்துறையிற் சங்கங்கள் மிக்கிருத்தலானும், பால் போன்ற வெண்ணிறமா யிருத்தலானும், “மாலுக்கேலு-மியலோங்கு மனையாக விருப்பதற்கோ” எனவும், அத்துறை அங்குரின்றும்சென்று கடலிற் கலத்தலால், “கடலாடவெண்ணியோ” எனவும் கூறினர். சோணாட்டில் ரெல்வயல்கள் விசேடமிருத்தவினானன்றோ, “வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க-சோழ வளநாடு சோறுடைத்து-பூழியர்கோன்-றென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயற்றொண்டை-என்னாடு சான்றோ ருடைத்து.” என ஒளவைப்பிராட்டியாரு மருளினர். இந்நதி சையமால்வரையினின் றுற்பத்தியாமென்பதையும், அக்காவிரியே காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை வளப்படுத்துமென்பதையும், “சையமால் வரைபயி றலைமை சான்றது - செய்யபூ மட்குநற் செவிலி போன்றது - வைய்கம் பல்லுயிர் வளர்த்து நாடொறு - முய்யவே சுரந்தளித்துட்டு நீரது.” என்றும், “சென்னி வென்றடை நீடநபாயன் திருக்குலம் புகழ் பெருக்கிய சிறப்பின்-மன்னுதொல் புகழ் மருதநீர்நாட்டு வயல்வளந்தர வியல்பினி னளித்துப்-பொன்னி நன்னதிமிக்க நீர்பாய்ந்து புணரிதன்னையும் புனிதமாக் குவதோர் - நன்னெடும் பெருந்தீர்கதமுன்னுடைய நலஞ்சிறந்தது வளம்புகார் நகரம்.” என்றும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாககானுந்தெளிக. (௧௪)

இன்னபொன்னி பன்னுமலைக் காரகிலு மாமும்போ ரிபத்தின்கோடு, மின்னுமணி களும்பொன்னுஞ் செழுந்தேனுங் தொழுங்கனியும் விரைமென் பூவும், பன்னரிய பலவளனுங் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பரப்பவாங்கி, யந்நகரங் கடல்வளத்தால் டாவருக்கு மள்ளியள்ளியளிக்கு மாலோ.

(இ - ள்.) இவ்வாறாகிய காவிரிநதியினாலே சிலைபேரான மலைகளிலுள்ள கருநீறங்கொண்ட அகிற்கட்டைகளையும், சந்தனக்கோடுகளையும், போர்புரியும் யானைத்தந்தங்களையும், விளக்கமுள்ள இரத்தினங்களையும், பொற்பொடிகளையும், செழிப்பான தேனையும், கொழுமையான பழங்களையும், மணமுள்ள மிருதுவான மலர்களையும், இன்னும் சொல்லுதற்கரிய பலவளப்பங்களையும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ளோர் விசேடமாகப்பெற்று, அந்நகரத்திலுள்ள சமுத்திர வளப்பத்தினாலே எவர்களுக்கும் அள்ளியள்ளிக் கொடுப்பார்கள்.—எ - று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் காவிரிநதி சங்கமுகத்துறையாயிருத்தலின். அந்நதியடித்துக்கொண்டெவரும் அகிற்கட்டை சந்தனக்கட்டை யானைத்தந்தம் இரத்தினம் பொற்பொடி தேன்கனி மலர் என்னும் இவற்றுடனே இன்னும் பலவளப்பங்களையும் சமுத்திரமார்க்கமாய்க் கப்பலிலேறி வெகு தூரத்துள்ள பலதேயத்தாரும் அனுபவிக்கும்படி அந்நகரத்தார் கப்பல் வியாபாரம் செய்வார்களென்று விளக்குவான், “அந்நகரங் கடல்வளத்தால் யாவருக்கு மள்ளியள்ளி யளிக்கும்.” என்றார். ஆல்-ஓ-அசைகள். காவிரியின் சங்கமுகத்துறையிருக்கும் காரணத்தினாற்றான் அந்நகர்க்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் எனப்பெயர் வழங்கிற் றென்பாருமுளர். (௧௫)

முடக்கியபாடகக்குனிப்பிற் பற்பலதீ வினிற் பொருள்கள் முகந்து நீந்தி, யெடுக்குமணி நாவாய்கள் நாவாய்கள் புகலரிதா மெழிற்பட்டாடைத், தடக்கொடிக ளசையவிசைக் காலேக வடந்தள்ளத்தள்ளா டாம, னடக்குமிடந் திருத்தேரிற் போற்றேவ ரெழுந்தருளாட்டலாமே,

(இ - ள்.) வளைத்தபாடகமென்னும் ஆபரணத்தின் வளைவைப்போல, பற்பல தீவுகட்குச்சென்று ஆங்காங்குள்ள வஸ்துக்களை நிரப்பிக்கொண்டு கடலைக் கடந்துவருகின்ற அழகிய மாக்கலங்க ளிவ்வனவென்று பல நாக்களாலும் பலவாய்களாலும் கூறுதற் கருமையாகும். அழகிய பட்டு வஸ்திரத்தாலாகிய விசாலித்த கொடிகளசையவும் காற்றின் லேகத்தாற் செல்லவும் வடத்தைத் தள்ளவும், அம்மாக்கலங்கள் அசையாமற் போகின்ற துறைமுகத்தை அழகிய இரதத்தின்மேற் கடவுளெழுந்தருளுமிடத்திற் கொப்பாகக் கூறலாம்.—எ - று.

கடலில் மாக்கலங்கள் செல்லுகையிற் சிவபிரானெழுந்தருளிப் இரதத்தைப்போன் றிருக்கிறதென்று, அத்தேர்க்குள்ள கொடிகளும் வடமும் இம்மாக்கலங்கட்கு மிருத்தலை யுவமித்துரைத்ததுமன்றி, மாக்கலம் செல்லுவதற்குக் காற்று உதவியாவதுபோல் இரதம்செல்லுவதற் குருளைகள் உதவியாமென்று சிலைடைப் பொருள்பட, “விசைக்காலேக.” எனவும் கூறினர். ()

போற்றுமள காபுரியு முயருமம ராபதியும் பூம்புகார்க்குத் தோற்றுறையு மாறுபெறு தேக்கறுமாற் பானாத சோதிநாத [ர்க் ராற்றலிடங்கொண்டிருந்தார் சிவஞானவெண்காடரமர்ந்தாரன்னோ கேற்றநிறை குபேரனையும் வச்சிரவாளனையுநிக ரிசைக்கொணுதே.

(இ - ள்.) யாவராலும் துதிக்கப்படுவதற்கிய குபேரபட்டினமும் அதற்கும் மேம்பட்ட தேவலோகமும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தோல்வியுற்று வசிக்கும். எதிராக நின்றற்கேலாமல் அவமானமடையும். அமுதேச்சரரென்னும் சோதி சொரூபராகிய சிவபெருமான் அந்நகரையே தமக்கு விருப்பமுள்ள இடமாகக்கொண்டு வீற்றிருந்தனர். அன்றியும், சிவஞானமுடைய திருவெண்காடரும் வீற்றிருந்தார். ஆதலால், அந்நகரத்தினர்க்கு மேம்பாடு மிக்க குபேரனையும் வச்சிராயுதனாகிய இந்திரனையும் ஒப்புக்கூறலாகாது. —எ-று.

நிலவுலகத்திற் சிறந்தது அளகாபுரியும் அதனினும் சிறந்தது, தேவலோகமுமாகலின், “போற்றமளகாபுரியு முயருமமராபதியும்.” எனவும், அவ்விரண்டும் காவிரிப்பூம்பட்டினமுள்ள இந்நிலவுலகத்தார்க்குப் புலப்படாமல் மறைந்திருத்தலின், “பூம்புகார்க்குத் தோற்றுறையும்.” எனவும் அவ்விரண்டு நகரங்களும் வெகுதூரமாய் மறைந்திருத்தலின், “ஏக்கறும்.” எனவும், ஆண்டானும் அடிமையுமாகிய அமுதேச்சரரும், திருவெண்காட்டடிகளும் இந்நகரத்திருத்தலின், அவ்விருவரையும் தரிசிக்கப்பெற்ற இந்நகரத்தார்க்கு, முற்கூறிய அளகாபுரி அமராபதி என்னும் இரண்டின் தலைவர்களாகிய குபேரனையும் இந்திரனையும் ஒப்புக்கூறலாகா தென்பார், “பாளுதசோதி நாத ராற்றலிடங் கொண்டிருந்தார் சிவஞான வெண்காட ரமர்ந்தா ரன்னோர்க் கேற்றநிறை குபேரனையும் வச்சிரவாளனையுநிக ரிசைக்கொணுதே.” எனவும் கூறினர். (க௭)

செய்யநிற்ப் பவளவல்லி மவுலிமணி கண்டமெண்டோட்டிருந்தமே மையனுறை பல்லவனீச் சரமுமவிர் வரிபிரச வமுத மாந்தி [வுமையலிசைத்தேனளிக்குங் குளிர்சோலை நிலைமலியவளமாடஞ்சூழ்ந்துய்யுநெறி தருஞ்சாயா வனமுமவன்கோயில்களுமொளிநாமாலோ.

(இ - ள்.) அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் கருகில், செந்நிறமுள்ள பவளக்கொடிபோன்ற சடைமுடியும் நீலகண்டமும் அஷ்டபுயங்களும் செப்பமாய்ப்படி பொருந்திய சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளும் திருப்பல்லவனீச்சரமென்னும் திருப்பதியும், விளங்குகின்ற வண்டிகள் தேனென்னும் அமுதத்தைக் குடித்து, மயக்கத்தினாலே இசையாகிய தேனைக்கொடுக்கின்ற குளிர்ந்தசோலைகள் நிலைபேறுக விர்த்தியாகச் செல்வமுடைய மாளிகைகள் நாற்றிசைகளினுமுள்ள, ஆன்மாக்க ளீடேறும் மார்க்கத்தைப் பாலிப்பதாகிய சாயாவனமும், இன்னும் சிவபெருமானுக்குரிய ஆலயங்களும் விளங்கும். —எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கருகில் திருப்பல்லவனீச்சரமும் மற்றும் சிவாலயங்கள் பலவுமிருக்கின்றனவென் றுணர்த்தியவாறறிக. (க௮)

வெள்ளிமலை பொன்மலை தூமணிகலைகள் வெண்காடர் வீட்டினிட்ட வெள்ளியசோ தியரிவரை யாட்காள்வா னுளாகி யுவந்துவந்தார் தெள்ளியரா மிவர்க்கிவைக னுளவேனு மிங்கிருக்கச் செய்தார்போ புள்ளிநொலிமலைசோலை வேதவொலி மலைசோலைப் பூம்புகாரே. [லும்

(இ-ள்.) வெள்ளிமலைகளும் பொன்மலைகளும் சுத்தமாகிய அரதனமலைகளும் வெண்காட்டடிகளின் மனையிற்சேர்த்த, விளக்கமுள்ள சோதிசொருபராகிய சிவபெருமான் இவ்வெண்காட்டடிகளை யடிமைகொள்ளும்பொருட்டு மானிடவடிவெடுத்தெழுந்தருளினார். மெய்ஞ்ஞானத் தெளிவினராகிய வெண்காட்டடிகட்குப் பூர்வமே இவைகளுள்ளனவேனும், இந்நகரத்திற் செல்வமலீர்திருப்பதற்காக அவ்வாறியற்றினர்போலுமென்றுரைக்கத்தக்கது, புட்களின் ஓசை விசேடித்த சோலைகளையும் வேதகோஷம் விசேடித்த சாலைகளையுமுடைய காவிரிப்பூம் பட்டினமாகும்.—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகளை யடிமைகொள்வதற்காக அவருக்கு வேண்டிய வெள்ளி பொன் அரதனமன்னும் இவற்றை விசேடமாக அவர்க்குப் பாவித்த சிவபெருமான், மீண்டும் தாமே மானிடவருக்கொண்டு மெழுந்தருளின ராகலின் காவிரிப்பூம்பட்டினம் மிக்க சிறப்புடைத்தென விளக்கியவாறறிக. ஆயின் பட்டினத்தடிகள் பூர்வசன்மத்திற் குபேரனாகலின், அடிமைகொள்ள வந்த சிவபெருமான், அவரைச் செல்வ மனுபவியாதவராகக் கருதி. இவ்வாறேனளித்தனரென்னின், அற்றன்று, அடிமைசெய்யப் புக்கோர் முனிவரேனும் அருமிதியமின்றெனின் அவலமாமாகலானும், இவர் அவதரித்த க்ஷேத்திரம் என்றும் செல்வம் நிறைந்திருக்க வேண்டிமாகலானும் அவ்வாறீந்தனரென்பார், “தெள்ளியரா மவர்க்கிவைக ளுளவேனு மிங்கிருக்கச் செய்தார் போலும்” என்றனர். முனிவர்க்கும் பொன்வேண்டிமென்பதை, “முனிவருமன்னரு முன்னுவபொன்னுன் முடியுமெனப்-பனிவருங் கண்பர மன்றிருச் சிற்றம் பலமணையாய்-துனிவரு நீர்மையி தென்னென்று தூநீர் தெளித்தளிப்ப-நனிவரு நாளிது வோவென்று வந்திக்கு நன்னுதலே.” என்னும் திருக்கோவையாரானுந்தெளிக. (கக)

கொள்வார்தம் பேரோதை கொடுப்பார்தஞ் சீரோதைகுளிர்சங்கீன்ற, வெள்ளாராக் கருங்கடலி னோதையினை விழுங்கியிருவிசம்பி னோங்கு, முள்ளாருஞ் சிறுவீதி பலசாதித் தொழிலோதை யொழிவிலாவாம், பொள்ளாத நாகமணி யகங்கடொறும் விளக்கொளிரும் பூம்புகாரே.

(இ-ள்.) அந்நகரத்தின் ஆவணவீதிகளில் வஸ்துக்களை வாங்குவோருடைய பெருங்கோஷமும், விற்பவர்களின் சிறந்தகோஷமும், குளிர்ந்த சங்குகளீன்ற முத்துக்கணிறைந்த கருநிறச் சமுத்திரகோஷத்தை யடக்கிப் பெருமைமிக்க தேவலோகமட்டும் விளங்கும். அந்நகரத்திற்குள் நிறைந்துள்ள சிறியவீதிகளிலே பற்பலசாதியார் தத்தமக்குரிய தொழில்களை இயற்றுவதா லுண்டாகும் கோஷமும் ஒழிவற்றதாகும், துவாரமிடாத நாகரத்தினங்களே வீடுகளிலெல்லாம் விளக்காக எரியத்தக்கது காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று

எனவே அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள ஆவணவீதிகள் தொழிலாளர் வீதிகள் பொருளாளர் வீதிகள் என்னும் இத்தகைய வீதிகளின் சிறப்புரைத்தபடி.

நாரதனூரிசைமடந்தை யிசையமுதஞ் செவிவார்ப்ப நயந்துகே
ட்போன். வாரணங்குந் துணைமுலையா னுருப்பசிவா ராதிருக்கும்
வண்ணங் கண்ணிச், சீருலகின் மானிடமா மகளாகப் பிறக்கவென
த்தேவர் கோமான், போரியைந்த சாபமிட மாதவியா யவள் பிறந்
தபூம்பு காரே.

(இ-ள்.) நாரதமகாமுனி யரும் நாமகளும் கீதமென்னும் அமுதத்தைச்
செவிவழியாயூட்ட விரும்பிச் சிரவணிப்போனாகிய இந்திரன், கச்சவருந்துகி
ன்ற இரண்டு கொங்கைகளையுடையாளாகிய ஊர்வசி, ஓர்நாள் தன்சபைக்கு
வராதிருப்பதைச்சிந்தித்து, சிறப்புற்ற நிலவுலகத்தில் மானிடப்பெண்ணாய்ப்
பிறக்கக்கடவாயென்று கொடுமையமைந்த சாபங்கொடுக்க, அவ்வூர்வசி மாத
வியென்பவளாகப் பிறந்ததும் காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும்.—எ-று.

மணிமேகலையின்றாயும் கண்ணகியின் மாற்றாளும் கோவலனென்போ
ன் அபிமான பத்தினியுமாயிருந்தவன் மாதவி. இதனைச் சிலப்பதிகாரம் மணி
மேகலை சீவகசிந்தாமணி என்னும் இவ்விலக்கியங்களிற் பாக்கக்காணலாம். ()

தெய்வமகண் மானிடமா மகளாக மானிடப்பெண்டெய்வ
மாகச், செய்தவன்வா சவனென்னக் கண்ணகியைவிமானத்திற்
சேர்த்தியன்றோ, ஓய்யகண வனைச்சேரச் சேர்த்தினன்மு னன்னமா
துறைந்தவூராம், பொய்யுரையா மாந்தர்களி யிறும்பூது நிறைந்தே
றும் பூம்புகாரே.

(இ-ள்.) தேவமாதை மானிடமாதாகவும் மானிடமாதைத் தேவமாதாக
வும் செய்தவன் இந்திரனையென்று உலகத்தா ருரைக்குமாறு, கண்ணகியைத்
தெய்வவிமானத்தேற்றி, அவளுடைய நாய்மையமைந்த பத்தாவைச் சேரும்
படி சேர்த்தான். அதற்குமுன் அக்கண்ணகி வசித்தவூராவது, பொய்பேசாத
சத்தியவான்கள் களிப்பும் ஆச்சரியமும் மேம்பட்டுக் குடியேறுகின்ற காவிரிப்
பூம்பட்டினமேயாகும்.—எ-று.

ஊர்வசியென்னும் தேவமாதை மாதவியென்னும் மானிடமாதாகும்படி
சபித்த இந்திரனே, பின்னும் கண்ணகியென்பவளைத் தேவவிமானத்தேற்றின
மையின், “தெய்வமகண் மானிடமா மகளாக மானிடப்பெண் டெய்வமாகச்-
செய்தவன்வா சவனென்னக் கண்ணகியை விமானத்திற் சேர்த்தியன்றோ-
ஓய்யகண வனைச்சேரச் சேர்த்தினன்” என்றார். இந்திரன் கண்ணகியைவிமா
னத்திற் சேர்த்திக் கணவனைச் சேர்வித்தனென்பதை, “எழுநா ளிரட்டி
யெல்லை சென்றபின் - றொழுநா ளிதுவெனத் தோன்ற வாழ்த்திப்-பீடுகெழு
நங்கை பெரும்பெய ரேத்தி - வாட மாமலர் மாரி பெய்தாங்-கமரர்க் கரசன்
றமர்வந் தேத்தக்-கோநகர் பிழைத்த கோவலன் றன்னொடு-வானவூர்தியேறி
னண்மாதோ-கானமர் புரிசுழற்கண்ணகிதானென.” எனவும், “தெய்வந்தொ
ழாள் கொழுநற் றொழுநவானைத் - தெய்வந் தொழுந் தகைமை திண்ணமாற்-
றெய்வமா - மண்ணக மாதர்க் கணியாய கண்ணகி - விண்ணக மாதர்க்கு விரு
ந்து.” எனவும் சிலப்பதிகாரம் கட்டுரைகாதையில் வருதலானு முணர்க. ()

வேறு.

நெடுங்கருங் கோட்டுப்புன்னை நிறைந்தபூங் கொத்திற் செந்தேன்
படுங்கருந் தும்பி மாந்திப் பாடிமும் பொன்னிநாட்டு
ளொடுங்கிடை மடந்தை மாக ளுண்டுகொண்டாடுந் தண்டேன்
விடும்பரி சென்னக் கானம் விளைப்ப ராற் பூம்புகாரே.

(இ - ள்.) கருநிறங்கொண்டு நீண்டுள்ள கிளைகளைப்படைத்த புன்னை
விருட்சத்தின் நிறைந்திருக்கும் மலர்க்கொத்திலே துளிக்கின்ற சிவந்த தே
னைக் கறுப்பான வண்டுகள் குடித்து நீங்காரம் பாடுகின்ற சோழநாட்டினுள்
ளே, காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுள்ள தேய்ந்த இடையையுடைய மாதர்கள்,
தாங்கள் குடித்துக் களிக்கின்ற தண்ணீர்தேனை வெளியில் விடுகின்ற தன்
மையைப் போன்று கீதம்பாடுவார்கள்.—எ-று.

கருநிறவண்டுக ளெவ்வாறு செந்தேனைக்குடித்து நீங்காரஞ் செய்கின்
றனவோ அதுபோன்றே, அவ்வண்டுக ளுண்ணவொட்டாமற் றுரத்தி யத்
தேனைக்குடித்த மாதர்களும், மீண்டும் அத்தேனையே வெளியில் விட்டது
போல மதுரமாயிருக்கும்படி யாவர்க்கும் இனிப்பான கீதத்தைப் பாடுவார்கள
ளென்றபடி. (உ௩)

தொக்ககார் மின்னித் துன்னுஞ் சோலைசூழிடங்க டோறும்
புக்குறா தீய மாக்கள் புகும்புனற் பொன்னி நாட்டுத்
திக்கெலாம் புகழு நல்லோர் செல்குவார் மலகுவாராய்த்
தக்குளா ரல்லார் பொல்லார் தாம்புகார் பூம்பு காரே.

(இ - ள்.) சூழ்கொண்ட மேகங்கள் மின்வீசி நெருங்குகின்ற சோலைகள்
சூழ்ந்த அந்நகரிடங்களெங்கெங்கும், பிறவியடையாத பரிசுத்த ஆன்மாக்கள்
தவஞ்செய்தற்குச் சேர்கின்ற, நீர்வளப்பமுள்ள சோழநாட்டிலிருக்கும் காவி
ரிப்பூம்பட்டினத்தில், அஷ்டதிசைகளினும் துதிக்கப்படும் பெரியோர்கள்
கீர்த்தியின் மேம்படுவார்களாய்ப் போவார்கள். தகுதியுடையவர்களல்லாத
தீயோர் சேரார்கள்.—எ - று.

தவசிகள் தவம்புரிதற்குரிய இடங்களமைந்த சோழநாட்டிலிருக்கும்
காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், பிறவியெய்தப்பெறாத பெரியோர்களே மேன்மே
லும் விர்த்தியாய்ச் சேர்வார்கள். இதனால் அத்தகையதன்மை வாய்க்கப்பெ
றாத கொடியோர்கள் அங்கணுகார் என்றபடி. எனவே, நல்லோரிருக்குமிடத்
திற் றீயோரணுகாரென்பது கருத்து, இதனை, “கற்றோர் கனமறிவர் கற்றோ
ரே கற்றறியா-மற்றோ ரறியார் வருத்தமுறப்-பெற்றறியா - வந்தி பரிவாய்
மகவைப் பெறுந்துயர-நொந்தறிகு வாளோ நுவல்” என்னும் நீதிவெண்பா
வானூர் தெனிக. புக்கம் எனற்பாலது அம்முச்சாரியை பெறுது புக்கு என
நின்றது. புக்கம் ஈண்டு பிறவியின்மேற்று. (உ௪)

கன்னெடுங் குன்றந் துன்றுங் கடிகமழ் குறிஞ்சி மான
நென்னெடுங் குன்றந் துன்று நெடுநிலம் பொன்னிநாட்டு
வின்னெடுங் குன்றந் துன்று மின்னிடைய மார்பாற் கொங்கைப்
பொன்னெடுங் குன்றந் துன்றுப் புண்ணியப் பூம்பு காரே.

(இ - ள்.) சோழநாட்டின் நீண்ட நிலங்களெல்லாம், கல்லாலாகிய உயர்ந்த மலைகள் செறிந்த மணம்வீசும் குறிஞ்சிநிலத்தைப்போன்று, நெல்லின் பெரிய மலைகள் நெருங்கும். அந்நாட்டின்கணுள்ள புண்ணியநிலமான காவிரிப்பூம்பட்டினமென்னும் நகரத்திலே, ஆபரணங்களின் ஒளியென்னும் உன்னதவரைக ளடர்ந்த மின்போலும் இடையுடைய மாதர்களிடத்து, தனங்களென்னும் பொன்னிறமுள்ள ஒங்கியகிரிகள் நெருங்கியிருக்கும்.—எ-று.

சோழநாடு மருதநிலமாகவும் அதனைக் குறிஞ்சியாக உவமித்ததற்கேற்ப, அந்நிலத்திற்குரிய மலைகளைக் காட்டுவான், “நென்னெடுங் குன்றம்-வின்னெடுங்குன்றம்-பொன்னெடுங்குன்றம்” என்னும் மும்மலைகளைக் கூறினமை காண்க. (உடு)

வெளிதங்கும் வெண்ணெற் போர்கள் விண்ணளப் பனபோனண்ணு மளிதங்கி முரலுஞ் சோலை யாலையம் பொன்னி நாட்டி-
னொளிதங்கு சங்கி னூ மோங்குபூங் குவால மெல்லாம்
புளிணங்கள் போன்று தோன்றும் புண்ணியப் பூம்புகாரே.

(இ - ள்.) வண்டிகள் வசித்து ஒலிக்கின்ற சோலைகளும் கரும்பாலைகளு மமைந்த சோழநாட்டின்கணுள்ள புண்ணியம் விளைகின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே, வெளியிலிருக்கும் வெண்ணிறமுள்ள நெற்போர்கள்யாவும், ஆகாயத்தை யளப்பவைபோலக்கிடும், ஒளிபொருந்தும் சங்கமுத்துக்களின் மேடும், மேலோங்கிய மலர்மேடும் ஆகிய இவையாவும் வெண்மணற் குன்று கன்போலக் காணும்.—எ-று.

காவிரிநதி முத்துக்களையும் மலர்களையும் அடித்துக்கொண்டு வருதலால் அவ்விரண்டும் மணற்குன்றுகள்போற் றேன்றுமென்றனர். காவிரிநதி இவ்வாறு பொன்முத்து முதலியவற்றை யடித்துக்கொண்டு வருமென்பதை, “அணியும் பைம்பொனு மலங்கிய நவமணிக் குவாலு-நணியிற் காவிரி நல்கலா னதியினைத்தந்த - திணிய சையமால் வரைசிறப் பளித்திடுஞ் சிந்தா - மணியென் றுட்கொளற் கையமொன் றில்லையா மதிக்கில்.” எனவும், “தவநிதிச் சைய மாநதி தனங்களை வாரித் - துவனி திக்கினிற் போக்கியே தொடர்ந்திடுந் தொடர்பா-லவனிதின் றமா லமுதையா யடைந்திடு மடுக்க-னவநி திக்குழு வெனநவின் றிடநலந்தழைக்கும்.” எனவும் வரும் காவிரிப்புராணத்திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. (உசு)

வேறு.

காரோடுங் களிற்றோடுங் கடற்றிரைவாம் பரியோடுந்
தேரோடுங் கலமோடுந் தேவர்கள்செல் வர்களோடப்
பாரோர்க ளையுறவார் படைக்குழா மெனப்பகர்வா
ராரோவிந் நகர் புகழ்வா ரளந்தறியா வளந்தருமே.

(இ-ள்.) மேகங்கள் ஒடுவதுபோன்று யானைகளுலாவும், கடலின் அலைகள் உலாவதுபோலத் தாவிச்செல்லும் குதிரைகளோடும், இரதங்களோடு வதுபோல மாக்கலங்கள்திரியும் தேவர்களும் அரசர்களும் திரிவதனால், உலகத்துள்ளார் சந்தேகிப்பவர்களாய் இவை சைனியத்தொகுதியென் றுரைப்பார்கள், இந்தநகரமானது அளந்துணர்தற் கேலாதவளப்பங்களைக் கொடுக்கின்ற மையால், இந்தநகரத்தைப் புகழ்த்தக்கவர்கள் எவர்களோ;—எ-று.

சைனியங்களும் இரதகஜ தூகபதாதிகளென நால்வகைப்படுதலின், இந்நகரத்திலுலாவும் இரதங்கள்போன்ற மரக்கலங்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் தேவர்களையும் அரசர்களையும் சதாபார்க்கின்ற உலகத்தாரனை வரும்நால்வகைச் சைனியங்களாகவே அவைகளை நினைத் தையுறுவார்க ளென்றனர். (௨௭)

இந்நகர்போ வெந்நகரு மிவ்வுலகத் திடைக்கானேம்
பொன்னகரோ வெனிலந்தப் பொன்னகர்வாழ் புரந்தரனே
மன்னியபூ வினிற்போந்து வளம்பிறங்க வனைவித்தா
வெந்நகரும் பூம்புகார்க் கேற்றமிணை யிலவாமே.

(இ-ள்.) காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் இந்நகரத்தைப்போன்று எந்த நகரமும் இவ்வுலகத்திற் கண்டேமில்லை. தேவலோகமோ என்றால், அத்தேவ லோகத்தில் வாழ்கின்ற இந்திரனே, நிலைபேறான இந்நிலவுலகத்தில்வந்து, செல்வம்விளங்கும்படி இந்நகரத்தை அலங்காரம் செய்வித்ததால், எந்தநகர மும் இந்நகராவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு உயர்வுள்ளதாகவும் ஒப்புள்ளதாகவு மில்லை.

இவ்வுலகத்துள்ள நகரங்களிற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் கொப்பான நக ரம் இல்லை. இவ்வுலகத் திராவிடனும் இதற்கு மேலுலகமாகிய தேவருலகத் தேனுமுண்டோ எனின், அவ்வுலகத்திறைவாகிய இந்திரனே இவ்வுலகத் திற்குவந்து இந்நகரை அலங்காரம் செய்வித்தானென்னும் சரிதமிருத்தலின், எவ்வுலகத்தினும் இந்நகரத்திற் குயர்ந்ததாகவேனும் ஒத்ததாகவேனும் ஓர்நக ரமுமின்றென்று நிச்சயிக்கப்பட்டு, ஏனைய நகரங்கள்யாவும் இந்நகரத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டனவேயென்று முடிவாக்கப்பட்ட தென்றபடி. எனனை, சொர்க்கம் மத்தியம் பாதலம் என்னும் மூவகையுலகங்களில், மத்தியவுலகமாகிய இந்நில வுலகமே புண்ணியம் புரிதற்கேற்றது, சொர்க்கமோவென்றால், அப்புண்ணி யப்பயனை அனுபவித்தற்குரியது, அத்தகைய சொர்க்கலோகத்தாரும் சிவ பிரானைப் பூசித்தலாகிய பதிப்புண்ணியம் புரிதற் கிந்நிலவுலகத்திற்கு வரவே ண்டியிருத்தலின், பாதலலோகத்தாரும் புண்ணியம் புரிதற் கீண்டிவரவேண்டு மென்பது சொல்லாமேயமையும். அத்தகைய இந்நிலவுலகத்திற் சிறந்தது காவிரிப்பூம்பட்டின மென்போமாயின் இதற்குநிகரானநகரம் எவ்வுலகத்தினு மில்லையென்பதற் கையமில்லை யென்றவாறாயிற்று. புண்ணியம்புரிதற்கேற் றது நிலவுலகமேயென்பதை, “புண்ணியம்புரி பூமிபா ரதில்வரு போக-நண் ணியின்புறு பூமிவா னுடென்ப நாளும்-புண்ணி யம்புரி பூமியு மதில்வருபோக- நண்ணி யின்புறு பூமியு மதுரைமா நகரம்.” என்னும் திருவிளையாடற் புரா ணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௨௮)

பூம்புகார்ச்சருக்கம் முற்றிற்று



ஆகத் திருவிருத்தம். (௩௯)

THE KUPPUSWAMI SASTI
RESEARCH INSTITUTE

செவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆட்கொண்டசருக்கம்.



மடைமருத நறும்பழனங் கரும்புகளொண்பெருஞ்சாலிவளங்
களொங்கப் புடைமருத வணன் சூழத் தவமியற்று முனிவர் குழா
ம் புகழ்ந்து போற்ற, விடைமருதி வீருந்தபிரா னிருங்கருணைத்
திறம் பிறந்த வியல்பி னாலே. படைமருதந் தரவளவெண் காடரை
யாட்கொண்டதொரு பரிசு சொல்வாம்.

(இ-ள்.) நீர்மடைகளுடைய மருதநிலத்தின் கறுமணங்கமழும் வயல்களி
லே கரும்புகளும் சிறந்த பெரிய செந்திரர்களின் வளங்களும் விர்த்தியாக
வும், பக்கத்திற்பொருந்திய நெருப்பு தம்மைச்சூழ்ந்திருக்கும்படி தவம்புரிசி
கின்ற முனிவர்கூட்டங்கள் மிகவும் சிலாகித்துத்துதிக்கவும், திருவிடைமரு
தூரி லெழுந்தருளிய சிவபிரான், பெருந்தன்மைவாய்ந்த திருவருட் பரிசுதி
த்த சபாவத்தினாலே, தேவலோகத்துள்ள தம் தரத்திற்கேற்ற செல்வம்பெற்
றிருந்த திருவெண்காடரை அடிமைகொண்ட ஓர் சரிதையைக் கூறுவாம்.—

நீர்வள மிகுதியை யுணர்த்துவான், “மடைமருத நறும்பழனங் கரும்புக
ளொண் பெருஞ்சாலி வளங்களொங்க.” எனவும், அங்கிருக்கும் முனிவர்க ள
னைவரும் அத்தலத்தைப் புகழ்ந்தவர்களாய்ப் பஞ்சாக்கினிமத்தியில் தவம்புரி
கின்றார்களென் றுணர்த்துவான், “புடைமருத வணன்சூழத் தவமியற்றுமுனி
வர்குழாம் புகழ்ந்து போற்ற” எனவும், சிவபிரானுக்குக் கருணைதோன்றதவி
யல்பென்பதை விளக்குவான், “இடைமருதி வீருந்தபிரா னிருங்கருணைத்
திறம்பிறந்த வியல்பினாலே” எனவும், திருவெண்காடர் செல்வமிகுதி படைத்
தோரென்பதை விளக்குவான், “தந்தர மருவளம் படைவெண் காடரை”
எனவும் கூறினர். (5)

வேறு.

பொன்னி லங்கிய பூம்புகார்ப் பட்டினந்
தன்னின் மன்னுந் தலைவர் கலைகளாற்
பன்ன ரும்புகழ்ப் பட்டினத் துப்பிள்ளை
யென்னு மிக்குடி நாம மியன்றுளார்.

(இ-ள்.) திருமகள் விளங்குகின்ற காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே, நிலை
பேரான முதல்வரும், தூல்களாற் கூறுதற்கரிய கீர்த்திவாய்த்த பட்டினத்துப்
பிள்ளை என்றுரைக்கும் இக்குடிப்பெயர் பெற்றவரும்.—எ-று.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இவரோ முதல்வராசி யிருந்தமையின் அக்கு
டிக்வேயன்றி அப்பட்டினத்திற்கே இவர் குமாரர் என்னும் பொருள்படப்
பட்டினத்துப் பீள்ளையென்பது குடிப்பெயராகப் பெற்றுக்கொண்டவர் என்
றபடி. (உ)

கருணை யாளர்வெண் காட ரெனும்பெயர்
மருவி னார்மணி வண்ணனின் வாழ்குவார்
பொருவி லாச்சிவ புண்ணிய நண்ணினு
ரிருவி சும்பி னமரரு மெண்ணவே.

(இ-ள்.) கிருபையுடையாரும் திருவெண்காடர் என்னும் திருப்பெயர்
கொண்டவருமாகிய இவர், திருமால்போன்ற வாழ்பவராய், பெருமைமிக்க
தேவலோகத்துள்ள தேவர்களும் மதிக்கும்படி, ஒப்பற்ற சிவபுண்ணியத்தை
யடைந்தனர்.—எ-று.

கருணையும் செல்வமுமுடையவர்க்குச் சிவபுண்ணியமுண்டா மென்ப
தை விளக்கியபடி. (ங)

கலங்க ளெண்ணில் கடலிடை யோடுவ
நிலங்கள் புக்கு நெடுந்தொலை நீணிகிக்
குலங்கள் கொண்டு குலாக்கொடு மீள்குவ
வலங்க ளாயிர மாயிர மென்பவே.

(இ-ள்.) அனவிறந்த மரக்கலங்கள் சமுத்திரத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்
கின்றனவாய், நெடுந்தூரத்திலிருக்கும் தீவுகளுக்குச்சென்ற, பெருந்திரவியத்
தொகுதிகளை எற்றிக்கொண்டு களிப்படைந்து மீள்கின்றன, கலப்பைகள்
ஆயிரமாயிரமாயிருக்கின்றன என்றுரைப்பார்கள்.—எ-று.

எனவே, அவ்வெண்காடர் பலவியாபாரஞ்செய்தது மன்றியில் ஆயிர
மாயிரங்கணக்கான கலப்பைகளைக்கொண்டு பயிர்த்தொழிலுநடத்திவந்தா ரெ
ன்றபடி. (ச)

காணு மின்னவை கற்புடை மாதரார்க்
காணி யாங்கள மாயிர மென்பரால்
வாணி கேள்வன் வகுத்ததன் றிச்செல்வ
நீணி லாமுடி நித்தன ளித்தவே.

(இ-ள்.) காணப்படுகின்ற இந்நிலங்கள், கற்புள்ளமகளிர்கட்குமானிய
மாகிய ஆயிரங்காணிகளென்றுரைப்பார்கள். இத்தகைய ஐஸ்வரியம் அத்திரு
வெண்காட்டடிகட்குக் கலைமகள் கணவனாகிய பிரமன் படைத்ததல்ல, சந்திர
னையணிந்த நீண்டசடைமுடியையுடைய சிவபிரான் பாலித்தவை. எ - று.

மேற்கூறியபடி திருவெண்காட்டடிகள் ஆயிரமாயிரங் கணக்கான கலப்
பைகளைக்கொண்டுமுது பயிரிடும் நிலங்களெவையும், அந்நகரத்துக்கற்புடைய

மாதர்களுக்குமானியமாக விடப்பட்ட நிலங்களாகும். கப்பல் வியாபாரத்தாலும் பயிர்த்தொழிலாலும் திருவெண்காட்டடிகளடைந்த செல்வமெல்லாம் பிரமணமைத்த விதிப்படி கிடைத்தனவல்ல, சிவபிரான் அவ்வடிகண்மாட்டுள்ள அன்பினாலளிக்கப்பட்டவையாம். (௫)

கற்ப கப்பெயர்க் காமரு தாருவும்
பொற்பு நீடிய பூமணிச் சங்கமும்
நிற்ப கற்பக வெண்காடர் நின்றதா
மற்பு தத்திரு வெண்காட தாகுமே.

(இ-ள்.) கற்பகம் என்னும் பெயருடைய அழகின் மேம்பட்ட விருட்சமும், மேம்பாடுவிசேடித்த பதுமரிதியும் சிந்தாமணியும் சங்கரிதியும் தேவலோகத்திலேயே நின்றவிடும்படி, கல்விதேர்ந்த மனத்தினராகிய திருவெண்காட்டடிகள் வீற்றிருந்தது, அற்புதத்தையுடையதாகிய திருவெண்காடு என்னும் திருப்பதியாகும்.—எ-று.

கொடையிற்சிறந்த கற்பகம் பதுமரிதி சிந்தாமணி சங்கரிதி என்னும் இவையாவும் இத்திருவெண்காடரின் கொடையை நோக்கி, இவ்வுலகத்தில் அன்றோர்க்கெதிரில் வருதற்கு நாணி அத்தேவலோகத்திலேயே தங்கியிருக்கும்படிச்செய்த கொடையாளரெனவிளக்குவான், “கற்பகப்பெயர்க்காமரு தாருவும்-பொற்புநீடிய பூமணிச்சங்கமும்-நிற்பகற்பகவெண்காடர் நின்றது.” என்றார். (௬)

அரச ருமிவர்க் கஞ்சுவர் நெஞ்சுளே
பரசு பாணிப் படையுடைப் பண்ணவன்
விரத நிற்கும் விற்றலுடையோரென
முரசு மும்முரசும்முழங் கும்மரோ.

(இ - ள்.) பரசு என்னும் படையைத் திருக்கரத்துடைய கடவுளின் வீரத்திற் தவறாதொழுகும் வல்லபமுடையோ ரிவரென்றெண்ணி, இத்திருவெண்காடர்க்கு அரசர்களாயுள்ளோரும் மனத்தின்கண் அச்சமடைவார்கள். அன்றியும் இவர் மாளிகையில் ஒலிக்கின்ற மும்முரசங்களும் கோஷிக்கும்—எ-று.

பரசு - மழு; திருவெண்காட்டடிகள் மழுவலத்தேந்திய வரதனை வழிபட்டு மாறாச்சிவானந்த மெய்தி மகிழ்வுற்றிருப்போராகலின், இவர் திறமையைக்கண்ட மன்னர் யாவரும் அச்சமுறுவார்களென்று கூறவான், “பரசு பாணிப்படையுடைப் பண்ணவன் - விரதநிற்கும் விற்றலுடையோரென-அரச ருமிவர்க்கஞ்சுவர் நெஞ்சுளே.” என்றார். கடவுளை வழிபடுவோர் அத்தகைய மேலாஞ்சுகமுறுவரென்பதை, “மன்னராவாருறுசுகமும் வானோர் மகிழ்ந்து பெறுசுகமு-மணிப்பைநாகத்தவர்க்குமே மற்றையோர்களடைசுகமும், பன்னுமிடத்திற் சிவத்தெழுந்த பரமானந்தலேசமெனப் - புகர்ந்தாய் குருவாயெ

முந்தருளிப் படிதேன்மறைந் திங்குழல்கின்றேன் - கன்னலெழுந்ததெளிசாதே
கட்டுமாவின் றீங்கனியே - கதலிக்கனியே நற்பலவின் கனகச்சுளையே கதிமுளை
யே, பொன்னம்பொருப்பேயென் விருப்பே போதச்சுகமே கிஞ்சுகமே - புரண
வெளியேயுள்ளொளியே போரூர் முருகப்பெருமானே.” என்னும் சிதம்பர
சுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. வீரமுரசு வெற்றி முரசு கொடை
முரசு என்னும் இவையே மும்முரசுகளென்றுரைப்பார். (எ)

முன்றி றேறு முழுமணி வானொளி
குன்ற வில்லி யடியர் குழாங்களுந்
துன்று மென்றந் தொடுகடன் ஞாலத்து
ளொன்று மீங்கிவர்க் கொப்பல வென்பரால்.

(இ - ள்.) இவர் மாளிகையின் வாயிற்படிகளிலெல்லாம் மாணிக்கத்தின்
சிறந்த பிரகாசமும், மேருவை வில்லாகவுடைய சிவபிரான் திருவடியார்க
ளின் தொகுதியும் எக்காலத்தினும் நிறைந்திருக்கும். சகரர்களாற் றேண்
டப்பட்ட கடல்குழந்த இந்நிலவுலகத்திலே, இவ்விடத்துள்ள இத்திருவெண்
காடார்க்கு, ஒருலகத்துள்ளவர்களும் நிகரல்லவென்றுரைப்பார்கள்.—எ-று.

நிலவுலகத்திற் செல்வமிக்குடையோர் அரசராகலானும், அவரினும்
மேம்பட்டோர் தேவலோகத்தார்களும் நாகலோகத்தார்களுமாகலானும், மேற்
கூறிய உதாரணச்செய்யுளில் இம்மூவுலகத்தாரின்பமும் பரமானந்தத்தின்
வேசமென்று குறித்திருத்தலானும், அத்தகைய பரமானந்தமுடைய இத்
திருவெண்காடருக்கு எவ்வுலகத்தாரும் இணையல்லரென்பதை விளக்கு
வான், “ஒன்றுமீங்கிவர்க்கொப்பல.” என்றனர். (அ)

கோடி செங்கதிர் கூடி யுதித்தென
நீடு சோதி நிமலரைப் பாடுதற்
காடு மன்புவந் தங்குரித் தங்குரித்
தீடு கொண்டங் கிருக்கு மியல்பினார்.

(ஆ - ள்.) கோடி சூரியர்கள் ஒருங்குகூடி உதயமாலைப்போன்று விசே
டத்த சேரதி சொருபரான சிவபிரானைத் துதிப்பதற்காக, சொல்லப்படும்
மெய்யன்பானது உள்ளத்திற்றேன்றித் தோன்றிமுனைத்து மேம்பாடுற்று
அங்குவசிக்கும் தன்மையுடையவர்.—எ - று.

அன்பில்லார்க்குப் பிறிதோருயிர்மீது அருளுதியாதாகலின், முன்பு
இவரது அருளினிகழ்ச்சியாகிய கொடையைக் குறித்தபோதே அன்புவிளங்கி
யிருக்கவும், அவ்வன்பு ஆன்மாக்களின் மீதிரக்கத்தாற் றேன்றியது மாத்திர
மே யன்றி, எமது பெருமானைத் துதித்தலினும் சென்றது என விளக்குவான்
கண்டதனை வற்புறுத்திக் கூறினார். அன்புடையார்க்கே அருளுண்டென்ப
தை, “அருளென்னு மன்பின்குழவிபொருளென்னுஞ் - செல்வச்செவிலியா
லுண்டு.” என்னும் திருக்குறளுரையானும் தெளிக. (ஆ)

கற்ற கல்வியுங் கேள்வியுங் காண்குறிற்
 குற்ற மின்றிக் குணங்கெழு கொள்கையார்
 முற்று மீங்கிவர் நன்கு மொழிகுவார்
 செற்ற மோவுஞ் சிவனடி யார்களே.

(இ - ள்.) ஒருவர்கற்ற கல்வியையும் கேட்ட கேள்வியையும்பார்த்தால், குற்றங்களில் மனம்வையாமல் மேம்பட்ட குணத்தையே சிந்திக்கும் கொள்கையுடையவர், இவ்வெண்காட்டடிகளின் நற்குணங்கள் எல்லாவற்றையும் கூறவல்லவர்கள், சினமென்பதறவேயொழிந்த சிவபத்தர்களேயாகும். எ-று.

நல்லார்க்குப் பிறர்குற்றத்தை நாமும் இயல்பே யின்றாகலானும், எத்தகையோரிடத்தும் எவ்வகைக்குற்றமேனு மொன்றிருக்கலாமாகவின் குற்றத்தையும் குணத்தையும் சீர்தூக்கி அவ்விரண்டின் மேற்பட்டதைக் கொள்வதே அறிஞர்கடளுகலானும், திருவெண்காட்டடிகள் குற்றத்திற் சிந்தைவையாது குணத்தையே கொண்டன ரென்பார், “கற்றகல்வியுங் கேள்வியுங் காண்குறிற் - குற்றமின்றிக் குணங்கெழுகொள்கையார்.” என்றார். நல்லார் பிறர்குற்ற நாடாரென்பதை, “நல்லார் பிறர்குற்றநாடார் நலந்தெரிந்து-கல்லார் பிறர்குற்றங்காண்பாரோ - அல்லாத - வென்போல்வாரென்னை யிகழ்வாரோ வென்கவிக்குப் - பின்பாரோ காண்பார்பிழை” என்னும் ஓளையைப் பிராட்டியாரமுதவாக்கானும், குணம் குற்றம் என்னும் இரண்டையும் சீர்தூக்கி மேம்பட்டதைக் கொள்ளவேண்டுமென்பதை, “குணநாடிக் குற்றமு நாடியவற்றின்-யிகைநாடியிக்கொளல்.” என்னும் திருக்குறளானுந்தெளிக.

சத்தி யாங்குறு சம்புவின் றுண்மனம்
 வைத்த செல்வமு மண்ணி னமக்குறா
 துய்த்த செல்வமு முள்ளுமுள் ளத்தராய்
 வித்த கத்தர் விளங்குமந் நாளிலே.

(இ - ள்.) அச்சிவதலத்துள்ள சிவபெருமான் உமாதேவியார் என்னும் இவரிருவருடைய திருவடிகளை இதயத்திற்பதித்த ஐஸ்வரியமும், மண்ணின் கூட்டமாய் அழிந்துபோகா வண்ணம் சேர்த்த ஐஸ்வரியமுஞ்சிந்திக்கும் சித்தமுடையவராய், மெய்ஞ்ஞான முற்றவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் விளக்க மெய்தியிருக்கும் அக்காலத்தில்.—எ - று.

சிவபெருமான் திருவடியை இதயத்திருத்தலே அடியார்க்குப் பெருஞ் செல்வமாகவின், “சத்தியாங்குறு சம்புவின் றுண்மனம்-வைத்த செல்வமும்.” எனவும், பொருளிஹற்பொருளடைதல்போல அவ்வைஸ்வரியத்தாலடையும் முத்தியின்பமென்னும் ஐஸ்வரியம் ஏனைய ஐஸ்வரியங்களைப்போன்று அழிவதன்றென்பார், “மண்ணினமக்குறா-துய்த்தசெல்வமும்.” எனவும் கூறினர். சிவபிரான் திருவடிகளை இதயத்திருத்தலே அடியார்க்கைஸ்வரியமென்பதை, “செல்வநெடுமொடஞ்சென்று சேணுங்கிச்-செல்வமதிதோயச் செல்வமுயர்கின்ற - செல்வர்வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலமேய - செல்வன்-கழலேத்துஞ் செல்

வஞ் செல்வமே,' என்னுந் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவாக்கானும், எனைய செல்வங்கள் அழிந்துபோமென்பதையும், அவற்றை மெய்யன்பர்கள் மதியாரென்பதையும், "சங்கநிதிபதுமரிதியிரண்டுந்தந்து தாணியொடுவானு ளத்தருவரேனு-மங்குவாரவர்செல்வ மதிப்போமல்லோ மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்லராகி - லங்கமெலாங்குறைந்தமுகு தொழுநோயரா யாவுரித்துத்தின் றுழ லும் புலையரேனுங்-கங்கைவார்சடைக்காந் தார்க்கன்பராகி லவர்கண்டர்யாம் வணங்குகடவுளாரே." என்னும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (கக)

வேறு.

மஞ்ச சூழ்தரத் தேன்றுளிப் பூந்துணர் வயங்கச் சஞ்ச ரீகங்கள் சஞ்சரித் திசைத்தமிழ் தழைக்க வஞ்ச லித்தமர் முனிக்குழா மாரமு லோம்ப வஞ்ச மில்லரன் வாழ்வது மருதமா வனமே.

(இ - ள்.) மேகங்களுக்குழவும், தேனைத்துளிக்கின்ற மலர்க்கொத்துக் கன் விளங்கவும், வண்டிகள் திரிந்து கீதங்களைப்பாடுதலால் இசைத்தமிழ் பரவவும், நமஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற முனிவர்கூட்டங்கள் நிறைந்த அக்கினியால் யாகம்வளர்க்கவும். வஞ்சனையில்லாத சிவபெருமான் வீற்றிருப் பது சிறந்த மருதவனமாகும்.—எ-று.

வண்டிகள் சஞ்சரித்தலால் நாடகத்தமிழும், அவைகள் நீங்காரம் செய் தலால் இசைத்தமிழும், முனிவர்கள் யாகம் வளர்க்குங்கால் ஓதும் வேதத் தால் இயற்றமிழும், ஆகமுத்தமிழும் விளங்கப்பெற்றது மருதவனம் என்ற படி. காருகபத்தியம் ஆகவனீயம் தக்பிணக்கினி என்னும் முத்தழலாலும் யாகம் வளர்க்கவேண்டுதலின், "ஆரமுலோம்ப." என்றார். (கஉ)

அவ்வ னத்திடை மருதிடத் தருளுருக் கொடுசீர்ச் செவ்வி யானந்தத் திருப்பொரு ளிருப்பது தெளிந்தே யிவ்வு ருக்கொடு திருப்பொரு ளிருப்பதென் றுணராப் பவ்வ நான்மறை யவைவலோ ரெங்ஙனம் பகர்வார்.

(இ-ள்.) அந்தவனத்திலேயுள்ள மருதவிருட்சத்தினடியிலே அருள் வடி வங்கொண்டு, சிறப்பின்செப்பமமைந்த ஆனந்தசொருபியாகிய சிவபெருமா னெழுந்தருளியிருப்பதைத் தேர்ந்து, இந்தவுருவங்கொண்டு சிவபெருமானி ருப்பதென்றறியாத, கடல்போன்று விரிந்துள்ள சதுர்வேதங்களையோர்ந்த யர்கள் எவ்வாறுரைப்பார்கள்.—எ-று.

வேதங்களையோதியுணர்ந்தாலும் சிவபிரான் நிலைமை இத்தன்மைத் தென்றுணரமாட்டார்களென்பார், "இவ்வுருக்கொடு திருப்பொருளிருப்ப தென்றுணராப்-பவ்வநான்மறையவைவலோரெங்ஙனம் பகர்வார்." என்றார். வேதமுதலியவோதியுணர்நிலும் சிவபிரானிலைமையுணரலாகா தென்பதை,

“வேதசாத்திரமிருதி புராணகலைஞானம் விரும்பசபைவைகரியாதித் திறங்க
ண்மேலா-நாதமுடிவானவெல்லாம்பாசஞான நணுகியான்மாவிலைகீழ் நாட
லாலே-காதலினான் பிரமமென்னுஞானம் கருதுபசுஞானமிவனுடலிற் கட்
டுண்-டோதியுணர்ந்தொன்றென்ற வுணர்ந்திடலாற்பசுவா மொன்றாகச்சி
வனியல் பினுணர்ந்திடுவென்கானே.” என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்
தத்தானுந்தெளிக. (க௩)

அப்பொருட்குரு வருவுகொண் டானிழற் கதுவிச்
செப்ப வவ்வுரு முனிவர்நால் வருமுளந் தெளிந்தா
ரிப்ப டிக்கலாற் றேவருள் யாருமே யறியா
ரொப்பி லப்பொரு ளுருவுகொள் ளாதென வுரைப்பார்.

(இ-ள்.) அவ்வாறான பரம்பொருள் ஆசாரிய வடிவுகொண்டு கல்லாலி
னீழலிற்சேர்ந் துபதேசித்தமையின், அவ்வடிவம் இத்தன்மைத்தென்று சன
காதிமுனிவர் நால்வரும் மனத்தெளிவடைந்தார்கள். இவ்வாறல்லாமல் தே
வர்கட்குள்ளே எவர்களும் அறியமாட்டாதவர்களாய், நிகரற்ற அப்பரம் பொ
ருள் வடிவுகொள்ளாதென்று கூறுவர்.—எ-று.

அப்பரம்பொருளே ஆசாரியமூர்த்தமாய்க் கல்லாலின் கீழெழுந்தருளிச்
சனகாதியர்க் குபதேசித்ததென்பதை, ‘கல்லாலின் புடையமர்ந்துநான்மறை
யாறங்கமுதற்கற்றகேள்வி வல்லார்களுல்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய்
மறைக்கப்பாலா-யெல்லாமா யல்லதுமாயிருந்ததனையிருந்தபடி யிருந்துகாட்
டிச்-சொல்லாமற்சொன்னவரை நினையாமனினைந்துபவத் தொடக்கைவெல்
வாம்.’ என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தாற் றெளிக. (க௪)

அந்த மாத்தருக் கண்டருங் கதுவது யடையச்
சந்த மாவிலிங் கப்பெயர் தாங்குசெஞ் சடையோன்
சிறதை யன்பினுற் புடவியிற் செறிந்தமா னவர்க
ணந்து வானவர் போற்றவீற் றிருக்குமந் நாளில்.

(இ-ள்.) அவ்வாறாகிய சிறந்த விருட்சத்தடியிற்றரிசித்து அருமையான
முத்திப்பேற்றை முறைமையுடனடையும் வண்ணம், அழகிய மகாலிங்கம்
என்னும் திருநாமம் வகித்துவீற்றிருக்கும் சிவந்தசடைமுடியையுடைய சிவ
பெருமான், மனதின் கணுதித்த மெய்யன்பினாலே உலகத்தினிறைந்துள்ள
மானிடர்களும் மேன்மைபெற்ற தேவர்களும் துதிக்கும்படி எழுந்தருளியிரு
க்கும் அக்காலத்தில் —எ-று.

இத்தலத்திலெழுந்தருளி யிருக்கும் மருகவாணருக்கு நந்தியெம்பெரு
மானிருக்குமிடம் திருவாவடுதறையும், சோமாஸ்கந்தரிருக்குமிடம் திருவா
ரூரும். விநாயகக்கடவுளிருக்குமிடம் திருவாலங்குடியும், முருகக்கடவுளி
ருக்குமிடம் திருவலஞ்சுழியும் திருவேரகமும், சண்டீசரிருக்குமிடம் திரு
வாப்பாடியும், நடராஜப்பெருமானிருக்குமிடம் திருத்தில்லையும், அவரவக்

கடவுளிக்குமிடம் சீர்காழியும், சூரியனிக்குமிடம் திருமார்துறையுமாக
லின், இச்சிவலிங்கப்பெருமானுக்கு மகாலிங்கரென்னும் திருநாமமும், இத்
தலங்கள் நாற்றிசையினும் சூழப்பெற்று மருதவிருட்சமுடைமையின் மரு
தவனத்திற்குத் திருவிடைமருதூரென்னும் திருநாமமும் வழங்குகின்றன.
இவற்றை, “அணிமருவு மிடைமருதி சருக்கு நந்தி யாவடுதண் றிறைசோ
மாக் கந்த ராரூர் - திணிபுகழா லங்குடியிற் குருமூர்த்தி யானைத் திருமுகத்
தோன் வலஞ்சுழியே ரகத்திற்செவ்வேள் - கணிதருமாப் பாடியிற்சண்டிசன்
நில்லைக் கதிர்ப்பொதுவினடக் கடவுள் வடுகன் காழி-பணைமருவு மாந்து
றையினிரவி யாகும் பரமனெழிற் பதமலருக் கன்பு மிக்கீர்.” எனவும்,
“பன்னகத்தனிப் பேருலகெங்கும்வோர் பாப்பித் - தன்னிமீதல மடங்கலு
முலவையாற் றூர்த்துப்-பொன்னிராட்டொடந் நகருக்குத் தன்பெயர் பூட்டி-
மன்னி நின்றிடு மொருமரு திறையவன் மருங்கு” எனவும், “மன்னு சீர்மரு
திறையவன் கோயிலும் வகுத்தி - டன்ன தன்புற நாற்றிசை யாலய நான்கு-
மின்னு செஞ்சடைக் கண்ணுதல் விமலன்றன் முகங்க - ளென்ன துலறி
புலவர்கள் புகலவுற்றிலங்கும்.” எனவும்வரும் மருதவணப் புராணத்திரு
விருத்தங்களானுந் தெளிக. (கடு)

ஏக நாயக னாகிய வரனிரு திருத்தா

ளாக மூன்றகா லங்களும் பூசைசெய் தருள்வோன்
மாக நாடரும் பணிசிவ மறையவன் வறியோன்
போக மாகவும் பூங்கதி புகுதவும் புகழ்வோன்.

(இ-ள்.) நிகரற்ற முதல்வராகிய சிவபிரானுடைய இரண்டு திருவடி
களையும், முறைமையாகத் திரிகாலங்களினும் தவறாது வழிபடுகின்றவரும்,
தேவலோகத்தாரும் வணங்குதற்குரிய ஆதிசைவரும், நல்குரலினரும், போ
கங்கள் விர்த்தியாகவும், சிறந்தமுத்தியிற் சேரவும் சிவபெருமானைத் துதிப்
பவரும்.—எ-று.

சிவபூஜை செய்வோர் ஆன்மார்த்தம் பரார்த்தம் என்னும் இருவகைப்
பூசைகளியற்றுவோரும், ஒவ்வொன்றையே தனித்தனி பூசிப்போரும் என
மூவகைப்படுவர் இவர்களுள் தங்கடங்கள் வருணச்சிரம * தன்மத்திற்கேற்
பத் தத்தம்* ஆசாரியரிடத்துச் சிவலிங்கப்பெருமா னெழுந்தருளப்பண்ணிக்
கொண்டு பூசித்துவருவோர் ஆன்மார்த்த பூசையுடையோரெனவும், இவ்
வான்மார்த்த பூசையுடனே திவ்யாலயங்களில் மூர்த்திகரித்தெழுந்தருளிய
சுயம்புமுதலிய சிவலிங்கங்களையும் பூசிக்கக்கக்க மரபிலுதித்துப் பூசித்து
வருவோர் ஆன்மார்த்த பரார்த்த பூசையுடையோரெனவும், அவ்வாறாகிய
ஆதிசைவ மரபிலுதித்துப் பரார்த்தபூசை மாத்திரியற்றி வருவோர் பரார்
த்த பூசையுடையோரெனவுஞ் சொல்லப்படுவர். இம்மூவகுப்பினருள் மேற்
கூறிய ஆதிசைவர் மருதவாணரையே இடைவிடாவன்புடனே பூசித்துவந்த
பரார்த்த பூசையுடையோரென்று விளக்குவான், ‘ஏகநாயகனாகியவரனிரு
திருத்தா-ளாகமூன்றகாலங்களும் பூசைசெய்தருள்வோன்.’ என்றும், ஆதி

சைவமரபினர் ஏனைய மரபினரைப்போன்று பிரமனுடைய முகம் தோள் துடை பாதம் என்னும் அவயவங்களிலுதியாது சிவபிரானுடைய திருமுகத் துதித்தோர் என்னும் பெருமிதத்தைத் தெளிவிப்பான், “மாகநாடரும் பணி சிவமறையவன்.” என்றும், சிவபிரானிடத்திடையரூப் பத்திமையாற்றிரி காலங்களினும் பூசிப்போர்க்கு, அவ்வழிபாட்டைச் சிவாகமவிதி தவறாது நடாத்துதற்குச் செவ்வம்வேண்டிதலானும், அவ்வாறு தமதாயுளைகளவும் அச்செல்வத்தாற் சிவபிரான் வழிபாட்டிற் சிதைவின்றிச் செவ்வனே நடாத்தி வாணாள் முடிவில்வேண்டற்பாலது முத்தியாகலானும், இவ்விரண்டையும் வீரும்பி அவ்வாதிசைவர் சிவபிரானைத் துதித்துவந்தனரென்பான், “போக மாகவும் பூங்கதிபுகுதவும் புகழ்வேன்.” என்றும் கூறினர். (கசு)

மனைவி போயவன் றனிமையோன் மனங்கவன் றிருப்போ
னிணிய மாமனை யாட்டியைப் பெறும்படி யெண்ணிப்
புனித நாதனைப் பூசனை முடிவினிற் போற்றிக்
கணக மீந்தரு டோகைபா காவெனக் கழறும்.

(இ-ள்.) (இன்னும் அவ்வாதிசைவர் எப்படிப்பட்டவரென்றால்) பத்தினியை இழந்தவரும், தனியாயிருப்பவரும், மனம்வருத்தமுற்றிருப்பவருமாகும். அவர் இனிமையுள்ள சிறந்தபத்தினியைப் பெறுவதற்காகச் சிந்தித்து, பரிசுத்தராகிய சிவபெருமானைத் தமது வழிபாட்டினி றுதியிற்றுதித்து, பார்வதிபாகரே! அடியெண்ணெம் நிக்றவேறுமாறு பொன்பணித்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திப்பார்.—எ-று.

கிருகஸ்தாச்சிரமத்தினின்று அக்கினிகார்யாதிகளை முடிப்போர் பத்தினி ஹீனராயிருக்கலாகா தென்பது நூற்றுணிபாகலானும், தாமெடுத்துக்கொண்ட சிவபூசை சிவனடியார் பூசையென்னும் இருவகைக்கும்வேண்டிய பரிசாரகத்தொழில்களை யியற்றத்தடை நேராகிருக்குமென்றெண்ணியும் பத்தினியைத் தேடத்தொடங்கியவழி, அப்பத்தினியைத் திருமணம் முடித்தற்கு இன்றியமையாக் கருவியாயிருப்பது பொருளேயாகலின், “கணகமீந்தருடோகைபாகா” எனப்பிரார்த்தித்தனரென்க. சிவபூசைசெய்து துதித்துப் பிரார்த்திப்போர்க்கே சிவபிரானருள் புரிவரென்னும் முறையைப்பற்றிச், சிவபூசை முடிவிற்றுதித்துப் பிரார்த்தித்தாரென்றனர். இதனை, “பூசைசெய்து தோத்திரஞ்சொலித் தனைநினை புண்ணியர் பாணண்ணற் - காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனையடைகிலை யடைந்தாரிற்-பேசுகின்றனையறவரின் விளங்கினை பிறர்மனை நயக்கின்றாய் - சீசியிங்கிருந்தென் செய்தார்ய் கெஞ்சமே செத்திலாய் கெடுவாயே.” என்னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக. பொண்ணே எவற்றிற்கும் முதற்காரணமாயிருந்து எவ்வகைப் பயனையு மெய்துறச் செய்தலினன்றோ தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனாரும், “பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்-பொருளல்லதில்லை பொருள்.” எனத்திருவாய் மலர்ந்திருக்கின்றனர். (கஎ)

ஆட்கொண்டசருக்கம்.

175

அன்பி னிற்பிரி யாதவள் பாகவென் றன்றே
 னன்பி னிற்பிரி யாவகை யறுதின மிரப்ப
 வன்பி னிற்கன்ப னாகிய வமுதனா தலின
 லன்பு ருக்கொடு வருவதற் கிசைந்தன னருளால்.

(இ - ள்.) அன்பினாலே பிரியாதவாகிய உமாதேவியாரைப் பாகத்தி லுடையவரே யென்று, அவ்வாதிசைவமறையவர் தமது மெய்யன்பினால் இடைவிடாவண்ணம் தினந்தோறும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்க, மெய்ய டியாரன்புக்கன்புடைய அமுதேச்சரானமையின், திருவருளினாலே அவ் வடியாரிடத்துள்ள அன்பே திருமேனியாகக் கொண்டெழுந்தருளுவதற்குத் திருவுளங்கொண்டனர். —எ-று.

சிவபிரான் உமாதேவியாரிடத்துப் பிரியாத அன்புடையாரென்பதை, “தணந்தபெருந் துயர்க்கடன்மீக் கூர்தலினுன் மலைபயந்த தரளமூரற்-கணங் குழையாள் புரிபூசை முடியளவுந் தரியாமலிடையே கம்பை-யணங்கினைத் தூ தெனவிடுத்து வலிந்திறுகத் தழீஇக்கொள்ள வமையாக்காதன்-மணந்தருளிக் குறிபூண்ட வொருமாவிற்பெருமானை வணக்கஞ்செய்வாம்.” என்னும் காஞ் சிபுராணத் திருவிருத்தத் தானுணர்க. பத்தினியை மணம் முடித்தற்குப் பொன் டேவண்டுமேவார். மழவிடையானே, மழுப்படையானே கரியுரியானே கறைக்களத்தானே என்றுபல்லேறாகத் துதியாது “அன்பினிற் பிரியாத வன்பாக.” என்று துதித்ததெற்றுக்கெனின், தேவரீர் பத்தினியோடிருப்பது போன்றியானும் பத்தினியோடிருத்தல் வேண்டுமென்னும் குறிப்பும், அருளேசத்தியாகலின் அத்திருவருள் தமக்கு வேண்டுமென்னும் குறிப்பும் விளக்குவானென்க. இவ்வாறே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் குண்டையூர்க் கிழாரளித்த நெற்குழையைக் கொணர்ந்து பரவையார் மாளிகையிற் சேர்ப்பதற்காக ஆன்களைத் தரும்படி திருப்பதிகம் பாடியருளியபோது, பரவை நாச்சியாரின் வருத்தம் தேவரீரே யுணரத்தக்கவரென்று குறிப்பிப்பான், “பாதியோர் பெண்ணைவைத்தாய் படருஞ்சடைக் கங்கைவைத்தாய் - மாதர் நல்லார் வருத்தம்மது நீயுமறிதியன்றே, கோதில்பொழில் புடைகுழ்குண்டை யூர்ச்சில நெல்லுப்பெற்றே-னாதியே யற்புதனே யகையட்டித்தரப்பணியே.” எனத்திருவாய் மலர்ந்திருத்தலுங்காண்க. சிவபெருமான் அன்பருக்கன்பரும் அல்லார்க்கு வன்பருமாவரென்பதை, “ஒண்மையனே திருநீற்றையுத் தாளித் தொளியினிரும் - வெண்மையனே விட்டிடுதிகண்டாய் மெய்யடியவர்கட்-கண்மையனே யென்றுஞ் சேயாய் பிறர்க்கறிதற்கரிதாம் - பெண்மையனே தொண்மையாண்மையனே யலிப்பெற்றியனே.” என்னும் மணிவாசகப் பிரா ன்மலர்வாக்கானும், அன்புக்கும் திருமேனிக்கும் அபேதமென்பதை, “அன்பு சிவமிரண்டென்பரறிவிலா - ரன்பே சிவமாவதியாருமறிவிலா - ரன்பே சிவ மாவதியாரு மறிந்தபி - னன்பே சிவமாயமர்ந்திருந்தாரே.” என்னும் திரு மூலநாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருமந்திரத் திருவிருத்தத்தானுந் தெனிக. (கஅ)

அன்ன வேதியற் கருந்தன மளிப்பவுங் களிப்பா
 லின்ன றீர்ந்த வெண் காடர்க்குக் கதியளித் திடவு
 மன்னு பூவுல கத்துளோர் கண்டுவாழ் வறவு
 மென்னை யானுடைப் பரம்பா னொருவடி வெடுத்தான்.

(இ-ள்.) அவ்வாதிசைவர்க்கு அருமையான ஐஸ்வரியத்தைப் பாவிக்கவும், மகிழ்ச்சியினாலே துயரமொழிந்த திருவெண்காட்டடிகட்கு முத்தியின்பத்தைப் பாவிக்கவும், நிலைபெருந நிலவுலகத்துள்ளார் தரிசித்து ஈடேறவும், என்னை அடிமையாகவுடைய சிவபெருமான் ஓர் திருவுருக்கொண்டருளினார்.—எ-று.

இவ்வாறு தம்மைப் பிரார்த்தித்த ஆதிசைவருக்குப் பொன்னருளவும், திருவெண்காட்டடிகட்கு முத்தியின்பம் பாவிக்கவும், இத்தகைய திருவிளையாடலைக்கண்டு தரிசித்தோர்களாகிய நிலவுலகத்தாரீடேறவும் திருவுளங்கொண்ட சிவபெருமான் ஓர்வடிவெடுத்தன ரென்றபடி. இவ்வண்ணம் பிரார்த்தித்த ஆதிசைவர் பெயர் சிவசுருமரென்பதும் அவர் மனைவியார் பெயர் சுசீலையம்மையாரென்பதும் இவர்களிருவரும் இல்லறநடாத்திப் புத்திரப்பேற்றுக்காகத் தவம்புரிந்ததும், பவிஷ்யோத்தர புராணத்துள்ள திருவிடைமருதூர் மாண்பிபத்தைக்கூறும் வடமொழிப் புராணத்தில் விரிவாகக் கூறியிருப்பதாகக் கூறவாருமுளர். (கக)

மருத வாணனென் றொருபெய ருலகெலாம் வழுத்தப்
 பருவ மெண்ணிரண் டாண்டுடைப் பண்ணவ னாகிக்
 கருதி னுங்கணிற் காண்பினுங் கேட்பினுங் கலந்தோ
 ருருகு மன்பினன் றன்னைத்தா னருச்சனை யுவப்போன்.

(இ-ள்.) தியானிக்கினும் கண்களாற்றரிசிக்கினும் கேட்கினும் சிவகரணங் கலக்கப்பெற்றவ ருருகத்தக்க மெய்யன்புடையவரும் தம்மைத்தாமே பூசனைபுரிந்தோருமாகிய சிவபெருமான், தம்மை மருதவாணனென்னும் ஓர் திருநாமத்தால் உலகெங்கும் துதிக்கும்படி, பதினாறுவயதுடைய பிராமணச் சிறுவராய்த்தோன்றி—எ-று.

மனத்தினுற்றியானித்து, அத்தியானமுதிர்ச்சியாற் றரிசித்து, அத்தரிசனவுருவை மறவாதிருக்குமாறு, அப்பெருமான் புகழையே சதாசிரவணித்துக்கொண்டிருக்கும் மெய்யன்பினர்க்கன்புடையோன் சிவபெருமானாகலின், “கருதினுங்கணிற் காண்பினுங் கேட்பினுங் கலந்தோருருகுமன்பினன்.” என்றும், திருவிடைமருதூரென்னுந் திருத்தலத்திற் சிவபெருமான் தம்மைத்தாமே பூசித்து அடியார் நம்மைப்பூசிக்கத்தக்க மார்க்கயிதுவாகுமென விளக்கித் தம்மைத்தாம் பூசித்தாரென்னும் திருநாமமும் வகித்தனராகலின், “தன்னைத்தானருச்சனை யுவப்போன்.” என்றும், தம்மைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருந்த ஆதிசைவருக்குத் தாமே மகவாகத்தோன்றியபோது தமக்குத் திரு

நாமம் மருதவாணர் எனவழங்கச் செய்தனராகவின், “மருதவாணனென்றொரு பெயருலகெலாம் வழுத்த.” என்றும் கூறினர். பெருமானை மனத்தினுற் றியா னித்தலும், அவன் திருவுருவைக்கண்களாற் றரிசித்தலும், அவன் திருப்புகழைச் செவிகளாற் சிரவணித்தலும், அவன் திருவாலயத்தைக் கால்களால் வலம்வருதலும், அவனை வாயினுற்றுதித்தலும், அவனைக் கைகளாலருச்சித் தலுமே மெய்யன்பினர்க்கு முறைமையென்பதை, “நயன மிருண்டு போகா முன் னடனப் பெருமான் றனைப்பாரார் - நடக்கும் பதங்க டளராமுன் னட வா ரமலன் றிருக்கோயில், பயனின் மொழிகள் குளரு முன்பாம னடித் தா மரைதுதியார் பழுதில் செவிகள் செவிடாமுன் பரிந்து சிவன் மெய்ப்புக ழ்கேளார், செயலி னெடுங்கை நடுங்காமுன் றிருமாமகளுங் கலைமகளுஞ்- செறியுந் திருவெங் கைக்கரசைச் செழுமென்மலர் கொண்ட ருச்சியார் மயலி லமுந்தி யயராமுன் மனத்தி லவனை யிருத்திடார் - மனித ருமுன்று வானாபோய் மறியா நரகின் மறிவாரே.” என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், மருதாருடையார் தம்மைத்தாம் பூசித்தாரென்பதை, “ஓது மர்ச்சனைசெய் தோனு முகந்தது கொண்டதேவும் - போதுறு கோதைவேற் கட்பொற்றொடி நாமே யாகு - மேதுவென்னம்மை நாமேயருச்சித்தற் கென் னிலீந்த-மாதவர் நமைப்பூசித்தன் மறந்த தீண்டறிதற் காமால்.” என்னும் மருதவணப்புராணத் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. (௨௦)

எழுது மொண்கணக் கியாவையு மறிபவ னென்ன
மழுவி ளங்கெழுத் தாணியா்த் திரித்துவாண் மலர்க்கைப்
பழுதில் புத்தகத் தேடுநீ டேடெனப் பரித்து
மழகு துன்றிவன் யாவனென் றியாவரு மறிய.

(இ - ள்.) எழுதத்தக்க சிறந்த கணிதங்களனைத்து முணர்ந்தவர் போ ன்று தமது திருக்கரத்தேந்தியிருந்த மழுவையே விளக்கமுள்ள எழுத்தாணி யாக மாற்றியும், ஒளியுள்ள தாமரைமலரொத்த திருக்கரத்துச் சிதை வில்லா த வேதபுஸ்தகத்தின் ஏட்டையே நீண்டபனை யோலையாகத் தாங்கியும், மிக்க சவுந்தரியமுடைய இவன் யாரென்று அனைவரும் பார்க்கும்படி:—எ - று.

விநாயகக்கடவுளும் பாரதமெழுதுங்கால் தமது தந்தத்தையே எழுத் தாணியாக்கிக்கொண்டு மேருவரையையே ஏடாகக்கொண்டாராகவின், ஈண் டும் சிவபெருமான் தமது மழுப்படையையே எழுத்தாணியாக்கித் தமது என்றும் புதிதாயிருக்கும் கைலையென்னும்வரையாகிய எடுகளுக்குள் ஒரேட் டையே நீண்ட ஓலையாகத் தாங்கினொன்று குறிப்பிப்பான், “பழுதில் புத் தகத்தேடு நீடேடெனப் பரித்து.” என்றொன்றுரைப்பாருமுளர். அங்க னங்கூறுதல் சிறப்பன்மைதெளிக. ஈண்டிகணிதங்களெவையு முணர்ந்தா னைப்போன்று ஏடுமெழுத்தாணியுந் தாங்கிவந்தனரென்றுரைப்பினும் “ஒரு மொழியொழி தன்னினங் கொளற்குரித்தே” என்னும் குத்திரப்பிரகாரம் எழுத்துமுணர்ந்தவன்போன்று வந்தனென்பதும் போதருதல் காண்க.

என்னை, “எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெணத்தகும்.” என ஒளவைப்பிராட்டியாரும், “எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டும் - கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.” எனத்திருவள்ளுவநாயனாரும் எண்ணையே முதன்மையாக எடுத்துவிதந்திருப்பதனாலறிக. அவ்வாறு வந்தகாலத்தும் அவலட்சணமுடையவனாகவும் அவமதிப்பேற்கத்தக்கவனாகவும் வாராது கண்டார் யாவரும் இவ்வழகினன் யாரோவென்றையுற்றுத் தமது தன்மையித்தகைத் தென்றொருவாறு பக்குவமுள்ளார் அறிந்துகொள்ளும்படி வந்தாரென்பார், “அழகுதுன்றிவன் யாவனென்றியாவருமறிய.” என்றனர். சிவபெருமான் தமது காரணயத்தினால்வ்வாறு வருதலியல்பென்பதை, ‘பாடல் விஞ்சையனோ வென்பார் பண்ணினாற் பாணிக் கேற - வாடல்விஞ்சையனோ வென்பா ரரும்பெறற் செல்வத் தாழ்ந்து - வாடிய மகனோ வென்பா ரிசைபட வாழ்ந்து கெட்ட - வேடவிழ் தாரி னான யார்மக னிவன்கொ லென்பார்.’” என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானும்; சிவபெருமான் திருவேடங் கொள்ளும்போதெல்லாம் அவ்வவ்வேடங்கட் கேற்றபடையாக மழுவையே மாற்றிக்கொள்வதென்பதை, “அழுக்கடைந்த பழந்துணியொன் றரைக்கசைத்து விழுத்தொண்டர்-குழுக்கடந்த விண்டை நிகர் சமையடைமேற் கூடைகவிழ்த் - தெழுக்கடந்து திசைகடந்திட்டிணை கடந்த திருத்தோண்மேன் - மழுக்கடைந்து விளங்கியவாய் மண்டொடு திண்படையேந்தி.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (உக)

பிட்டு வட்டவான் கடலிடைப் பிறந்தகா ரால
மிட்ட பிச்சைவேட் டென்றசை சேந்தனா ரீந்த
கட்டு மட்டவிழ் போலவெண் சேரறுகைக் கொண்டு
முட்ட நின்றதாட் டாமரை பூமகள் முடிப்ப.

(இ-ள்.) பிட்டும், குழந்துள்ள சிறந்த சமுத்திரத்துதித்த கருநிறங்கொண்ட ஆலகாலமும், தாருகாவனத்திருடிமார் பத்தினிகளிட்ட பிச்சையும், கண்ணப்பனார் நிவேதித்த மான்றசையும், சேந்தநாயனார் படைத்த பத்திரப்படுத்திய களியும்போல, வெள்ளிய சாதத்தைக் கரத்திலேந்திக்கொண்டு, கீழுலகங்களே முக்கும் முடிவிலுள்ள தமது திருவடித் தாமரைகளைப் பூதேவி சூடும் படி.—எ-று.

பிட்டையும் ஆலகாலத்தையும் தாருகாவனத்திருடிகள் பத்தினிமாரிட்ட பிச்சையையும் கண்ணப்பனார் நிவேதித்த மான்றசையையும், சேந்தநாயனார் படைத்த களியையும் அமுது செய்தது போன்ற, வெண்சோற்றையும் அமுதுசெய்தற்குத்திருவுளங்கொண்டாரொத்துக் கரத்தேந்தி வந்தனரென்ற படி. பிட்டையமுது செய்தனரென்பதை, “பிட்டிரேர்பட மணசுமந்த பெருந்துறைப்பெரும் பித்தனே-சட்டநேர்படவந்திலாதசூக்கனேனுனைச் சார்ந்திலேன்-சிட்டனே சிலலோகனே சிறுநாயினுங் கடையாயகெங் - கட்டனே நையு மாட்கொள்வான்வந்து காட்டினாய் கழுச்சுன்றிலே.” எனவும், ஆலகா

லம் அமுதுசெய்ததை, “கோலால மாகிக் குரைகடல்வா யன்றெழுந்த - வாலால முண்டா னவன்சதூர்தா னென்னேடி - யாலால முண்டிலனே லன்றயன்மா லுள்ளிட்ட - மேலாய தேவரெலாம் வீடுவர்காண் சாழலோ.” எனவும்வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானும், தாருகாவணத் திருடிமார்களிட்ட பிச்சையேற்றதை, “செச்சை மலர்புரை வானோடு மேனிதிறந்து கொண்டி - சச்சை யாவொன் றசைத்துக் கபாலங் கரத்தெடுத்துப் - பச்சை மயிலின யார்மனை தோறும் படர்ந்திரக்கும் - பிச்சை யொழிகென் றொருவார்த்தை சொல்லெம் பெரியம்மையே.” என்னும் சிவப்பிரகாசகவாயிகள் திருவாக்கானும், கண்ணப்பநாயனாரிட்ட இறைச்சியை யேற்றனரென்பதை, “பூசனைசெய்யுங் குனிசிலேவோடன் - குணமவையாவன வுரிமையிற்சிறந்த - நன்மாதவனென் றுணரவனுகந் - தியங்கிய விடமுனிவனமதுவெயவன்-செருப்படியாவன விருப்புறு துவலே * * * * யவனுகந்திட்ட விறைச்சியெனக்குரன் - மாதவரிட்டெய்பாலவியே.” என்னும், நக்கீரராளிய திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறத்தானும், சேந்தநாயனர் நிவேதித்த களியை யேற்றதை, “அவிழ்ந்த துணியி லவிழ்ந்த வழுதை-யவிழ்ந்த மனத்தோ டளித்த-தவிழ்ந்தசடை - வேந்தனார்க் கின்னமுத மாயிற்றே மெய்ப்பத்திச் - சேந்தனார் செய்த திறம்.” என்னும் உமாபதிசிவாசாரியார் திருவாக்கானும் தெளிக. எனவே மேற்கூறியவற்றை அடியார் மெய்யன்புக்காக விழைந்தது போன்று சிவசருமரது மெய்யன்புக்காகத் திருவமுது செய்ய விழைந்தாற் போல வெண்சோற்றைக் கரத்தேந்தி வந்தனரென்க, சிவபிரான் திருவடிகள் கீழுலகங்களேழினுக்கும் அப்பாற்பட்ட வென்பதை, “கீதமினியருயிலேகேட்டியேலெங்கன்பெருமான் - பாதமிரண்டும் வினவிற்பாதாளமேழினுக்கப்பாற் - சோதிமணிமுடிசொல்லிற் சொல்லிற்றது நின்றதொன்மை-யாதிருணமொன்றுமில்லானந்தமிலான் வரக்கூவாய்.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானுந்தெளிக. (உஉ)

வந்து நம்பிவா ழிடமத னிடைப்புக்கு மிக்க
கந்த மார் கடுக் கையுறு கண்ணியன் கனிவா
விந்த வாரமு துண்டிடச் சுவைக்கறியீக
வந்த னுளவென் றறைதலும் பூசுர னறைவான்.

(இ - ள்.) இவ்வாறான கோலத்துடனெழுந்தருளி, சிவசருமர் வசிகின்ற அவ்விடத்தடைந்து, விசேடித்த மணமுள்ள கொன்றைமலர் மாலிகையுடைய சிவபெருமானாகிய வேதியச்சிறுவர், ஓமறையவரே! இரக்கமாக எனது கரத்தினிறைந்திருக்கும் இவ்வமுதைப் புசிப்பதற்கு அறசுவையோடுக்கூடிய கறிகள் தருவீரென்று திருவாய்மலர்ந்தவளவில், சிவசருமரென்னும் வேதியர் விளம்புவார்.—எ-று.

அறசுவையோடு கூடியதே உண்டியாகலின், வெறுஞ்சாதம் புசிக்க விசையாதார்போன்று கடித்து, “இந்தவாரமுதுண்டிடச் சுவைக்கறியீக” என்றனர். இதனை, “முறியலாப்புழுக்கன் முட்பழங்கலந்த - வறுசுவையடி

சிலட்டினிதிருப்ப.” என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (உட)

அறுசுவைக்கறி யமுதுநின் வாக்கினு லறிந்தே
 னறுமை மேவிய சிறுவகே ளென ிடை நவின்ற
 னிறைவ னங்கையி லன்னமங் கோரிடத் திருத்தி
 யுறையு மில்லற நங்கையெங் கேயென வுரைத்தான்.

(இ-ள்.) நன்மை மேவிய சிறுவனே! கேட்பாய், அறுசுவைகளோடு கூடிய கறிவகைகள் சேர்ந்த அமுதென்பதை உன்னுடைய வார்த்தையினு லறிந்தேன் என்று சிவசுருமர் விடைகூறினர். அதைக்கேட்டவளவில் சிவ பெருமானாகிய பிராமணச்சிறுவர், தமது அழகிய திருக்கரத்துள்ள சாதத்தை அவ்வீட்டிலுள்ள ஓரிடத்திலே வைத்து, உம்முடன் வசிக்கின்ற இல்லறக் கிழத்தி எவ்விடத்துள்ளாளென்று வினாவினர்.—எ-று.

சவுந்தரியமும் யௌவனமும் சற்குணமும் பிரமசரியாச்சிரம ஒழுக்க மும் மேம்பட்டு விளங்குகின்றமையின், “நறுமைமேவிய சிறுவ.” என்றன ரென்றும், அச்சிவசுருமர் வறுமை மேலீட்டால் தண்ணீருஞ் சாதமுமேனும் பசிரோய் வருத்தாதருந்த வேலாதவராகையால், “அறுசுவைக் கறியமுது நின்வாக்கினு லறிந்தேம்.” என்றனரென்றும் கூறினர். (உச)

பொன்னு லாவிய செஞ்சடைப் புராதனன் புகல
 வன்ன வேதிய னியம்புவா னமருமில் லறத்தாண்
 மன்னு நாயக னுலகுளா ளென்றுரை வழுத்த
 வின்னும் வேறொரு கன்னியை மணஞ்செய்வி ரென்றான்.

(இ - ள்.) பொன்னினொளி பரவிய சிவந்த சடைமுடியுடைய பழையோராகிய சிவபெருமானாகும் பிராமணச்சிறுவர் இவ்வாறு திருவாய்மலர் தலும், அச்சிவசுருமரென்னும் வேதியர் கூறுவாராய், என்னால் விரும்பப் படும் எனது மனைவி, நிலைபெறான நமது தலைவராகிய சிவபெருமானுடைய உலகத்திலிருக்கின்றனென்று கூற, அதுகேட்ட வேதியச்சிறுவராகிய சிவ பெருமான், மீண்டும் மற்றொரு கன்னிகையைத் திருமணம் முடிப்பீராக வெணத் திருவாய்மலர்ந்தனர்—எ - று.

தமது மனைவி கற்பின் மேம்பட்டவளாய்த் தன் சொற்படி நடந்து வந்த தன்மையை விளக்கும்பொருட்டும், அத்தகையனேத் தாமின்னும் மறவாமல் விருப்புற்றிருக்கின்றமையை யுணர்த்தும்பொருட்டும், “அமர்ந்தவில் லறத்தாள்.” என இறந்தகாலத்திற் கூறுது, “அமருமில்லறத்தாள்.” என முக்காலத்திற்கும் பொருளாம்படி கூறினர். கற்பின் மேம்பட்ட காதலிமா ரிறந்தபோது, அவர்கள் கற்பைக் கருதிக் கருதிக் காதலர் வருந்துவரென்பதை, “அடிசிற கினியாளே யன்புடையாளே - படிசொற் றவராத பாவா - யடிவருடிப் - பின்றுங்கி முன்னெழுந்த பேதையே போதியோ - வென்

றுங்கு மென்க ணிரா,, எனத்திருவள்ளுவர் திருவாய்மலர்ந்தமையானுந்
தெளிக. (௨௫)

வேறு மிங்கொரு கன்னியை வேட்பதற் கன்னே
பேறு காண்கிலேன் வறுமையென் பேறெனப் பெற்றே
ஹ ணிந்தவர் திருவுள மின்னதென் றறியேன்
றேறு மன்னவர் நினைப்பரேற் றிருவெலாஞ் சேரும்.

(இ-ள்) மீண்டும் இவ்விடத்தில் ஓர் கன்னிகையை மணம் புரிவதற்
குச் செல்வம் கண்டேனில்லை, ஐயோ! தரித்திரமே எனது வாய்ப்பாகப்
பெற்றிருக்கின்றேன், கங்கைநதியணிந்த கடவுளின் திருவுளச்செயலிது
வென்றுணரேன், யாவராலும் தெளிதற்குரியாராகிய அப்பெருமான் திரு
வுளங்கொள்வாராயின் ஐஸ்வரியங்களேந்தும் அடையும்.—எ-று.

ஐஸ்வரிய சம்பந்தமுடையோன் ஈச்சரானாகையானும், அவ்வாறான
ஈச்சரனென்னும் திருநாமம் சிவபிரானுக்கே யுரித்தாகலானும், “அன்னவர்
நினைப்பரேற் றிருவெலாஞ் சேரும்.” என்றார். சிவபிரானுக்கே ஈச்சரனென்
னும் திருநாமமுரித்தென்பதை, ‘குன்றலரு மருளாள னென்றமொழி நிற்கு
றிக் கொண்டசெல் கின்ற தெனவுங்-குறித்தொருவர் பாலென்ற வளவிலம்
மொழிசென்று கோவமுதி னேர்த லெனவு, நன்றினிய பழமென்ற வளவி
னெட்டிலைவாழை நற்கனியி னெய்த லெனவு - நாடரும் பின்னையென்
கின்றமொழி யாண்மகவி னண்ணுமா றெனவு மீச, னென்றளவின் விடமெ
ழுந் திடநடுகிடுங்கிலை யின்றியிரி தரு தேவரை - பெய்தாமன் மணிகண்ட
னைப்பொருந்துதலெனவு மிவணகர மென்பதுதனைச், சென்றடையு மொரு
பெருங் கச்சிகர ராளிக் கிறுதே ருருட்டி யருளே - சிவசமய குலதிலக சிவ
ஞான மாமுனிவ சிறுதே ருருட்டி யருளே” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்
திருவாக்கானுந் தெளிக. (௨௬)

என்ற வாய்மொழி கேட்டலு மெழுதிளங் காளை
நின்று தாய்தம ரொன்றிலே னிகழுமெப் பொழுது
மொன்று லோகத்திற் றொழிலெலாம் வல்லமை யுடையே
னென்ற னைக்கொடு விற்றுநீர் வறுமைதீர்ந் திடுவீர்.

(இ-ள்.) என்று கூறிய அச்சிவசரு மருடைய வார்த்தையைக்கேட்ட
வளவில், இளமையான காளைப்பருவமுடைய பிராமணச்சிறுவராகிய சிவ
பெருமான் இருக்கைவிட்டு எழுந்து நின்று, நான் மாதாவும் மற்றுள்ள உற
வினரும் இல்லாதவன், உலகத்தில் நடக்கின்ற எக்காலத்தினும் பொருத்த
மான தொழில்களெவற்றினும் ஆற்றலுள்ளேன், ஆதலால் என்னைக்கொண்டு
போய் விற்று நீர் உமது வறுமைப்பிணி பொழிவீராக.—எ-று.

சிவபிரான் தாய் தமரற்றவராத லுண்மையாகலின், இப்போது பிரா
மணச் சிறுவர்போன்றிருப்பவர், “தாய்தமரொன்றிலேன்.” என்றும், சிவ

பிரான், ஏனைய தேவர்கள்போலாது எல்லாம் வல்லசித்தரா யெழுந்தருளி
 னமையானும், அளவிலாற்றலுடைமை என்னும் குணமுடையராகலானும்,
 “நிகழுமெப்பொழுது மொன்றுலோகத்திற் ரொழிலெலாம் வல்லமையுடை
 யேன்.” என்றும் கூறினர். சிவபிரான் தாய்தமரற்றவரென்பதை, “கோயில்
 சுகோடு கொல்புலித்தோ னல்லாடை - தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனியன்
 காணேடி - தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனிய னாயிடினும் - காயி லுலகனைத்
 துங் கற்பொடிகாண் சாழலோ.” என்றும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கா
 னும், எல்லாம்வல்ல சித்தராநாரென்பதை, “செல்லார் பொழில்சூழ் மதுரா
 புரிச் சித்தரெல்லாம் - வல்லாரவ ராடலை யாருரை செய்யவல்லா - செல்லா
 ரும் வியப்புறவித் தனிச்சித்தசாயி - கல்லானை தின்னக் கரும்பீர்த கதை
 யுஞ் சொல்வாம்.” என்றும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுந்
 தெளிக. (உ-எ)

சொற்று ளேனெனப் பூசுர னினைவுளந் துளங்கிக்
 கற்ற கல்வியான் மேல்வரு வனமனங் கருதி
 யிற்றை நாளுனை விற்பனைல் விளைவதிங் கென்மீனா
 பற்றிலே னின்ன காரியம் பழுதெனப் பகர்ந்தான்.

(இ - ள்.) இவ்வாறு நானே கூறினேனென்று கூற, அவ்வார்த்தை
 கேட்ட சிவசுருமர் தம்முடைய எண்ணமும் மனமும் நடுக்கமுற்றவராய், மிக
 முயன்று கற்ற கல்வியை யுடையவராகிய-ஆம்மறையவர் இனிமேல் விளைய
 வேண்டியவற்றைத் தமதுளத்திற் சிந்தித்து, இன்றையத்தினத்தில் உன்னை
 யான் விற்பேனாயின் இவ்விடத்தில் எனக்குண்டாவது யாதோ? இக்காரியம்
 குறைவுடையது, ஆதலால் நான் இதைச்செய்ய உடன்படேனென்று கூறி
 னர்.—எ - று.

சிந்தனையும் சிந்தையும் தனித்தனி வெவ்வேறுகவும், அவ்வொவ்வொன்
 றும் ஒன்றுக்கொன்றியை புடைத்தாகவுமிருத்தலின், “நினைவுளந் துளங்கி.”
 என்றும், கற்றார் மேல்வருவனவற்றை யாராய்ந்தே ஓர் காரியத்தைச் செய்
 யத் துணிவார்களாகலின், “கற்ற கல்வியான் மேல்வருவன மனங்கருதி.”
 என்றும், அத்தகையினர் ஓர் காரியம் பழுதெனத்தோன்றின், அக்காரியத்
 தில் மனம் பற்றார்களாகலின், ‘பற்றிலே னின்ன காரியம் பழுதெனப்
 பகர்ந்தான்.’ என்றும் கூறினர். சிந்தைவேறு சிந்தனைவேறென்பதை, “செ
 ல்வமென்பது சிந்தையி னிறைவே.” என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திரு
 வாக்கானும், கற்றார் மேல்வருவனவற்றை யாராய்ந்தே ஓர்காரிய மியற்றவ
 ரென்பதை, “எண்ணித் துணிக் கரும்ந் துணிந்தபி-னெண்ணுவ மென்ப
 திழுக்கு.” என்றும், பழுதெனத் தோன்றிய காரியத்தில் மனம்பற்றாரென்
 பதை, “ஆக்கங் கருதி முதலிழக்குஞ் செய்வினை - யூக்கா ரறிவுடை யார்.”
 என்றும் வரும் திருக்குறள்களானும் தெளிக. (உ-அ)

பழு தடைந்திடிற் பரிகரித் திடலுமென் பார
 முழுதும் வல்லவ னெவ்விடத் தியாவையு முடிப்பா

னெழுது மாவண மீங்கிவற் குண்டென விசைத்தாற்
றெழுதி நீதியாய் முடிவுறு மிவ்வணந் துணியே.

(இ-ள்.) குற்றம் நேருமாயின் அதை நிவாரணிப்பது எனது பாரம், எல்லாம் வல்லவாகி எவ்விடத்திலும் எவற்றையும் நிறைவேற்றுவன். இவனுக்கு எழுதிக்கொடுத்த ஆவணமென்னும் அடிமைச்சீட்டும் உண்டு என்றுரைத்தால், உன்செயல்களெல்லாம் நீதியாகவே முற்றுப்பெறும் இவ்வாறு நிச்சயிப்பாயாக என்றனர்.—எ-று.

தொழுதி - கூட்டம். இவன் எவ்வாறான தொழில்களினும் வல்லப முடையவனாய் எவ்விடங்களினும் எவற்றையும் நிறைவேற்றுவன், இவன் எனக்கெழுதிக்கொடுத்த அடிமைச்சீட்டும் உண்டு என்றுரைத்தால், உன்செயல்கள் யாவையும் நீதியானவையே என்று பிறரால் மதிக்கப்பட்டு முடிவு பெறும். அவ்வாறு குற்றம் நேரின் யானே நிவாரணிப்பேனென்றனர் பிராமணச் சிறுவராகிய சிவபிரான் என்றவாறாயிற்று. ஆவணம் அடிமைச்சீட்டென்பதை, “ஆட்சியி் லாவணத்தி லன்றிமற் றயலார் தங்கள் - காட்சியின் மூன்றிலொன்று காட்டுவா யென்ன முன்னே - மூட்சியிற் கிழித்தவோலை படியோலை மூலவோலை - மாட்சியிற் காட்டவைத்தே னென்றனன் மாயை வல்லான்.” என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானு மறிக. (௨௬)

நீதி யன்றிது சிறுவநீ நிரப்பிய வார்த்தை
வேதி யர்க்குழா மரசரா ளேவலோர் வினவிற்
றீது செய்குவார் வைகுவார் சிறுகைக செறிப்பா
ராத லாலிவை தவிர்தலே யறனெனவறைந்தான்.

(இ - ள்.) சிறுவனே நீ கூறிய இம்மொழிகள் நீதியானவைகளல்ல, பிராமணத்தொகுதியரும், அரசர்களுடைய பரிசனர்களும் எவ்வாளர்களும் இச்செய்தியைக் கேட்பார்களாகில், கெடுதிசெய்வார்கள் வைவார்கள் புன்னகைகூர்வார்கள், ஆகையால் இச்செய்கைகளை விட்டுவிடுதலே தருமமாமென்று சிவசருமர் கூறினர்.—எ - று.

நம்மோடொத்த மரபினர்களாகிய மறையவர்கள் இச்செய்தியைக் கேட்கின், மறையவர்க்கு மறையவர் அடிமையாத லெங்குள்ள வழக்கென்று வைவார்கள், மன்னனுடைய பரிசனர்கள் கேட்கின், இதை அரசனுக்குத் தெரிவித்துத் தண்டிப்பார்கள், ஒழிந்த நம்மரபினர்க்கு எவ்வாளர்களாகிய மற்றையர்கள் கேட்கின் இழிவாகக்கூறி நகைப்பார்கள், ஆகலின் இச்செய்கையை விடுதலே நீதியென்றனரென்றபடி - என்னை, இச்செய்கையை நால்வருணத்தினரும் பழிப்பார்களென்பதாம். மறையவர்க்கு மறையவர் அடிமையாத வில்லையென்பதை, “மாசிலா மரபில் வந்த வள்ளல்லே தியனை நோக்கி-நேசமுன் கிடந்த சிந்தை நெகிழ்ச்சியாற் சிரிப்பு நீங்கி-யாசிலந் தணர்கள்வேரோ ரந்தணர்க் கடிமை யாதல் - பேசவின் றுன்னைக் கேட்டோம் பித்தனோ மறையோ ளென்றார்.” என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானும் அறிக.

நால்வருணத்தவரையுங் குறிப்பான். “வேதியர்க்குழா மரசராளேவலோர்.”
என்றனரென்க. (௩௦)

அஞ்ச லையநீர் விலைக்குற விற்பதே யழகா
லெஞ்ச வில்பொருடருவதற் கிசைந்தியா னிசைத்தேன்
வஞ்ச மில்லதோர் புண்ணிய மென்னுழி வருமாற்
செஞ்சொ லாமெனப் புண்ணியன் றேற்றிடத் தெளிந்தான்.

(இ-ள்.) ஐயரே நீர் அச்சமுறாதேயும், என்னைத்தக்க விலைக்காக விற்
பதே அழகாகும், உமக்குக் குறைவற்றபொருள்களைச் சம்பாதித்துக்கொடுப்
பதற்கொருப்பட்டு இவ்வார்த்தைகள் யான் கூறினேன், இதனால் வஞ்சக
மற்றதாகிய ஒப்பற்றபுண்ணியம் எனக்குண்டாகும், இது நிச்சயமான வார்த்
தையாகுமென்று புண்ணியச்சொருபராகிய பிராமணச் சிறுவராயிருக்கும்
சிவபிரான் மீண்டும் சிவசருமர் மனத்தைத்தேற்றாதலால் அவர்தெளிவடைந்
தனர்.—எ - று.

இவ்வாறு செய்வதனால் உமதெண்ணம் நிறைவேறவேயன்றி எனக்கும்
புண்ணியம் உண்டாகும் இது நிச்சயமான வார்த்தையாகும் என்றவளவில்,
மேலும் மறுத்துரைக்க மனமில்லாராய்ச் சிவசருமரிசைந்தன ரென்றபடி,
எனவே, புண்ணியச்செயலால் தமக்குச்சிறப்பும் செல்வமும் வருமெனக்கருதி
அறிவுடையோர் அச்செயலைக் கைவிடாரென்பது கருத்து. இதனானன்றோ,
“சிறப்பினுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉங் - காக்கமெவனோ வுயிர்க்கு”
எனத்தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரும் திருவாய்மலர்ந்தனர். (௩௧)

தெளிந்த பூசா னுவணம் பழம்படித் தீட்டி
விளங்க நல்கினோன் றனைக்கொடு கோயிலுண் மேவி
வளங்கொ ணுதனை விடைகொண்டு பூம்புகார் மருவக்
களங்க மொன்றிலான் படர்ந்தனன் காவத மனேகம்.

(இ - ள்.) இவ்வாறு தெளிந்த சிவசருமரென்னும் வேதியர், அடிமைச்
சீட்டைப் பழமையுடைத்தாய் விளங்குமாறு எழுதிக்கொடுத்த அப்பிராமணச்
சிறுவரைத் தம்முடனழைத்துக்கொண்டு, திருவிடைமருதூ ராலயத்தினுட்
சென்று, அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் மாட்சிமையுடைய சிவபிரானிடத்தில்
விடைபெற்றுக்கொண்டு, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை யடைவதற்காக, யாதோ
ர் களங்கமுமற்றவராகிய அவர் அநேககாத வழிதாரம் வந்தனர்—எ - று.

சிவசருமர்க்கு முன்னரே எழுதிக்கொடுத்த அடிமைச் சீட்டாகப் பா
ர்ப்பவர்க்குத் தோன்றும்படி எழுதிக்கொடுத்தாரென்று குறிப்பிப்பான்,
“ஆவணம்பழம்படத்தீட்டி.” என்றும், தாம் செய்யும் ஒவ்வோர் செய்கையை
யும் சிவபிரானிடத்தில் விண்ணப்பித்து அவரனுஞ்செய்வார் சிவ
சருமரென்பதை விளக்குவான், “கோயிலுண்மேவி வளங்கொணுதனை விடை

கொண்டி.” என்றும், திருவிடைமருதூர்க்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கும் இடையில் அநேககாதவழி தூரம் உள்ளதென்பதை யுணர்த்துவான், “பூம்பு கார்மருவப்படர்ந்தனன்காவதமநேகம்.” என்றும் கூறினர். சிவபிரானிடத்து மெய்யன்புள்ளோர் அவரனுஞ்செய்யின்றி யாதோர் காரியமுமியற்றாரென்ப தை, “வேதவேள்வியை நிர்தனைசெய்துழ - லாதமில்லீ யமனெடுதேரரை - வாதிவென்றழிக்கத் திருவுள்ளமோ - பாதிமாதடனாய பரமனே - ஞால நின்புகழேமிகவேண்டிந்தென் - னாலவா யிலுறையுமெம்மாதுயே.” என்னும் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக. (௩௨)

சுந்த ரப்பெரு மாணயி னூர்க்குமுன் சுடர்ப்பொன் றந்த வள்ளியோ னவர்குலத் தலைவரா மொருவர்க் குய்ந்திடப்படிக்காசளித் தவனிவ ருடன்போய் நந்த வில்லவாந் தமனிய மீசுவா னடந்தான்.

(இ - ள்.) சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்கு விளக்கமுள்ள பொன்னையே முற்காலத்திற் பாலித்துவந்த வள்ளலாரும், அச்சுந்தர மூர்த்திகளுடைய வேதியகுலத்தலைவராகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகளுக்குப் பஞ்சத்திலு யிர்வாமும்படிக் காசளித்தவருமாகிய சிவபெருமான், இச்சிவசருமருடனே இவருக்குக் குறைவற்ற பொன்னைச்சம்பாதித்துக் கொடுப்பதற்காகப் பின் சென்றருளினார்.—எ - று.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகட்குப் பொன்னீந்ததை, “சுற்றுமிருந்த தொண்டர்களுந் துயிலுமளவிற் றுணைமலர்க்கண் - பற்றுந்துயினிங் கிடப்பள்ளியுணர்ந்தார் பரவைகேள்வனார் - வெற்றிவிடையா ரருளாலே வேமண்கல்லே விரி சுடர்ச்செம்-பொற்றிண்கனக மாக்கண்டு புகலூரிறைவ ரருன்போற்றி.” எனவும், “பனிமதிச் சடையார் தாமும் பன்னிரண்டாயிரம் பொன்-னனியருள் கொடுக்கு மாற்றா னல்கிட வுடைய நம்பி - தனிவரு மகிழ்ச்சி பொங்கத்தாழ்ந்தெழுந்-தருகு சென்று - கனிவிட மிடற்றி னூர்முன் பின்னென்று கழற லுற்றார்.” எனவும், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகட்குப் படிக்காசளித்தமையை, “தம்பிரா னருள்புரிந்து கனவீனிகச் சண்பையா ரிளவேறு தாமுணர்ந்து - கம்பிரா னருளிருந்த வண்ணமென்றே நாவினிசை யரசரொடுங் கூடநண் ணி-வம்புலா மலரிதழி வீழ்நாதர் மணிக்கோயில் வலஞ்செய்யப் புகுந்தவேல-யம்பிகா பதியருளாற் பின்னையார்தா மபிமுகத்துப் பீடிகைமேற் காசகண்டார்.” எனவும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்குகளானுமறிக. (௩௩)

சங்க வான்றமிழ் மதுரையிற் பாணனார் தமக்குத் துங்க மாகிய வானென விந்தனஞ் சுமந்தா ரிங்கு மாங்கவர் போன்றவ ராட்கொள்வா னெண்ணி யங்க மாருயிர் யாவையு மடிமையா வுடையார்.

(இ - ள்.) சங்கப்புலவர்களுடைய சிறந்த தமிழ் நிறைந்த மதுரைமாநகரத்திலே பாணபத்திரருக்குப் பரிசுத்தமாகிய அடிமையென்று விதகுசுமந்

தருளிய சிவபெருமான், இவ்விடத்திலும் அப்பாணபத்திரரைப்போன்ற அன்புடையராகிய திருவெண்காட்டடிகளை ஆட்கொள்வதற்காகத் திருவுளங்கொண்டு, தமது திருமேனியும் சிறந்த உயிரும் ஆகிய அனைத்தும் அடிமையாதலையுடையவராயினர்.—எ - று.

எனவே பாணபத்திரரின் அடிமையென்று விறகுசுமந்து வந்தவர், அவர்போன்ற மெய்யன்புடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகளை யாட்கொள்வதற்காகத் தாமவர்க்கடிமையாதற்கு வந்தார் என்றபடி. பாணபத்திரர்க்கடிமையாளென்று விறகேற்றுவந்ததை, “சிந்தை தோயுமைம் பொறிகளுஞ் செவிகளாப் புலன்க - னேந்து மோசையா விசைவலா னிருந்தன னாகப் - பந்த நான்மறை நாவீரோற் பத்திர னாளாய் - வந்து பாடின ரிந்தனச் சுமையொடு மறைந்தார்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானும், மெய்யன்புடையாரை யடிமைகொள்வதற் கிவ்வாதே தாம் பற்பலவாடல்களாற்றுவதியல்பென்பதை, “செங்கண்மா நடக்கையிற் சங்க நாண - முட்டாட் டாமரை முறுக்கவிழ் மலர்மேல் - வலம்புரிசிடக்கும்வாத ஆரன்ப - பாடும் பணிநீ கூடும் பொருட்டு - மதுரைமா நகரிற் குதிரை மாறியும்-விண்புகழ் முடியிசை மண்பொறை சுமந்து - நீற்றெழின் மேனியின் மாற்றடி பட்டு-நின்னைத் தொண்ட - னென்னக் கொண்டன - னிருக்கு மடுக்க லரக்க னெடுப்ப - முலைபொர வரைபொரு மொய்ப்பின் - மலைமக டமுல மனமகிழ் வோனே.” என்னும் நால்வர் நான்மணிமாலையானு முணர்க. (௩௪)

புக்கு ளாரிலர் புகாரெனும் பட்டினம் புடைபோய்
மிக்க நீதியால் வாழ்வணி கேசர்தம் வீதிப்
பக்க மேவிலை பகர்ந்தனர் பகரலும் பரிவாற்
செக்க ரஞ்சடை முடியவ ரடியவர் தெரிந்தார்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு சென்ற இருவரும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தினுள்ளே பிரவேசியாதவர்களாய், அதன் பக்கத்திற்சென்று மிகுந்த ஒழுக்கத்துடன் வாழ்கின்ற வைசியத்தலைவர்களுடைய வீதியில் மாத்திரமே வீலைகூறினர். அவ்வாறு கூறதலும், அன்பினாலே செவ்வானத்தின் அழகுள்ள சடைமுடியினராகிய சிவபிரானுக்கடியவரான திருவெண்காட்டடிகள் அறிந்தனர்.எ - று.

பட்டினத்தினுள்ளே பிரவேசித்தால் முதலிலுள்ளது அரசர் வீதியாகவீன் ஆங்குச் செல்லாவண்ணம் தடுத்து, தமதடியராகிய திருவெண்காட்டடிகளுள்ள வைசியவீதியிலே வீலை கூறுப்படி பிராமணச்சிறுவராய் வந்த சிவபெருமான் சிவசருமரைத் திருப்பினரென்றபடி. (௩௫)

மறைய வன்றனை யிறைய வன்றனை வரவழைத்துக்
குறையு முதலெண் காடர்முற் காரணக் குறியா
லுறையு மீங்கிவ னிடத்ததி சயமென்கொ லுரையீர்
நறையு லாவிய விடையரு துடையநா யகரே.

(இ - ள்.) அவ்வாறுணர்ந்த யாதோர் குறைவுமற்ற திருவெண்காட்டடிகள், முன்னே தமக்குத் தோன்றிய ஓர்காரணத்தின் குறிப்பால் வேதியராகிய சிவசருமரையும் சிவபெருமானாகிய பிராமணச்சிறுவரையும் விளித்து, நன்மணங்கமழும் சோலைகளுக்குந்த திருவிடைமருதூரையுடைய தலைவரே! இவ்விடத்திருக்கும் இச்சிறுவனிடத்து ஆச்சரியம்யாது கூறுவீரென்றனர்.—எ-று.

அச்சிறுவரைப் பார்த்தவளவில் தமக்குத்தோன்றிய ஓர் குறிப்பினால் இச்சிறுவர் சிவபிரானே யெனவுணர்ந்தாரெனக் குறிப்பிப்பான், “முற்காரணக்குறியால் உறையுமீங்கிவன் நறையுலாவிய மருதுடைய நாயகரே” எனச்சொற்போக்காற் சிலேடைப்பொருள் பயத்தலங்காண்க. (௩௬)

இயம்பு மம்மொழிக் கெதிர்மொழி யிவர்சொலா முன்னர்
நயம்பு ணர்ந்தவா ளாயவ னலங்கொள நவில்வான்
வயங்கு நன்மணி யாவையும் விலைநிலை மதிப்பே
னியங்கு பற்பல தொழிற்குமீங் கெனக்குறே ரெவ்வரே.

(இ - ள்.) அவ்வாறுரைத்த திருவெண்காட்டடிகளின் வார்த்தைக்குத் தரம் சிவசருமர் கூறுததற்குமுன்பே, நன்மைபொருந்திய அடிமையாக வந்த சிறுவர் இனிமைதரும்படி யுரைப்பாராய், விளங்குகின்ற இரத்தினங்களெவற்றையும் நிலைமையான விலையாக மதிப்பிடுவோன், இதுவல்லாமலும் இவ்வுலகத்தினடக்கின்ற பலவகைப்பட்ட, தொழில்களில் இவ்விடத்தில் எனக் கொப்பா னவர்கள் யாவர்.—எ - று.

இத்திருவெண்காடர் அனேகவகை வியாபாரங்கள் புரிந்தாரேனும், அவற்றுண்மேம்பட்டது இரத்தின வியாபாரமே யாகலானும், அவ்விரத்தினங்களைச் செவ்வனே மதிப்பிடுவோரே அவர்க்கவசியம் வேண்டுமாகலானும், சிவசருமர்வேறெவற்றையேனும் முதலிற்கூறின், திருவெண்காட்டடிகட்குத் தம்மேன் மனம்பற்றாதென்றுணர்ந்து, அவர்மறுமொழியுரைப்பதற்கு முன்னம்தாமே தமது எல்லபத்தைக்கூறுவாராய், “வயங்குநன் மணியாவையும் விலைநிலைமதிப்பேன்.” என்றும், அன்றியும் தம்மை யடிமையாகக் கொள்ளின் வேறெவ்வகைத் தொழிற்கும் மற்றோரடிமை வேண்டியதின் றென்றுணர்ந்துவான், “இயங்கு பற்பலதொழிற்கு மீங்கெனக்கு ரேவரே.” என்றும் கூறினர். (௩௭)

எனும் என்றனை மகிழ்ச்சியா னோக்கியொம் மிடஞ்சீரார்
வனம றுமணி விலைமதிப் புறுதது மதித்தா
லனைய வன்சொன்ன தொக்குமென் றருமணி யளித்தார்
புனித வாண்மணி மதித்தனன் பின்னரும் புகல்வான்.

(இ-ள்.) என்றுகூறிய அச்சிறுவரைத் திருவெண்காட்டடிகள் களிப்பினுற்பார்த்து, எம்மிடத்திலுள்ள நீரூத ஓர் இரத்தினம் யாவாலும் விலை

மதிக்கத்தகாததா யிருக்கின்றது, அதனை இவ்வளவுபெறுமென்று விலைமதிப்பிலொலையின், அச்சிறுவருரைத்தது சரியாமென்று, தம்மிடத்திருந்த அவ் வருமையான இரத்தினத்தை எடுத்துக்கொடுத்தனர். உடனே அச்சிறுவர் பரிசுத்தமானதாய் விளக்கமுள்ள அவ்விரத்தினத்தை மதித்தவராய் மீண்டும் கூறுகின்றனர்.—எ-று

இரத்தினங்களுள் நீரோட்டம் நிறைந்திருப்பதே மிகச்சிறந்ததாக லானும், அதனை மதித்தலே எவர்க்கு மேலா தாகலானும், வனமருமணிவிலை மதிப்புறாதது.” என்றும், “அருமணி.” என்றும், ‘புனிதவாண்மணி,’ என்றும், அம்மணியை மதித்ததனோடுங்கூட அவ்வகை மணிகளின் இலக்கணங்களையும் விரிவாகக்கூறத்தொடங்கினரென்பான், “பின்னரும் புகல்வான்.” என்றங்கூறினர். (௩௮)

நவமணிக்கண விலக்கண மியாவையு நவில்வேன்
கவலு நெஞ்சிலாத் தலைவரீ ரன்னவை காணத்
தவமி யற்றினீர் முன்னரே திருவெலாந் தழைப்பப்
பவம கற்றவும் பெற்றுள் ரறிவெனப் பகர்வான்.

(இ-ள்.) நவரத்தினத் தொகுதியின் இலக்கணங்களெவற்றையும் கூறுவேன். வருந்தலில்லாதமனமுடைய தலைவராகிய நீர், அவைகளையுணரும் பொருட்டே, முற்பிறவியிலேயே ஐஸ்வரியங்கள் யாவும் விர்த்தியாகுமாறு தவம் புரிந்துள்ளீர், பிறவியை ஒழிப்பதற்கேற்ற மெய்யறிவையும் பெற்றிருக்கின்றீரென்றுரைப்பாராயினர்.—எ-று.

சஞ்சலசித்தமுடையவர்களாயின் அவர்கட்கெவ்வித விலக்கணமுரைப்பினும் பயன்படாவென்பதையுணர்த்துவான், “கவலுநெஞ்சிலாத் தலைவரீர்?” என்றும், அத்தகைய இரத்தினவிலக்கணங்களை நிதிக்குவை யுடையோரே யுணரவேண்டிதவின், ‘அன்னவைகாணத்தவமியற்றினீர்முன்னரே திருவெலாந் தழைப்ப,’ என்றும், இத்தகைய பெருநிதியம் வாய்த்தும் இச்செல்வச்செருக்கால் மதிமாழாந்து பிறவிக்கே துவாகிய அஞ்ஞானமுடையராகாமல், இவற்றின் பற்றை அறவேயொழித்துப் பிறவிபோக்கத்தக்க மெய்யறிவுமடைந்துள்ளீர் என்பார், “பவமகற்றவும் பெற்றுள் ரறிவு,” என்றங்கூறினர் கவலுநெஞ்சிலா என்பதற்கு விரும்பும் மனமில்லாத எனப்பொருள் கூறினுமாம். (௩௯)

வேறு.

பார்க்கவ முனிவன் சொன்ன படிவலா சுரன்ற வங்கள்
சீர்க்கவே செய்யச் செய்யச் சிவனவன் முன்னர்த் தோன்றி
வேர்க்கின்ற தவங்க ணன்று வேண்டிய தென்னை யென்னத்
தார்க்கொன்றை மொளிய யானை வணங்குபு சாற்று கின்றான்.

(இ-ள்.) பார்க்கவமுனிவருபதேசித்தவாறு வலனென்னும் ஓரவுணன் சிறப்போடுகூடிய தவங்களை மேன்மேலு மியற்றிக்கொண்டிருக்க, சிவபெரு

மான் அவ்வவுணனுக்குப் பிரசன்னராசி, நீ வருந்தி முயன்றியற்றிய தவங்கள் சிறந்தனவே, உனக்கு வேண்டிய வரம் யாதென்று திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அவ்வவுணன் கொன்றைமாலையணிந்த திருமுடியையுடைய சிவபிரானைப் பணிந்துரைக்கின்றனன். —எ-று.

வலனென்னும் அவுணன் பார்க்கவமுனிவரை நோக்கிச் சிவபிரானிடத்தில் வரம்பெறுதற்குரிய தவங்களை வாவாறியற்றுவதோ, அவற்றையடியேனுக் கணுக்கிரகிக்கவேண்டுமெனக் குறையிரந்தனன். அக்குறையைத் திருவுளமேற்ற பார்க்கவமுனிவர், அவ்வவுணனுக்குச் சிவபிரானை நோக்கித் தவஞ்செய்தற்குரிய மார்க்கங்களை நன்கு விளக்கியருளினரென்னுஞ் சரிதத்தைக் குறிப்பிப்பான், “பார்க்கவமுனிவன் சொன்னபடி வலாகரன் றவங்கள் - சீர்க்கவே செய்ய.” என்றும். அவுணர்கள் கொடுமையுடையோராகலின் அவர்கட்குச் சிவபிரான் அதிசீக்கிரத்தில் அணுக்கிரகிப்பதில்லையென்று விளக்குவான். “செய்யச்செய்ய.” என்றிரட்டித்தும், அத்தகைய தவங்களால் அவ்வவுணன் மேனி வாடியிருந்ததனால், “வேர்க்கின்ற தவங்கள்.” என்றும் கூறினார். (௫௦)

என்னுடை வடிவ மெல்லா மினமனி வடிவ மாக
நின்னது கருணை யாலே யருள்கென நிமல னீந்து
முன்னரே மறைந்த பின்னர் முனைவலா சுரனும் போந்து
பன்னரு மகவான் யாகப் பசுவெனத் தயாவின் வந்தான்.

(இ - ள்.) அடியேனிற் ப்பேனாயின் எனது சரீரமுழுவதும் நவரத்தினத் தொகுதியின் வடிவமாகும்படி, தேவரீருடைய கிருபையினுற் பாலிப்பீராக என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே சிவபிரான் வரம்பாலித்து அவ்வவுணனுக் கெதிரிலேயே கரந்தருளியபிறகு, போரில்வல்ல வலனென்னும் அவ்வவுணன் அங்கு நின்றும் பெயர்ந்து, சொல்லுதற்கரிய இந்திரனியற்றும் யாகத்திற்குரிய பசுவாகத் தயவுடனே உருவெடுத்துவந்தனன். —எ-று

வலனென்னும் அசுரன் சிவபிரானை நோக்கித் தவம்புரிந்து, அவரைத் தரிசித்தவளவில், அப்பெருமான் உனக்குயாது வரம் வேண்டுமெனத் திருவாய்மலர்ந்தபோது, அசுரன் பெருமானை நோக்கி, சுவாமி! அடியேன் யுத்தத்தில் எவராலும் பினக்கப்பட்டு இறவாத வரம் பாலிப்பீர், ஒருக்காலிறந்தாலும், எனது சரீரம் என்னைக்கொன்ற சுத்தவீரரும் விரும்பத்தக்க நவமணிகளாகும் வரத்தையும் பாலிப்பீரென்று பிரார்த்தித்தனன். அப்பிரார்த்தனைக் கிரங்கிய பெருமான் அவ்வாறே வரம்பாலித்தனர். அவ்வாங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட அசுரன், தேவேந்திரனிடத்திற் போர்க்குச்சென்று யுத்தம்புரிந்தனன். அவனுடன் யுத்தம்புரிந்து தோல்வியுற்ற இந்திரன் இவ்வசுரன் சிவபெருமானிடத்தில் வரம்பெற்றோளுகையால், இவனை யுத்தத்தில் வெல்லா தரிது, தந்திரத்தினுற் கொல்லவேண்டுமென்று சிந்தித்து, சைனியங்கள் படைகள் என்னும் ஒன்றுமின்றித் தனியொயிருந்து, அவ்வசுரனை நோக்கி, நினது யுத்தத்தை நான் மிகவும் வியந்தேன், உன்னை யுத்தத்தில்வெல்ல ஒரு

வராலும் முடியாது, உனக்கு வேண்டிய வரம் யாதோ அதனைக் கேட்பாயென்றனன். அவ்வார்த்தை கேட்ட அசுரன் உடல் குலங்க நகைத்து, அழிவற்றவராகிய சிவபிரானிடத்தில் வேண்டிய வரத்தைப்பெற்றுக்கொண்ட யான் உன்னிடத்திற் பெறத்தக்கது யாதிருக்கின்றது என இழித்துக்கூறி உனக்கு வேண்டிய வாங்கேள் யான் தருகிறேனென்றனன். அப்போது இந்திரன் அவனை நோக்கி, நான் திருக்கலைக்குச்சென்று அவ்விடத்திற் செய்யப்போகும் ஓர் யாகத்திற்குத் தேவர்களுக்கு அவியூட்டுவதற்காக நீ யாகப்பசுவாய் வரவேண்டுமென்றனன். வலனென்னும் அசுரன் அதுகேட்டவளவில், அவ்வாறு யான் செய்வேனாயின், முன்பு முதுகந்தண்டொன்றை வச்சிராயுதமாகக்கொடுத்த ததீசிமுனிவரடைந்த புகழுடம்பைப்போன்று வெற்றியடைந்த புகழுடம்பொன்றுடனே எனதுடலமுழுவதும் நவமணிகளாகும் புகழுடம்பொன்றும் கூடி இரண்டு புகழுடம்புக ளடைவேனென்று துணிந்து, நீ எனக்குப் பகைவனல்லன் உறவனையாகும் என்று கூறி அவ்வாறே செய்தற்கொருப்பட்டு, பசுவடிவெடுத்து வந்து யாகசாலையைக் கிட்டினன், என்பது சரிதமாகலின், அச்சரிதத்தை இச்செய்யுளிற் சுருக்கிக் கூறினார். ()

வந்தவப் பசுவைப் பற்றி வச்சிராயுதத்தினாலே
யுய்ந்திட வரிந்து கொண்ட வுறுப்பினை விண்ணோ ருண்ண
வெந்தவவ் வுறுப்புத் தீபி வீழ்ந்தன வித்தாய் மண்மேற்
சிந்துவிற் பொருப்பிற் றீவிற் சிறந்தநாட் டினிற் பரந்தே

(இ - ள்.) அவ்வாறு வந்த பசுவைப்பிடித்து இந்திரன் தனது வச்சிராயுதத்தினாலே அறுத்து அதன் அவயவங்களைத் தேவர்கட்கவியாகக்கொடுக்க, யாகத்தீயில் வெந்த அப்பசுவின் அவயவங்களிற் சிதறியவை பூமியில் வீழ்ந்தன. அவைகளே விதைகளாய்ப் பூமியின் மேலும் கடலிலும் மலைகளிலும் தீவுகளிலும் சிறப்புற்ற நாடுகளிலும் பரவி ---எ-று.

அப்பசுவைச் சேதித்துத் தேவர்களுக்கவியா யூட்டியபோது சிதறிய சிறு துண்டுகளாகிய அப்பசுவின் அவயவங்களே நவரத்தினங்கட்கு வித்தாய் கடல் மலை நாடு என்னும் இவ்விடங்களிற் பரவினவென்றபடி. எனவே நிலத்திற் சித்திய சிலவற்றை மலைபடு திரவியங்கொள்வோர் பண்டமாற்று கப்பெற்றமையின் ஆண்டும், அவ்வண்ணமே கடல்படுதிரவியங்கொள்வோர் பண்டமாற்று கப் பெற்றமையின் ஆண்டும், நாடுகளில் வணிகர்கள் வியாபாரஞ் செய்தற்கேற்றமையின் ஆண்டும் பரவினவென்றவாறாயிற்று. இச்சரித்திர விரிவைத் திருவிளையாடற்புராணம் மாணிக்கம்வீற்ற படலத்திற்காண்க.

வினோந்தன மணிக ளாக விண்ணவர் மண்ணோர் பூண்பார்
வளம்படு வெற்றி வீர வலாசுர னுடல மொன்பான்
களங்கமின் மணிக ளாயும் புனிதமே காண்மி னென்ன
விளங்குல குபகா ரத்தால் வீந்தனன் புனித மாந்.

(இ - ள்.) நவரத்தினங்களாக உற்பத்தியான அவற்றைத் தேவர்களும் மானிடர்களும் அணிவார்கள். வளம்பாடுற்ற வெற்றியடைந்த வீரனாகிய வலாசரனுடைய சரீரம் ஒன்பதுவகைப்படும் குற்றமற்ற இரத்தினங்களாகியும் பரிசுத்தமானவைகளே பார்ப்பீர்களாகவென்று, விளக்கமமைந்த உலகோபகாரமாகவே பரிசுத்தமாக இறந்தனன்.— எ - று.

அசுரனது சரீரமாகிய நவமணிகளென எவர்களும் இகழாமலே தேவர்களும் மனிதர்களும் தரித்துக்கொள்கின்றார்கள். அவ்வசுரனும் தான் உயிரோடிருக்குமளவும் ஒருவராலும் வெற்றிகொள்ளற்கேலாத வீரனாகவும், இறக்கும்போதும் யாவராலும் பூசுத்தற்குரிய யாகப்பசுவின் சரீரத்துடனும் இறந்தமையின், அசுரத்தன்மையென்னும் அசுத்தம் நீங்கப்பெற்றுப் பரிசுத்தனாதற்பொருட்டே இவ்வாறியற்றின னென்றவாறாயிற்று. எனவே, அவ்வசுரவருவத்துட னீருக்கினும் வீரனென்றுமாதிரும் பெயர்கொள்ளு வானையொழிய யாவரும் மதிக்கத்தக்க புகழடையான், அவ்வருவத்துட னிறந்து அவனது சரீரம் நவமணிகளாயினும் அசுரசரீரோற்பத்தியென்றே யாவரும் இகழ்ந்தணியார்களாகலினென்க. (௫௩)

மன்றளே யாடு மெங்கண் மாணிக்கக் கூத்த னூர்க்கு
நன்றிசெய் வார மேழு நவமணி விழாவிற் பூண்பா
ரென்றிடிற் சங்கை யிங்கே னிவைதரிப் பவர்க்கு வென்றி
யொன்றிய வீரஞ் செல்வ மோங்கு மென் றுரைக்கு றாலே.

(இ - ள்.) பொன்னம்பலத்திலே ஆனந்தத்தாண்டவம்புரியும் எங்கள் நடராஜப்பெருமானுக்கு, திருவிழாக்காலத்தில் நன்மைபிக்க எழுவாரங்களிலும், நவரத்தினங்களையே தரிப்பார்களென்றுரைப்போமாயின், இவ்விலகத்திற் சந்தேகங்கொள்ளவேண்டிய தெற்றுக்கு, இந்நவமணிகளையணியீவார்க்கு, வெற்றிபொருந்திய வீரமும்செல்வமும் விசேடிக்குமென்று நூல்கள் முறையிடுகின்றன.—எ-று.

இந்நவமணிகளும் பரிசுத்தமானவை யென்பதற்குப் பொன்னம்பலத்திற்குண்டவம்புரியும் புனிதனூர்க்கே யணிவார்களாயின் இதுபற்றிச் சந்தேகிப்பதேனென்றபடி. (௫௪)

மலரணி மாலை மேலா மணியணி வண்ண மாலை
விலைமணித் தார்க டம்மின் மாணிக்க மாலை மேலாம்
பலமென வாக மத்தும் பகர்தரு மாத லானு
மிலகிய மணிக டேவர் யாவரும் பூண லாமே.

(இ - ள்.) அன்றியும், அழகிய மலர்மாலைக்கு மேம்பட்ட பயனுடையது அழகிய நிறமுள்ள இரத்தினமாலையாகும், விலையேறப்பெற்ற அவ்வித இரத்தினமலைகளுக்குள்ளே மாணிக்கமலை மேம்பட்ட பயனுடையதாகுமென்று சிவாகமங்களினும் கூறப்படுமொகலானும், விளக்கமுள்ள நவமணிகளைத்தேவர்களும் மற்றை எவர்களும் தரிக்கலாகும்.—எ - று.

சிவாகமங்கள் சிவபிரானுக்குத் தரித்தத்தக்க மலைகளின் சிறப்புரைக்க வந்தவிடத்து, சாதாரண மான மலர்மாலைகளினும் இரத்தினமலை மேம்பா

மேற்பலனுடைத் தென்றும், அவ்விரத்தினமாலேகளுள்ளும் மாணிக்கமாலே அதிமேம்பாடான பலனுடைத்தென்றும் விதித்திருத்தலின், அந்நவமணிகளைத் தேவர்மாநுடர் முதலிய யாவரும் தரிக்கலாமென்றபடி. (௪௫)

ஞாயிறு மாணிக் கங்கோ மேதகந் திங்க ளாரம்
வாய்வயி றீரி யஞ்செவ் வாய்வளப் பவள மாசு
மேயவன் புதனிற் பச்சை வியாழமாம் புட்ப ராகங்
காய்கதிர் வெள்ளி வச்சாங் கடுஞ்சனி நீலங் காணே.

(இ - ள்.) ஆதிவாரத்தில் மாணிக்கமணியும், சோமவாரத்தில் கோமேதகமணியும், மங்கனவாரத்தில் முத்தமணியும் இலக்கணம் வாய்ந்த வையேரியமணியும், வல்லமையுற்ற புதவாரத்தில் வளப்பமுள்ள பவளமணியும், குருவாரத்தில் பச்சைமணியும் புட்பராகமணியும், காய்கின்ற கிரணத்தினையுடைய சுக்கிரவாரத்தில் வையமணியும், கொடிய சனிவாரத்தில் நீலமணியும் ஆராயத்தகுமென்று நீ யறிவாயாக.—எ - று.

இரண்டாவதுரை:—ஆதிவாரத்தில் மாணிக்கமணியும், கோமேதகமணியும், சோமவாரத்தில் முத்தமணியும் இலக்கணம் வாய்ந்த வையேரியமணியும், மங்கனவாரத்தில் வளப்பமுள்ள பவளமணியும், வல்லபம் பொருந்திய புதவாரத்தில் மரகதமணியும், தகுதியாகிய குருவாரத்தில் புட்பராகமணியும், காய்கின்ற கிரணத்தினையுடைய சுக்கிரவாரத்தில் வையமணியும், கொடிய சனிவாரத்தில் நீலமணியும், ஆராயத்தக்கவையென்று நீ அறிவாயாக, எ-று.

இவ்வாறான வாரங்களில் மேற்படி நவமணிகளை ஆராயவேண்டுமென்பதனை, “இனையவை யனந்து கண்டு மதிக்குநாளெழுமான் பொற்றேர்-முனை வானுண் முதலா வேழின் முறையினுற் பதும ராகங்-களைகதிர் முத்தந் துப்புக் காருடம் புருட ராகம்-புனையொழி வயிர நீல மென்மனார் புலமை சரன்றோர்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுமறிக. (௪௬)

பசுவென்பு வயிரம் பல்லு பனிமுத்தங் குருதி யோதில்
வசையறு திருமா ணிக்க மயிர்வயி றீரி யங்கண்
டசைபவ ளங்க ணீலந் தரும்பிச்சு பச்சை மெச்சு
நிசகபம் புட்ப ராக நிணங்கோமே தகமென் றுமே.

(இ - ள்.) அவ்யாகப்பசுவின் எலும்பு வயிரமணியும், பற்கள் குளிர்த்த முத்தமணியும். உதிரத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் பழிப்பற்ற அழகுடைய மாணிக்கமணியும், மயிர் வையேரிய மணிகளும், தசை பவளமணியும், கண் நீலமணியும், பெருகும் பித்தம் மரகதமணியும், மெச்சத்தக்க உண்மையான பம் புட்பராகமணியும், நிணம் கோமேதகமணியும் ஆகும்.—எ - று.

அவ்யாகப் பசுவின் உறுப்புக்களைத்தும் இவ்வாறு நவமணிகளாயின வென்பதை, “அத்தகைய யாவின் சோரி மாணிக்க மாம்பன் முத்தம்-பித்தை வையே மென்பு வச்சிரம் பித்தம் பச்சை-நெய்த்தவெண் ணிணங்கோ மேதந் தசைதுகிர் வெடுங்க ணீல-மெய்த்தவை புருட ராக மிவைநவ மணியின்றோற்றம்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுமறிக. (௪௭)

வயிரமுத் தந்த னான மாணிக்கம் பவளம் வேந்த
னயமலி புட்ப ராக நல்லகோ மேத நீதி
வயவயி ரீர்ய மூன்றும் வாழ்வுறு வணிக னாகு
மியலுடை நீலம் பச்சை யிரண்டுஞ்சுத் திரை மன்றே.

(இ - ள்.) வயிரமணியும் முத்தமணியும் பிராமணசாதியும், மாணிக்க
மணியும் பவளமணியும் கூத்திரிய சாதியும், நன்மைமிக்க புட்பராகமணியும்
சிறந்த கோமேதகமணியும் ஒழுங்குவாய்ந்த வைரீரியமணியும் ஆகக்கூடிய
மூன்றுமணிகளும் வைசியசாதியும், இலக்கணமுள்ள நீலமணியும் மரகதமணி
யும் ஆகிய இரண்டுமணிகளும் சூத்திரசாதியுமாகும்—எ - று.

நவமணிகள் இவ்வாறு நான்கு வருணங்களையுடைத்தென்பதை, “மூன்
னவ ரென்ப கற்றோர் வச்சிர முநீர் முத்த-மன்னவ ரென்ப துப்பு மாணிக்
கம் வணிக ரென்ப-மின்னவர் புருட ராகம் வையேம் வெயிற்கோ மேதம் -
பின்னவ ரென்ப நீல மரகதம் பெற்ற சாதி.” என்னும் திருவினையாடற்
புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (சௌ)

படிகமஞ் சனக்கற் கூட்டிப் பதினொரு மணியாச் சொல்ப
முடிவுறு மிம்ம ணிக்கு முக்குணப் பிரிவுஞ் சொல்வார்.
வடிவுறு படிக முத்து வைத்தசாத் துவிக மாமால்
விடுதுகிர் மாணிக் கங்கோ மேதக பிராச தம்மே.

(இ - ள்.) படிகமணியையும் அஞ்சனக்கல் என்னும் மணியையும் சேர்
த்துப் பதினொருமணிகளென்றும் கூறுவார்கள். இனி முடிவாகிய இந்நவ
மணிகட்கு மூன்றுகுணங்களின் பிரிவையும் கூறுவாம். அழகமைந்த படிக
மணியும் முத்தமணியும் முதன்மையாக வைத்துள்ள சாத்வீக குணமாகும்,
ஒளிவிடுகின்ற பவளமணியும் மாணிக்கமணியும் கோமேதகமணியும் இராசத
குணமாகும்.—எ-று.

பெரும்பாலோர் நவமணிகளே யென்றுரைப்பினும் சிறுபான்மையோர்
படிகமணியையும் அஞ்சனக்கல்லையும் அவ்வொன்பது மணிகளுடன் சேர்த்து
ஏகாதசமணிகளென்றிசைப்பர். எனவே, படிகமணி பிரகாசமுடைத்தாய்ச்
செபவடங்கட்கு முபயோகப்படுதலானும், அஞ்சனக்கல்லும் அவ்வாறே
ஒளியுடைத்தாய் ஒளடதங்கட் குபயோகப்படுதலானும் போலும். (சக)

அஞ்சனக் கல்லு நீல மா லுந்தா மதம தாகு
மெஞ்சில்சாத் துவிகத் தோடு பிராசதங் கலத்தல் வச்சா
மஞ்சுறு புட்ப ராக மணிவயி ரீர்ய மாசுந்
தஞ்சரா சதங்க லந்த சாத்விகம் பச்சை யாமே.

(இ - ள்.) அஞ்சனக்கல்லென்னும் மணியும் நீலமணியும் மாறுபடு
கின்ற தாமதகுணமாகும், குறைதலில்லாத சாத்வீககுணத்துடனே இராசத
குணங் கலந்திருத்தல் வைரமணியும், அழகுற்ற புட்பராகமணியும் வைரீரிய
மணியுமாகும், பெருமையுற்ற இராசதகுணங்கலந்த சாத்வீக குணத்தையுடைய
யது மரகதமணியாகும்.—எ - று.

இந்நவமணிகட்கும் முக்குணங்களுண்டென்பதை, “பார்த்திவர் மதிக்கு முத்தம் பளிங்கன்றிப் பச்சை தானுஞ் - சாத்திகந் துகிர்மாணிக்கங்கோமேதந் தாமே யன்றி - மாத்திகல் புருடராகம் வையேயம் வயிரந்தாமு-மேத்திரா சதமாநீலந் தாமத மென்ப ராயந்தோர்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௫௦)

நவமணி யர்ச்சித் தற்கு நறுமலர்ப் புனைதல் சொல்வாந் தவறினமாணிக்கத் திற்குத் தாமரைப் பூத்த ரிக்க வுபகையா முத்துக் கோது மொண்சிறு செண்ப கப்பூ கவைபடு பவளம் பார்க்கிற் கமமுஞ்செவ் வல்லிப் பூவே.

(இ-ள்.) இந்நவமணிகளையும் பூசிப்பதற்காக நன்மணமுள்ள மலர்களை அலங்கரிக்குமாறு கூறுகின்றோம். பழுதற்ற மாணிக்கமணிக்குத் தாமரை மலரும், களிப்பையுண்டாக்குகின்ற முத்தமணிக்குச்சொல்லிவன்ற ஒளியுள்ள சிறுசெண்பகமலரும், பிளவுபடுகின்ற பவளமணிக்குப் பார்க்குமிடத்து, மணம்வீசுகின்ற செவ்வல்லிமலருமாகும்.—எ - று.

நவமணிகளும் பூசித்தற்குரித்தென்பதும், அவற்று ளொவ்வொன்றற்கும் இன்னினமலர்களுரித்தென்பதும் விளக்குவே னென்பார், “நவமணி யர்ச்சித்தற்கு நறுமலர்ப்புனைதல் சொல்வாம்.” என்றனர். (௫௧)

மரகதங் காந்தட் புட்ப ராகமல் லிகைப்பூ வசீர துரைதரு நீரிற் பூத்த நூறிதழ்த் தாமரைப்பூ கருநீலங் கருவி ளங்கோ மேதகங் கமமுங் காவி திரைவயி ரீரி யப்பூத் தேம்படு வெண்மந் தாரம்.

(இ-ள்.) மரகதமணிக்குக் காந்தண்மலரும், புட்பராகமணிக்கு மல்லிகை மலரும், வைரமணிக்கு துரைகளைத்தருகின்ற சலத்தில்மலர்ந்த நூறிதழ்களை யுடைய தாமரைமலரும், கருமையான நீலமணிக்குக் கருவிளமலரும், கோமேதகமணிக்கு மணம்வீசும் கருங்குலையாமலரும், திரையினையுடைய கைரிய மணிக்குத் தேன்நிரம்பிய வெண்மந்தாரமலருமாகும்.—எ - று.

நவமணிகளைப் பூசித்தற்கிவைகளே மலர்களென்பதை, “அல்லியம் பதுமஞ் சாதி யாத்தவா யாம்பல் கோடல் - வல்லிசேர் மௌவற் போது நூற்றிதழ் மரைகள் வாய - மெல்லிதழ்க் கழுநீர் பேழ்வாய் வெள்ளைமந் தார மின்ன - சொல்லிய முறையால் வண்டி குழத்தம் முடிமேற்குடி.” என அம்மணிகளைப் பூசிப்போரணியத் தருவனவாய்க்கூறிய திருவிளையாடற்புராணத்திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. எனவே, அம்மணிகட்கணியத்தக்கவையும் அவைபூசிப்போர் அணியத்தக்கவையும் அம்மலர்களே யாமென்றவாறாயிற்று.

தூயநன் னிலத்தி லொத்த சத்தபி டத்தை வைத்து மேயவப் பீட மீது வெண்படாம் விரித்து வைத்துப்

பாயவப் படத்து நாப்பண் பதுமரா கத்தை வைத்துச்
சேயவா தவனு திக்குந் திசைமுதற் றிசைக டோறும்.

(இ - ள்.) பரிசுத்தமாகிய நல்ல பூமியிலே சமமாயிருக்கின்ற தூய்மையான ஓராசனத்தையிருத்தி, பொருந்திய அவ்வாசனத்தின்மேல் வெள்ளை வஸ்திரத்தை விரித்துவிட்டு, பரவியிருக்கும் அங்ஙவஸ்திரத்தின் மத்தியிலே, பதுமராகமணியை வைத்து, செந்நிறமுள்ள சூரியனுதயமாகின்றகிழக்குத் திக்குமுதல் திக்குகளிலெல்லாம்.—எ - று.

பூசிக்கத் தக்கவிடம் பவித்திரமாயிருக்கவேண்டு மென்பதும், அவ்விடத்திலமைக்கின்ற வாசனம் மேடுபள்ளமின்றிச் சமானமாயிருக்கவேண்டு மென்பது முணர்த்துவான், “தூயநன்னிலத்திலொத்த சுத்தபீடத்தைவைத்து.” என்றனர். (இரு)

கோமேத நத்து முத்துக் குளிர்வயி ரீரீ யஞ்செந்
தூமேவு பவளம் பச்சை சுந்தரப் புட்ப ராக
மாமேவு வயிர நீல மெண்டிசை வலஞ்சூழ் வைத்துப்
பூமேவ முன்னஞ் சொன்ன பூவினாற் பூசை செய்வார்.

(இ - ள்.) கோமேதமணியும் சங்கீன்ற முத்தமணியும் குளிர்ந்த வைரீரியமணியும் செம்மையான சுத்தமமைந்த பவளமணியும் மரகதமணியும் அழகிய புட்பராகமணியும் மேன்மைபெற்ற வயிரமணியும் நீலமணியும் அந்தடதிக்குகளிலும் சூழ்ந்திருக்கும்படியமைத்து, சிறப்புடைய முற்கூறிய மலர்களாற் பூசிப்பார்கள்.—எ - று.

இவ்வொன்பான் மணிகளையும் இவ்வாறு திக்குகடோறும் வைத்து முற்கூறிய ஒன்பான் மலர்களாற் பூசிக்கவேண்டுமென்பதை, “அன்புறு பதுமராக மாதியா மரத னங்க - ளொன்பதும் கதிரோ னாதி யொன்பது கோளுமேற்றி - முன்புரை கமலப் போது முதலொன்பான் மலருஞ் சாத்தி - யின்புற றினைந்துபூசை யியன்முறை வழாது செய்தல்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (இரு)

தோன்றிய வயிர மென்ற சொல்லுக்குப் பொருளென் னென்னின்
முன்றுலோ கத்தி லுள்ள முறையுலோ கங்க ளெல்லாங்
கீன்றவை துளைக்குந் தன்னைக் கிளைபடை துளையா தென்று
மான்றவிச் செய்கை யாலப் பொய்பெற்று மேலு மாமே.

(இ - ள்.) அவ்யாகபசுவின்கணுதித்த ஓர் மணியின் பெயராகிய வைரம் என்றுரைத்த வார்த்தைக்கு அர்த்தம் யாதென்னில், திரிலோகங்களினுமுள்ள வரிசைப்பாடுள்ள உலோகவகைக ளனைத்தையும் அறுத்துத் துளை செய்கின்ற தன்னை, வெவ்வேறாயுள்ள எவ்வாயுதங்களும் எக்காலத்தினும் துளைக்காத மேன்மைபெற்ற இச்செயலாலே, அந்தப் பெயரையுடைத்தாய் மேன்மையும் பெறும்.—எ - று.

வைரத்திற் கித்தகைய சிறப்புண்மையை, “மாமணி மரபுக் கெல்லாம் வைரமே முதன்மைச் சாதி - யாமென வுரைப்பர் னாலோரதிகம்யா தேன்னி லேனைக் - காமரு மணிகட் கெல்லாந் தமரிடு கருவி யாமத் - னாமணி தனக் குத் தானே துளையிடுங் கருவி யாகும்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானும், “வயிர வுசியு மயன்வினை யிரும்புஞ் - செயிரறு பொ ன்னைச் செம்மைசெ யாணியுந் - தமக்கமை கருவியுந் தாமா மவைபோ - லுரைத்திற முணர்த்தலு முரையது தொழிலே.” என்னும் அகத்தியச் சூத் திரத்தானு மறிக. (௫௫)

ஒருவலா சுரன்ற தீசி யுடலென்பு வீழ்ந்த தேச
மாதன நாடென் றாகு மத்தேசங் கௌச லாதி
வருமதி லுதித்த வசரம் வாகைப்பூ நிறத்த வாகும்
புரைகலிங் கத்து தித்த வயிரம்பொன் னிறத்த வாமே.

(இ - ள்.) ஒப்பற்ற வலாசுரன் ததீசிமுலிவர் என்னும் இவ்விருவரின் சரீரமும் முதலென்பும் விழுந்த தேசமானது, அரதன நாடென்று வழங் கும். அத்தேசங்கள் கௌசலம் முதலிய பெயரால் வழங்கும். அக்கோசல நாட்டிற் றேன்றிய வைரமணியானவை வாகைப்பூ நிறமுடையன. ஒப் பிதேற்குரிய கலிங்கதேசத்திற் றேன்றிய வைரமணியானவை பொன்னிற முடையன.—எ - று.

கௌசலம் முதலிய தேயங்கொன்றமையின், கோசலம் கலிங்கம் மா தங்கம் இமயம் மாராஷ்டம் சவ்வீரம் பவுண்டரம் மக்கம் என்பவைகளாம்.

மாதங்க தேச வசர மல்லிகை மலரின் மேனி
பீதஞ்சே ரிமய வெற்பிற் பிறந்தன தவள மேனி
தீதங்கின் மாராட் டத்திற் செனித்தன சிவத்த மேனி
யோதுஞ்சவ் வீர தேசத் துதித்தன கரிய மேனி.

(இ - ள்.) மாதங்கதேசத்திற் றேன்றிய வைரமானவை மல்லிகை மல ரின் நிறமுள்ளன. அருவிநீருடைய இமயாசலத்திற் றேன்றிய வைரமணியா னவை வெண்ணிறமுள்ளன. கெடுதியில்லாத மாராஷ்டதேசத்திற் றேன்றிய வைரமணியானவை சிவந்த நிறமுள்ளன. சொல்லப்படுகின்ற சவ்வீரதேசத் திற் றேன்றிய வைரமணியானவை கருநிறமுடையன.—எ-று. (௫௬)

பேசிய பெளண்ட ரத்திற் பிறந்தன குவளை மேனி
யோசையே மக்க தேசத் துதித்தபொன் னிறத்த விப்பால்
பூசிய வாகை வாழை முங்கிலின் பூரி றத்த
வாசிலா வச்சி ரங்கட் கச்சுதன் றெய்வ மாமே.

(இ - ள்.) யாவரும் புகழ்ந்து கூறிய பெளண்டரதேசத்திற் றேன்றிய வைரமணியானவை குவளைநிற முடையன; கீர்த்திவாய்ந்த மக்கதேசத்துப்

பிறந்தவை பொன்னிறமுடையன இதற்குப்பின், அலங்கரித்த வாகைப்பூ
வாழைப்பூ மூங்கிற்பூ என்னும் இவைகளின் நிறமுள்ள குற்றமற்ற வைரமணி
கட்குத் திருமால் அதிதேவதையாம் —எ-று. (௫௮)

ஓரமா றாய்வெ னுத்த வயிரத்தே யும்பர் கோமான்
பாரிய பசுவின் கொம்பிற் பலநிற வயிரங் கூற்றங்
கூரமுள் ளிலவம் போது குலாவிய பலாசம் பொற்பூச்
சீரிய வயிரத் திற்குத் தெய்வமில் வாயு வாமே.

(இ-ள்.) ஆறுமூலைகளையுடைத்தாய் வெண்ணிறமமைந்த வைரமணி
களுக்குத் தேவேந்திரன் அதிதேவதையாகும். பருத்த பசுவின் கொம்பினு
டைய பலநிறமுள்ள வைரமணிகளுக்கு யமன் அதிதேவதையாகும். கூர்மை
யுள்ள முள்ளிலவமலர், விளக்கமுள்ள முண்முருக்கின் அழகிய மலர் என்
னும் இவைகளின் நிறமுடைய சிறந்த வைரமணிகட்கு அதிதேவதை வாயு
தேவனாகும்.—எ - று. (௫௯)

கோங்கலர் நிறஞ்சி றந்த குறையுற வயிரத் திற்குத்
தேங்கிய நாரஞ் சேருந் தெண்டிரை வருண னாகு
மோங்குநீர் நிறவச் சரத்திற் கொளிகொள்வெண் டிங்கட் டேவன்
பாங்குறு கோப மேனி வயிரத்தே பரிதித் தேவே.

(இ-ள்) கோங்கமலர்போலும் நிறத்தின்மேம்பட்ட பழுதற்ற வைரமணி
கட்குத் தேக்கெடுக்கின்ற சலத்தினுளிறைந்துள்ள தெள்ளிய அலைகளை
யுடைய கடலின்கணிசுக்கும் வருணனை அதிதேவதையாகும் மேம்பாடிற்ற
தண்ணீரின் நிறமுள்ள வைரமணிகட்கு ஒளியமைந்த வெள்ளிய சந்திரனை
அதிதேவதையாகும். பொருத்தமுள்ள இந்திரகோபப் பூச்சியின் நிறமுள்ள
வைரமணிகட்குச் சூரியனை அதிதேவதையாகும்.—எ-று. (௬௦)

நீநிற வயிரத் திற்குச் செய்யதீக் கடவுட் டெய்வ
மானவிய வயிரத் துள்ளு மமைந்தநாற் குலமு முண்டு
வானுறு படிகம் பாயு முயற்கண்வாழைக்கு ருத்து
நீநிறை கார்வா னத்து நிறமணி மறையோ ராதி.

(இ-ள்.) அக்கினியின் நிறமுள்ள வைரமணிகட்குச் செந்நிறமுற்ற அக்கி
னிதேவனை அதிதேவதையாகும். இவ்வாறாகிய இவ்வைரமணிகட்குள்ளும்
வாய்ந்துள்ள நான்குவருணங்களும் உண்டு மேம்பாடிற்ற படிகநிறமுள்ளதும்,
பாய்கின்ற முயற்கண்ணின் நிறமுள்ளதும் வாழைக்குருத்தின் நிறமுள்ள
தும், நீலநிறம்நிறைந்த மேகம்படர்ந்த ஆகாயத்தின் நிறமுள்ளதும் ஆகிய
வைரமணிகள், முறையே பிராமணர்முதலிய நான்குவருணங்களையுடையன
வாம்.—எ-று.

எனவே, வைரமணிகள் கோசலம் கலிங்கம் மாதங்கம் இமயம் மாரா
ஷ்டகம் சங்கிரம் பவுண்டரம் மக்கம் என்னும் இவ்வெட்டுத் தேயங்களினும்

உற்பத்தியாமென்பது, அவை எட்டும் காட்டுவாகை பொன் மல்லிகைமலர் வெண்மை செம்மை கருமை குவளைமலர் பொன் என்னும் இவ்வெண்வகை நிறமுள்ளனவென்பதும், இவற்றுள் காட்டுவாகை வாழை மூங்கில் என்னும் இவைகளின் மலர்போன்ற நிறமுள்ளவற்றிற்குத் திருமாலும், ஆறுமூலை வாய்ந்து வெண்ணிறமுள்ளவைகட்கு இந்திரனும் பசுவின் கொம்பினுடைய பலநிறமுள்ளவற்றிற்கு யமனும், முள்ளிலவு முண்முருக்கு என்னும் இவற்றின் மலர்போன்ற நிறமுள்ளவற்றிற்கு வாயுவும், கோங்கமலர் நிறமுள்ளவற்றிற்கு வருணனும், நீர்நிறமுள்ளவற்றிற்குச் சந்திரனும், இந்திரதோப நிறமுள்ளவற்றிற்குச் சூரியனும், அக்கினிநிறமுள்ளவற்றிற்கு அக்கினிதேனும், அதிதேவதைகளென்பதும், படிகநிறம்போன்றுள்ளவை பிராமணசாதியும், முயற்கண்ணிறம்போன்றுள்ளவை கூத்திரியசாதியும், வாழைக்குருத்துப்போன்றுள்ளவை வைசியசாதியும், மேகநிறம்போன்றுள்ளவை சூத்திரசாதியு முடைத்தென்பதும், ஒருவலாசரன்." என்னும் முதலையுடையசெய்யுண்முதலிச்செய்யுள் காறும் விளக்கியவாறறிக. (௬௧)

வயிரங்க ணுன்கு மந்த வருணத்தோ ரடைவிற் பூண்பார்
செயிரொன்று முறாவி வற்றுட் செங்கதிர் வயிரஞ் செப்பிற்
பயிலுறு விலைம திக்கப் படாததிற் பணிகள் பூணார்
தயிரியஞ் செல்வ மாரோக் கியந்தருந் தரிக்க லாமே.

(இ-ள்.) மேற்சொன்ன நாற்சாதி வைரமணிகளையும், அவ்வவ்வருணத்தோர்கள் முறையிற்றரிப்பார்கள். குற்றமொன்றுமடையாத இவைகளுக்குள்ளே சூரியனை அதிதேவதையாகவுடைய வைரமணியைக்குறித்துக் கூறங்கால், வழக்கமாய் வழங்கும் விலைமதிக்கவேலாததாகும். அம்மணியில் ஆபரணங்கள்செய்து தரிக்கமாட்டார்கள். ஊக்கமும் ஐஸ்வரியமும் கொடுக்கத்தக்க தாதலால் தனியாகத் தரிக்கலாகும்.—எ - று.

சூரியனை அதிதேவதையாகவுடைய வைரமணியை ஆபரணத்திற் பதிக் காமல் தனியே மாலையாகத் தரிப்பவர்கட்கு மனவூக்கமும் திரவியவிர்த்தியு முண்டாம்என்றபடி. (௬௨)

அரசர்த மௌலி மேலு மணியொணு வரசி மார்க்கு
மருவிய தாலிப் பூணில் வயிரத்தாற் பண்ண வொண்ணு
பரவுமீவ் வொன்று மன்றிப் பற்பல வயிரத் திற்கு
மிருமைசூழ் குணங்குற் றங்க ளின்னுயிங் கியம்ப லுற்றேன்.

(இ-ள்.) அத்தகைய வைரமணியை அரசர்களும் தங்கள் மகுடத்தின் மீதாயினும் தரிக்கலாகா இராஜபத்தினிமார்க்கும் பொருந்தியுள்ள தாலியுடன் சேர்க்கும் ஆபரணங்கள் இவ்வைரமணியாற் செய்யலாகாது யாவரும் துதிக்கும் இவ்வோர்வகை வைரமணிக்கே யல்லாமல், பல்வேறுவகைப் பட்ட வைரமணிகட்குமுள்ள இரண்டாகப் பரவியிருக்கும் குணங்களையும் குற்றங்களையும் இவ்விடத்தில் இன்னும் கூறத்தொடங்கினேன்.—எ - று.

அரசர்க்குரிய பல்வகை யாபரணங்களுள் மேம்பாடிற்றதாகிய மகுடத்தினும், அன்றோர்பத்தினிமார்க ளாபரணங்களுள் மிகமேம்பாடிற்றதாகிய மங்கலசூத்திரத்திற் சேர்க்கத்தக்க ஆபரணங்களினும் இவ்வைரமணி சேர்க்கலாகாதென்றமையின், ஏனைப்பலமணிகள்போன்று சாதாரணமாயுபயோகிக்கத்தக்கதல்லவென விளக்கியவாறறிக. சிவந்தகிரணம் வீசும் வைரமணியாகிய இஃதொன்றொழிய ஏனைய நிறங்களமைந்த வைரமணிகளி னிலக்கணங்களை யும் கூறுவேனென்பான், “பற்பலவயிரத்திற்கு - மிருமைசூழ்குணங்குற்றங்களின்னுமிங்கியம்பலுற்றேன்.” என்றார். (௬௩)

நுவன்றிடு தாரை சுத்தி நொய்மையிற் திரசா பம்நே
ருவந்திடு பலகை யாங்க ணேங்கிய வெண்கோ ணங்க
ளவந்தவி ராறு ரேசண மைந்துகோ ணங்க ளாகா
நிவந்துள குணங்க ணேழா நிகழ்த்துப மணி நூல் வல்லோர்.

(இ - ள்) சொல்லப்படுகின்ற தாரை எனவும், சுத்தி எனவும், நொய்மை எனவும், இந்திரசாபத்துக்கொப்பாகக்களிக்கின்ற பலகை எனவும், அவ்விடத்தில் விசேடப்பட்ட எண்கோணங்கள் எனவும், தீமையொழிந்த அறுகோணங்கள் எனவும், ஐந்துகோணங்கள் எனவும், ஆக மேம்பட்டிருக்கும் குணங்கள் ஏழென்று இரத்தினசாத்திர முணர்ந்தோருரைப்பர்.—எ-று.

எனவே ஏனைய வைரமணிகட்கு இத்தகைய ஏழுகுணங்களுண்டென்ற படி. இன்னும் சிலநூல்களில் இவ்வேழையுமைந்துள்ளடக்கிக் குணங்களைத் தெனக் கூறியிருக்கின்றன. அவ்வாறு கூறியிருத்தலை, “பலகையெட்டுங்கோணமாதும் - பல்கியதாரையுஞ் சுத்தியுந்தராசமு - மைந்துங்குணமென்ற றைந்தனர்புலவர்.” என்னும் சூத்திரத்தாலறிக. (௬௪)

குலவிய தாரை கேடு கொடுத்தாரை மழுங்கல் கீற்று
மலமொடு காக பாதம் வருதுளை பிளத்தல் விந்து
பலகொடி கெடுதல் கோடி முறிதல்சம் படியி ருத்து
விலகிய குற்ற மீரா நென்றனர் வென்றி நூலோர்.

(இ - ள்.) விளக்கமுள்ள தாராகேடெனவும் கொடியதாரை மழுங்கலெனவும் கீற்றெனவும் மலமெனவும் காகபாதமெனவும் வருகின்ற துளையெனவும் பிளத்தலெனவும் விந்தெனவும் பலவாகிய கொடிகெடுதலெனவும் கோடி முறிதலெனவும் சம்படிஎனவும் இருத்தெனவும் தெளிந்த குற்றங்கள் பன்னிரண்டாகுமென்று இரத்தின நூலிற்றேர்ந்தோருரைத்தனர்.—எ - று.

இத்தகைய குற்றங்கள் பன்னிரண்டும் வைரமணிக்குள்ளென்பதை “சரைமலங்கீற்றுஞ் சம்படிபிளத்தல் - துளைகரிவிந்து காகபாத - மிருத்துக் கோடி முறிதருரை - மழுங்கறம்மோ டெண்ணீராரும் - வைரத்திழிபென மொழிபவான்றோர்.” என்று சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நல்லாரெடுத்த

துக் காட்டிய உதாரணச்சூத்திரத்தானு முணர்க. இனி இக்குற்றங்களின் பயனான, காகபாதம் என்பது நாகங்கொல்லுமெனவும், மலமென்பது உலகத்துள்ள உறவினர்ப் போக்குமெனவும், விந்துவென்பது மணச்சஞ்சலத்தைத் தருமெனவும், கீற்றென்பது நல்குவளிக்குமெனவும் இவைமுதலாகக் கூறுவர். இவற்றை, “காகபாத நாகங்கொல்லு - மலம்பிரியாதது நிலந்தருகினைகெடும் - விந்துசிற்தையிற் சந்தாபந்தரும் - சீற்றுப்பாரிலேற்றுமாய்வர்” என்னும் சூத்திரத்தானுத்தெளிக. குணங்களின் பயனான - வேதியர் அணிந்தால் எழுபிறவிகளினும் வேதியராகவே பிறந்துவாழ்வார்கள், அரசர்களினிந்தால் எழுபிறவிகளினும் அனேக அரசர்கள் தம்மைச் சூழும்படி இந்நிலவுலகத்தை அரசாள்வார்கள், வைசியர்களினிந்தால் இரத்தினக்குவியலும் பொற்குவியலும் விசேடமாகப்பெற்றுக் குறைவின்றி இந்நிலவுலகத்தில் வாழ்வார்கள், சூத்திரர்களினிந்தால் அளவிற்றத்தனமும் தானியமும் வாய்க்கும்படி ஆபரணலங்கிர்தர்களாய் வாழ்வார்கள் என்பதாம். இவற்றை, “மறையோரணியின் மறையோராகிப் - பிறவியேழும் பிறந்து வாழ்குவரே.” எனவும், “மன்னவரணியின் மன்னவர்குழ - விந்நிலவேந்த ரவரெழுபிறப்பும்.” எனவும், “அணிகரணியின் மணிபொன்மலிந்து - தணிவறவடைந்து தரணியில் வாழ்வர்” எனவும், “சூத்திரரணியிற் றெகையில்லகனகெல் - வாய்ப்பவணியின் மகிழ்ந்துவாழ்குவரே.” எனவும் சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நல்லா ரெடுத்துக் காட்டிய உதாரணச்சூத்திரங்களாற்றெளிக. (௬௫)

அம்புவா ளிம்பார் தையா வாட்படை ஞாட்பில் வெல்வார்
செம்பொருட் சிறுதே சத்தார் செலுத்துவர் பஹீற யங்கள்
பம்புநல் குரவு பூதம் பசாசபாம் பங்கி தீண்டா
நம்பமுன் சொன்ன சூர்ய நல்வயி ரங்கொள் வார்க்கே.

(இ - ள்.) யாவரும் உறுதிகொள்ளுமாறு முன்பெடுத்துரைத்த சூர்ய கிரணம்போன்ற நிறமுள்ள சிறந்தவைரத்தைக் கொள்பவர்க்கு, அம்பும்வாளும் இவ்வுலகத்தில் தைக்காது, காலாட்படைகளை வல்லபத்தால் வெல்வார்கள், செம்பொன்னைப்படைத்த குறுநிலத்தரசர்களும் பலதேசங்களினும் தமது செங்கோலைச் செலுத்துவார்கள், விசேடித்தவறுமை பூதம் பைசாசம் சர்ப்பம் தீ என்னும் இவைகள் நெருங்கா.—௭-று.

இவ்வைரமணி கைக்கொள்வோர்க்கு இவ்வகைப் பயனுண்டென்பதை, “குறுநிலத் தரசர் தாங்கிற் குறைவுதீர் செல்வ மெய்தி - யுறுபகை யெறிந்து தன்கோன் முழுதுல கோச்சிக் காக்கும்-வறுமைநோய் விலங்கு சாரா வரைத் தகா ளன்றிச் செல்லுங் - கறுவுகொள் கூற்றம் பூதம் கணங்களு மணங்கு செய்யா.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுற் தெளிக.

இனிமுத்தின் குணமு ருட்சி யியலும்வான் மீனின் நேச
கனமறு வின்மை நோக்கிற் கவினுறல் படிக நன்று

வினவுமண் ணேறல் செந்நீர் சிவப்புமென் முகங்க றுத்த
வினமரு னிவற்றி னேடு கோணலென் றீரைங் குற்றம்.

(இ - ள்.) இனிமுத்தமணியின் குணங்களெவையெனின், உருட்சி பொருந்திய நட்சத்திரத்தின் ஒளி, திண்ணம், மாசின்மை, பார்வைக்கின் புறல், படிசம்போன்றிருத்தல் என்னும் இவையாறும் குணங்களாம், கேட்கத்தக்க மண்ணேறல் செந்நீர் சிவப்பு மிருதுவான முகங்கறுத்தல் இனமருட்சி மண்ணேற்றுக்கோணல் செந்நீர்க்கோணல் சிவப்புக்கோணல் முகக்கறுப்புக்கோணல் இனமருட்சிக்கோணல் என்னும் இப்பத்தம் குற்றங்களாம் —

இவ்வாறு குணங்களும் முத்துக்குண்டென்பதை, “உடுத்திர னீனைய காட்சி யுருட்சிமா சின்மை கையா - வெடுத்திடிற் றிண்ணை பார்வைக் கின் புறல் படிச மென்ன் - வடுத்திடு குணமா றின்ன வணியின்மூ தணங்கோ டின்மை-விடுத்திடுந் திருவந் தெய்தும் விளைந்திடுஞ் செல்வம் வாழ்நான்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானும், இக்குற்றங்கள் பத்தையே காற்றேறு மண்ணேறு கல்லேறு நீர்நிலையென்னும் நான்கு குற்றங்களாகச் சிலநூல்களிற் கூறியுள்ளன. அதனை, “காற்றினு மண்ணினுங் கல்லினு நீரினுந் - தோற்றிய குற்றந்துகளறத் துணிந்தவுஞ் - சந்திர குருவே யங்காரகனென-வந்தநீர்மை வட்டத்தொகுதியும்.” என்னும் சிலப்பதிகாரத்தானுமுணர்க. (௬௭)

பனிமதி கதலி மேகம் பைந்தொடி கழுத்தா ளின்பற்
றனியானே யேனக் கொம்பு தடங்கரா வுடும்பு கொக்கு
விளையாச் சலஞ்ச லஞ்சங் கிப்பிமீன் மூங்கிற் பூக
நினைசெந்நெற் கரும்பு கஞ்ச நிகழிரு பதுமுத் தீனும்.

(இ - ள்.) குளிர்ந்த சந்திரன் வாழை மேகம் மாதர்கண்டம் பசுவின்பல் ஒப்பற்ற யானே பன்றி இவற்றின் கொம்பு பெரிய முதலை உடும்பு கொக்கு தீங்கியற்றும் சர்ப்பம் சலஞ்சலச்சங்கு சாதாரணச்சங்கு இப்பி மீன் மூங்கில் கழுகு யாவரும் நினைக்கின்ற செந்நெல் கரும்பு தாமரை என்று விளங்கும் இவ்விருபது வஸ்துக்களும் முத்தமணியைப் பெறும்.—௭ - று.

இவ்விருபது வஸ்துக்களுமே முத்தமணியைப் பெறுமென்பதை, “தந்தி வராக மருப்பிப்பி பூகந் தனிக்கதலி - நந்து சலஞ்சல மீன்றலைகொக்கு நளின மின்னார் - கந்தராஞ் செந்நெல் கழைகன்ன லாவின்பல் கட்செவிகா- ரிந்து வுடும்பு கராமுத்த மீனு மிருபதுமே.” என்னும் செய்யுளானுமுணர்க. அன்றியும் இம்முத்தமணிகள் தலசமெனவும் சலசமெனவும் இருவகைப் படும். எனவே, தலசம்பந்தத்தாற் பிறப்பன தலசமாமெனவும், சலசம் பந்தத்தாற் பிறப்பன சலசமா மெனவுங்கொள்க. சங்குமுகில் இப்பிமீன் என்னும் இவற்றுட்டோன்றுவன சலசமும் ஏனையவை தலசமாமென்பர். இம்முத்தமணியின் உற்பத்தி ஸ்தானங்கள் இருபதென இங்குக்கூறி

னும் இன்னும் சின்னூல்களிற் பதின்மூன்றெனவே கூறியுள்ளன. முத்த மணிகள் தலசம் சலசம் என இருவகைப்படுமென்பதையும், அவற்றின் உற் பத்திஸ்தானங்கள் பதின்மூன்றென்பதையும், “தக்கமுத் திரண்டு வேறு தலசமே சலச மென்ன - விக்கதிர் முத்தந் தோன்று மிடம்பதின் மூன்று சங்க-மைக்கரு முகில்வேய் பாம்பின் மத்தகம் பன்றிக் கோடு - மிக்கவெண் சாலி யிப்பி மீன்றலை வேழக் கன்னல்.” எனவும், “கரிமருப் பைவாய் மான் கை கற்புடை மடவார் கண்ட - மிருசிறைக் கொக்கின் கண்ட மெனக்கடை கிடந்த மூன்று - மரியன வாதிப் பத்து நிறங்களு மணங்குந் தங்கட் - சூரி யன நிறுத்த வாறே யேனவு முரைப்பக் கேண்மின்.” எனவும்வரும் திரு விளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. இப்பதின் மூன்று வகை முத்தமணிகளுள்ளும் சிங்கத்தின் கையிலும் ஸ்திரீகள் கண்டத்திலும் கொக்கின் கழுத்திலும் உதிக்கும் மூன்றும் கிடைத்தற்கரியனவென்றும் ஏனையபத்தும் எளியன என்றும்கூறுவர். அப்பத்தினுள்ளும் சங்கின்முத்த மும் இப்பியின்முத்தமும் வெண்ணிறமெனவும், மேகத்தின்முத்தம் செந்நிற மெனவும், மூங்கிலின் முத்தம் கல்மழையினிறமெனவும், பாம்பின் முத்தம் நீலமணி நிறமெனவும், பன்றிக்கொம்பின்முத்தம் உதிரநிறமெனவும், வெண் ணெல்லின்முத்தம் பசுநிறமெனவும், மீனின்முத்தம் பாதிரிமலரின் நிற மெனவும், யானைக்கொம்பு கரும்பு என்னும் இவ்விரண்டின் முத்தங்களும் பெர்ன்னிறமெனவும் கூறுவர். இவற்றை, “மாடவெண் புறவின் முட்டை- வடிவெனத் திரண்ட பேழ்வாய்க் - கோடுகான் முத்தம் வெள்ளை நிறத்தது கொண்மு முத்த-நீடுசெம் பரிதி யன்ன நிறத்தது கிளைமுத் தாவி - பீடுசா னிறத்த ராவின் பெருமுத்தநீலக் தாமால்.” எனவும், “எனமா வாரஞ் சோரி யீர்ஞ் சவைச் சாலி முத்த - மானது பசுமைத் தாகும் பாதிரி யனைய தாகு - மீனது தாளம் வேழ மிரண்டினும் விளையு முத்தந் - தானது பொன் னின் சோதி தெய்வதஞ் சாற்றக் கேண்மின்.” எனவும்வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களாற் காண்க. இன்னும், வெண்ணிறமுத்தங் கள் வருணனுக்கும், செந்நிறமுத்தங்கள் சூரியனுக்கும், நீலநிற முத்தங் கள் திருமாலுக்கும், உதிரநிற முத்தங்கள் வாயுதேவனுக்கும், பசுநிற முத் தங்கள் யமனுக்கும், பொன்னிறமுத்தங்கள் இந்திரனுக்கும், உரியனவா மெனக்கூறுவர், இதனை, “பான்முத்தம் வருணன் முத்தம் பகன் முத்தம் பகலோன்முத்த - மான்முத்த நீலமுத்த மாசறு குருதி முத்தங் - கான்முத் தம் பசிய முத்தங் காலன்றன் முத்தந் தேவர் - கோன்முத்தம் பொன்போள் முத்தங் குணங்களும் பயனுஞ் சொல்வாம்.” என்னும் திருவிளையாடற்புரா ணத் திருவிருத்தத்தாற்றெளிக. இவ்வித முத்தமணிகளை அணிவதனால் வரும்பயனை, மேலெடுத்துக்காட்டிய, “உடுத்திரளனைய.” என்னும்முதலை யுடைய செய்யுளில், “அணியின் மூதணங்கோடினமை - விடுத்திடுந் திருவந் தெய்தும் விளைந்திடுஞ் செல்வம் வாழ்நாள்.” என்பதனாலறிக. (சுஅ)

இருபது முத்தின் குலு மிப்பியின் முத்தே நன்றால்
விருவுமைப் பசியிற் சோதி மின்வெறி சிறிது நாளில்

வருமிப்பி வாயில் வீழ்ந்த மழைத்துளி யொளிமுத் தென்ப
தருமணி நெடுநாட் செல்விற் றாய்வயி னுருகி யொன்றும்.

(இ - ள்.) மேற்கூறிய இருபது வஸ்துக்களும் முத்தமணிகளைப் பெற்
றாலும் இப்பியினின்றிக்கும் முத்தமணியே சிறப்புற்றதாகும். மாதங்க
ளிற் கலந்து வருகின்ற ஐப்பசிமாதத்திற் சுவாதிநட்சத்திரங் கூடிய மின்வீசு
கின்ற சிலதினங்களில், ஜலத்தில் தோன்றும் இப்பியின்வாயில் வீழ்ந்த மழை
நீர்த்துளியே பிரகாசமுள்ள முத்தமென்றுரைப்பர். அவ்வாறுண்டாகியமுத்த
மணி அநேகநாட்கள் கழியுமாயின், தனது தாயாகிய இப்பியினிடத்தே யுரு
கிப் பொருந்தும்.—௭-று.

மேற்கூறியபடி முத்தின் உற்பத்தி ஸ்தானங்கள் இருபதாகவும் பதின்
மூன்றாகவும் பல்வேறு வகைப்படக்கூறி, அவ்வப்பகுப்பின் பேதங்களையும்
குணங்களையும் பயன்களையும் பலவாறாக விரித்துக்கூறினமையின், இவற்று
ளைதை முக்கியமாகக் கொள்வதெனும் ஐயப்பாடெவர்க்கு முதியாவாறு,
“இருபதுமுத்தீன்றாலு மிப்பியின் முத்தேநன்றால்.” எனத் தெளிவுகூறினர்,
வருடந்தோறும் மழைக்குரிய நாள்என அநேக நாட்களைக் குறித்திருந்த
போதினும், அவற்றுள் அதிமுக்கியமாகவும் நிச்சயமாகவும் குறித்திருப்பது,
ஐப்பசிமாதத்திற் சுவாதிநட்சத்திரங்கூடிய நாளேயாகலின், அந்நாளில் மின்
வீசி மழை பெய்கையிலே அம்மழைத்துளியானது இப்பியின் வாயில் வீழ்ந்
தால் அதுவே முத்தமாகுமென விளக்குவான், “விரவுமைப் பசியிற் சோதி
மின்னெறி சிறிது நாளில் - வருமிப்பி வாயில் வீழ்ந்த மழைத்துளி யொளி
முத் தென்ப.” என்றார் ஐப்பசிமாதம் சுவாதிநட்சத்திரங்கூடியவன்றமழை
பெய்யுமென்பதை, “கோபந் தோன்ற வதிர்ந்தெழுந்து கோக்க டொறுமின்
வான்வீசிச்-சாபந் தோன்ற வளைத்தொழியாச் சரமே பொழிந்து காரகிலின் -
றாபந் தோன்று குழற்பகைதான் றேன்றிற் றிறைவன் றிருவெங்கைத் -
தீபந் தோன்றும் புயனினைவைத் தீரா ரின்னும் வாராரே.” என்னும் சிவப்
பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுத் தெளிக. (க.க)

தடங்கட லிலங்க மூதூர்ச் சமனொளி சூழ்ந்த பாங்கர்
மடங்கலி லலகையாறு மாவிலி கங்கை தங்கி
யிடங்கொள்கம் பலைரி னொடு கல்லிணை யொணுநான் டீகாற்றிற்
றிடம்பட விளைமா ணிக்கத் திறங்களு மறிந்து சொல்வாம்.

(இ - ள்.) விசாலித்த கடலின்கணுள்ள இலங்கை என்னும் பழைய நக
ரத்திலே, ஒரேவிதமான பிரகாசம் சூழ்ந்துள்ளவிடத்திலே, தடைபடாததா
கிய அலகையாறு மாவிலியாறு, கங்கைநதி தங்கியிடங்கொண்டிருக்கும் கம்
பலையாற்றுடன் கல்லணையாறு என்னும் இந்நால்வகையாறுகளிலே திடத்
துடனே விளைகின்ற மாணிக்கமணியின் தன்மைகளுந் தெரிந்துரைப்
பாம்.—௭-று.

எனவே, கடலின்கணுள்ள இலங்கையிலே சமனொளி பரப்பிய ஓரிடத்தில் அலகையாறு மாலிலியாறு கம்பையாறு கல்லினையாறு என்னும் இந்நான்கும் சேர்கின்ற ஸ்தானத்திலே மாணிக்கம் விசேடமாய் உற்பத்தியாமென்றபடி. (௭௦)

குருவிந்த மொடுசா தாங்கங் கூறுகா வாங்க நன்மை
மருவுசௌ கந்தி நான்கின் வடிவினிற் குணங்க ளீரா
றுருவினிற் குற்ற மீரெட் டொளிக்குண மிருபத் தொன்பான்
பரவொளிக் குணங்கடம்மைப் பன்னிப்பின் பகர லுற்றும்.

(இ - ள்.) அம்மாணிக்கமணிகள் குருவிந்தத்துடன் சாதாங்கமெனவும் யாவரும் கூறும் காவாங்கமெனவும், நன்மையமைந்த சௌகந்தியெனவும் நான்குவகைப்படும். அந்நான்குவகைகளின் வடிவிலே குணங்கள் பன்னிரண்டு, அவ்வடிவின் குற்றங்கள் பதினாறு, ஒளியின் குணம் இருபத்தொன்பது. பரவுகின்ற ஒளியின் குணங்களைக்கூறி முடித்து அதன் பின் மற்றைய வற்றைக் கூறத்தொடங்கினோம். -௭-று.

மாணிக்க மணிகள் வடிவத்திற் குணங்கள் பன்னிரண்டு குற்றங்கள் பதினாறு, ஒளியின் குணங்கள் இருபத்தொன்பது என்றபடி. இவற்றை, “மாணிக்கத்தியல் வகுக்குங்காலை சமனொளிகுழந்த விருநான்கிடனு - நால்வகை வருணத்தி னவ்வின்மவிப்பெயரும் - பன்னிருகுணமும் பதினாறு குற்றமு - மிருபத்தெண்வகை யிலங்கியநிறனு - மருவியவிலையும் பத்தியும் பாய்தலு - மிவையெனமொழிப வியனுணர்ந்தோரே” எனச் சிலப்பதிகாரத்தினும் வருதலாற் றெளிக. (௭௧)

செங்கையி லெடுக்கிற் தேய்க்கிற் றியினிற் சேர்க்கிற் றாக்கிற்
பங்குறு தகட்டிற் குச்சி னிற்பகற் வெயிலி னள்ளின்
மங்குத லிலாவோ ரத்தின் மத்தகக் குறியி னெய்த்துத்
தங்குபார் வையினி னேர்ந்து சிவந்துசார் குணமீ ராரே.

(இ - ள்.) சிவந்த காங்களிலெடுத்தாலும், தேய்த்தாலும், நெருப்பிற் போட்டாலும், தூக்கினாலும், பாகமாயிருக்கும் தகட்டிலே வைத்தாலும், குச்சிற் புதைத்தாலும், வெயிலில் வைத்தாலும், கடுவிலும், கெடுதலிலாவோரத்திலும், மத்தகக்குறியிலும், நெய்ப்புள்ளதாயிருத்தலினும் பார்வையிலும், ஒரே தன்மையாய்ச் செந்நிறமுற்றடைகின்ற குணங்கள் பன்னிரண்டாகும். -௭-று.

இவ்வாறு பன்னிரண்டு குணங்களுள்வென்பதை, “தேய்க்கி னெருப்பிற் சேர்க்கினங் கையிற்-தூக்கினற் றகட்டிற் சுடர்வாய் வெயிலிற்-குச்சியின் மத்தகக் குறியி னேரத்தி னெய்ப்பிற் பார்வையி னேர்ந்து சிவந்தாங்-கொத்த நற்குண முடைய பன்னிரண்டும்.” என வருங் கல்லாடவகவலானுமுணர்க,

கருகிரொய் தாதல் செம்மண் கரும்புகை யிறுகல் கோபந்
திருகுதல் முரணல் காச மத்தகக் குழிவு செப்பில்
விரவிய புடாயம் நெய்ப்பில் காற்றிலைச் சுமியே வெச்ச
மிருமைதீர் சந்தை கேடென் நிவைகுற்றம் பதினா றுமே.

(இ-ள்.) கருகிரொய்தாதல் செம்மண் கரியபுகை இறுகல் வெகுளி திரு
கல் முரணல் காசம் மத்தகக்குழிவு, சொல்லுமிடத்து இவற்றுடன் கலந்
தள்ள புடாயம் நெய்ப்பிலி காற்று இலைச்சுமி வெச்சம் இரண்டற்ற சந்தை
பொரிவு என்றுரைக்கும் இவைகளே பதினாறு குற்றங்களாம்.—எ - று.

இவ்வாறு பதினாறு குற்றங்களுள்வென்பதை, “கருகிரொய்தாதல்
காற்று வெகுளி - திருகன் முரணே செம்ம ணிறுகல் - மத்தகக் குழிவு காச
மிலைச்சுமி - வெச்சம் பொரிவு புகைதல் புடாயம் - சந்தைநெய்ப் பிலியெனத்
தருபதி னாறு-முந்திய னாலின் மொழிந்தன குற்றமும்.” என வரும் கல்லாட
வகவலானு முணர்க (எக.)

சாதகப் புள்ளி னூட்டந் தாமரை காவி கோபங்
கோதின்மின் மினியா தித்தன் கொழுங்கன வெரிவி ளக்கு
மாதுளங் கனிப்பூப் பத்துஞ் சாதாங்க மணிக்கு ணங்கா
னோதிய குருவிந் தத்தி னொளிக்குரை மினிமேற் சொல்லேன்.

(இ - ள்.) சாதகப்பறவையின் கண் தாமரை கழுநீர் இந்திர கோபம்
குற்றமற்ற மின்மினி சூரியன் கொழுவிய அக்கினி எரிகின்ற தீபம் மாது
ளங்களி மாதுளம்பூ என்னும் இப்பத்தின் நிறங்களும் சாதாங்க மணியின்
குணமாகும் முன் சொல்லிய குருவிந்தத்தின் நிறக்குணத்தை இனிக் கூறு
வேன்.—எ - று.

சாதாங்கமணிக்கு இத்தகைய பத்துக்குணங்களும் உள்வென்பதை
“தாமரை கழுநீர் சாதகப் புட்கண் - கோப மின்மினி கொடுங்கதிர் விளக்கு -
மாதுளம்பூ விதை வன்னி யீரைந்தும் - ஒது சாதாங்க வெளியாகும்மே.”
என வரும் கல்லாட வகவலானு முணர்க. (எசு)

செம்பஞ்சோ டரத்த நல்ல திலகநீ ளிலீலாத்தி ரஞ்சீர்
நம்பிய முயலின் சோரி நக்கசிந் தூரங் குன்றி
வம்புறு முருக்கம் போது வருமெட்டா மசோகு செம்பஞ்
சம்படு மலரி செம்போ டிலவம்பூ வருங்கு யிற்கண்.

(இ-ள்.) செம்பஞ்சுடனே செவ்வரத்தம்பூ சிறந்த மஞ்சாடிப்பூ நீட்
சியுற்ற வெள்ளிலீலாத்தம்பூ சிறப்புடனே நம்புவதான முயலிரத்தம் சித்
தூரம் குன்றிமணி வாசனையுள்ள முண்முருக்கம்பூ என்னும் எட்டின் நிறமா
கும். அசோகந்தளிர் செம்பஞ்சு அழகுண்டாகிய செவ்வலரி செம்புடனே
இவ்வம்பூ அருமையான குயிலின்கண்—எ - று.

குருவிர்தமணிக்கிவ் வெட்டுக்குணங்களுள்வென்பதை, “குருவிர் தத் தின் குறித்தன நிறமுந் - திலக மலோத்தஞ் செம்பருந் திப்பூ - கவிர்மலர் குன்றி முயலுதி ரம்மே - சிந்தூரங் குக்கிற் கண்ணென வெட்டு - மெண்ணிய குருவிர்த மண்ணிய நிறமே.” எனவரும் கல்லாடவகவலானும், “சாதாங்க நிறங்கமலங் கருநெய்த விரவியொளி தழல்கச் சோத - மாதுளம்போ ததன் வித்துக் கார்விளக்குக் கோபமென வகுத்தபத்து - மேதகைய குருவிர்த நிற ன்குன்றி முயற்குருதி வெள்ள லோத்தம்-போதுபலா சலர்திலகஞ் செவ்வரத் தம் விதாரமெரி பொன்போ வெட்டு.” எனவரும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (எடு)

இவ்வாறுஞ் செளகந் திக்கா மெழிற்குண மினிக்கா வாங்கின் மெய்வாய்த்த குணங் குராப்பூ வெண்கோவை செங்கல் மஞ்ச டெவ்வாய குங்கு மம்போற் சொல்லொளி யோரைந் தாகு மவ்வாய மணிக்கு ணங்க ளாகவோ ரிருபத் தொன்பான்.

(இ - ள்.) எனமேற்கூறிய இவ்வாறு குணங்களும் செளகந்திக்காகும் அழகிய குணங்களாம். இனி காவாங்கின் உண்மைமையந்த குணங்களா வன. குராமலர் வெண்கோவை செங்கல் மஞ்சள் தூய்மையான குங்குமம் என்னும் இவைகள்போற் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் ஓரைந்தாகும். அவ் வாறு வாய்ப்புள்ளனவாகிய நால்வகை மணிகளின் குணங்கள் ஆகமொத்தம் இருபத்தொன்பதாகும் — எ - று.

சாதாங்கம் குருவிர்தம் செளகந்தி காவாங்கம் என்னும் நால்வகை மணிகட்குள், சாதாங்கமணிக்குப் பத்தும், குருவிர்தமணிக்கு எட்டும், செள கந்திமணிக்கு ஆறும், காவாங்கமணிக்கு ஐந்தும் ஆகக்கூறினமையின், முற் போந்த எழுபத்தோராம் செய்யுளில் “ஒளிக்குண மிருபத்தொன்பான்.” எனக்கூறிய தொகைக்கு வகைகூறி முடித்தவாறுகாண்க. செளகந்தியின் குணங்களாறென்பதை, “கோகிலக்கண் செம்பஞ்சி கொய்மலர்ப் பலாசம் - அசோகப் பல்லவ மணிமலர்க் குவளை - இலவத்தலர்கனென் றுறுகுணமும் - செளகந் திக்குச் சாற்றிய நிறனே.” என்பதனுமுணர்க. காவாங்கின் குண ங்களைந்தென்பதை, “செங்கல் குராமலர் மஞ்சள் கோவை - குங்கும மைந் தின் கோவாங்கு நிறமும்.” என்பதனுமுணர்க. கோவாங்கம் என்பது கவாங்கம் என்னும் வடசொற்றிரிபு. இன்னும் சாதாங்கமாகிய இந்நான்கு மணிகளும் முறையே நான்கு யுகங்களில் நான்கு தேயங்களி லுதித்தனவெ ன்றும், அவை முறையே நான்கு வருணங்களுரித்தெனவும் கூறுவர். இவ ற்வற, “வாளவிரு மாணிக்கங் கிரேதமுத லுகநான்கும் வழியே மக்கங் - காளபுரந் தும்புராஞ்சிங் களமிந்நான் கிடைப்படுமக் கமல ராக - மாளுநிற மொன்பதர் விர்தமா துளம்பூவித் தழல்கல் லாரங்-கோளரிய கச்சோத நரந் தறும் பலந்தீபங் கோபமென்ன.” எனவும், “இந்நிறத்த பொதுவாய மா ணிக்க மறையவர்முன் னியறாற் சாதி - தன்னியல்பாற் சாதாங்கம் குருவிந் தஞ் செளகந்தி கங்கோ வாங்க - மென்னுயிவற் றுற்சிதந்து நான்காகு மிவ்

வடைவே யிர்கான் கிற்குஞ்-சொன்னவொளி பத்திருநான் கிருமுன்று நான் கவையுஞ் சொல்லக் கேண்மின்.” எனவும் வரும் திருவினையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. எனவே மாணிக்கமணியின் உற்பத்தி முதலியவற்றை விரித்துரைத்து முடித்தமைகாண்க. அன்றியும், அந்நால்வகையுள் கனமுடையதாய் மேலும் கீழும் சுற்றும் ஒளியுடைய சாதாங்கமணிகள் முறையே உத்தமம் மத்திமம் அதமமெனவும், அத்தகைய சாதாங்கமணிகளைத் தரிப்போர் கல்வியும் பசுவும் கன்னியும் அன்னமும் அனந்தவகைத் தானபலனும் யாகபலனு மடைவார்களெனவும், குருவிந்தமணிகளைத் தரிப்போர்கள், நிலவுலகமுழுவதும் தமது சந்திரவட்டக்குடைநீழலீ லரசாண்டு தணலட்சுமீவிலாசமும் விஜயலட்சுமீவிலாசமும் பெறுவார்களெனவும், செளகந்திமணிகளைத் தரிப்போர்கள் செல்வமும் கீர்த்தியுமடைவார்களெனவும், காவாங்கமணிகளைத் தரிப்போர்கள் பாற்பாக்கியமும் நெற்போர்களும் பொருட்குவைகளும் பெறுவார்களெனவும், இம்மணிகளுள்ளவர்களிடத்து மற்றைய இரத்தினங்களும் சேருமெனவும் கூறுவர். இவற்றை, “திண்ணியதாய் மேல்கீழ்க்குழ் பக்கமுற வொளிவிடுதல் செய்தாற் செவ்வே - யண்ணியவுத் தமமுதன்முன் றுமென்பர் சாதாங்க மணியோர் விச்சை - புண்ணியவான் கன்னியறு சுவையன்ன முதலான புனித தானம் - பண்ணியதும் பரிமேத யாகமுதன் மகம்புரிந்த பயனுஞ் சேர்வர்.” எனவும், “குருவிந்தந் தரிப்பவர்பார் முழுதுமொரு குடைநீழலீற் குளிப்ப வாண்டு - திருவிந்தையுடனிருப்பர் செளகந்தி கந்தரிப்போர் செல்வம் கீர்த்தி - மருவிந்தப் பயனடைவர் கோவாங்கந் தரிப்போர்தம் மனையிற் பாலும் - பெருவிந்த மெனச்சாலி முதற்பண்ட முடன்செல்வப் பெருக்கு முண்டாம்.” எனவும், “எள்ளியிடு குற்றமெலா மிகந்துகுண னேற்றொளிவிட் டிருள்கால் சீத்துத் - தள்ளியவிச் செம்பதும ராகமது புனைதக்கோர் தம்பா லேனைத் - தெள்ளியமுத்துள்ளிட்ட பன்மணியும் வந்தோங்குஞ் செய்யா னோடு - மொள்ளியநற் செல்வமதற் கொப்பநெடும் பாற்கடலி னேங்கு மாலோ.” எனவும் வரும் திருவினையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. (எக)

நீலத்தின் குணங்கா யாம்பூ நெய்தற்பூக் குல்லை யம்பூக் கோலிய கோக்கன் றின்கண் குயிற்கமுத் தவிரிச் சாறு வாலிய மேக மெட்டாங் கிட்டமஞ் சணித ராக மேலுமன் பிணியும் வச்ச மிரசஞ்சர்ச் சரையெட் டினம்.

(இ - ள்.) நீலமணியின் குணங்களாவன, காயாம்பூ நெய்தற்பூ துளசிப்பூ அலங்கரித்துள்ள பசுவின் கன்றினுடைய கண் குயிலின்கமுத்து அவிரிச்சாறு சிறந்த மேகம் என்னும் எட்டுமாம். இட்டமும் மஞ்சம் அணியும் தராகம் பொருந்தியதாய் நிலைபெற்ற பிணியும் வச்சமும் இரசமும் சருச்சரையும் ஆகிய இவ்வெட்டும் குற்றங்களாம்.—எ-று.

நீலமணிக்குணங்க ளெட்டென இந்நூலாசிரியர் கூறினும் வேறு சில நூலார், இம்மணியின் குணங்கள் பதினொன்றென்றும், வெண்மை செம்மை

பொன்மை கருமை என்னும் நான்கு வன்னங்களுள்வென்றும், இவை முறையே பிரம கூத்திரிய எனப்படும் சூத்திரரென்னும் நான்கு வருணத்தவர்க்கும் உரித்தென்றும், இந்தி நீலம் மாநீலம் என இருபகுப்புடைத்தென்றும் கூறுவர். இவற்றை, “நீலத்தியல்பு நிறுக்குங்காலை - நால்வகைவருணமு நண்ணுமாகாமுங் - குணம்பதினென்றுங் குறையிருநான்கு - மணிவோர் செயலுமறிந்திசினேரோ.” எனவும், “கோகிலக்கழுத்து குவளைசுரும்ப - ராகுலக்கண்ணோடவிரிச்சாறு-காயாநெய்தல் கனத்தல்குல்லை - கொண்மூமத்தி பாய்தலென்னக் - குணம்பதினென்றெனக் குறித்தனர்புலவர்.” எனவும், “வெள்ளை சிவப்பு பச்சை கருமையென் - நெண்ணிய நாற்குலத் தியங்கிய நிறமே.” எனவும் சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நல்லாரெடுத்துக்காட்டிய உதாரணச் சூத்திரத்தாலும், “உந்தவாழ் வார்வலன்க ணீலமிரண்டரன் கண்டத் தொளிவிட்டோங்கு - மிந்திரநீ லந்தான்மா நீலமென வேறிரண்டுண்டிந்தநீலம்.” எனவும், “அவை சிதறும் புலந்தோன்று நீலமா நீலமியையணியோர் வாறோர்-நவையறுசீர் மானவரிந் நகைநீலஞ் சாதியினு னாவேறந்தக்-கவலரிய வெள்ளைசிவப் பெரிபொன்மை கலந்திருக்கிற் கரிதாய் மூன்றுந் - தவலரிதாயிருக்கிலிரு பிறப்பாளர் முதன்முதலுந் சாதிக்காகும்.” எனவும் வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களானும் தெளிக. (எஃ)

பவளநற் குணஞ்சிந் தூரம் பன்னுசெம் மணிச்செங்காய்நற் றுவமுசு முசுக்கை வீரை தூதுணம் பழம்போன் றுறாங்கவைமுடந் தொளைந றுப்புத் திருகுதல் வெளிற் றுனென்றிவைகளோ ராறுங் குற்ற மென்பர்நற் புலமையோரே.

(இ - ள்.) பவளமணியின் குணங்களாவன, சிந்தூரம் சொல்லுகின்ற செம்மணி செங்காய் இரட்டித்துவருகின்ற முசுமுசுக்கைக்கனி வீரைக்கனி தூதுளங்கனி என்னும் இவைகள்போன்ற ஆறாகும். பிளவு முடக்கு தொளை கறுப்பு திருகல் வெளிநல் என்றுரைக்கும் இவ்வாறும் குற்றங்களாமென்று சிறந்த இரத்தின நூற்புலமையுள்ளவர்க ளுரைப்பார்கள்.—எ-று.

பவளமணிக்குக் குணங்களாறு குற்றங்களாறென இந்நூலாசிரியருரைப்பினும் வேறு சில நூலாசிரியர்கள், குணங்கள், முருக்கம்பூ பசுங்கிளி மூக்கு செவ்வரத்தமலர் கொவ்வைக்கனி என்னும் இந்நான்குமே யென்றும், குற்றங்கள், திருகிக்கோணுதல் புழுவரித்தல் முகமொடிதல் என்னும் இம்மூன்றுமே யென்றும், இப்பவளமணிகளைப் பெண்பாலரே அணியத்தக்கவர்களென்றும், அவ்வாறவர்களணியின் அவர்கட்குப் புத்திரப்பேறு முதலிய பயன்களுண்டாமென்றும் கூறுவர். இவற்றை, “அவ்வழியிற் படுபவனமுருக்கம்பூப் பசுங்கிளிமூக் கலர்ந்த செவ்விச்-செவ்வரத்த மலர்கொவ்வைக் கனி போலுங் குணங்குற்றந் திருகிக் கோட - வெவ்வமுறப் புழுவரித்தன் முகமொடிதல் பெரும்பாலு மிப்பூ ணேந்தல் - பெய்வளையார் தமக்கேயாந் தரிக்கின்மகப் பேறுமுதற் பேறுண்டாகும்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானு முணர்க. (எஃ)

பச்சையின் குணங் ா ளோதிற்பசுங்களி மயிற்க முத்து
மெச்சிளம் பயிர் பொன் வண்டின் வயிறுமின் பொன்ப சுத்த
னிச்சயப் பத்தி பாய்த நெய்ப்பெழா வெளிறு கன்மண்
கச்சிடுந் தராசங் காற்று கருகுதல் பெறலே குற்றம்.

(இ - ள்.) மரகதமணியின் குணங்களைக் கூறுமிடத்து, பசுநிறமுள்ள
களி மயில் என்னும் இவற்றின் கழுத்து, புகழ்ப்படும், இளமையுள்ள பயிர்
பொன்வண்டின் வயிறு, மின்னல் பொன்மை பசுத்தல் நிலையாகப் பத்தி
பாய்தல் என்னும் எட்டாம், நெய்ப்பு நீங்காத வெண்மை கல்லேறு மண்
ணேறு வெறுக்கின்ற தராசம் காற்றேறு கருகல் என்னும் இவைகளை அடை
தலே எழுவகைக் குற்றங்களாம்.—எ - று.

மரகதமணிக்கு 'இவ்வாறு எட்டு குணங்களும் எழு குற்றங்களும் உள்
வென்பதை, "நெய்த்த மயிற்கழுத் தொத்தபைம் பயிரிற் - பசுத்தல் பொ
ன்மை தன்னுடல் பசுத்தல் - தடித்துப் பாய்தல் பொன்வண்டின் வயிரொ
த்துத் - தெளிதலோ டெட்டுங் குணமென மொழிப" எனவும், "கருகல்
வெண்மை கன்மண்ல் காற்று - புரிவு தராசா மிறுகுதல் மரகதத் - தெண்
ணிற் குற்றமிவையேமென மொழிப." எனவும் சிலப்பதிகாரத்தில் அடி
யார்க்கு நல்லார் எடுத்துக்காட்டிய உதாரணத்தாலு முணர்க. அன்றியும், மர
கதமணிகட்குக் காடம் சுப்பிரம் காளம் என்னும் மூன்று குணங்களுவென
வும், அவற்றுள் அறுகினிதழ்போன்ற பசுநிறமுள்ள காடமென்பது சகுணம்
சதோடம் என இருவகைப்படுமெனவும், இவற்றினுள்ளும் சகுணத்திலே
காடம் உல்லசிதம் பேசலம் பித்தகம் முத்தம் பிதுகம் என்னும் ஆறுபேதங்க
ளுவெனவும், இவ்வாறனுள்ளே காடமென்பது புல்லைப்போன்ற பசிய
நிறமும் உல்லசிதமென்பது மென்மைத்தன்மையும், பேசலமென்பது குள
நீரால் விளையும் செந்நெற்பயிரிற்றோன்றிய முத்தையொத்த பசிய நிறமும்,
பித்தகமென்பது பச்சைக்கிளியின் கிறகை நிகர்த்த பசிய நிறமும், முத்த
மென்பது துளபத்தின் நிறமும் உடைத்தெனவும், சதோடத்திலே தோட
லேசாஞ்சிதம் துட்டம் தோடமூர்ச்சிதம் தோடலேசம் மந்ததோடம் என்
னும் ஐந்து பேதங்களுவெனவும், இவ்வைந்தனுள்ளே, தோடலேசாஞ்
சிதமென்பது எலுமிச்சையிலையின் நிறமும், துட்டமென்பது அலரியிலையின்
நிறமும், கருங்குவளையினிதழ் நிறமும், தோடமூர்ச்சிதமென்பது புல்லின்
நிறமும், தோடலேசமென்பது தாமரையிலையின் நிறமும், மந்ததோடமென்
பது மயிலிறகின் நிறமும் உடைத்தெனவும், இத்தகைய குற்றமுள்ளவற்றை
நீக்கி மேற்கூறிய குணமுள்ள மரகதமணியை யணியீவார்கள் நால்வகைச்
சைனியங்களையும் ஆயுள்விர்த்தியையும் பெறுவார்களெனவும் கூறுவர். இவற்
றை, "காடமே சுப்பிரமே காளமெனக் குணமூன்றங் கருடப் பச்சைக்-கீடறு
கினிதழ்சிறத்த காடமது சாதியினு வீருவே ருகுஞ் - சாடரியச குணமெனச்
சதோடமென வவையிரண்டிற் சகுண மாறும் - பீடுபெறு காடமொடு முல்ல
சிதம் பேசலம்பித் தகமே முத்தம்." எனவும், "புல்லரிய பிதுகமென விலை

யாறிற் காடமது புல்லின் வண்ண - முல்லசித மெலிதாகும் பேசலமே குளச் செநெலொண் டாளம் போலு - மல்லடரும் பித்தகமே பசங்கிளியின் சிறை நிறத்த தாகு முத்தங் - குல்லைநிறம் பிதுகமரை யிலையினிற்ஞ் சதோடத்தின் குணனைந்தாகும்.” எனவும், “தோடலே சாஞ்சிதமே துட்டமே தோட மூர்ச் சிதமே வெய்ய - தோடலே சத்தினொடு குழ்மந்த தோடமெனத் தொகு த்த வைந்திற் - றோடலே சாஞ்சிதஞ்சம் பிரவிலையா மலரியிலை துட்டநீ லத் - தோடதாம் புல்லினிற் தோடமூர்ச் சிதமுளரி தோடலேசம்.” என வும், “மந்ததோ டங்கலப மயிலிறகி னிறமாயிவ் வகுத்த தோடஞ் - சிந்தவர் னாதகுண மணியணிலோர் நாற்கருவிச் சேனைவாழ்நா - ளந்தவாழ் வார்வ லன்க ணீலமிரண் டான்கண்டத் தொளிவிட் டோங்கு-மிந்திரநீ லந்தான்மா நீலமென வேறிரண்டிண் டிந்த நீலம்.” எனவும் வரும் திருவிளையாடற்புரா ணத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. (௭௧)

தழைவயி ரீரி யம்பொற் றகட்டினின் முலைப்பால் வார்ப்ப வொழுகிய வொளியாங் கோமே தகம்வயி ரீரி யத்திற் றமுவுறன் மேனி யாம்புட் பராகம் பொற் றகட்டிற் றேன்பாய் முழுநிற மாமி வைக்கு மும்மணி யென்று நாமம்.

(இ - ள்.) விருத்தியாகின்ற வைரீரியமணிக்குப் பொன்னுலாகிய தகட் டிலே முலைப்பால் வார்த்தால் ஒழுகியதுபோன்ற நிறமாகும். கோமேதக மணிக்கு வைரீரியத்துடனே கலந்த நல்ல நிறமாகும். புட்பராகமணிக்குப் பொன்னுலாகிய தகட்டிலே தேன்பாய்கின்ற முழுநிறமாகும். இவைகட்கு மும்மணி என்று பெயர்.—௭ - று.

இந்நூலாசிரியர் வைரீரியமணிக்குப் பொன்னுலாகிய தகட்டிலே முலைப் பால் வார்த்தால் ஒழுகியதுபோன்ற நிறமென்றாராயினும், வேறு சில நூலா சிரியர், வைரீரியமணி, மூங்கிலிலை, மயிலின் பிடரி, பூனைக்கண் என்னும் இம்மூன்றின் நிறமும், திண்மையும் மென்மையும் பெறுமெனவும் வலப் பாலொளியுள்ளன பிராமணவருணமென்றும், இடப்பாலொளியுள்ளன கூத் திரிய வருணமென்றும், மேற்பாலொளியுள்ளன வைசியவருணமென்றும், கீழ்ப்பாலொளியுள்ளன சூத்திரவருணமென்றும், நான்குவருணமுடைத்தெ னவும், பெரியோர்கள் இதைத் தினந்தோறும் பூசித்துத் தரிக்கவேண்டுமென வும் கூறுவர். இம்மணிக்கு வலமிடங் கீழ்மேலென்னும் பகுப்பெவ்வாறு கணிப்பதெனின், அம்மணியைக் கைப்பற்றினோனிருந்த திசைநோக்கி யெ ன்க. இவற்றை, “கழையிலைகார் மயிலெருத்தம் வெருகின்கண் ணிறத்த தாய்க் கனத்ததாகி - விழைவுதரு தெளிதாகித் திண்ணியதாய் மெலிதாகி விளங்கு மீதி - லழகுபெற வலமிடமேல் கீழொளிவிட் டனமுறையே யற வோ ராதித் - தழைவுறநாற் சாதிகளாந் தினமிதனைப் பூசித்துத் தரிக்க சான்றோர்.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. வாழை மா பலா என்னும் மூன்றுக்கும் இனிமை மேம்பாட்டின் ஒற்றுமை நோக்கி முப்பழம் எனக்கூறுவதுபோன்று, இம்மூன்று மணிகளின் நிறமேம்

பாட்டின் ஒற்றுமை நோக்கி மும்மணியெனப் பெரியோர் கூறுவரென்பார்,
‘முழுநிறமாமீவைக்கு மும்மணியென்று நாமம்.’ எனக் கூறினர். (அ௦)

அத்தனா ரிந்தி யத்தால் வருமணிப் பச்சை செம்மை
யொத்தொரு நிறம தாக்கு மொள்ளெரி யொளிவெள் ளாரம்
வித்துரு மங்க ளென்றும் விளைவின்றி விளைவிப் பார்க
ளுய்த்தகண் மணியா னோக்கி னெண்மணி போலு மாலோ.

(இ-ள்.) சிவபெருமானுடைய விந்துவினால் உற்பத்தியாகியமரகத மணியின் செவ்வியொத்து ஒரே நிறத்தினையுண்டாக்கும் மரகதமணி யென்றும், சிறந்த அக்கினியினொளிபோன்ற பவளமணியென்றும், வெள்ளியமுத்தமணிகளென்றும், இயற்கையுற்பத்தியில்லாமல் செய்கையாலுற்பத்தி செய்வார்கள். பார்க்கச் செலுத்துகின்ற கண்மணிகளாற் பார்க்கும்பால், அவைகளும் சிறந்த இயற்கைமணிகள் போன்றிருக்கும் — எ - று.

திருமால் மோகினிவடிவங்கொண்டபோது சிவபெருமான் கூடிய தருணத்தி லொழுகியவிந்துவில் தோன்றியது மரகதம் என்று அம்மணியின் தோற்றங்களுள் ஒன்றிற் கூறியிருத்தலை விளக்குவான், “அத்தனாரிந்தியத்தால் வருமணி.” என்றும், மாந்தாளிப்பச்சை என்றும் பங்காளமுத்து என்றும் கற்பவளம் என்றும் இக்காலத்தில் வழங்கும் மூன்றும், வைத்தியநூல்களிற் கூறியுள்ள பச்சைவைப்பு முத்துவைப்பு பவளவைப்பு என்னும் முறைப்படி இயற்றுவனவாகையால், “விளைவின்றி விளைவிப்பார்கள்.” என்றும், அவைகளும் பார்ப்பவர்களுக்கும் பொது நோக்கத்தில் இயற்கைமணிகள் போன்றே விளங்குமென்பார், “உய்த்த கண்மணியானோக்கி னெண்மணிபோலும்.” என்றும் கூறினர். சிவபிரான் விந்தில் மரகதமணியுற்பத்தியாயிற்றென்பதை, “முள்ளரை முளரிக் கண்ணன் மோகினி யணைக்காயோட - வள்ளரை மதியஞ்சூடி மந்தர வரைமட்டாகத் - துள்ளரி யேறு போலத் தொடர்ந்தொரு விளையாட்டாலே - யெள்ளரி தாயசெந்தி யிந்தியக் கலனஞ் செய்தான்.” எனவும், “அப்பொழு தமல வித்தி லரிகர குமரன் கான - வைப்புற தெய்வத்தோடும் வந்தன னந்த விந்து - துப்புற கருடன் கௌவிக் கடலிலுந் துருக்கநாட்டும் - பப்புற விடுத்த வாதே பட்டது கலுழப்பச்சை.”, என்னும் திருவிளையாடற்புராணத்திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக, இது கலுழப்பச்சை என்றமையின் ஏனைய இரண்டுவித தோற்றங்களுள் ஒன்றென்பதை யுய்த்துணர்க. (அ௧)

நல்லியற் கோர வல்லி நாட்டிய கணக கோர
வல்லிசொல் லியவா மற்று மணிகளு மேரு வெற்பிற்
சொல்லிய னடவா நிற்குந் துணைமணி விடங்க டர்க்கு
மொல்லியன் மணிகள் யாவு மும்மணி மாகு மன்தோ.

(இ - ள்.) சிறந்த இலக்கணமுள்ள கோரவல்லியும் நிலைப்படுத்திய கணககோரவல்லியும் சொல்லமுடியாத மற்றைய இரத்தினங்களும் மேரு

வரையிலே வழக்கமாக வழங்கிக்கொண்டிருக்கும், மேற்சொல்லிய இரண்டு இரத்தினங்களும் பலவகை விஷங்களைப்போக்கும், இயற்கையமைந்த அவ்வகை இரத்தினங்களைத்தும் உம்முடைய இரத்தினங்களாய்விடும்—எ-று.

எனவே, மேருவரையில் கோரவல்லி கனககோரவல்லி என்னும் இரண்டு மணிகளும் இன்னும் உரைக்கவேலாத பல்வேறு வகை இரத்தினங்களும் வழங்குமென்பதும், அவ்வாறு வழங்குவனவற்றுள், முதலிற் சொல்லிய இரண்டுமே பலவகை விடங்களைத் தீர்க்குமென்பதும், மேற்கூறிப்பேரந்த மணிகளுள் குணமமைந்த மணி ஏதேனும் ஒன்றிருக்குமாயின், மேருவரையிற் கிடைக்கக்கூடிய இத்தகைய மணிகளும் உம்மதேயாமென்பதும் தாற்பரியம். குணமமைந்த ஓர்வகை மணியிருக்கின், எனையவகை மணிகளெல்லாம் சேருமென்பதை, “எள்ளியிடு குற்றமெலா மிகந்துகுண நேற்றொளி விட்டிருள்கால் சீத்துத் - தள்ளியவிச் செம்பதும் ராகமது புனைதக்கோர் தம்பாலேனைத் - தெள்ளியமுத் துள்ளிட்ட பன்மணியும் வந்தோங்குஞ் செய்யாளோடு - மொள்ளியநற் செல்வமதற் கொப்பநெடும் பாற்கடலி னேங்குமாலோ.” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. மன் - ஓ, அசைகள். (௮௨)

மாகாக மீன்ற வானற் மணிகளு மான் மார் பின்க ணுதை மணியுஞ் சிந்தா மணியுமாங் காங்க றிந்து வாடூர் மகுடக் காசு மதிப்பன வருமெற் கென்று பூநாகஞ் சடைக்க ணிந்த புண்ணிய னருளிச் செய்தான்.

(இ - ள்.) சிறந்த நாகங்கள் கக்கிய பெருமையமைந்த இரத்தினங்களையும், திருமால் மார்பின்கணுள்ள கெடாத கவுத்துவமென்னும் இரத்தினத்தையும் சிந்தாமணியையும் அவ்வவ்விடத்தில் குணங்களுணர்ந்து, தேவர்களுடைய கிரீடங்களினுள்ள மணிகளையும் மதிக்கத்தெரியும் எனக்கென்று, அழகிய சர்ப்பத்தைச் சடைக்குத் தரித்த புண்ணியராஜிய பிராமணச்சிறுவர் திருவாய் மலர்ந்தனர்.—எ-று.

எனவே, இரத்தினத்தோற்றங்களையும் அவற்றின் வேறுபாடுகளையும் குணகுற்றங்களையும் நிறங்களையும் பலன்களையும் முறையே கூறி முடித்த பிறகு, கடைசியாகச் செயற்கையாயுள்ள மணிகளிலையையென அவற்றையுங் கூறி முடித்து, மானிடர்க்கருமையானவையாயுள்ள நாகமணி கவுத்துவமணி சிந்தாமணி தேவர்கள் கிரீடமணி என்னு மிவற்றையும் யாம் மதிக்க வல்லோம் எனத்தமதாற்றலை மிகுதியும் விளக்கினரென்றபடி. (௮௩)

மற்றுள தொழில்வெவ் வேறு வல்லமை சொல்லு நல்லோன் குற்றமில் குணத்தா னென்று குறித்தனர் திருவெண் காடர் செற்றமில் சிந்தையிந்த மைந்தனே திறைகொண் டானென்றிற்றுணர்ந் தந்த ணு ரெழின்முக நோக்கிச் சொல்வார்.

(இ - ள்.) மற்றுமுண்டாகிய வேறவேறான தொழில்களின் வல்லபங் களெவற்றையும் கூறுகின்ற பிராமணச்சிறுவர், குற்றமற்ற குணமுடையவ ரென்று திருவெண்காட்டடிகள் கருதிப் பிடிவாதமற்ற என்மனதை இச்சிற வனை கப்பமாகக்கொண்டானென்று நிச்சயித்தறிந்து, ஆதிசைவராகிய சிவ சருமரது அழகிய முகத்தைப்பார்த்துத் திருவாய் மலர்கின்றனர்.—எ - று.

திருவெண்காட்டடிகள் மனமானது விருப்பு வெறுப்பற்ற நடுநிலைத் தன்மையுடையதாகலின், “செற்றமில்சின்தை.” என்றார். எனெனின், ஒன்றி னுண்மையை ஆராய்ப்புகுவோர் விருப்புவெறுப்பற்று ஆராயவேண்டும் என வும் விருப்புடனே ஆராயின் குற்றம்விளங்காதெனவும் வெறுப்புடனே யாரா யின் குணம் விளங்காதெனவும் நூல்கள் கூறுகின்றமையினென்க. இத்திரு வெண்காட்டடிகள் அப்பிராமணச்சிறுவரின் வல்லபத்தினுண்மையை ஆரா யத்தொடங்கியபோது ‘அவரிடத்தில் விருப்பும் வெறுப்பும்ற்று நடுநிலையா யிருந்தாரேனும், அவர்மனம் அவ்வேதியச்சிறுவர்மீது அதியுற்றமாய்ப்பதிந்த தாகலின், “செற்றமில் சிந்தையிந்தமைந்தனே திசைக்கொண்டான்.” என்ற னார். ஒருவர் ஒர்பொருளையாராயும்போது விருப்புவெறுப்பின்றி யாராயவே ண்டிமென்பதை, “காய்த லுலத்த வகற்றி யொருபொருட்க - ணுய்த வறிவு டையார் கண்ணதே-காய்தலின்க-ணுற்றகுணந் தோன்றா தாகு முலத்தலின் கண்-குற்றமுந் தோன்றாக் கெடும்.” என்னும் வெண்பாவானுமறிக. (௮௪)

என்னுடை யிடத்தி லிந்த மைந்தனுற் றிருத்தல் வேண்டு மன்னவன் றனக்குப் பொன்னோ ராயிர மளிக்கேன் முன்னுட் பன்னிய மூலவோலை பலரறி தால வோலை யின்ன நீர் நல்கீ ரென்றார் நம்பியு யியைந்தா னன்றே.

(இ - ள்.) இப்பிராமணச்சிறுவர் என்னிடத்திலேயே வசித்திருத்தல் வேண்டும், அவருக்காக ஓராயிரம்பொன் தருகின்றேன், இதற்கு முன்பு இவர் உமக்கடிமையென்று செப்பியுள்ள மூலவோலையும், பலருக்கும் அறியும்படி காட்டத்தக்க படியோலையும் ஆகிய இவற்றை நீர்கொடுப்பீராக என் றுரைத்தனர். அதுகேட்ட சிவசருமரும் அதற்கொருப்பட்டனர்.—எ - று.

அப்பிராமணச் சிறுவரைத் தாமேவைத்துக்கொள்ள விரும்பிய திரு வெண்காடர், அவருக்கு விலையாக ஆயிரம்பொன்னளிப்பதாகச் சிவசருமருக் குரைத்து, அச்சிவசருமருக்கு இச்சிறுவரடிமையென்றெழுதித் தந்துள்ள மூலவோலைபடியோலை என்னும் இரண்டையும் கேட்டாரென்றபடி. தால மென்பது படியென்னும் பொருடருதலின், படியோலை என்பதற்குத் தால வோலைஎன்றனர். மூலவோலை படியோலை என்னும் இவ்விரண்டையுமே இக்காலத்தவர்கள் அசல் என்றும் நகல் என்றும் வழங்குகின்றார்கள். மூல வோலை படியோலை என்பதுவே தமிழ்மூலக்கென்பதை, ‘ஆட்சியிலாவணத்தி லன்றிமற் றயலார் தங்கள் - காட்சியின் மூன்றி லொன்று காட்டுவா யென்ன முன்னே - மூட்சியிற் கிழித்த வோலை படியோலை மூலவோலை - மாட்சியிற்

௮௮ பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்

காட்டவைத்தே னென்றனன் மாயைவல்லான்.” என்னும் அருண்மொழித் தேவரமுதவாக்கானுமறிக. (௮௫)

ஒருவனை மணம்வி லக்கி யுற்றவன் ரெண்டு கொண்டு பெருகுமா வணமுங் கொண்டோன் பிறங்குமங் கவன்குலத்தாற் கிருமணஞ் செய்து வன்றெண் டாகியா வணமீ வேன்போன் றருளினால் வந்த வன்ற னாவணந் தனங்கொண் டந்தான்.

(இ - ள்.) ஒப்பற்றவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைத் திருமணம் செய்யாமற்றதித்து வன்றெண்டாக ஆட்கொண்டு, பெருமையுற்ற அடிமையோலையும் அவரிடத்திற் பெற்றுக்கொண்டோராகிய சிவபெருமான், விளக்கமுற்ற அச்சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் குலத்திற் பிறந்த சிவசருமருக்குப் பெருமையமைந்த திருமணஞ்செய்து முடித்து, வலிய தொண்டராய் அடிமையோலையெழுதிக் கொடுப்பவர்போலத் திருவருளால்வந்த சிவபெருமானாகிய பிராமணச்சிறுவர் தம்முடைய அடிமையோலையைத் திரவியம் பெற்றுக்கொண்டு கொடுத்தருளினார்.—எ - று.

முன்பு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருமணத்தைத் தடுத்து அவர் தமக்கு எழுதிக்கொடுத்ததாக அடிமையோலைகாட்டி அவரை வன்றெண்டாகக் கொண்டவர், இப்போது அதற்கு நேர்மாறாக அக்குலத்தவரொருவர்க்குத் திருமணமுடித்து, தாமே அவருக்கடிமையென்று ஒலையெழுதித் தந்து அவரையாட்கொண்டாரென்றபடி. (௮௬)

சுந்தரி னெழுந்து நம்பி யேகநா யகனை யேத்தி வாய்ந்தவெண் காடர் நீட மாசிலா சிகளுங் கூறிப் போந்திட மருதிற் புக்குப் புதுமணம் புணர்ந்து வாழ்ந்தான் சேர்ந்திடு மருத வாணன் செய்கைமே லியம்ப லுற்றும்.

(இ - ள்.) அவ்வாறுகொடுத்தபின் சிவசருமரெழுந்து, ஏகநாயகராகிய சிவபிரானைத் துதித்து, செல்வம்வாய்க்கப்பெற்றுள்ள திருவெண்காடர்மேன்மேலும் அபிவிர்த்தியாகுமாறு, குற்றமற்ற ஆசிவசனங்களை யு முரைத்துச்சென்று, தமது இருப்பிடமாகிய திருவிடைமரு தூரிற் சேர்ந்து, மதுமணம் செய்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தனர். திருவெண்காடரிடத்திற் சேர்ந்தவராகிய மருதவாணருடைய திருவிளையாடலை இனிமேற்கூறத்தொடங்கினோம்.—எ - று.

நம்பி - ஆண்மகனிற் சிறந்தோன். அன்றியும் முன்புசிவபெருமானால் மணம்விலக்கப்பெற்ற நம்பியாளுராகிய சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளைப் போன்று இவரும் அப்பெருமானால் மணம்விளைக்கப் பெற்றாராகையால் அவ்வொற்றுமைநோக்கி இவரையும் நம்பியென்றாரென்னலுமாம். சிவபெருமானே பிராமணச் சிறுவராய்வந்து அடிமையோலையெழுதிக்கொடுத்து, அவ்வோலையுடன் இவரையும் திருவெண்காடரிடத்திற்குக் கொண்டுபோய், அங்குதமது இரத்தினப்பரிட்சாவல்லபம் முதலியவற்றை அவர்க்கு நன்குணர்த்தி, அவர் தம்மைவாங்கிக்கொள்ளும்படிச் செய்து, தமது விலையாக அவர்கொடுத்த திரவி

யத்தை இவர்க்குகொடுத்துத் திருமணம் முடிப்பித்தாராகலின், "புதுமணம்." என்றார். (௮௭)

மருதவாணனைவெண் காடர் மகன்மையாக் கொண்ட தன்றி
யுரிமைகூ ரடிமை யாக வொருகணப் போது மெண்ணை
ரருளிணு லிவனு மந்த வன்பருக் கன்ப னுணன்
றெரிவரா திருவ ருந்தான் றிருநெல்வே லியின்வே யொத்தார்.

(இ - ள்.) திருவெண்காடர் மருதவாணரைப் புத்திரமுறைமை யாகக் கொண்டதேயன்றி தமது தொழிலுக்குரிமைமிக்க அடிமையாக ஓர் கணப் பொழுதேனுங் கருதார். இம்மருதவாணரும் தமது திருவருளிணல் அன்ப ராகிய அத்திருவெண்காடருக்கு அன்புடையவராயினர். யாவருக்கும் இவர்கள் முறைமை தெரியாவண்ணம் இவ்விருவரும் திருநெல்வேலியின்கணுள்ள மூங்கிலைப் போன்றார்கள்.—௭ - று.

திருவெண்காடர் மருதவாணரைத் தமக்கடிமையாக அடிமைச்சீட்டுடன் விலைகொடுத்துப் பெற்றுக்கொண்டபோதிலும், தமது முற்பிறவியின் வாச னாவீசேடத்தாலும், அம்மருதவாணரது வல்லப மேம்பாட்டாலும் அவரைத் தமது புத்திர முறையாகக் கொண்டிருந்தாரென்பதும், மருதவாணராகிய சிவபெருமானும் தமது திருவருட் பெருமிதத்தால் அவ்வன்பருக்கள் பராயிருந்தாரேயன்றி அடிமையைப் போன்றிருந்தாரில்லையென்பதும், இவ்விருவருமிருந்த முறைமையை நோக்குவோர் யாவரும், மருதவாணருக்குத் திருவெண்காட்டடிகள் இன்னமுறையினரென்றும், திருவெண்காட்டடிகட்கு மருதவாணர் இன்ன முறையினரென்றும் உணரக்கூடாத தன்மையினரானாரென்பதும், அவ்வாறிருந்தமையின், இவர்களிருவரையும் நோக்குமிடத்துத் திருநெல்வேலி என்னுந்தலத்துள்ள மூங்கிலைப்போன்றார்களென்பதும் கருத்து. என்னை, திருநெல்வேலியிலே சிவபிரான் ஓர் மூங்கிலின் கணுதித்தாரென்பது சரிதமாகலின், அச்சரிதத்தை நோக்குமிடத்து அம்மூங்கில் சிவபிரானுக்குத் தாயாக விளங்குகின்றது. அங்மனம் விளங்கினும் அம்மூங்கில் அப்பெருமானைத் தனது புத்திரனாகக் கருதுகின்றதோ இல்லை. தெய்வமாகவே கருதுகின்றது, அப்பெருமானும் அதைத்தாயாகத் திருவுணங்கொள்கின்றாரோ இல்லை. தமக்கு விருப்பமுள்ளதாகத் திருவுள்ளங்கொள்கின்றனர். நோக்குவோர் யாவரும் சிவபெருமான் அம்மூங்கிலினிடத்து விருப்புற்று வீற்றிருக்கின்றனரென்றே கொள்கின்றனர். இவ்வாறே திருவெண்காட்டடிகள் மருதவாணரை அடிமையாகக் கொண்டாரேனும் அவரைத் தமது புத்திரராகவே கருதினர். மருதவாணரும் அவரைத் தமது ஆண்டானாகவாவது பிதாவாகவாவது கருதாதவராய் அன்பராகவே கருதினர். நோக்குவோர் யாவரும் மருதவாணர் திருவெண்காட்டடிகளிடத்து வைத்த சேயத்தால் அவரிடத்து வசித்திருக்கின்றனரென்றே கருதினரென்க. மூங்கிலின்கண் சிவபிரானுதித்தனரென்பதை, "வேயின்ற முத்தர்தமை வெட்டிணு னேயிடையன் - றாயீன்ற மேனி தயங்கவே - பேயாகே - னெத்தனைநா

என்றே யிடறுவான்பாற்குடத்தை - யத்தனையும் வேண்டிமவர்க்கு.” என்
னும் இரட்டைப்புலவர்கள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (அஅ)

இவ்வாறிங் கொழுகு நாளி னெழிற்றொழில் வாணி பங்கள்
செவ்வான மேனி யன்பா லளித்தனர் திருவெண் காட
ரொவ்வாத துறைக டோறு மூதிய மதிக மாக்கித்
தெவ்வான பெயரும் வந்து திறையிடச் செய்வித் தானே.

(இ - ள்.) இவ்வீதமாய் இவ்வீடத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கும் நாளி
லே, திருவெண்காட்டடிகள் அழகிய தமது தொழிலாகிய வியாபாரங்களைச்
செக்கர்போலுந் திருமேனியுடைய சிவபிரானாகிய மருதவாணர் வசமீந்த
னர். மருதவாணர் ஒன்றுக்கொன்றெவ்வாத பல்வேறு வகைப்பட்ட மார்க்
கங்களெவற்றினும் இலாபத்தை விசேடப்படுத்தி, பகைவர்களாயிருப்பவரும்
திருவெண்காட்டடிகளைக் கிட்டிப்பகுதிகட்டச் செய்வித்தனர்.—எ - று.

எனவே, திருவெண்காடர் மருதவாணரை மகன்மை கொண்டதற்
கிணங்கத் தமது வியாபாரங்களனைத்தையும் அவர்பாலளித்தனரென்றும்,
அவரும் திருவெண்காட்டடிகளிடத்து னைத்த நேயத்தால் அவர் திரவியத்
தைப் பெருக்கித் தருவான் அவர் அதுகாறும் செய்துவந்த வியாபாரங்களே
யன்றி எனைய பல்வேறுவகைப்பட்ட வியாபாரங்களையும் செய்யத்தொடங்கி
இலாபம் அதிகரிக்கச் செய்தாரென்றும், அவ்வாறு செய்ததால், எகசக்கிரா
சிபதிக்கு எனைய குறுநிலமன்னர்கள் கப்பங்கட்டுவதுபோல, மற்றும்ள்ள சிறு
வியாபாரிகளனைவரும் திருவெண்காட்டடிகளையே தங்கள் தலைவராகக்கொ
ண்டு, தாங்கள் கடல்மார்க்கமாய் வரவழைக்கவேண்டிய பல்வேறு சரக்கு
கட்குங்கூடிய தொகையை அவரிடத்திலேயே கப்பமாகக் கட்டச்செய்தா
ரென்றும் விளக்கியபடி. இஃதன்றிப் பகைமையால் இவருடனெதிர்த்து
இவரைப்போன்றே தனித்து வியாபாரஞ்செய்து வந்தோரனைவரும் இவ
ரிடத்திற் சரக்குகளைப் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க அவ்வளவு பெரிய வியாபாரி
யாக்கினரென்றும் போதருதல்காண்க. (அக)

செய்திக ளிவையுமன்றிச் சிந்துயாத் திரைக்குப் போந்திங்
கெய்திடல் கருதி யாங்கு மிங்கும்வேண் டியவை யாவும்
பைதிர மதிக்கச் செய்து பற்பல சரக்கு மொக்கப்
பெய்தனர் கலங்கொ மித்தார் பெருந்திரு நீங்கா தோங்க.

(இ - ள்.) இவ்வாறான சமாச்சாரங்களும்ல்லாமல், கடல்யாத்திரைக்குச்
சென்று இவ்வீடத்தடைய வேண்டிமென்பதைத் திருவுளங்கொண்டு, தாம்
போகும் அவ்வீடத்திற்கு வேண்டியவற்றையும், தாம்வருமளவும் இவ்வீடத்தி
ற்கு வேண்டியவற்றையும் அந்நாட்டிலுள்ளார் யாவரும் மதிக்கும்படி இயற்றி,
பல்வேறான சரக்குகளையும் ஒன்றாகவாங்கி மாக்கலத்திற் சேர்த்துப் பெருத்த
ஐஸ்வரியம் ஒழியாது விர்த்தியாகும்படி செலுத்தினார்.—எ - று.

தம்தேயத்திற் பெருத்தவியாபாரமியற்றி னுதியமதிசப்படுத்தியதுமன் றித் தூரதேயத்து வியாபாரமும் செய்யத்தொடங்கினாரென்பார், “செய்திக னீவையுமன்றிச் சிந்துயாத்திரைக்குப்போந்திங் கெய்திடல்கருதி.” என்றும், திருவெண் காட்டடிகள் தம்முடைய விவகாரங்களைத்தையும் இம்மருத வாணர் வசம் ஒப்புவித்தாராகையால், இப்போதுதாம் கடல்யாத்திரை சென் று மீண்டு வருமளவும், இங்விடத்து வியாபாரங்கட்கு வேண்டியசரக்கு முத லியவற்றையும், தாம் கடல்மார்க்கமாய்ப் போகும்தேயங்களிற் செலவாகத் தக்க சரக்குமுதலியவற்றையும் சேகரித்து அததற்கேற்ற ஏற்பாடுகளை எனை யவியாபாரிகள் மதிக்குமாறியற்றினாரென்பார், “ஆங்குமிங்கும் வேண்டியவை யாவும்-பைதிரமதிக்கச் செய்து.” என்றும் கூறினர். (கூ)

ஒங்குமா கலத்தி னாளு மோரையுஞ் சேர நோக்கிப் பாங்குறக் கண்டு கொண்டு பகட்டுமா முகத்து வள்ளற் காங்களி யினிய செந்தே னமுதமோ டளாவி நல்கித் தீங்கிலா தானே யேத்திச் செழுங்களி பிறங்கி னாரே.

(இ - ள்) மாக்கலத்தில் ஏறுதற்கேற்ற நட்சத்திரமும் முகூர்த்தமும் ஒருங்கூடப் பார்த்து, அவையிரண்டும் அமைந்திருப்பதைத் தெரிந்து மாக் கலமீதேறிக்கொண்டு, யானையின் சிறந்தமுகமுள்ள விநாயகக்கடவுட்குரிய கனிவார்க்கங்களையும் இனிமையுடைத்தாய்ச் செந்நிறமமைந்த தேனையும் பா லுடன்கலந்து நிவேதித்து, கெடுதியற்றவராகிய அப்பெருமானைத் துதித்து விசேடித்த மகிழ்ச்சியின் விளங்கினர்.--எ - று.

விநாயகக்கடவுட்குக் கனிவார்க்கங்களும் பாலுந்தேனும் நிவேதித்தற் கதிமுகியப் பொருள்களாகலின், “பகட்டுமாமுகத்துவள்ளற்காங் கனியினிய செந்தேனமுதமோடளாவி நல்கி.” என்றார். இதனை, “வாழைக்கனிபல வின்கனி மாங்களி தாஞ்சிறந்த - கூழைச் சருள்குழையப்பமெள்ளுண்டை யெல் லாந்துறுத்தும் - பேழைப் பெருவயிற் றேடும் புகுந்தென்னுளம்பிரி யான்-வேழத் திருமுகத் துச்செக்கர் மேனி விநாயகனே.” என்னும் கபில தேவர் திருவாக்கானும், “பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை-நாலுங் கலந்துணக்கு நான் றருவேன்-கோலஞ்செய் துங்கந் கரிமுகத்துத் தாமணியே றீயெனக்குச் - சங்கத் தம்முமுன்றுந்தா.” என்னும் ஒளவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானு மறிக. (கூக)

அருங்கல மீது போது மமுதனைக் கங்கை நங்கை கருங்கடல் வடிவாய்த் தானுந் தாங்குதல் கருதி னாள்போ னெருங்கலைக் கரத்தா லேந்த நெடுங்கட லோடி நாடி. மருங்குறு வணிக மாக்கண் மனங்கவ லுறுது சென்றான்.

(இ - ள்.) அருமையான மாக்கலத்தின்மீது செல்கின்ற அமுதேச்சு ராகிய மருதவாணரை, கங்கை என்னும் பெண்ணானவள் கருநிறங்கொண்ட கடல்வடிவமாகத் தானும் சுமக்கச் சிந்தித்தவளைப்போன்று, கெருங்கிய அலை

கனென்னுங் கரத்தினுற் சமக்க, நெடிய கடல்மார்க்கமாய்ச் சென்று, அவ் வித வியாபாரத்தையே விரும்பித் தமது பக்கத்திற் சேர்ந்த ஏனைய வியாபாரிகள் மனம் வருந்தாதபடி சென்றனர்.

சிவபிரான் மருதவாணரென்னும் பெயருடன் தமது திருவுருவைக் காந்து வந்திருக்கின்றாராகவின் அவரை விட்டுப் பிரியாத அவரது தேவிமார்களிருவருள் பார்வதிதேவியார் தமது திருவுருவைக்காந்துகொண்டு அவரது திருவருளுருவாக விளங்குதலின், நீர்த்தன்மையுடைய யாம் எவ்வாறு அவரைப் பிரியாதிருப்பதெனக்கருதி, அவர் இப்போது கடல்யாத்திரை செய்வதால், அக்கடலின் வடிவாக யாமிருந்து அலைகனென்னும் கரத்தால் அவரைத் தாங்கிச்செல்லுவோமென்று கங்கை நிச்சயித்து வந்தனளென்பார், “அருங்கல மீது போது மமுதனைக் கங்கை நங்கை-கருங்கடல் வடிவாய்த் தானுந் தாங்குதல் கருதி னுள்போ - நெருங்கலைக் கரத்தா லேந்த.” என்றும், மருதவாணர் கருணாகரக்கடவுளாகவின் தம்முடன் அக்கடல்மார்க்கமாய்ச் சென்ற ஏனைய வியாபாரிகட்கும் தம்மாலியன்ற உதவி புரிந்துகொண்டு அவர்கள் மனம் வருந்தாது சென்றாரென்பார், “நெடுங்கட லோடி நாடி - மருங்குறு வணிக மாக்கண் மனங்கவ லுறுது சென்றான்.” என்றும் கூறினார். தானும் என்பதன்கணுள்ள உம்மை, மாக்கலந் தாங்குதலேயன்றித் தானும் எனப்பொருடருதலின் இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை. (௧௨)

சென்றுநா டியதேரார் தீவிற் சேர்ந்துதான் கரையைச் சார்ந்து வன்றிறச் சரக்கு மாற்றி மறுசரக் கேற்றிப் போற்றிக் குன்றினின் நிழிவார் போலக் குரைகடல் கலத்தா னீந்தி மன்றலங் கொன்றை வேய்ந்த வாண்டகை மீண்டு வந்தான்.

(இ - ன்.) தாம் கருதிச்சென்றதாகிய ஓர் தீவிலடைந்து கரையிலிறங்கி, தாம் கொண்டுபோன மிகமேலாந் தன்மைபெற்ற சரக்குகளை மாற்றிவிட்டு, அவற்றின் மதிப்பிற்குத்தக்க வேறு சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு பாதுகாத்து, மலையினின்றும் கீழிறங்குபவரைப்போன்று ஒலிக்கின்ற கடலை அம்மாக்கலத்தால் தாண்டி, மணமும் அழகுமமைந்த கொன்றைமலர் மாலிகை குடிய ஆண்டகையாரென்னும் மருதவாணர் திரும்பிவந்தனர்.—எ-று.

தான் - அசை மருதவாணர் கப்பலிலேற்றிச் சென்றது உயர்ந்த சரக்குகளைனக்குறிப்பிப்பான், “வன்றிறச் சரக்கு.” என்றும், குன்றும் குரைகடலும்பொதுவாக அதிதூர வொற்றுமையுடைமையின், “குன்றினின் நிழிவார் போலக் குரைகடல் கலத்தா னீந்தி.” என்றும் கூறினார். சிவபிரானாரே மருதவாணராகலானும், அவர் இப்போது தமது கோலங்களை மாற்றிக்கொண்டிருத்தலினாலும், இப்போதவர்க்குக் கொன்றைமாலிகை இன்மையினாலும், மன்றலங் கொன்றைவேயும் என நிகழ்காலத்தாற் கூறுது, “வேய்ந்த” என இறந்தகாலத்தாற் கூறினார் மருதவாணருடைய சாமர்த்தியத்தையும் பெருமிதத்தையும் மேம்பாட்டையும் ஒருங்கு விளக்குவான், “ஆண்டகை” என்றார். ()

வந்தவா ணிபத்தாற் பெற்ற வளமெலாம் வளர்பொன் னூக்கித் தந்தனன் றிருவெண் காடர் தருக்கறா மகிழ்ச்சிபொங்க வெந்திறல் விடையி னூர்க்கு வேண்டிய சிறப்பு நல்கி யுந்திடச் செய்தா ரிவ்வா ரொழுக்கினன் வழுவி லாதான்.

(இ - ள்.) மருதவாணர் அவ்வாறாகக் கடல்யாத்திரைபோய் வந்து, அந்த வியாபாரத்தால் தாம் அடைந்த பல வளப்பங்களையும் விசேடித்த பொற்காசுகளாக்கி, திருவெண்காடர் களிப்புநீங்காத மகிழ்ச்சியின் மேம்படு மாறு கொடுத்தனர். திருவெண்காட்டடிகள் பெருமையமைந்த வல்லபமு ள்ள இடபவாகனமுடையராகிய சிவபிரானுக்குச் செய்யவேண்டிய அபிஷேகாதிசுக்ருரிய சிறந்த வஸ்துக்களைக் கொடுத்து, அவருக்குரித்தாக்கும்படிச் செய்வித்தனர். குற்றமற்றவராகிய மருதவாணர் இவ்வாறு நடத்துவந்தனர்.

மருதவாணர் கடல்யாத்திரை சென்றிருந்தபோது, திருவெண்காட்டடிகள், அம்மருதவாணர் சென்றிருக்கும் யாத்திரை இடையூறின்றி இனிது முற்றுப்பெறுமாறு சிவபிரானுக்குப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தா ரென்று விளக்குவான், “வெந்திறல் விடையினூர்க்கு வேண்டிய சிறப்பு நல்கி” என்றும், அபிஷேகாதிசுக்ருரிய திரவியங்களைக்கொண்டு தாமே பூசியாமல், பூசித்தற்குரிய ஆதிசைவர்கள் பாற்றந்து பூசிக்கச்செய்தனரென்பான், “உந்திடச் செய்தார்.” என்றும் கூறினர். (௧௪)

மந்திரத் தலைமை சான்ற மதிமுது சேந்த னூருஞ் சந்ததங் கண்டு கண்டு தம்முளே மகிழ்ச்சி பொங்க வந்துறு மருத வாணன் வனப்புறு சிறப்பு வாய்ப்பச் சுந்தரம் பவிப்பச் செய்தார் சூழமுக் காறி லாதார்.

(இ - ள்.) மனத்தைப் பரவியிருக்கும் பொருமையில்லாதவராகிய, திருவெண்காட்டடிகளின் மந்திரிகளில் முதன்மை பெற்றவரான பேரறிவுடைய சேந்தனூர்நாயனாரும், தமது மனத்தின்கண் மகிழ்ச்சியானது மேம்பட, கடல்யாத்திரை செய்துவந்த மருதவாணரைச் சதாகாலமும் பார்த்துப் பார்த்து, அவரது அழகுக்குப் பொருந்திய மேன்மையமைய அலங்காரம் வாய்க்கும்படிச் செய்தார் — ள - று.

மனத்தைப் பரவியிருப்பது அழக்காறாகவின், “சூழமுக்காறிலாதார்” என்றும், மருதவாணருடைய அழகுக்கேற்ற அலங்காரங்களைச் செய்துதினந் தோறும் பார்த்துக் களித்தனர் சேந்தனூரென்பார், “சேந்தனூருஞ் சந்ததங் கண்டு கண்டு தம்முளே மகிழ்ச்சி பொங்க-வந்துறு மருதவாணன் வனப்புறு சிறப்பு வாய்ப்பச்-சுந்தரம் பவிப்பச் செய்தார்.” என்றும், சேந்தனூருடைய அறிவின் மேம்பாட்டால் மந்திரிமாருள் முதல்வராயினரென்பார், “மந்திரத் தலைமை சான்ற மதிமுது சேந்தனூர்.” என்றும் கூறினர். மனத்தைப் பரவி

யிருப்ப தழுக்காறென்பதை, "ஒழுக்காராக் கொள்க வொருவன் தன் னெஞ் சத்-தழுக்கா றிலாத வியல்பு." என்னும் திருக்குறளுரையானுந் தெளிக.

பின்னரு மார வாரப் பெருங்கடற் புக்கும் போந்துஞ்
சென்னிய னுளு ருத தீவினு மரும்பண் டங்க
ளிர்நில மதிக்கக் கொண்டு வருமிருங் கலங்க ளோட்டுந்
தன்மை மீ காம ரெல்லாந் தங்கண்மீ காம னென்பார்.

(இ - ள்.) அதன் பின்னும் ஒலையையுடைய பெரிய கடலில் யாத்திரை சென்றும் மீண்டும் திரும்பியும், சோழராஜனரசாட்சிக்குட்படாத தீவுகளி லிருந்தும் அருமையான வஸ்துக்களை இவ்வலகத்துள்ளார் மதிக்கும்படி கொண்டு வருவார், பெரிய மரக்கலங்களைத் தாமே யோட்டுவார், அதனால் மேம்பாடுற்ற கப்பலோட்டிகளனைவரும் இம்மருதவாணரைத் தங்கட்குத் தலைவரான மீகாமனென்று கூறுவார்கள். —எ-று.

கப்பல் வியாபாரம் புரிந்த மருதவாணர் எனைய வாணிபர்கள் என்றுஞ் செல்லாதனவும், சோழனரசாட்சிக்குட்படாதனவுமாகிய அனேக தீவுகட் கும் அக்கடல் மார்க்கமாகவே சென்று, அவ்வத்தீவுகளிற் கிடைத்த அருமை யான பண்டங்கள் அநேகமாகக் கொண்டுவந்தாரென்பார், "சென்னியனுளு ருத தீவினு மரும்பண்டங்க - ளிர்நில மதிக்கக் கொண்டு வரும்." எனவும், மரக்கலஞ் செலுத்தும் தொழிலறியார் மீகாமனையே எதிர்பார்த்திருப்பது போன்றிராமல், இவரே அத்தொழிலை இயற்றிவந்தா ரென்பார், "இரும் கலங்க ளோட்டும்." எனவும், அவ்வாரோட்டுகையில், அத்தொழிலிற் பயி ன்று தேர்ந்துள்ள மீகாமர்கள் ஒருபோதும் கண்டறியாத அநேக ருட்பங் களை விளக்கிவந்தாராகலின், அம்மீகாமர்களைவரும் இவரையே தங்கட் கா சிரியராகக்கொண்டார்கனென்பார், "தன்மை மீகாமரெல்லாந் தங்கண் மீகாம னென்பார்." எனவும் கூறினர். (கூக)

ஆயதன் கருணை யாகு மலைகடலிடையா னந்தத்
தூயமாக் கலத்தி லேற்றித் தொகும்பொரு டனையே நல்க
மேயசீர் வெண்கா டர்க்கு வினையாட்டு காட்டி நாட்டு
நாயக ளின்ன வாறு நாடக நடிக்கு மாலோ.

(இ - ள்.) இயற்கையாகிய தமது திருவருளாகும் அலையையுடைய கடலினிடத்து, ஆனந்தமாகிய பரிசுத்தமான பெரிய மரக்கலத்திலெற்று வித்து, தொகையாயுள்ள சிறந்த பொருளைத்தருவதற்கு, சீர்த்தியமைந்த திரு வெண்காடருக்குத் தமது திருவினையாடல்களைக் காட்டி, தம்மிடத்தவர்க் குள்ள மெய்யன்பை நிலைபெறச் செய்துவரும் மருதவாணர் இவ்வண்ணம் நாடகம் நடிக்கின்றனர். —எ-று.

ஆல் . ஓ அசைகள். சிவபிரானது திருவருள் கடல்போன்று எங்குஞ் குழந்து தளவுகடந்ததாகலின், 'கருணையாகு மலைகடல்.' எனவும், அக்கட

வீற் செல்லுதற்குரியோர் சுகமென்னும் மாக்கலத்திலேறிச் செல்லவேண்டு தலின், “ஆனந்தத்தாய் மாக்கலம்.” எனவும், அங்வாறு செல்வோரடைவது எவ்வகைப்பொருட்கும் காரணமாகிய பொருளாகலின், “தொகும்பொருள்.” எனவும், தமது குழந்தைகட்குத் தம்மிடத்துப் பிரியம் வரச்செய்கின்ற கருணையுடைய தந்தையர்கள் அக்குழந்தைகள் விரும்பும் விளையாடல்களைக் காட்டுவதென்பதற்காகலின், “விளையாட்டு காட்டி” எனவும் கூறினர். எனவே, திருவெண்காடரை அடிமைகொள்ளத் திருவுளங்கொண்ட சிவபெருமான் தமது திருவருளால் அவர்க்கு நித்தியானந்தத்தை விளைவித்து அழிவற்ற பொருளைத் தரவிழைந்து, முந்தி அநித்தியமாகிய கடலினிடத்துச்சென்று அநித்தியமாகிய வஸ்துக்களைக்கொண்டெவந்து கொடுத்து அநித்தியமாகிய இன்பத்தை விளைவித்துக்கொண்டும் நாடகநடித்தனர் என்றபடி. சிவபிரான் தமது கருணையால் ஆன்மாக்களை யாட்கொள்ளினல்லது ஆன்மாக்கள் நேரே சிவபிரானை யடையாவென்பது நூன்முறையென்பதை, “அவனருளாலே யவன்றான் வணங்கி.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், “முதையாமெமது மனப்புலத்தை மூடுங் காம வெகுளிவன - முற்றுங் கருணைத் தீக்கொளுவி முருக்கித் திருத்திச் செருக்கெனுமா, மதயா னையைவந் தழியாது மறிப்பப் பொறைவே வியுமமைத்து - வலிய சிவமந் திரப்படையால் வாய்ப்ப வழுது சிவவிதையை, விதையா முளைப்பப் பிறதெய்வ விரவு களைகட் டறவளர்த்து- வீடாங் கனிகொன் பருவத்து விடயக் கரவர் புகுந்தனைச், சிதையா வண்ணங் காத்தளிக்குந் திறத்தாய் தாலோ தாலேலோ - தேடற் கரிய சிவஞான தேவே தாலோ தாலேலோ.” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (௧௭)

இன்னம்ப ரெனுமு தூரு மிருக்குமில் வணிக னம்ம
பொன்னம்பர் கமழு மாழிப் பூவம்பர் புழுது சார்ந்த
மின்னம்பர் மாலா மம்மை மேருவென் வரையாம் வில்லர்
நன்னம்ப ரென்று காணுநல்லவெண் காடர்க் கீவான்

(இ - ள்.) திருவின்னம்பர் என்னும் புராதனக்ஷேத்திரத்தினும் வீற் திருக்கும் மருதவாணராகிய இவ்வணிகர், திருமாலாகிய தவப்பெண்ணையும் மேருவென்னும் மலையாகிய வில்லையுமுடையவராகிய மேன்மையுற்ற சிவபெருமான்மென்று அறியாத சிறந்த திருவெண்காட்டிகட்கு, பொன்னம்பரையும், கடலினிடத்துண்டாகிப் பரிமளிக்கின்ற பூவம்பரையும், புணுகையும், குளிர்ச்சியாகிய மின்னம்பரையும் கொண்டெவந்து கொடுப்பார்.—எ - று.

அம்ம - வியப்பிடைச்சொல். மருதவாணராய் வந்திருப்பவர் சிவபிரானென்று திருவெண்காட்டிகளறிந்திலரேனும், மருதவாணர் மிகவுயர்ந்த விலையுடைய பொன்னம்பர் பூவம்பர் மின்னம்பர் புணுகு என்னும் வஸ்துக்களைத் தந்துவந்தாரென்றபடி. எனவே, இத்தகைய அரியவஸ்துக்கள் அபரிமிதமாய் இவர்க்கெவ்வாறு கிடைத்ததென்றாலோசிப்பாராயின், இவரிடத்தே தோ தெய்வீகமிருக்கிற தென்றறிவரென்பது கருத்து, திருமால் வெகுநா

லம் அரியதவமியற்றிச் சத்தியுருவமைந்து சிவபிரானிடப்பாகத் திருக்கப் பெற்றனராகலின், “மாலாமம்மை.” எனவும், திரிபுராதகனஞ் செய்தருளிய போது மேருவரையை வில்லாகக் கொண்டாராகலின், “மேருவென்வரையாம் வில்லர்.” எனவும் கூறினர். திருமால் சிவபிரானுக்குத் தேவி என்பதை, “எரியலா லுருவ மில்லை யேறலா லேற வில்லை-கரியலாற் போர்வை யில்லை காண்டகு சோதி யாற்குப் - பிரிவிலா வமரர் கூடிப் பெருந்தகைப் பிரானென் றேத்து-மரியலாற் றேவி யில்லை யையனை யாற னூர்க்கே,” என்னும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்கானும், மேருவை வில்லாகக்கொண்ட மையை, “வீருது குன்றமா மேருவினாணர வாவன வெரியம்பாற் - பொருத மூவெயில் செற்றவன் பற்றிநின் றுறைபதி யெந்நாளும் - கருது கின்றவூர் கனைகடற் கடிசமழ் பொழிலணி மாதோட்டங் - கருதிநின்றகே தீச்சரங் கைதொழக் கடுவினை யடையாலே.” என்னும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (கௌ)

பரந்தபாய் விரியா தோட்டும் படரெதிர் காற்றி லோட்டுஞ் சரம்படர் வதுபோ லோட்டுந் தடங்கடற் குதிரை நாவா யரந்தையாற் றத்தார் பூட்டு மவர்களை நகைத்து நோக்கும் வரந்தரு மருத வாணன் வருதிரு வினையாட் டன்றே

(இ - ள்.) மாக்கலத்தைப் பரவியுள்ள பாயை விரிக்காமலோட்டுவார்? படர்கின்ற எதிர்காற்றிலேயோட்டுவார், அம்புசெல்வதைப்போன்ற வேகத் துடனோட்டுவார், விசாலித்த கடலின்கணுள்ள குதிரையென்று சொல்லத் தக்க மாக்கலந் துன்பம்புரிய, அதற்காகக் கயிறு பூட்டுகின்றவர்களைச் சிரித்துப் பார்ப்பார், இவைகள் யாவும் வரங்களைப் பாவிக்கின்ற மருதவாணரிடத் துண்டாகிய திருவினையாடல்களாகும்.—எ - று.

அன்ற - ஏ. அசைகள். பாய்விரிக்கா தோட்டுவதும் எதிர்காற்றிலோட்டுவதும் அதிவேகமாய் அம்புவேகத்தைப்போ லோட்டுவதும் எனையர்க் கே லாதாகையானும், அம்மாக்கலம் தங்கள் வாய்ப்படாது துன்பம் புரிவதால் அதற்குக் கயிறுபோடுகின்றவர்களைச் சிரித்துப்பார்த்தலினாலும், “மருதவாணன் வரு திருவினையாட்டு.” என்றனர். (கக)

இவனிவ னெனங்கு ளானோ வெண்ணருந் தெய்வங் கொல்லோ தவறிலா யோகர் சித்தர் தம்மிலீங் கொருவ னேயோ வவலமொன் றில்லா னிந்த வாண்டகை யென்றென் றென்றும் பவர் திரு நீங்கா தோங்கும் பட்டினம் பகரு மாலோ.

(இ - ள்.) துன்பமென்ப தொன்றுமில்லாத இந்த ஆண்டன்மையுடைய இவன், இவ்விடத்திலெங்கிருக்கின்றானோ? நினைத்தற்கரியதெய்வந்தானோ? தவறற்ற யோகிகள் சித்தர்கள் என்பவர்களில் இவனொருவனோ? என்றிவ்வாறு, எக்காலத்தும் நெருங்கிய ஜஸ்வரியங்கள் நீக்கமற்று மேம்பாடுற்ற அப்பட்டினத்தவர்கள் யாவரும் கூறுவர்.—எ - று.

ஆல் - ஓ. அசைகள். மருதவாணர் மானிடர்க்கேலாத மகிமைகளை வினைவித்தவின், அவரை நோக்கும் அப்பட்டினத்தவர்களெல்லாம், இவரிருக்குமிடத்தையு மறியாதவர்களாய் முதலில் தெய்வந்தானே என்றுகித்து, தெய்வமாயின் ஓர்காலந்தோன்றி மறையும், இவர் அவ்வாறின்றி எப்போதும் நாம் காணத்தக்கவராயிருத்தலினால் தெய்வமல்லவென்று நிச்சயித்தவர்களாய், அற்புதச் செயல்களை யுடைத்தாயிருத்தலினால் யோகிகள் சித்தர்கள் என்னும் இவர்களிலொருவரா யிருக்கவேண்டுமென்றுகித்தார்களென்றபடி. எனவே, முதற்சருதியவாறு தெய்வமென்றே நிச்சயிக்கவொட்டாத வண்ணம் அவர்கள் வினைதடுத்ததென்பது கருத்து. (௧௦௦)

சிறிதுநா ளின்ன வாறு திருவுறச் சரித்த பின்னர்
மறுவிலான் முன்போ லின்ப மாக்கலம் பாய்வி ரித்து
நெறிசெறி வணிக ரோடு நெடுங்கட லொருநீ வத்துப்
பொறியுறப் போந்தி ருந்து புரிந்தவா புகல லுற்றேன்.

(இ - ள்.) சில தினங்கள் இவ்வண்ணம் ஐஸ்வரியம் மேம்படச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த பிறகு, குற்றமற்றவராகிய மருதவாணர், முன்பு பல முறை சென்றதுபோலவே இன்பத்துடனே கப்பலின் பாயை விரித்துக்கொண்டு, கடல்மார்க்கமாய்ச் செல்ல நெருங்கிய எனைய வணிகர்களுடனேகெடிய கடலின்கணுள்ள ஓர் தீவிலே திரவியம் சேரும்படி சென்றிருந்து செய்தருளிய திருவினையாடலைச் சொல்லத் தொடங்கினேன்,—எ - று.

எனைய வணிகமாக்கள் சென்றது போன்றே தாமும் திரவியவபேட்சையின்மேற் செல்பவர்போன்று நடித்தனரென்பார், ‘நெறிசெறிவணிக ரோடு நெடுங்கடலொரு தீவத்துப் - பொறியுறப் போந்திருந்து புரிந்தவா புகலலுற்றேன்.’ என்றார். எனவே இம்மருதவாணர் இம்முறையோடு கடல் யாத்திரையை நிறுத்தித் திருவெண்காடரை அடிமைகொள்ளக்கருதிப் பெரிய அற்புதம் வினைவிப்பான் திருவுளங்கொண்டு, அவ்வெண்ணத்தைத் தம் முடன் வந்த எனைய வணிகமாக்களும் மாதாபிதாக்களும் அறிந்துகொள்ளாத வண்ணம் நடித்தனரென்றபடி. (௧௦௧)

வேறு.

கொடுபோகிய சரக்கெங்கணுங் குலவாவிலை நிலவத்
கிடமேலிடு நற்பொற்கிழி சேமத்திடை யொடுக்கிக்
கொடைமேம்பட லாகித்தெரி குரவோர்மடம் பலபோய்த்
தடநீடிய புகழ்வேண்டினன் றுழாதறம் புரிவான்.

(இ - ள்.) மருதவாணர் கொண்டு போகிய சரக்குகள் அத்தீவின் எவ்விடத்தினும் பரவி நல்லவிலையுடனே விற்க, நிலையுள்ளதாய் மேம்பட்ட நல்ல பொன்முட்டையை வைப்பிடத்திற் சேர்த்து, கொடைத்தன்மையிலே மேம்பாடுற்றவராய், மெய்ஞ்ஞானமுணர்ந்த சைவாசாரியர்களுள்ள பலமடங்கள்

தோறும் சென்று, உலகத்திற் பரவிய புகழை விரும்பினராய்க் காலதாமதமின்
நீத் தருமஞ்செய்யத் தொடங்கினர்.—எ - று.

உலகமெங்கும் பரவத்தக்க புகழையுடைய விரும்புவோர் அது விளை
தற்கு வித்துப்போன்ற ஈகையையுடையரா யிருத்தல் வேண்டுமென்பார் “தட
நீடிய புகழ்வேண்டினன்றாழாதறம் புரிவான்.” என்றார், இதனை, “ஈத விசை
பட வாழ்த லதுவல்ல-தூதிய மில்லை யுயிர்க்கு.” என்னும் திருக்குறளானுந்
தெளிக. (க௦௨)

அலந்தோர்களுக் களித்துய்நெறி யறிமாதவர்க் களித்து
நலந்தீங்கின ரென்னாதற நல்கூர்ந்தவர்க் களித்துங்
கலந்தேபொருந் தினர்யா வர்க்குங் கடனாவுட னளித்து
நிலந்தேறிடத் தேவேசர்க்கு நிதிவேண்டிய தளிப்பான்.

(இ - ள்.) துயரப்படுவோர்களுக்குக் கொடுத்தும், நன்மார்க்க முணர்
ந்த பெருந்தவசிகட்குக் கொடுத்தும், நன்மையுடையவர்கள் தீமையுடையவர்
கள் என்று பாராமல் மிகவும் வறுமையுடையோர்கட்குக் கொடுத்தும், தம்
முடன் கூடி வசிக்கின்றவர்கள் யாவர்க்கும் கடனாக உடனுக்குடன் கொடுத்
தும், உலகமீடேறும்படிக்குச் சிவபிரானுக்கும் வேண்டியவற்றைக் கொடுப்
பார்.—எ - று

துயரமடைந்தோர்க்கும், சற்பாத்திரருக்கும், மிகவறியவர்க்கும் உடன்
கூடி வாழ்பவர்க்கும், சிவபிரானுக்கும் உபயோகப்படுத்துதலே திரவியத்தின்
பயனென உலகத்தார்க்கறிவிப்பான் அவ்வாறே இவருபயோகப்படுத்தின
ரென்க. (க௦௩)

உடன்போந்துள பலமாந்தரு முடையானறி குவனே
லடங்காதிவன் புரிகாரியத் தாற்றீங்கிழைத் திடுமால்
முடங்காதினி நாமாகவிம் முறைகூறிடின் முனிவான்
வடந்தாங்கு மென் முலையாரொடு மருவாதொரு நலனே.

(இ - ள்.) இம்மருதவாணருடன் சென்றிருக்கும் பல வணிகர்களும்
இப்பொருளுக்குடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் இச்செய்தியை யுணர்
வாராயின், இம்மருதவாணர் செய்யுங் காரியத்தா லுதித்தகோபம் தணியாத
வராய்க் கொடுமை புரிவர். இனி ஒளியாமல் நாமே இத்தன்மையை யுரைப்
போமாயின் இம்மருதவாணர் கோபிப்பார். ஆயின், “இவர் முத்தவடத்தைச்
சுமக்கும் மருதுவான தனங்களை யுடைய மாதர்களுடனே கலவாதிருத்தலே
ஒரு நன்மையான காரியம்—எ - று.

மருதவாணருடன் சென்றோரனைவரும் அவர் செய்யுங் காரியங்களைக்
கண்டு சகியாதவர்களாய், இக்காரியங்களை இவர் பிதாவுடன் நாமேகூறலோ
மாயின், அவரும் கோபாவேசத்தால் இவர்க்கேதேனும் தீங்கியற்றுவர், இவ
ரும் நம்மீது கோபிப்பார் என்றும், இவ்வண்ணம் பல்வேறுகிய விசேட செல

ஆட்கொண்ட சருக்கம்.

கூகூ

வுகளியற்றினும், மாதர்கள் மயக்கத்திலாழாமை மாத்திரமே ஓர் நன்மை என்றும் ஆலோசித்தார்களென்றபடி. (க௦௪)

என்றென்றவர் மொழியப்பொழி யேமக்கொடையுடையோன் குன்றொன்றினை வகிர்செய்தறங் குறையாவகை நிறையப் பொன்றங்கிய திருவாலய மெடுப்பிப்பது பொருட்டா னன்றொன்றிய நிமித்தக்களை நாட்டிப்பொருள் பூட்டி.

(இ - ன்.) என்று இவ்வண்ணம் அவ்வணிகர்கள் கூறிக்கொண்டிருக்க, சதாபொழிகின்ற பொற்கொடையுடையோராகிய மருதவாணர், ஓர் மலையைப் பிளந்து தருமமானது குறைவறப்பெருகுமாறு அழகு குடிக்கொண்ட திருவாலயத்தைக் கட்டிவிக்கும்பொருட்டு, நன்மையமைந்த சகுனமுதலிய தொகுதியை நிச்சயித்து, அதற்குவேண்டிய திரவியத்தையும் செலவழித்து

உடனவந்த வணிகர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொள்வதைச் சற்றும் கவனி யாதவராய்த் தாமெடுத்த காரியத்தை முடிக்கும்பொருட்டு, ஓர்மலையைப்பிளந்து அதில் ஓர் சிவாலயம்கட்ட உத்தேசித்து, அவ்வாறுகட்டத்தொடங்குவதற்கேற்ற சகுனம் வாரம் நட்சத்திரம் திதி யோகம் கரணம் முகூர்த்தம் முதலியவற்றை நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டு, அதற்குவேண்டிய பொருளையும் செலவழித்தனரென்றபடி. ஓர் காரியத்தைத்தொடங்கிய ஊக்கமுடையோர் யாதொன்றுங் கருதார் என்பது நூற்றுணிபு. இதனை, 'மெய்வருத்தம் பாரார் பசினோக்கார் கண்டுஞ்சா-ரெவ்வெவர் தீமையு மேற்கொன்னார்-செவ்வி-யருமையும் பாரா ரவமதிப்புங் கொன்னார்-கருமமே கண்ணாயினார். என்னும் குமா குருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக. (க௦௫)

மாலிங்கமெ னத்தான்முளைத் திருந்தான் மணிகண்ட னாலிங்கனம் பொருந்தாவுடை யாளும் பெறநாளாங் கோலஞ்செய்சோ பாணம்முதற் குளிர் தூபியந் தஞ்செய் தேலும்படி கோலும்படி யெல்லாமமை விப்பான்.

(இ - ன்.) அவ்விடத்திலே நீலகண்டராகிய சிவபெருமான், ஆலிங்கனம் பொருந்திய ஆவுடையாளும் அடையும்படி மகாலிங்கமென்று சொல்லுமாறு தோன்றியிருந்தனர். எக்காலமும் அழகுசெய்கின்ற கற்படி முதல் குளிர்ச்சியுற்ற ஸ்தூபிவரையிற் கட்டிப்பொருத்தமாய்ச் சூழும் வண்ணம் மற்றையவனைத்தையும் கட்டுவிப்பாராய்—எ - று.

அவ்விடத்திலே சிவபெருமான் சிவலிங்கசொருபமாய்த் தோன்றினமையின், அதற்குக் கற்படிமுதல் தூபிவரையிற் கட்டிமுடித்து, மற்றும் பொருத்தமாய்ச் சூழ்த்திருக்கவேண்டிய கட்டடங்களைக் கட்டடத்தொடங்கினர் என்றபடி. (க௦௬)

வெண்டிங்களை முடிசூடிய வியன்கோபுர மருங்கிற்
கண்டங்கிய வாயிற்புடை கனமாமதி வியற்றி
வண்டங்கணி யளகாடவி மடமாதரு மாடற்
கெண்டங்குமு ழாக்கொட்டிடு மிளமாக்களு மிசைத்தான்.

(இ - ள்.) வெள்ளிய சந்திரனைத் தனதுமுடியிலே தரித்த சிறந்த கோ
புரமும், அதன்பக்கத்திற் கண்கள்பொருந்திய வாயில்களும், அதன்பக்கத்திற்
கனதையுள்ள பெரியமதில்களும் கட்டி, நிர்த்தனஞ்செய்வதற்காக வண்டிதள்
அவ்விடத்தழகு விளைக்கும் அளகமென்னும் காட்டையுடைய இளமையுள்ள
கணிகையர்களும், எண்ணிக்கை யமைந்த முழுவொலிக்கின்ற இளவயதுள்ள
நட்டுவர்களும் ஏற்படுத்தினர்.—எ - று.

எனவே அதியுன்னதமான கோபுரமும், அக்கோபுரத்தின் பக்கத்திற்
கண்களமைந்த வாயில்களும், அதன்பக்கத்திற் பெரிய மதில்களும் கட்டுவித்
து; அவ்வாலயத்தில் நிர்த்தனஞ்செய்வதற்குக் கணிகையர்களையும், அவர்களு
க்கு வாத்தியமொலிப்பதற்கு நட்டுவர்களையும்மைத்தாரென்றபடி. (க0௭)

இசைவித்தொளிர் மணிமண்டப மெழிலோங்குற வியற்றி
யசைவற்றிடு வலையான்மக ளணிகோயிலுங் குயிற்றித்
திசை விட்டொளிர் வேழம்முகன் செவ்வேள் சினகரமு
நசையுற்றவி ழாமற்றவு நடித்தானுடன் முடித்தான்.

(இ - ள்.) இவ்வாறு ஏற்படுத்தியபிறகு, பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்
கள் பதித்த மண்டபத்தை அழகமையும்படி கட்டுவித்து, அழிவற்ற இமாசல
புத்திரியாராகிய உமாதேவியார் திருவாலயத்தையுங் கட்டுவித்து, அஷ்ட
திக்கினும் பிரகாசிக்கின்ற விநாயகக்கடவுள் முருகக்கடவுள் என்னும் இவர்
களுடைய திருக்கோயில்களையும், யாவரும் விரும்பும் மற்றைய திருவிழா
ஏற்பாட்டையும் நடராஜப் பெருமானுடைய திருவாலயத்துடனே முடித்
தனர்.—எ - று.

சிவபிரானுக்கும் தேவியார்க்கும் திருவாலயமைத்த பின்னர், அவர்
களின் மூத்தபிள்ளையார் இளையபிள்ளையார் என்னும் இருவருக்கும் நடரா
ஜப்பெருமானுக்கும் ஆலயங்களமைத்து, இரத்தினக்கற்கள் பதித்த மண்ட
பமும் கட்டுவித்து, திருவிழாநடாத்துதற்குரிய ஏற்பாடும் செய்தாரென்ற
படி. (க0௮)

தனைத்தானருச் சனையாற்றுதல் சோண்டி னுந் தடங்கார்
கனைத்தோடிய கடற்றீவினுங் கண்டேமெனப் பெரியோர்
புனற்கூட்டிய சடைக்காட்டினன் பொருட்பூசனை புரிந்து
னினைத்தாங்குறு சிறுமாக்களு நிறைமாக்கதி பெறவே.

(இ - ள்.) சிவபெருமான் தம்மைத்தாமே வழிபடுதல் சோழநாட்டி
றும் விசாலித்த மேகங்கள் ஒலித்தோடி நீருணனும் கடலின்கணுள்ள இத

தீவினும் பார்த்தோமென்று அறிவின் மேம்பாடுற்ற அறிஞர்கள், கங்கையைச் சேர்ந்த சடாடவியினராகிய அப்பெருமானுக்குரியமேலாகிய வழி பாட்டைப் புரிந்து, மனிதசரீரத்தைப்பெற்ற அற்பர்களும் நிறைவுற்ற பெருங்கதியை அடையுமபடி.—எ - று.

சோழநாட்டின்கணுள்ள திருவிடைமரு தூரிற் போன்றே இங்கும் மரு தவாணராகிய சிவபெருமானே திருவாலயம் சமைத்துத் திரிவிழாநடாத்தலீன், சிவபிரான் தம்மைத்தாமே பூசித்தலங்களிரண்டென்று பெரியோர் கணினீனத்து வழிபடுவதேயன்றி, யிக அற்பர்களும் வழிபட்டுக் குறைவுற்ற பெருங்கதியை அடையுமாறென்றபடி. (க௦க)

அத்தீவத்தி லுள்ளோர்களு மையனுட னடைந்தோ ரித்தேயத்த ரெல்லோர்களு மிறைசேவையி னுயந்தார் மெய்த்தானத்து ளெக்காலமும் விழைபூசனை புரிவான் வைத்தானிலந் தலையூர்களு மற்றுமமை வுறவே.

(இ - ள்.) அத்தீவிலுள்ளவர்களும், மருதவாணரோடு வந்தவர்களுடனே இவ்வுலகத்தினரெவர்களும்சிவபிரான் தரிசனத்தாலீடேறினர். உண்மை யுள்ள அத்திருப்பதியில் எப்போதும் விரும்பப்படும் வழிபாடியற்றும் பொருட்டு, நிலங்களும் கிராமங்களும் மற்றும் வேண்டியவைகளும் பொருத்தமாகும் படி ஏற்படுத்திவைத்தார்.—எ - று.

தாம் வழிபட்டவாறே தம்முடன்வந்தாரும் அவ்விடத்துள்ளாரும் வழிபட்டு ஈடேறினர் அதைக்கேட்ட இவ்வுலகத்தாரும் ஈடேறினர். தாம் இயற்றிய திருவிழா எக்காலமும் நிறைவேறுமாறு நிலங்களும் கிராமங்களும் மற்றும் வரும்படிகளும் ஏற்படுத்தினரென்றபடி. (கக௦)

பொன்னுமவை பலவுஞ்செலப் போக்குந்தர நோக்கா னென்னுமினி யென்போர்களுக் கென்னுமினி யென்பான் பன்னுவரு மெருப்பாண்டில்கள் பலகோடிக் குளவாற் றென்னுவென விசைபாடுமின் செல்கோமினி யென்பான்.

(இ - ள்) பொற்குவியலானவை பலவும் அழியும்படி செலவிடுத்தன் மையைக் கருதார் இனி எவ்வாறுமென்று கூ றுவோர்களுக்கு, இனிநாமென் செய்வதென்றுரைப்பார், சொல்லுதற்குரிய வரட்டிவண்டிகள் பலகோடிக ளிருக்கின்றன, தென்னுவென்று கீதம்பாடுங்கன், நாயினிமேற் போவோ மென்பார்.—எ - று.

இம்மருதவாணர் தம்மிடத்துள்ள பொற்குவியல்கள் யாவும் தினந்தோறும் குறைவுபடுமாறு செலவிடுவதைக் கவனியாதவராய், தம்மை ஏனைய வணிகரைப்போன்று கருதி இவ்வாறு செலவிட்டால் இனி எவ்வாறுவதென்று கூறுவோர்களை நோக்கி, இனி நாமென்செய்வது, நம்மிடத்துப் பல கோடிகளாக வரட்டிவண்டிகளிருப்பதால் அதிமகிழ்ச்சியுடன் தென்னுவென்

நிசைபாடிக்கொண்டு செல்வோமென் றுரைப்பாரென்றபடி. எனவே, பொற் குவியல்களையும் வரட்டிவண்டிகளையும் சமமாக மதித்திருந்ததால், களிப்புடன் இசைபாடிச்செல்வோமென்றன ரென்பது கருத்து. இத்தகைய நிலைமை சிவனடியார்கட்குண்டென்பதை விளக்குவான், அடியார்போன்று நடித்துக்காட்டும் சிவபெருமானான மருதவாணரிவ்வாறுரைத்தனரென்க. சிவனடியார்கட்கிந் நிலைமையுண்டென்பதை, “ஓடுந் தனமும் புகழும் பழியு-முயர் விழிவுங் - கேடுந் திருவு மமுதமும் புற்கையுங் கேன்பதையும் - வீடுங் குடி லு மகளிரு மன்னையும் வேறறவே - நாடுங் கருத்து வருமோ வெனக்கென் கைந் நாயகமே.” என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக.

பன்னவருமெனற்பாலது எதுகைநோக்கிப் பன்னவருமென நின்றது. ஆல் - அசை. (ககக)

எருவட்டங்க ணந்தேயத்து மிலவோபொருள் வருமா ரொருமித்திடு மென்பார்கட லுடனோடிய புடையோர் வருமித்திற லோர்சொற்சொல வெருமித்தன மைந்தன் முரணிச்சரக் கேற்றீரென முன்சொன்னமை சொன்னான்.

(இ - ள்.) கடல்யாத்திரைக்குக் கூடச்சென்ற அயல்வணிகர்கள் வட்டமான இவ்வரட்டிகள் நம்முடையதேசத்து மில்லையோ, திரவியம் விர்த்தியாகும்படி எங்களுடன் சேர்வீரென்றுரைப்பார்கள், தம்முடன் வந்த இத்தன்மையுடைய வணிகர்கள் மேற்சொல்லிய வார்த்தையைக்கூற, அவர்கட்குடன் பட்டவார்போன்ற மருதவாணர், மீண்டும் மாறுபட்டவராய்ச் சரக்குகளையேற்றுலீர்களாகவென்று முற்கூறியவார்த்தைகளையே கூறினர்.—எ-று.

இம்மருதவாணர் சேர்த்துள்ள வரட்டிகளின் மதிப்பறியாதவர்களாகிய வணிகர்கள் அவற்றைச் சாதாரணமாக மதித்துக்கூறினமையின், மருதவாணர் சினந்தவராய்ச் சரக்கேற்றுங்கொள்ளுரைத்தாரென்பார், “முரணிச்சரக்கேற்றீரென முன்சொன்னமை சொன்னான்.” என்றனர். (ககஉ)

கிடையாச்சரக் கேதேனுமிக் கிளர்பூங்கலங் காணை நடையாற்றிடைப் போதற்கிவ னன்றாத்துணி வுற்று னுடையேநமக் கிணையாவர்க ளென்றென் றுளங் களித்தார் தடையாவது மறப்போதற்கு விரைந்தான் தருக்குடையோன்.

(இ - ள்.) மற்றையவணிகர்கள், நம்தேசத்திற் கிடைக்காத சரக்கேதேனுமொன்று, விளக்கமுள்ள அழகிய இம்மரக்கலத்தில் கண்டோமில்லை, நடக்கின்றவழியாகப் போவதற்கு இம்மருதவாணர் மிகவும் நிச்சயித்தனர். நாமோ பல அரும்பண்டங்களையுடையேம், நமக்குச் சமாளர்கள் யாரிருக்கின்றார்கள் என்றென்றுரைத்து மனக்களிப்படைந்தார்கள், தருக்குடையவராகிய மருதவாணர் தடைகளொன்றுமின்றிச் செல்வதற்குத் துரிதப்பட்டார்.—எ - று.

ஏனைய வணிகர்கள் மருதவாணருடைய வரட்டிகளின் மதிப்பையுணராதவர்களாகையால், தங்கள் வஸ்துக்களையே மேலாகமதித்து இறுமாந்தார்களென்பார், “உடையே நமக்கிணையாவர்களென்றென் றுளங்களித்தார்.” என்றும், மருதவாணர் தமது சரக்கின் மதிப்புணர்ந்தவராகையாற் களிப்புடன் செல்வதற்கு விரைந்தாரென்பார், “தடையாவது மறப்போதற்கு விரைந்தான் றருக்குடையோன்.” என்றும் கூறினர். எனவே இவ்வணிகர்கள் மருதவாணர் மகிமையறியாராய் அவரது சரக்கை அவமதித்தனராகலின், இவ்வவமானத்தைப் பின்னர்த்தாங்க ளடைவார்களென்பது கருத்து. பெரியோர் முன் தம்மைத்தாம் புகழ்வோர்கள் பின்னர் அவமானமடைவாரென்பதை, “பெரியோர்முற் றன்னைப் புனைந்துரைத்த பேதை - தரியா துயர்வகன்று தாமுந் - தெரியாய்கொல் - பொன்னுயர்வு தீர்த்த புணர்முலையாய் விந்த மலை - தன்னுயர்வு தீர்ந்தன்று தாழ்ந்து.” என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (ககந.)

பலவாய்பொற் சரக்கேற்றினர் பலரும்பல முறுவா
னலனாமிவன் சரக்காமெரு நகையாடிட வேற்றி
யலையாழியி னடக்கும்படி யரும்பாய்மரம் விரித்தார்
சிலநாளிடை யடை பூங்கலஞ் செல்கின்றன பலநாள்

(இ - ள்.) பலவணிகர்களும் சிறந்த பிரயோசன மடையுமாறு பல வகைப்பட்ட சிறந்த சரக்குகளை மாக்கலத்திலேற்றினார்கள். அதன்பின்நல்ல வராகிய இம்மருதவாணருடைய சரக்காகிய வரட்டிகளைக் கண்டார் நகைக் கும்படி ஏற்றி, அலைசனையுடைய கடலிற் கப்பல் செல்லும்படி அருமையாகிய பாய்மரத்தை விரித்தார்கள். வழக்கமாய்ச் சில தினங்களிலே கரை சேர்கின்ற அழகிய மாக்கலங்கள் பல தினங்களாகக் கடலில் ஓடுகின்றன.—எ-று.

ஏனைய வணிகர்கள் கப்பலிலேற்றிய சரக்குகளைத்தும் அரியவைகளாயிருந்தமையின் கண்டோரெவரும் நகையாதவர்களாய், மருதவாணர் சரக்காகிய வரட்டிகளை யேற்றுக்கையில் அவர்களைவரும் அச்சரக்கின்தோற் றத் திழிவால் நகைத்தார்களென்பார், “சரக்காமெரு நகையாடிடவேற்றி.” என்றார். (ககஈ)

உடன்போந்துள வணிகக்கிளை யுறுதீவிற கிலராய்க்
கடன்கோடற்குக் கருதிக்கொடுங் கடல்வாய்விட மிடற்றி
லடங்காவரு மவனைக்கட னளிப்பாயென வளித்தான்
முடங்காச்சரக் கிவைபோலவ னளிப்பீரென மொழிந்தான்.

(இ - ள்.) உடன் சென்றிருந்த வணிகர்களாகிய கூட்டத்தார்கள், வழியிலே நெருப்புண்டாக்குவதற்கு விறகில்லாதவர்களாய், கடன் வாங்குவதற் கெண்ணி, பாற்கடலிற்றேன்றிய கொடிய ஆலகாலவிடம் கண்டத்தில் அடக்கி வருகின்ற மருதவாணரைக் கடன் கொடுப்பீரென்று கேட்க, அவரவ்

வாதே கொடுத்தனர். அதன்பின் அழிவுபடாத எனது சரக்காய இவ்வாட்டிகளைப்போல அவ்விடத்திற் தருவீரென்றுரைத்தனர்.—எ - று.

மரக்கலம் வழக்கம்போலச் செல்லாமல் இம்முறையில் மருதவாணருடைய திருவிளையாடலால் தினங்கள் நீட்டித்ததால், மருதவாணருடன் கூடிவந்த ஏனைய வணிகர்கள் தாங்கள் சேகரித்திருந்த விற்றுகளைச் செலவழித்துவிட்டு, வழியில் நெருப்பு மூட்டுவதற்கு வேண்டிய விற்றில்லாதவர்களாய், மருதவாணரைக்கிட்டி அவரிடத்துள்ள வரட்டிகளிற் சிலவற்றைக்கடனாகக் கேட்டார்கள். அப்போது அவர் அவ்வாதே கொடுப்பதற்கொருப்பட்டு, நம்முர்க்குச் சென்றவுடனே இம்மாதிரியான வரட்டிகள் எனக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்துகொண்டு கொடுத்தனரென்க. இம்மாதிரியான வரட்டி கொடுக்கவேண்டுமென்று மருதவாணருரைத்தபோது அவ்வணிகர்கள் அம்மாதிரியென்பது அவ்வாட்டியினளவென்று கருதினார்களே யன்றி, மகத்துவமென்று கருதினார்களில்லை யென்பது பெறப்படுதல்காண்க. (ககடு)

மொழிகின்றதற் கிசைந்தார்முறி முகமன்னொடு கொண்டான்
வழிவந்தவன் மதுராபுரி மருங்கேயெரி கரும்பால்
விழுவொன்றிசை யிசையாளனை வென்றோரிட நின்றோ
னழிவொன்றுமி லாதானவர் தமைவென்றிட லரிதோ.

(இ-ள்) மருதவாணர் இவ்வண்ணமுரைத்ததற்கு ஏனைய வணிகர்களொருப்பட்டவர்களாய் உபசாரத்துடனே சீட்டும் எழுதிக்கொடுக்கப்பெற்றனர். வழிவழியடிமையாக வந்தவராகிய பாணபத்திரர் வசித்திருந்த மதுரைமாநகரத்திற்கருகில், விற்றுகச் சமையால், யாவருக்கும் விருப்பமுள்ள கீதத்தில் வல்லபுகழாளனை வெற்றிகொண்டு ஓரிடத்தில் நின்ற சிவபிரானாகிய ஓர் அழிவுமற்ற மருதவாணர், அவ்வணிகமாக்களை வெற்றிகொள்ளுத லருமையோ.—எ - று.

விற்றுகச்சமையாளராய் வந்தபோதே ஓர் கீதவித்துவானை வெற்றிகொண்டவர், பெரிய வியாபாரியாய் வந்திருக்குமிப்போது, தம்போன்ற வணிகர்களை வெற்றிகொள்வதருமையோ என்றபடி. விற்றுகச்சமையாளராய் வந்து கீதவித்துவானை வெற்றிகொண்டமையை, “நெடியவன்பிரமன்றேட நீண்டவன் நென்னற் கேழின்-முடியதாஞ் சிவலோகத்தைக் காட்டிய முறையீதையன்-படிமிசை நடந்து பாடிப் பாணன்றன் விற்றக ளாகி-யடிமையென்றடிமை கொண்ட வருட்டிற மெடுத்துச் சொல்வாம்.” என்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (ககக)

கடலோடிய கலநீடிய கரைகண்டது விண்டோ
பிடிபோன்முர செறிந்தார்நக ரெல்லேரர்களு மறிந்தார்
மடியாதம னத்தானொடு வணிகக்கிளை யெவரும்
படியேறினர் மலர்வாண்முகம் பங்கேருக மொத்தார்.

(இ - ள்.) கடலிலே சென்றிருந்த மாக்கலம் நீண்டிருக்கும் கரையைச் சேர்ந்தது. உடனே நகரத்துள்ளா ரனைவரும் இச்செய்தியை யுணர்ந்தவர்களாய், ஆகாயத்திற்கேற்றுகிற இடியொலியைப்போன்ற வெற்றிமுரசுறைந்தார்கள். வேறுபடாத சித்தத்தினராகிய திருவெண்காட்டடிகளுடனே மற்றுள்ள வணிகர்களின் தொகுதியினராகிய அனைவரும், கரையேறினவர்களாய் ஒளியுள்ள முகங்கள் மலர்ந்த தாமரையைப் போன்றவர்களானார்கள்.

அந்நகரத்துள்ள வணிகமாக்களிலனைவர் மருதவாணருடன் சென்றிருந்தமையின் கப்பல் வந்ததென்று தெரிந்தமாத் திரத்தில், திருவெண்காட்டடிகளும் மற்றையவணிகமாக்களின் சுற்றத்தினரும் கரையில்வந்து தத்தம் உறவினர் அம்மாக்கலத்தினின் றிறங்குவதைக் கண்டவுடனே முகமலர்ச்சி யுற்றவராய் வானத்திற்கேற்றுகிற மிடியேற்றி னெலிபோன்ற சத்தமுள்ள வெற்றிமுரசுறைந்தார்களென்றபடி. எனைய வணிகமாக்கள் தத்தம் உறவினர் இக்கப்பல் வியாபாரத்தில் இலாபத்துடன் மீள்வரோ நஷ்டத்துடன் மீள்வரோ என்னும் ஐயப்பாட்டினிருந்தன ரென்றும், திருவெண்காட்டடிகண் ண மாத்திரம் அவ்வித ஐயப்பாட்டாற் கலங்காச் சித்தமுடையராயிருந்தன ரென்றும் விளக்குவான், “மடியாதமனத்தான்.” என்றனர். (கக௭)

திருமாநக ரெங்குங்களி திளைக்கத்தெளி விளைக்கு
மருதாளியும் வெண்காடர்த மணிமாளிகை புகுந்தா
னெருமாமணி யளித்தானவ ருவகைக்கடல் புக்கார
வருவோர்களிற் பொல்லார் சிலர் வந்தின்னை மொழிவார்.

(இ - ள்.) மேன்மையுற்ற ஐஸ்வரியமுள்ள அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத் தெவ்விடத்தும் களிப்பின் மேம்பாடமையும்படி தெளிவை விளைவிக்கின்ற திருவிடைமருதூர்ப் பெருமானாகிய மருதவாணரும் திருவெண்காட்டடிகளின் அழகிய மாளிகையிற் சேர்ந்தவராய், சிறந்த ஓர் இரத்தினத்தைத் திருவெண்காட்டடிகளிடம் கொடுத்தனர். அதுபெற்ற திருவெண்காட்டடிகள், சந்தோட சாகரத்தமுந்தினார். அவருடன் கப்பலிலிருந்து வருபவர்களிற் றுட்டர்களாகிய சிலர் திருவெண்காட்டடிகளிடம் வந்து இவ்வாறுரைக்கின்றனர்.—௭ - று.

மருதவாணர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள திருவெண்காட்டடிகளிடம் வசிக்க வந்ததுமுதல் அந்நகரத்தார்களுட் பெரும்பாலார் அநிவாளிகளாக விளங்கினரென்று குறிப்பிப்பான், “திருமாநகரெங்குங் களிதிளைக்கத் தெளிவிளைக்கு மருதாளி.” என்றும், அம்மருதவாணருடன் சென்ற அநேகருள் கல்லோர் பெரும்பான்மையரென்றும், அவர்கள் கலககுணமில்லாதவர்களென்றும், பொல்லார் சிறுபான்மையரென்றும், அவர்களே தங்களியற்கைக் குணத்தாற்கலகஞ் செய்யத் தொடங்கினரென்றும் விளக்குவான், “வருவோர்களிற் பொல்லார் சிலர் வந்தின்னை மொழிவார்.” என்றும் கூறினர். பொல்

லார்களாகிய இழிந்தோர்கட்கே குற்றங்கூறுங் குணமியல்பென்பதை, “
 டி குணமீய் கொருவர்க் கெனினுங்கீழ் - கொண்டி புதல்வதவர் குற்றமே -
 வண்டு மலர்ச்-சேக்கை விரும்புஞ் செழும்பொழில்வாய் வேம்பன்றோ - காக்
 கை விரும்புங் கனி.” என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெ
 ளிக மருதாளியும் என்பதிலுள்ள உம்மை ஏனையர் தத்தம் மனைகட்டுச்
 செல்ல இவரும் எனப்பொருடருதலின் இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. அவ
 ருவகைக் கடல்புக்கார் என்பதற்கு அம்மருதவாணரின் மாதா பிதாக்களிரு
 வரும் சந்தோடசாகரத் தழுந்தினரென்றுரைப்பினுமாம். ஒருமாமணி என்ப
 தற்கு விலையேறப்பெற்ற ஓர் மாணிக்கமணி எனப்பொருள் கூறினுமமை
 யும். திருவெண்காட்டடிகட்குத் தெளிவருளுவான் மருதவாண ரெழுந்த
 ருளினமையின், அத்திருவெண்காட்டடிகண் மூலமாய் ஏனையருந் தெளி
 வடைந்தார்களைன்பது கருத்து. இவ்வாறு ஒருவரால் ஏனையரும் சுகமடை
 வார்களைன்பதனை, “நெல்லுக் கிறைத்தநீர் வாய்க்கால் வழியோடிப் - புல்
 லுக்கு மாங்கே பெ.சியுமாந் - தொல்லலகி - வல்லாரொருவ ருளரே லவர்
 பொருட் - டெல்லார்க்கும் பெய்யுமழை.” என்னும் ஒளவைப் பிராட்டியார
 முதலாக்கானுந் தெளிக. (ககஅ)

தீவிற்புகுந் ததுவுஞ்செறி செம்பொற்றிரட் பெருக்காற்
 கோவிற்புனைந் ததுவுங்குறை கொண்டோர்க்களித் தனவு
 நாளிற்புகழ்ந் தோர்க்கீந்தது நளின்றாரஃ தன்றிப்
 பூவிற்சரக் கெருச்சேர்த்ததும் புகன்றார்நகை புரிந்தார்

(இ - ன்.) இம்மருதவாணரும் தாங்களும் ஓர் தீவிற் சேர்ந்ததும், அங்கு
 மருதவாணர் தம்மிடத்திற் சேர்ந்த பசும்பொற் குவியலின் விசேடத்தால்,
 திருக்கோயில் கட்டுவித்ததும், வறுமையாற் குறைவுற்றோர்கட்குக் கொடுத்த
 தனவும், தம் நாளினுற் றுதித்தோர்கட்குக் கொடுத்ததும் கூறினார்கள். அது
 வல்லாமல் இவ்வுலகத்திற் சரக்காக எண்ணும்படி வரட்டிகளைச் சேர்த்ததும்
 கூறினவர்களாய் நகைத்தார்கள் — ஏறு.

மருதவாணர் வர்த்தகத்தாற் சேகரித்த திரவியத்தைப் பலவாறு
 செலவிட்டதைக் கூறிவந்தும், அச்செலவுகள் பெரும்பாலும் நீதிகேற்ற
 செலவாயிருப்பதை யுணர்ந்த திருவெண்காடர் முகத்திற் சினக்குறிதோன்
 ருமையைத் தெளிந்த கலகக்காரர்கள், அவர்க்கு மருதவாணரிடத்துச் சினந்
 தோன்றுமாறு கடைசியாக, உலகத்தாரெவரும் மதிக்கப்பெறாத வரட்டிக
 னைச் சரக்காகக் கொண்டுவந்தா ரெனக்கூறி நகைத்தார்களைன்றபடி. (ககக)

என்செய்தனை யென்றின்னவன் முகநோக்கின ரிவனும்
 பொன்செய்திரள் போயிற்றினிப் பெருள்வேண்டிய தருகேன்
 வன்செய்கையின் வெகுளாதொழி வீரென்றுரை வகுத்தான்
 முன்செய்கைமொ ழிந்தார்களு முரண்கொண்டயல் போனார்.

(இ - ள்.) உடனே திருவெண்காடர், என்ன காரியம் செய்தாய் என்று இம்மருதவாணர் முகத்தைப் பார்த்தனர். அப்போது மருதவாணரும் நான் சம்பாதித்த பொற்குவிய லனைத்தும் செலவாய்விட்டன, இனி உமக்கு வேண்டிய திரவியம் தருகின்றேன், கொடுஞ்செய்கையினாலே கோபியா திருப்பீரென்றுத்தாமுரைத்தனர். முன்பிவரியற்றிய செய்கையைக் கூறினோரும் மாறுபட்டவர்களாய் வெளியே போய்விட்டார்கள். எ - று.

திருவெண்காடர் வினவியபோது பொருளபேட்சையே பெரிதாக வுடையரா யிருந்தனரென்றுணர்ந்த மருதவாணர், திரவியம் பலவாறு செலவிட்டது வாஸ்தவமே, உமக்குவேண்டிய நிதியளிப்பேன் அப்பொருள் குறித்து என்மீது சினங்கொள்ள வேண்டாமென்றுரைத்தவுடனே, கோட்சொல்லவந்தவர்களும் மேலும் மேலும் சினமூட்டுவதற் கேலாதவர்களா யோட்டெடுத்தனரென்க. * (கஉ௦)

எருப்பாண்டில்க ளெல்லாஞ்சரக கிடுசாலையி னிறைப்பத் தருக்காலிவன் சொற்றூனிறை தாழாதுசெய் தழைத்தார் மருப்பூவணி வெண்காடர்தம் வயத்தாங்கவர் முறிப்பால் விருப்பாலளித் தன்னவாசித்து வெருண்டார்பொருள் விழைவால்.

(இ - ள்.) வண்டிகளிலுள்ள வரட்டிகளைத்தையும் சாக்குகள் வைக்கின்ற சாலையினிறைக்கும்படி தருக்கினாலே அம்மருதவாணருரைத்தனர். இறையனவும் தாமதியாமல் அவ்வாறே செய்து மணமுள்ள மலரின் அழகு வாய்ந்த திருவெண்காட்டடிகள் ஏனைய வணிகர்களை யழைத்தவராய் அவர்களின் சீட்டுத்தொகுதியை விருப்புடனே அவர்கள் வசமீந்தனர். பொருளபேட்சையால் அதை வாசித்துப்பார்த்துக் கோபித்தார்கள்.—எ - று.

மருதவாணர் சொற்படியே அவ்வரட்டிகளைச் சாக்கரையிற் சேர்த்து கடனாளிகளாயுள்ள வணிகர்களை வரவழைத்து, அவ்வவர்கள் சீட்டைத்திருவெண்காட்டடிகள் காட்டியபோது, அதை வாசித்துணர்ந்த வணிகர்கள் பொருளபேட்சையாற் கோபித்தார்களென்றபடி. எனவே, அவர்கள் கடனாக வாங்கிக்கொண்ட வரட்டி யொன்றுக்கிவ்வளவென்று கிரயங்காட்டி மையின் அத்தொகையைப் பார்த்தபோது திரவியாபேட்சை நிறைந்த அவணிகர்கள் வரட்டியின் விலை இவ்வளவாவென்று சினந்தார்களென்பதாம்.

பொருளீகுவ னெருப்பாண்டிலிற் புக்கொன்றிவண் கொடுவா மருளுள்ளவம் முறியாளரை வரவிங்கழை யவர்முன் கரையொன்றினை யென்றானொரு கைவல்லவன் கரைத்தா னெருவுள்ளெரி யெனச்செம்மணி வெயில்விட்டெறித் தனவே.

(இ - ள்) அப்போது மருதவாணர் திருவெண்காடரை நோக்கி, உபகுப் பொருளளிக்கின்றேன், உன்னை சென்று வரட்டிவண்டிகளிலிருந்த வரட்டியை இங்கே கொண்டுவாரும், மயக்கமுள்ள அக்கடன்காரர்களை இ

விடத்தில் வரவழையுங்கள், 'அவர்கட்கெதிரில் ஓர் வரட்டியைச் சலத்திற் கரையுங்களென்றனர். கைவலியுள்ள ஒருவன் அவ்வாறே கரைத்தனன். அப்போது அவ்வரட்டிக்குள்ளே மாணிக்கமானது அக்கினியைப்போன்று கிரண்மலீசிப் பிரகாசித்தது.—எ-று.

அக்கடன்காரர்கள் கோபித்ததைக் கண்ட திருவெண்காட்டடிகள் திரவியம் வருவதாயில்லை யென்று அதைரியப்பட்டபோது, அது தெரிந்த மருதவாணர், அவ்வாறு அதைரியப்படவேண்டாம், அவ்வரட்டிகளின் மதிப்பிவ்வள வென்பதை அவர்கட்கு முன்பாக நானேகாட்டி அவர்கள் நமக்குக் கொடுக்கவேண்டிய திரவியத்தை நானே சேகரித்துத் தருகின்றேனெனக் கூறி இவ்வாறு செய்தனரென்க. (கஉஉ)

இத்தன்மையிற் கடன்கொண்டு வெருப்பாண்டில்களெவைக்கும் வைத்தன்னவர் விலைநோக்கினர் வணிகக்கிளை மாக்களொரத்துள்ளன வென்றார்பொருளிலெம்ன்றுரை வரைந்தாரத்தன்மையில் வெண்காட்டு மடிமைத்திறங் கொண்டார்.

(இ - ள்.) இவ்வாறே தாங்கள் கடன் வாங்கி யிருக்கின்ற வரட்டிகளனைத்திற்கும் கிரயமேற்படுத்தி, அவ்வணிகர்களின் உறவினர் அத்திருவெண்காட்டடிகள் காட்டிய சீட்டின் விலையையும் பார்த்தார்கள். இரண்டு தொகையும் ஒத்திருக்கின்றன வென்றுரைத்து, ஆயின் இக்கடனைத் தீர்க்கப் பொருளில்லையென்று கூறினார்கள். அத்தன்மையினாலே திருவெண்காட்டடிகளும் அவர்களை அடிமைகளாக்கிக் கொண்டனர்.—எ - று.

மருதவாணர் சலத்திற்கரைத்துக் காட்டிய ஓர் வரட்டியிலிருந்த மாணிக்கத்தை மதிப்பிட்டு, அம்மதிப்புத் தொகைவீதம் தாங்கள் வாங்கிக்கொண்ட வரட்டி வண்டிகளுக்கு மதிப்பிட்டுப் பார்த்துத் தெளிந்த அவ்வணிகர்கள் யாவரும் திருவெண்காட்டடிகள் காட்டியகடன் பத்திரத்தொகையும் தங்கள் மதிப்புத் தொகையும் சரிப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும், அவ்வளவுதொகை கொடுக்கத் தங்கட்குச் சத்தியில்லை யென்றும் தெரிவித்தமையின், அச்சீட்டில் முன்னமே கண்டிருக்கிறபடி அவ்வணிகர்களனைவரையும் திருவெண்காட்டடிகள் அடிமைகளாக்கிக்கொண்டன ரென்றபடி (கஉ௩)

கொண்டாரருண் மருநான்றனைக் கொண்டாடினர் குளிர்ந்தோய் வண்டாமரை மலர்போன்றமுக மலர்ந்தார்மகிழ்ந்ததற்பினைண்டானிறையெருப்பாண்டில்களாராய்ந்தன ரெரிநேர்தண்டாமணி நண்டாரிலை தவறாமிது வென்றார்.

(இ - ள்.) இவ்வாறு அடிமைகொண்டவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் திருவருணிறைந்த மருதவாணரைப் புகழ்ந்தவராய், குளிர்ச்சியமைந்த வளப்பமுள்ள மலர்போன்ற முகமலர்ச்சியுற்றவராய் மகிழ்வடைந்த பின்பு தணக்கின் மேம்பட்டுள்ள வரட்டிகளைத்தையும் ஒவ்வொன்றாய் ஆராய்ந்து

பார்த்தார், அவ்வாட்டிகளில் முன்பு மருதவாணர்காட்டிய அக்கினியைப் போன்ற நிறமுள்ள தவறற்ற மாணிக்கமணியைப் பார்க்கவில்லை, உடனே மருதவாணர்செய்த இக்காரியம் தவறாகுமென்றுரைத்தனர்.—எ - று.

மருதவாணர் ஓர் வரட்டியிற் காட்டியவாறு தமது சரக்கறையின்க ணிரப்பிய வரட்டிகளொவ்வொன்றினுமிருக்கப் பார்க்கவேண்டுமென்று திரு வெண்காட்டடிகள் அவ்வண்டிகளிலுள்ள உற்றையெல்லாம் சோதித்தபோ து ஒன்றிலேனும் அவ்வாறிருக்கக் காணாமையால், மருதவாணர்செய்த காரி யம் தவறானகாரியமென்றும், அதற்கிணங்கித் தம்மரபினரனைவரையும் அடி மையாக்கிக்கொண்ட நமது காரியமும் தவறானதென்றும் கருதிச் சினந்தன ரென்க. (கஉச)

எருவஞ்சக னிவனைத்தனி யிருத்தித்திடந் திருத்தித் திருவஞ்செறி பொருள்கேண்டின்க ளென்றாது செய்தார் கருநெஞ்சின னவர்பக்குவக் கவினோக்கியங் கிருந்தா னுருவஞ்சிறி திலதுண்டல னெருவன்றெளி யொளியோன்.

(இ - ன்.) வரட்டிக்கபடனாகிய இவனைத் தனியிடத்திலிருத்தி, சிச்ச யத்தைக் கூறும்படிசெய்து, ஐஸ்வரியத்தின் மேம்பட்ட பெருந்தொகை யைக் கொடுக்கச்சொல்லிக் கேளும்களென்று தண்டமாக்களுக்குக் கட்டினா யிட்டனர். அவர்களவ்வாறே இயற்றினர். அப்போது திருவுருவம் சற் றுண்டு இல்லை என்னும் இரண்டுக்கும் அல்லாதவர் என்றும், ஒப்பற்றவ ரென்றும் தெளியத்தக்க ஒளியுள்ளவராகிய சிவபிரானை மருதவாணர், கபட மனமுடையவராய், அத்திருவெண்காட்டடிகளின் பரிபக்குவச் சிறப்பை எதி ர்பார்த்தவராய் அவ்விடத்திருந்தனர்.—எ - று.

உருவமுடையரென்றும் இல்லரென்றும் அல்லரென்றும் ஒருவரென் றும் உணர்ந்தோராற் றெளியத்தக்க ஒளியுருவராகிய சிவபெருமான் திரு வெண்காட்டடிகளேவிய தண்டமாக்களின் வசப்பட்டிருந்தன ரென்றபடி. சிவபிரானித்தன்மையுடையாரென்பதை, மண்ணல்லை விண்ணல்லை உலைய மல்லை மலையல்லை கடலல்லை வாயுவல்லை - யெண்ணல்லை யெழுத்தல்லை யெரியு மல்லை யிரவல்லை பகலல்லை யாவு மல்லை - பெண்ணல்லை யாண ல்லை பேடு மல்லை பிறிதல்லை யானாயும் பெரியாய் நீயே - யுண்ணல்லை நல் லார்க்குத் தீயை யல்லை யுணர்வரிய வொற்றியு ருடைய கோவே.” என்னும் திருத்தாண்டகத்தானும், ‘இன்றெனக் கருளி யிருன்கடிந் துள்ளத்தெழு கின்ற ஞாயிறே போன்று - நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தேனீய லாற் பிறிதுமற் றின்மை சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன் றுந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே - யொன்று நீயல்லை யன்றி யொன் றில்லை யாருன்னை யறியகிற் பாரே.” என்னும் மணிவாசகப் பிரான் மலர் வாக்கானு மறிக. (கஉடு)

ஒளியானென விவனோரிடத் துறைந்தானெங்கு நிறைந்தான் குளிர்போகிய கங்குற்பறை கொட்டுஞ்சில பூத

மளிநீடிய சிலபூதங்க ளாடுஞ்சில பாடும்

வெளிமேவிய கணநாதர்கள் விண்ணோர்குழுத் தழுவும்.

(இ - ள்.) ஒளியுடையவனென் றுரைக்கும்படி இம்மருதவாணர் ஓரிடத்திலிருந்தவராகவே எவ்விடத்தும் நிறைந்திருந்தார். அச்சம்விளைதற்கேதுவாகிய நரோத்திரியில் சில பூதங்கள் பறைகொட்டும், கிருபை விசேடித்த சிலபூதங்களிடம், சிலபூதங்கள் பாடும், ஆகாயத்தில் வசிக்கின்ற சிவகணுதிபர்களும் தேவர்கூட்டங்களும் அவரைத் தழுவிக்கொள்வார்கள்.—எ - று.

மருதவாணர் சிவபெருமானாகையால், தம்முடைய இயற்கைத் தன்மையால் ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டே எங்கெங்கும் நிறைந்தவராகக் காணப்பட்டனரென்றும், பூதங்களே அப்பெருமானுக்குப் புரிசனங்களாகலின், சிலபூதங்கள் பறைகொட்டினவென்றும், சிலபூதங்களாடினவென்றும் சில பூதங்கள் பாடினவென்றும், சிவகணுதிபர்களும் தேவகூட்டத்தினரும் அவரைத் தழுவினரென்றும் கூறினர். சிவபெருமானுக்குப் பூதப்படைகளே இவ்வாறு செய்வதில்பென்பதை, “கொட்டுஞ் சிலபல குழுவின் றூர்க்குங்குப் புழ்மெழுந்த - ஈட்ட மறியுங்கி ரீடிக்கும் பாடு நகும்வெருட்டும் - வட்டம் வருமருஞ் சாரணை செல்லு மலர்தயங்கும் - புட்டங் கரும்பொழில் சூழ்மறைக்காட்டான் பூதங்களே.” என்னும் பொன்வண்ணத் தந்தாதியானுமுணர்க. ()

மாலிந்திரன் மலரோன்முதன் மறைமாமுனிக் கணங்கள்

சீலந்தரு சிவஞானிக டெய்வத்திரண் மடவார்

ஞாலம்புக ழிசைநாதர் நல்லோர்கலை வல்லோர்

காலம்பல மணுவாகமங் காணும்படி மிடைவார்.

(இ - ள்.) திருமால் தேவேந்திரன் பிரமன் முதலியவர்களும் வேதத்தில் வல்ல சிறந்த முனிவர் கூட்டங்களும், தாய்மை விளைக்கின்ற சிவஞானியர்களும் தேவமாதர்களின் கூட்டமும், உலகத்தாராற்புகழப்பட்ட இசையில் வல்லபராகிய நாரதமுனிவரும், பலவகைப்பட்ட காலங்களும் மந்திரங்களும் கூறும் சாத்திரங்களிலும் சிவாகமங்களினும் வல்லவர்களும் மருதவாணராகிய சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும்படி நெருங்குவார்கள்.—எ - று.

காலபேதங்களும் மந்திரங்களும் சிவாகமங்களும் வந்தனவென அவ்வவற்றின் அதிதேவதைகளையே இங்குக்கூறினமையின் “மிடைவார்.” என உயர்திணையாற் கூறினர். (கஉஎ)

மருதப்பெரு மானிங்ஙன மகிழ்நாள்களி லொருநா

டிருவிற்பெருந் திருவோலக்க மிருந்தான்மெறிந் திடுமா

றிருள்விட்டெறி வெள்ளிக்குவட் டிருக்குந்தர மிருந்தான்

மருள்வெற்றிசெய் வெண்கரடர்த மணியாருடன் கண்டார்.

(இ - ள்.) மருதவாணர் இவ்வண்ணம் திருவிளையாடல்களியற்றிக் களி
க்கின்ற நாங்களிலோர்கான், யாவர்க்கும் தெரியும் வண்ணம் அழகில் விசே
டித்த திருவோலக்கல் கொண்டிருந்தனர். இருணீங்கிப் பிரகாசிக்கின்ற
வெள்ளிமலையென்னும் திருக்கைலாயத்திலிருக்குத் தன்மையைப்போன்றிரு
ந்த மருதவாணரை, அஞ்ஞானத்தை வெற்றிகொண்டவராகிய திருவெண்
காட்டடிகளின் மனைவியார் உடனே தரிசித்தார் — எ - று.

மேற்கூறிய செய்யுளிற் குறித்தபடி திருமால் இந்திரன் பிரமன் சிவ
ஞானியர் தேவமாதர்கள் நாரதமுனிவர் சகல சாத்திரவல்லபர்கள் என்னும்
இவர்கள் நெருங்கினமையின், அவர்கட்குக் காட்டும்படி திருவோலக்கல்
கொண்டாரென்று குறிப்பிப்பான், “இருள்விட்டெறி வெள்ளிக்குவட்டிருக்
குத் தரமிருந்தான்.” என்றார். (கஉஅ)

கண்டோடினர் வெண்காடூர்தங் கருத்தச்சுற மொழிலார்
வெண்ணேணி பணிவெண்டையன் மென்பச்சிளம்பாவை
செண்டாடிய மிடலாகுவன் சிறுசெம்பவ ளச்சேய்
தண்டாவிடையுண்டென்றனர் தக்கார்பய மிக்கார்.

(இ - ள்.) பார்த்தவுடனே ஓடினவராய், திருவெண்காட்டடிகளின் மன
ம் அச்சமுறும்படி கூறுவாராய், வெண்ணிறமுள்ள திருவெண்ணீர் றணிந்த
சர்ப்பவெண்டையமுடையவனாகவும், மென்மையுடைய பசுநிறமமைந்த இள
மைவாய்ந்த பாவைபோன்ற உமாதேவியாருடனே பந்தாடிய வலியுள்ளானாக
வும் ஒருவனிருக்கின்றான், சிவந்த பலனம்போன்ற திருமேனிபராகிய சிறு
வயதுடைய முருகக்கடவுள் இவ்விருவர் மத்தியிலுமிருக்கின்றன ரென்றுரை
த்தார். தகுதியுடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் இதைக்கேட்டவுடனே
அச்சமேம்பட்டனர். — எ - று

எனவே, திருக்கயிலையின் திருவோலக்கத்துடனிருந்தாரென மேற்கூறி
னமையின், அக்கோலம் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தமெனத் தெரிவிப்பான், “வெ
ண்ணேணிபணி வெண்டையன் மென்பச்சிளம்பாவை - செண்டாடியமிடலாகு
வன் சிறுசெம்பவளச்சேய் - தண்டாவிடையுண்டு.” என்றனர் சஹா உமா
ஸ்கந்தர் என்பது சோமாஸ்கந்தரெனலாயிற்று. உமாதேவியார் பாகமாக
வும் மத்தியில் முருகக்கடவுள் வீற்றிருப்பதாகவும் கொண்ட திருக்கோல
மென்பது பொருள். இம்மூர்த்தத்தையே சச்சிதானந்த சொரூபமாகக் கூறு
வாருமுனா. (கஉக)

பயந்தோடினர் கண்டார்வரு பச்சைப்பெரு மாணுங்
கயந்தோன்றிய மலராளியுங் காணாதொர் காட்சி
வியந்தாரொரு பேரற்புத மென்றார்மிக வெருண்டார்
நயந்தாருடன் மீண்டார்விழி துயிலார்நவை பயிலார்.

(இ - ள்.) குற்றச்செய்கை பயின்றறியாத் திருவெண்காட்டடிகள் அச்சமுற்றோடினவராய், முன்னர்த்தரிசனத்திற்கு வரத்தக்க பசுநிறமுள்ள திருமாலும், நீர்க்கயத்திற் றோன்றுவதாகிய தாமரைமலராதனஞான பிரமனும் கண்டறியாத நிகரற்ற காட்சியைத் தரிசித்தனர். அதிசயித்தவராய் - இஃது ஒப்பற்றமேலான அற்புதமெனக்கூறினர், மீண்டும் அச்சமுற்றனர், உடனே விருப்பமுள்ளவராய்த் திரும்பினர், அன்றிரவு முழுமையும் நித்திரை கொள்ளார்.—எ - று.

மருதவாணரைப் பொருளபேட்சையால் இவ்வாறு செய்ததொன்றொழிய மற்றொரு தீமையும் புரியாதவரெனவிளக்குவான், “நவைபயிலார்.” எனவும், தமது மனைவியார் அக்கோலத்தைக்கண்டிவந்து சொல்லியவளவில் சிவபெருமானுடைய சோமாஸ்கந்தமூர்த்தம் இங்கு விளங்கவேண்டியதென்னை? ஒருக்கால் தமதடியாராகிய மருதவாணரைத் தண்டித்தது சகியாதவராய்ச் சிவபெருமானே வந்தனரோ? அவ்வாறு வந்திருக்கின் அவர்நம்மைத் தேடி வராமுன்னர், நாமேசெல்வது முறையாமெனக் கருதினவராய் அச்சத்துடன் விரைந்தோடினரென்பார், “பயந்தோடினர்.” எனவும், இவ்வாறாகிய சோமாஸ்கந்தமூர்த்தம் திருமால் பிரமன் என்னும் இருவருமே காணுதற்கருமையுள்ள தென்பார், “பச்சைப்பெருமானும்-சயந்தோன்றியமலராளியும் காணாத தொர்காட்சி” எனவும், இவ்வாறானகோலம் திருக்கைலாயத்திலன்றிவேறெங்கும் நிதரிசனமாய்க் காணக்கூடாததாகலின், அத்தகைய கோலம் மிக எளிதில் இந்நிலவுலகத்துள்ளார் பலரும் காணும்படி வந்தது அதிவியப்பும் அற்புதமுமாகையால், “வியந்தா ரொருபேர்புதமென்றார்.” எனவும், மருதவாணரே இவ்வாறாய கோலங்கொண்டமையின் அவர் சிவபெருமானென்பதற்கையமென்னை? அத்தகையோரையாம் தண்டித்தோமே இதனால் இனி என்விளையுமோ எனச்சிந்தித்து மிகவும் அச்சமுற்றனரென்பார், “மிகவெருண்டார்.” எனவும், நமக்கித்தகையகோலத்தை சுண்டே காட்டியருளுதற்குத் திருவுளங்கொண்டதான் இவ்வாறு தனித்திருக்கச் செய்வித்துக் கொண்டனர்போலுமெனச் சிந்தித்தவராய்த் திரும்பினரென்பார், “மீண்டார்.” எனவும், இத்தகைய சிந்தனைகள் பலபலவாக விரிந்தமையின், தம்மனைக்கண்டிவந்து பொழுதுவிடியுமளவும் நித்திரையின்றியிருந்தனரென்பான், “விழிதுயிலார்.” எனவும் கூறினர். (கநூ)

கங்குற்புலர் சிறுகாலையி லெழுந்தன்பரும் காண வெங்கட்கிறை மருதப்பெரு மாளாய்த்தனித் திருந்தான் துங்கக்கம லச்சேவடித் துணையேதுணை யாகச் செங்கைத்திரு மலர்சாத்தினர் சென்னிக்குறப் படுத்தார்.

(இ - ள்.) இரவு விடிகின்ற உதயகாலத்தில் மெய்யன்பராகிய திருவெண்காட்டடிகளும் சயனத்தைவிட்டெழுந்து முன்பு தரிசித்தவிடத்திற் போய்ப்பார்க்க, எங்கட்குத் தலைவராகிய சிவபெருமான் மருதவாணராய்த் தனியேயிருந்தனர். அப்போது திருவெண்காட்டடிகள் அம்மருதவாணரு

டைய பரிசுத்தமான சிவந்த தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளிரண்டுமே நமக்குத் துணையாகுமாறு, தமது சிவந்த கரங்களாகிய அழகிய தாமரைமலர் களைச் சாத்தினவராய், அத்திருவடிகளே தமது சிரசிற் கணியாகும்படி தண்டா காரமாய்ப் பணிந்தனர்.—எ - று

இரவு தரிசித்ததுமுத னித்திரையின்றி விழித்திருந்த திருவெண்காட்டடிகள் பொழுதுவிடிந்தவுட னெழுந்துபோய்ப் பார்த்தபோது, பழையபடியே மருதவாணராய்த் தனித்திருக்கக்கண்டு, இவ்வீர நம்மையடிமையாகவுடைய சிவபெருமானெனத் துணிந்து, அவருடைய இரண்டு திருவடிகளையும் தமதிருகரங்களாற் பற்றிக்கொண்டு, அத்திருவடிகளேயே தமது சிரசிற் கணியாகித் தண்டாகாரமாகப் பணிந்தனரென்க. (கந.க)

புன்மைப்பிழை புரிந்தேனவை பொறுத்தாண்டிட வேண்டும் வன்மைக்கொள னினையாதுகொண் மருதப்பெரு மானி நன்மைப்பொரு ளாய்வில்லிதி நாதப்பொரு ளாய தன்மைப்பொரு ளாய்நின்றிடு தனியேயெனை முனியேல்.

(இ - ள்.) பொல்லாங்காகிய குற்றங்கள் அடியேனியற்றினன், அவை களை மன்னித்து அடிமைகொள்ள வேண்டும், அப்பிழைக்கேற்ற கடுந்தண்டனை செய்யும் வல்லபத்தைக் கொள்ளும்படியாகத் திருவுள்ளங் கொள்ளாது மருதவாணரே கிருபை கொள்வீராக, யாவர்க்கும் நன்மையைப் பாலிக்கும் பொருளாகி ஒளிவிடுகின்ற தலைமைப்பொருளாகிப் பெருந்தகைமைவாய்ந்த பொருளாகி விளங்குகின்ற ஒப்பற்றவரே! அடியேனைக் கோபிக்க வேண்டாம்.—எ - று.

ஒளிமயமாய் விளங்குவதும் தலைமைவாய்ந்த பெருந்தகைமையுள்ள பொருளாய் விளங்குவதும் சிவபிரானுக்கியல்பாகலானும், மருதவாணராய் வந்த இப்போதும் உலகத்துள்ளாரனைவரினும் மேம்பாடுற்ற ஒளியுடையராயும் எவர்கட்கும் தலைவராயும் விளங்குகின்றமையானும், நன்மையைப் பாலிப்போரென்னும் பொருளையுடைய சங்கரரென்னும் திருநாமம் வகித்திருந்தவானும், “நன்மைப்பொருளாய் வில்லீடுகாதப் பொருளாய் தன்மைப்பொருளாய் நின்றிடுதனியே.” என்று கூறினார். ஒளிமயமாய் விளங்கி எவர்கட்கும் தலைமைபெற்றிருக்கின்றன ரென்பதை, “சோதியே சுடரே குழொளி விளக்கே சூரிமுழற் பணைமுலை மடந்தை - பாதியே பானே பால்கொள்வேண்ணீற் றாய் பங்கயத் தயனுமா லறியா - நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையு ணி றைமலர்க் குருந்தமே வியசி - ராதியே யடியே னாதரித் தழைத்தா லதெந்து வே யென்றருளாயே.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், சங்கரரென்னும் திருநாமத்திற்குச் சகத்தையருள்பவரென்பது பொருளென்பதை, “புரளுந்திரை யெறியுங்குரை கடலும்பகை தமிழோன் - பொதியும் பகை மதியும்பகை மதனன்பகை முலைசேர், தாளம்பகை பனையன்றில்கள் பகையங்குயில் பகையே - தமரும்பகை யனையும்பகை சகியும்பகை நகர்வாழ்- ம்பகை மலர்சிந்திய வனையும்பகை பனிநீர் - திமிருங்குளிர் களபம்

பகை யெனிலென்செய வடியே, னருளுஞ்சக மருள்கின்ரீலர் பெயர் சங்கர
ரெனவே - யணிலெங்கையி லமர்கின்றவ ரதுமென்குறை யனமே.” என்
னும் சிவப்பிரகாசவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. வில்லிடு நாதப்பொரு
ளாய என்பதற்கு ஒளிவீசும் நாததத்துவமாய் எனப்பொருள் கூறுவாறு
முளர். (கநஉ)

ஏவற்றனி யாளாயினை முறையோரென வியைந்தாய்
தாவற்றிடு தேவாயினை தருவாய்த்தரு குருவே
யாவற்றனி யேன்றன்னை யு மவ்வாறருள் குவையோ
பூவிற்கமழ் மணம்போன்றயர் புனிதாவெனை முனியேல்.

(இ - ள்.) கற்பகத்தருவைப்போன்று அடியேனுக்கு வேண்டியவற்
றைப் பாலிக்கும் ஆசாரியரே! அடியேன் ஏவலுக்கேற்ற ஓர் அடிமையாகவு
மானீர், அன்றியும் அடியேனுடைய உறவின்முறையாரென்றும் பொருந்தி
னீர்! அழிவற்ற தெய்வமாகவும் விளங்கினீர்! அவ்வண்ணமாதற்கு விரும்
பிய தமியேனையும் ஆண்டருள்வீரோ? மலரில் மணக்கின்ற வாசனைபோன்
று மேம்பாடுற்ற தூயரே! அடியேனைக் கோபிக்கவேண்டாம்.—எ-று.

யாவரும் தொழுதற்குரிய தெய்வமாகவும் ஆசாரியராகவும் விளங்கு
கின்ற தேவரீர், அடியேனுக்கோரடிமையாகவும் உறவின்முறையோராகவும்
விளங்கினீர். அவ்வாறே அடியேனும் தேவரீருக்கோர் அடிமையாகவும் உற
வின் முறையாகவும் விரும்பியவண்ணம் ஆட்கொண்டருள்வீரோ என்பதாம்.
தெய்வமே ஆசாரியராகவருவதென்பது நூற்றுணிபாகவின், “தாவற்றிடு
தேவாயினை தருவாய்த்தருகுருவே.” என்றும், அடியார்க்கெளியராதல் சிவ
பிரானியல்பாகவின், “ஏவற்றனியாளாயினை.” என்றும், மருதவாணரென்
னும் திருநாமத்தோடு திருவெண்காட்டடிகட்குக் குமாரரென்னும் முறையு
டன் வந்தமையின், “முறையோரென வியைந்தாய்.” என்றும், மலரின் மண
ம்போல் விளங்குவது சிவபெருமான் றன்மையாகவின், “பூவிற்கமழ்மணம்
போன்றயர் புனிதா.” என்றும் கூறினார். தெய்வமே ஆசாரியராகவருவ தெ
ன்பதை, “மறைமுடி யதனில் விளங்கிடு மொளியே மனிதரைப் போலவந்
தெனது-சிறைதவிர்த் தாண்ட சிவப்பிரகாச தேசிகன் றன்னைமற் றவன்ற -
னறைமல ரடியைப் போற்றிடுஞ் சாந்த நாயகன் றன்னைமற் றவன்ற-னிறை
யருள் பெற்ற பழநிமா முனியை ரெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம்.” என்
னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாக்கானும், அடியார்க் கெளியராய் வருதல்
சிவபெருமானுக் கியல்பென்பதை, “அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன்
கொற்றங்-குடியார்க் கெழுதியகைச் சீட்டு - படியின்மிசைப் - பெற்றான்சாம்
பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து - முத்தி கொடுக்க முறை.” என்னும்
அப்பெருமான் திருவாக்கானும், அடியார்க்குறவினராதலு மியல்பென்பதை,
“அப்பனீ யம்மைரீ யன்புடைய மாமனு மாயியுநீ - யொப்புடைய மாதரு
மொண் பொருளுநீ யொருகுலமுஞ் சற்றமு மோருருநீ - துய்ப்பனவு முய்ப்
பனவுந் தோற்றவாய்நீ துணையாயென்னெஞ்சந் துறப்பிப்பாய்நீ-யிப்பொன்

னீ யிம்மணிநீ யிம்முத்துநீ யிறைவநீ யேறார்ந்தசெல்வனீயே.” என்னும் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருவாக்கானும், மலரின்மணம்போல் விளங்குவது சிவபெருமான் தன்மை யென்பதை, “பூவண்ணம் பூவின்மணம் போலமெய் போதவின்ப - மாவண்ண மெய்கொண்ட வன்றன்வலி யானை தாங்கி-மூவண்ண தன் சந்நிதி முத்தொழில் செய்வானா-மேவண்ண லன்னான் வினையாட்டின் வினையை வெல்வாம்.” என்னும் திருவினையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (காடா)

மறையாமறை யீ றும்பெரு வானோர்களு மறியா
விறைவாவெனை யடிமைக்கொள வெண்ணித் துணிந் தனையோ
சிறுமானிட னடியேனுறு தெய்வப்பெரு மானீ
குறையோவிலை குறையுண்டெனிற் கொடுப்பாயினி முனிர்யல்.

(இ - ள்.) வேதத்தலைவரே! வேதத்தினந்தமும் பெருமையுற்றதேவர் களும் உணராதமுதல்வரே! என்னை அடிமைகொள்வதற்காகத் திருவுளங் கொண்டு நிச்சயித்தீரோ! அடியேன் சிற்றறிவினையுடைய மானுடப்பிறவியுற்றவன், அடியேன் அடையத்தக்க தெய்வீகமுள்ள ஆண்டவார் நீரே ஆனமையின், அடியேன் இன்னும் வேண்டத்தக்க குறைபாடொன்று மில்லை, பெறவேண்டிய குறைபாடேதேனுமுளதாயின் பாலிப்பீராக. இனி அடியேனைக் கோரிக்கவேண்டாம்.—எ - று.

வேதமருளிய தலைவர் சிவபிரானாகலின், ‘மறையா.’ என்றும், அவ் வேதத்தின் முடிவும் தேவர்களும் அறியப்படாத தலைவராகலின், ‘மறையீ றும் பெருவானோர்களு மறியாவிறைவா.’ என்றும், தமிழேனை அடிமை கொள்ளாதற்குத் திருவுள்ளங்கொள்ளாமலும், ஒருக்கால் கொண்டபோதினும் தாமதிக்காமலும் காருணியத்தாற் திருவுள்ளங்கொண்ட தகூண்மே மானுடச்சட்டைசாத்தி எழுந்தருளி அடிமைகொள்ள நிச்சயித்தீரோ என்பான், ‘எனையடிமைக்கொளவெண்ணித் துணிந்தனையோ,’ என்றும், மானிடர் சிற்றறிவினராகலின், ‘சிறுமானுடனடியேன்.’ என்றும், அத்தகைய மானிடப் பிறவி யெய்தினோர் அடையத்தக்க தெய்வீகமுள்ள பெருமான் தேவரீரே என்பான், ‘உறுதெய்வப்பெருமானீ.’ என்றும், அத்தகைய தேவரீர் அடியேனுக்குக் கிடைத்திருத்தலின் குறையொன்றிலை என்பார், ‘குறையோவிலை.’ என்றும், அவ்வாறுண்டாயின், தேவரீரே கொடுத்தருளவேண்டுமென்பார், ‘குறையுண்டெனிற் கொடுப்பாய்.’ என்றும் கூறினர். வேதத்தலைவரென்பதை, ‘குறையிலா நிறைவே கோதிலா வழுதே யீறிலாக் கொழுஞ்சடர்க் குன்றே - மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென்மனத்திடை மன்னிய மன்னே - சிறைபெறா நீர்போற் சிந்தைவாய்ப் பாயுந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே - யிறைவனே நீயென் னுடலிடங் கொண்டாயினியுன்னை யென்னிரக் கேனே.’ என்றும், வேதத்தினாலும் தேவர்களாலும் அறியப்படாத தலைவரென்பதை, ‘வானநாடரு மறியொணாதநீ மறையினீறு முன் றொடொணாதநீ-யேனைநாடருந் தெரியொணாதநீ யென்னையின்னிதா

வாண்டுகொண்டவா - ஆனைநாடக மாடுவித்தவா வருகிறானுனைப் பருகவைத் தவா-ஞானநாடக மாடுவித்தவா நையவையகத் துடையவிச்சையே," என்றும், அடியார்கட்கு வேண்டிங் குறைபாடுகளுண்டென்றிற் பாலிப்பது சிவபெருமான் கடனென்பதை, "வேண்டத்தக்க தறிவோய்நீ வேண்டமுழுதுந் தருவோய்நீ, வேண்டிமயன்மாற் கரியோய்நீ வேண்டியென்னைப் பணிகொண்டாய் - வேண்டியா தருள்செய்தா யானுமதுவே வேண்டினல்லால்-வேண்டிம்பரிசொன் றுண்டென்னி னதுவுமுன்றன் விருப்பன்றே." என்றும்வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானுமறிக. மானிடர் சிற்றறிவின ரென்பதை, "ஏழைய ரிருகாற் பசுக்கண்மற் றிவரா வியன்றிடத் தக்கதொன்றிலையே - வாழிய நலந்தீம் கறிந்துயி ரியற்ற வல்லதோ யாங்கணும் விரவிச் - சூழநீ யெவ்வா றசைத்தனை யவ்வா றசைதலிற் சுதந்தா மிலதற் - பாழி மால் வடையா யவ்வயி ரந்தோ பழித்திடுந் தகையதொன் றன்றே" என்னும் சிவதத்துவவிவேகத் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. (ககச)

பல்காலிவர் புகலப்பயில் பரநாதனும் வருவ மல்காவரு முனக்குக்கதி வழங்குமுப தேச நல்காவருள் செயவந்தன னென்றானவில் கென்றான் செல்காரிய மலநீங்குப தேசஞ்சிவன் செய்தான்.

(இ - ள்.) இத்திருவெண்காட்டடிகள் பலமுறை இவ்வண்ணங்கூற லும், இவருடன் பழகிய மேம்பாடுற்ற தலைவாகிய மருதவாணரும், பரிபாகம் விசேடித்து வருகின்ற உனக்கு முத்தியின்பத்தைப் பாலிக்கின்ற ஞானோபதேசஞ்செய்து திருவருள் புரிவதற்காக யான் வந்தேன் எனத் திருவாய்மலர்ந்தனர். அதைக்கேட்டவுடனே திருவெண்காட்டடிகள் அத்தகைய உபதேசத்தைச் செய்வீரெனப் பிரார்த்தித்தனர், விடயங்களின் மேற்செல்கின்ற காரியமலம் நீங்குதற்குரிய உபதேசத்தைச் சிவபெருமானாகிய மருதவாணர்புரிந்தனர்.—எ - று.

சிவபெருமான் மருதவாணரென்னும் திருநாமத்துடனே திருவெண்காட்டடிகளின் புத்திரரென்னு முரிமைநாட்டி அவருடன் பழகியிருந்தன ரென்று குறிப்பிப்பான், "பயில்பர நாதன்." என்றும், இருவனை யொப்பினால் மலபரிபாகம் வாய்க்கப்பெற்றுச் சத்திரிபாதம் பதிந்த பரிபாகிகட்கே முத்திப்பேற்றி விச்சையுண்டாகுமென்பது தூற்றுணிபாகலின், அவ்வித முத்திப்பேற்றிற்கு நேர் காரணமாயுள்ள சத்திரிபாதத்தின் காரணமாகிய மலபரிபாகம் விசேடிக்கும் பருவம் திருவெண்காட்டடிகட் கடுத்ததெனக் குறிப்பிப்பான், "பருவமல்காவருமுனக்கு." என்றும், சத்திரிபாதம் பதிதற்கே துவாயது ஞானோபதேசமாகலின், "கதிவழங்கும் முபதேச நல்கா வருள் செயவந்தனன்." என்றும், அத்தகைய ஞானோபதேசம் சாமானியமெனவும் விசேடமெனவும் இருதிறப்படுமென்றும், அவற்றுள் சாமானிய ஞானோபதேசம் புறப்பற்றை நீக்குமென்றும், விசேட ஞானோபதேசம் அகப்பற்றை நீக்குமென்றும் குறிப்பிப்பான், "செல்காரியமல நீங்குபதேசஞ் சிவன் செய்

தான்.” என்றும் கூறினர். இருவினை யொப்பென்பது நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டையும் சமமாய்ப் பார்த்தல், மலபரிபாகம்என்பது யானென தென்னும் அபிமானமற்றிருத்தல், சத்திரிபாதமென்பது சிவபெருமான் திரு வருள். பதிதல். எனவே, நல்வினையின் பயனான சுகத்தையும் தீவினையின் பயனான துக்கத்தையும் ஒன்றாகப் பார்ப்போர்க்கு யானென்பதும் எனதென்பதும் அறவே விட்டொழியும், ஒழியவே என்கும் சிவமாய் விளங்குந் தன்மையுண்டாகு மென்பது கருத்து. இருவினையொப்பு வாய்ந்தவர்கள் தன்மை இத்தகைத் தென்பதை, “கேடு மாக்கமுங் கெட்டதிருவினே-ரோடுஞ் செம்பொன்னு மொக்கவே நோக்குவார்-கூடு மன்பினிற் சும்பிட லேயன்றி-வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்.” என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுத வாக்கானும், மலபரிபாகம் வாய்ந்தவர்கள் தன்மை இத்தகைத் தென்பதை, “யானென தென்னுஞ் செறுக்கறுப்பான் ஊரோர்க்-குயர்ந்த வுலகம் புகும்” என்னும் திருக்குறளானும், சத்திரிபாதம் வாய்ந்தோர் தன்மை இத்தகைத் தென்பதை, “எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னுணை-யங்கந் திரள் கருவி யாணவமாம் - பொங்குமயல்-மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்ற னைத்தும் - பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்.” என்னும் ஒழிவி லொடுக்கத் திருவெண்பாலானும், “முத்திரு வினையுந் தமவென விருப்பின் முற்றவற் றின்பயன் றருவாய் - வந்தவை நினவென் றிருப்பினங்கவற் றை மாற்றிவீ றெவருள் குவையே - நிற்கையி லென்னெஞ் சுனது யீடுஞ் சென்மெய் நினதுமெய் யென்றனிந் தியநின் - னிந்திய மெனக்கொண் டென்கரத் திருக்கு மீசனே மாசிலாமணியே.” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமி கள் திருவாக்கானுந் தெளிக. செல்காரிய மலநீங்குபதேச மென்றதை “ஊர் ருமக்கொ ருப்தேசங் கேளு முடம்படங்கப் - போரீர் சமணைக் கழு வேற்று நீற்றைப் புறந்திண்ணையிற் - சாரீ ரனந்தலைச் சுற்றத்தை நீங்கிச் சகநகைக்க - வேர் ருமக்கவர் தாமே தருவ ரிணையடியே.” என்னும் திரு வெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (கந-டு)

செய்தங்ஙனஞ் சிலநாடரித் திருந்தான்சிவ நன்னூ லெய்தும்படி படியென்றளித் தினனூயி று போல்வான் கைவந்தனை நன்னூல்களுங் கண்டானது வந்தும் பொய்தங்கிய மருள்வாழ்க்கையும் போகாதவுங் கண்டான்.

(இ - ள்.) அவ்விதமாகத் திருவினையாடலியற்றிக்கொண்டு சில தினங்கள் வசித்திருந்தனர். அதன் பின்னர் பாலஞ்சியனைப் போன்றமருதவாணர், நன்மையடையும்படி சிறந்த சாத்திரங்களை வாசிப்பீராகவென்று திருவாக்களித்து, ஒழுங்கமைந்தனவாகிய மேம்பாடுற்ற சாத்திரங்களையுந் தந்தருளினர். அச்சாத்திரங்களை வாசித்துணர்ந்தும் அஞ்ஞானமும் அதனாலாகியவாழ்வும் அவரைவிட்டு நீங்காமையையும் பார்த்தனர் — ஏ - று

தமது திருவினையாடல்களாற் பலவாறு அற்புதங்களைக் காட்டி அவு றுற்றானே இவ்வுலகவாழ்வு அஞ்ஞானமுடையதெனத் தெருட்டியும் தெள

யாமைக்கண்டு, இவருக்குச் சாத்திரவுணர்ச்சி சாலாமையின் இவ்வாறு மயங்கு கின்றனரெனத் திருவுளங்கொண்டு சிறந்த சாத்திரங்களைக் கற்றுணரும்படி அவர்க்குக் கட்டளையிட்டி, அவ்வாறு கட்டளையிட்டபிறகும், அவர் அச்சாத் திரங்களைத் தேடிக்கற்பதில் அசிரத்தையாயிருப்பதை யுணர்ந்து, தாமே சிற ந்த சாத்திரங்களை அவர்க்குக் கொடுத்துக் கற்பித்தும், அவ்வாறு அவர் கற்ற பிறகும் அஞ்ஞானமும் அதனால் விளையும் மாயவாழ்வும் அவரைவிட்டொழி யாமையையுங் கண்டருளினர் என்றபடி. எனவே, மாயையானது எவரையு மும் விடாமற் பற்றி அஞ்ஞானத்தின் இழிவு தோற்றவொட்டாமலும், அத னால் விளையும் வாழ்வில் வெறுப்புறவொட்டாமலும் தடுத்து, மேலும்மேலும் அஞ்ஞானத்தையே விர்த்தியாக்குமாகலின், திருவெண்காட்டடிகளையும் செ ல்வமென்னும் மாயை தனது கோலாகலத்தால் வேண்டியவளவு மாயவாழ்க் கையை விர்த்தித்து வருவதால், மருதவாணரியற்றிய, அற்புதத் திருவிளையா டல்களாலும், சாத்திரவுணர்ச்சியாலும் தெளிவடையாமல் குடும்பச்சேற்றில் மூழ்கியிருந்தனரென்பது கருத்து. செல்வமே பலவகைக் கவலைக்கும் கார ணமாகலின், அப்பற்றை அறவே விடாதார்க்குச் சுகம் கிடையா தென்பது நூற்றுணிபு. இதனை, “கெடுவ தாம்பொருட் செல்வமே பலவகைக் கிலேச மற் றதுதன்னை - விடுவ தேசுக மெனவு மோர்ந் திலைமுனம் விடுத்துனோர்க் குணைப்போலு - நெடிப யுகம தில்லையோ சொல்லுதி நெஞ்சமே யினிப்பற் றற் - றடைது மேலர னருளையே பொருளென வருஞ்செல்வ மதுதானே,” என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், “இன்ன றரும் பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே - பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே யன்ன-தழித் தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா - லீழத்தலுந் துன்பமே யெண்.” என்னும் நீதிவெண்பாவானு மறிக. இச்செல்வம் முதலாக விளைந்திருக்கும் மாயை எத்தகையோர்களையும் மயக்கித் தன்வயப்படுத்தி யிருக்கின்றதென்பதை, “கலையை மதிக்கும் புலவர்தமைச் சித்தர் குழாத்தைக் கடவுளரை-நிலையை மதிக்கு முனிவரரைத் திசைமாமுகனை நிரைவளையாச் சிலையை மிதிக்கு நெடியோனை விழுங்கி யுமிழாத் திறன்மையைத்-தலையை மதிக்கு மல்லமன் செங் கமல மலர்த்தா டலைக்கணிவாம்” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. செல்வம் முதலியவற்றானும் உறவினர் முதலிய வற்றானும் பந்தப்பட்டுள்ளோர்க்கு மருணீங்காதென்பதை, தந்தையாய் புத் திரர் தன்னுடன் ரோன்றினார் தாரமென்னும் - பந்தநீங் காதவர்க் குய்ந்து போக் கில்லெனப் பற்றினாயே - வெந்தநீ ருடியா ராதியார் சோதியார் வேத கீத - ரெந்தையா ருர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே.” எனவும், “பழகினால் வரும் பண்டுள சுற்றமும்-விழவி டாவிடின் வேண்டிய தெய்தொணு - திகழ்கொள் சேறையிற் செந்நெறி மேவிய-வழகனா ருள ரஞ்சுவ தென்னுக்கே.” எனவும் வரும் தேவாரங்களாற் றெளிக. (கநக)

நவகோடி. பொற் குவைநீடிய நாட்டத்தர்வெண் காட ரிவைபோயிடத்துறக்கும்வண்ண மெவ்வண்ணமென் றெண்ணும் பவமாற்றுதற் கிவைமாறெனப் பார்க்குஞ்சிவ மாக்குங் கவலாதசற் குருநாதனைக் காணும்பதம் பூணும்.

(இ - ள்.) நவகோடிகளென்னும் எண்ணையுடைய பொற்குவியல்களில் விசேடித்த அபேட்சையுடையராகிய திருவெண்காட்டடிகள், இவ்வளவு பெருஞ் செல்வமும் அழியும்படி நாம் துறவடையும் மார்க்கம் எம்மார்க்கம் என்று சிந்திப்பார், பிறவியை ஒழிப்பதற்கு இப்பொருட்பற்றும் ஏனைய பற்றுக்களும் முரணுமென்றாகித்துப் பார்ப்பார். தம்மைச் சிவமாக்குவதற் கெழுந்தருளியிருக்கும் கவிலையற்ற சற்குருநாதராகிய மருதவாணரைத் தரிசிப்பார், அவர் திருவடிகளைச் சிரசிற் சூடிக்கொள்வார்.—எ - று.

திருவெண் காட்டடிகள் ஏனைய செல்வரைப்போன்று சாமானிய செல்வமுடையாரல்லரென விளக்குவான், “நவகோடி பொற்குவை றீடிய நாட்டத்தர் வெண்காடர்.” எனவும், இவ்வளவு பெருந்திரவியத்தை யனுபவித்தற்குரிய புத்திரப்பேறும் நமக்கில்லையே! நாம் எப்படி இப்பெருஞ் செல்வத்தை விட்டுத் துறப்போமென்றெண்ணிஞரென்பார், “இவைபோ யிடத்துறக்கும் வண்ணமெவ் வண்ணமென் றெண்ணும்.” எனவும், நாம் பிறவியறவொழிப்பதற்கு இப்பொருட்பற்றே பசையாமெனச் சிந்தித்தாரென்பார், “பவமாற்றுதற் சிவமாறெனப் பார்க்கும்.” எனவும், தம்மிடத்தள்ள மருதவாணர் தமக்குப் புத்திரராகவாவது அடியாராகவாவது வந்திருப்பவரல்லரென்றும், தம்மை யாட்கொள்ளத்தக்க குருசிகாமணியாய் வந்திருக்கின்றனரென்றுமுணர்ந்தாரென்பார், “சிவமாக்குங் கவிலாத சற்குருநாதனைக்காணும்.” எனவும், இப்பற்றை யொழிப்பதற்கு நம்மாலேலாது. ஒழியும்படி செய்யவேண்டியவை திருவருட்கிருப்பிடமாகிய இக்குருநாதரின் திருவடிகளை எனக்கருதி அம்மருதவாணருடைய இரண்டு சரணங்களையும் சிரசிற் சூடிக்கொள்வாரென்பார், “பதம் பூணும்” எனவும் கூறினர். மிக்க பெருஞ்செல்வமுடைய நாம் இவ்வளவு செல்வத்தையும் எவ்வாறு துறப்பதெனச் சிந்தித்தாரென்றமையின், தமது செல்வத்தையே விசேடித்ததாக நோக்கினரே யொழியத் தம்மினும் உயர்ந்தோருடைய செல்வத்தை நோக்கித் தருக்கழிவும், தம்மினும் தாழ்ந்தோரை நோக்கித் திருத்தியும் அடைந்தாரில்லை என்பது பெறப்பட்டது. அறிவுடையோராகிய எவரும் தம்மினும் மிக்கோருடைய செல்வத்தை நோக்கித் தமது செல்வமற்பமாக எண்ணித் தருக்கடையாரென்பதை, “தொலையாப் பெருஞ்செல்வத் தோற்றத்தோ மென்று-தலையா யவர்செருக்குச் சார்த - விலையா-விரைக்கும்வண் துமல ரீர்ம்கோதாய் மேரு-வரைக்கும்வந் தன்று வளைவு.” எனவும், தம்மினிழிந்த செல்வரைக்கண்டு திருத்தியடைதலே அறிஞர் செயலென்பதை, “தம்மின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை - யம்மா பெரிதென் றகமகிழ்க - தம்மினுங்-கற்றாரை நோக்கிக் கருத்தழிக கற்றதெல்லா - மெற்றே யிவர்க்குநா மென்று.” எனவும் வரும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. இப்பொருட்பற்றாகிய அவாவே பிறப்பறுத்தற்குப் பகையென்பதை, “ஆமு னிச்சையே மேலுமே லும்பிறப் பளிக்கும்வித் தெனநெஞ்சே - நீமறந்திடா சைக்கடல் சவறுமே நினைவெனுந் திரைமாயும் - போயிறந் தெலா நினைவு மெப்பொழுதிலப் பொழுது பூரணமாய - சோமசேகரத்தெந்தைபொற் கழலையுந் தொழ லையமிலை நாமே.” எனவும், ஞானசாரியருடைய அனுக்கிரகத்தினால்

றான் பற்றுக்களைத்தும் ஒழியுமென்பதை, “காரியமாகலாற் சகம்படைக் குங் காரணன் குலாலனி லுளனென் - ரேரியல் பெனவேழ் கடலுமொன் றுக்கி யொப்பிடுங் கருணையனேனும் - பேரியை பிறப்புத் தனையடைந் தவர் க்குப் பினையுறாவை டெட்ப்பார்க்குங்-கூரிய விழியோ னாதவினறவுங். கொ டியனு மாகுமக்குரிசில்.” என்னும் சாந்தவிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், “தன்னிலையு மெதிர்காட்டாத் தமமாகு மாணவநோய் - நின்னையல தெஞ் ஞான்று நீங்குவது தானன்றே - துன்னிருள்வாய் முழங்குதிரைச் சுருட்டு கடன் முகட்டெழுந்த - மன்னுகதி ராலன்றி மற்றொன்றான் மாயுமோ.” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (கஉ.௭)

மருளுந்தெரு ளும்போர்புரி மாறாட்டமுங் கண்டான்
 நெருளொன்றிட மருணின்றிடத் திருவுள்ளத்திற் கிடத்தி
 யொருதந்திரம் புரிகின்றன னுடையானெவை யெவைக்குந்
 தருமந்தணப் பொருட்குஞ்சுதந் தரணுசங் கரணே.

(இ - ள்.) என்னை யடிமையாகவுடையவரும், உலகத்துள்ள எவ்வெவ் வஸ்துக்களுக்கும் அருள்பாலிக்கும் ரகசியமான உண்மைப்பொருட்கும் உரி மையுடையவருமாகிய சிவப்பிரானு மருவாணர், திருகெண்காட்டடிகட்கு மேற்கூறியவாறு அஞ்ஞானமும் ஞானமும் போராடிகின்ற மாறுபாட்டையும் பார்த்தருளினர். மெய்ஞ்ஞானமே பொருத்துமாறும் அஞ்ஞானம் நீங்குமா றும் திருவுள்ளங்கொண்டருளி, ஐத் தந்திரம் புரியலாசினர்.—௭ - று.

உலகத்துள்ள எவ்வெப்பொருட்கும் உண்மைப்பொருட்கும் சிவபெரு மாணே தலைவென்பதை, “ஐவகை யெனும்பூத மாதியை வகுத்ததனு ளசா சரபேதமான - யாவையும் வகுத்து நல்லறியையும் வகுத்துமறை யாதிறுலை யும் வகுத்துச் - சைவமுத லாவளவில் சமயமும் வகுத்துமேற் சமயங் கடந்த மோன சமாசம் வகுத்தநீ யுன்னீகா னனுசவுந் தண்ணருள் வகுக்கவிலை யோ - பொய்வளரு டெஞ்சினர்கள் காணாக காட்சியே பொய்யிலா மெய்ய ரறிவிற் - போதபரி பூரண வகண்டிதா காரமாய்ப் போக்குவா வற்ற பொரு ளே - தெய்வமறை முடிவான பிரணவ சொருபிய சித்தார்த முத்தி முத லே - சிரகிரி விளங்கவாந் தகூறினா முர்த்தியே சின்மயா னந்த குருவே.” என் னும், தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானும், அஞ்ஞானமும் ஞானமும் இரு பாரிசத்தும் போராடிகின்றனவென்பதை, “தீர்க்கின்ற வாமென் பிழையை நின் சீரரு ளென்கொலென்று - வேர்க்கின்ற வென்னை விதிக்கண்டாய் விர வார் வெருவா - வார்க்கின்ற தார்விடை யுத்தர கோசடங் கைக்கரசே - யீர்க் கின்ற வஞ்சொடச் சம்வினை யேனை யிருதலையே” என்னும் மணிவாசகப் பிரான் மலர்வாக்கானு மறிக. (கஉ.௮)

ஆட்கொண்டசருக்கம் முற்றிற்று.

உ

சுவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

துறவறச்சருக்கம்.

முன்னெறித் தவம்பல முயன்ற நன்னரான்
மின்னெறித் தனவென விளக்க மோங்குவார்
சென்னெறிக் கதியுறு திருவெண் காடனார்
பன்னெறித் துறவறச் சருக்கம் பன்னுவாம்.

(இ - ள்.) பூர்வத்திலே முறைமையமைந்த தவங்கள் பலவற்றை இயற்றிய நன்மை காரணமாக, மின்னுக்கொடிகள் பிரசாசித்தவைபோன்று விளக்கத்தின்கண் மேம்படுவாராய், முத்தான்மாக்கள் செல்லுதற்குரிய சன்மார்க்க முத்தியை யடையப்போகும் திருவெண்காட்டடிகளுடையயாவராலும் துதிக்கப்படும் மேம்பாடுற்ற துறவறச்சருக்கத்தைச் சொல்லுவோம்.—எ - று,

முற்பிறவியிற் றவம்புரிந்தார்க்கே இப்பிறவியிற் றவம் பலிக்குமென்பது நூற்றுணிபாகலின், “முன்னெறித்தவம்பலமுயன்றநன்னரான் - மின்னெறித்தன வெனவிளக்கமோங்குவார்.” என்றும், சரியை, கிரியை, யோகமென்னும் மூன்று பாதங்களையுங்கடந்து நான்காவது பாதமாகிய ஞானநிலையை எய்தினார் அடையத்தக்க சன்மார்க்க முத்தியை யடைதற்குரிய திருவெண்காட்டடிகளென விளக்குவான், “சென்னெறிக்கதியுறு திருவெண்காடனார்.” என்றும், ¹வனையர் யாவருடைய துறவினும் அதிமேம்பாடுற்றதாய் உலகத்துள்ள பெரியோர்கள்பலராலும் புகழப்படுவது திருவெண்காட்டடிகள் துறவேயென்றறிவிப்பான், “பன்னெறித்துறவறம்.” என்றும் கூறினார். முற்பிறவியிற்றவம்புரிந்தோர்க்கே இப்பிறவியிற்றவம் பலிக்குமென்பதை “தவமுந் தவமுடையார்க் காகு மவமதனை - யஃதிலார் மேற்கொள்வது.” என்னும் திருக்குறளானும், சரியாவான்கள் சாலோகபதவியையும் கிரியாவான்கள் சாமீபபதவியையும், யோகவான்கள் சாரூபபதவியையும், ஞானவான்கள் சாயுச்சியபதவியையும் அடைவார்களென்பதையும், சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் இந்நான்குமே சதுஷ்பாதங்களென்பதையும், இவற்றிற்கே முறையே தாதமார்க்கம் சற்புத்திரமார்க்கம் சகமார்க்கம் சன்மார்க்கமெனப் பெயர்களுண்டென்பதையும், அதனானே இந்நூலாசிரியர் சன்மார்க்க முத்தியென்பதற்குச் சென்னெறிக் கதியென்றொரென்பதையும், “சன்மார்க்கஞ் சகமார்க்கஞ் சற்புத்ர மார்க்கந் தாதமார்க்கம்மென்றுஞ் சங்கரீனையடையு - ண்மார்க்க நாலிவைதான் ஞான யோக நற்கிரியா சரியையென்று நவீற்றுவதுஞ் செய்வர் - சன்மார்க்க முத்திகள்சா

லோக்கிய சாமீப்ய சாஸூப்ய சாயுச்யமென்றுசதுர் விதமா - முன்மார்க்க ஞானத் தாலெய்து முத்தி முடிவென்பர் மூன்றினுக்கு முத்திபத மென்பர். என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும், திருவெண்காட்டடிகள் துறவையேயா வரும் வியக்கின்றன ரென்பதை பாணீனத்தும் பொய்யெனவே பட்டணத் துப்பிள்ளையைப்போ - லாருந் துறக்கை யரிதரிது - நேரே - மனத்துறவு மப்ப டியே மாணாவிவற்று - ஞானக்கியைந்த தொன்றெனவேயோர். என்னும் தாயுமா னார் திருவாக்கானும் நிறந்தருந் தெய்வப் புலமைவள்ளுவனார் நீத்தவர் பெருமை நூன் முகப்பாற் - சிறந்திட வமைத்தாங் கதுகொடில் வாழ்க்கைச் சிறுமைதூற் றினரது தெரியார்க் - கறந்தவா தியற்றி னவனினுங்கோடி யதிகமாமென மன மறது துறந்துளோனையும் பட்டணத்தெமதடிக டொருத்தகட்டுரை திகழ்த் திடுமே” என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. இனித் தாத மார்க்க முதலிய நான்குபாதங்களி னிலக்கணங்க ளிவை"வையென்பதை” தாத மார்க்கஞ் சாற்றிற் சங்கரன்றன் கோயிற் றலமலகிட் டிலகுதிரு மெழுக்குஞ் சாத்திப்-போதுகளுங் கொய்துபூந் தார்மாலே ழண்ணிபுனிதற்குப் பலசமைத் துப் புகழ்ந்து பாடித் தீதிறிரு விளக்கிட்டுத் திருநந்தவனமுஞ் செய்துதிரு வேடங்கண் டாலடியேன் செய்வ-தியா துபணியீரென்று பணிந்தவர்தம் பணியு ழியற்றுவதிச் சரியைசெய்வோ ரீசனாலகிருப்பார்.” எனவும், “புத்திரமார்க் கம்பு கலிற் புதியவிரைப் போது புகையொளிமஞ் சனமமுது முதல்கொண்டைந்து - சுத்திசெய்தா சனமூர்த்திமூர்த்தி மாறஞ் சோதியையும் பாவித்தா வாகித்துச் சுத்த-பத்தினு லருச்சித்துப் பாவிப் போற்றிப் பரிவினொடு மெரியில்வரு காரிய மும் பண்ணி - நித்தலுமிக் கிரியையினே யியற்று வேர்க ணின்மலன்ற னருகி ருப்பர் நினையுங் காலே.” எனவும், “சகமார்க்கம் புலனொடுக்கித் தடுத்தவளி யிர ண்டொஞ்சலிப்பற்று முச்சதுர முதலாதா ரங்களகமார்க்க மறிந்தவற்றி னரும்பொ ருள்க ஞணர்ந்தங் கணைந்துபோய் மேலேறி யலர்மதிமண் டலத்தின் - முகமார்க்க வமுதுடல முட்டத் தேக்கி முமுச்சோதி நினைந்திருத்தன் முதலாகவினைக - ஞகமார்க்க வட்டாங்க யோக முற்று முழத்தலுமுந் தவர்சிவன்ற னுருவத்தைப் பெறுவர்” எனவும், “சன்மார்க்கஞ் சகலகலைபுராண வேதசாத்திரங்கள் சமயங்க டாம்பலவு முணர்ந்து - பன்மார்க்கப் பொருள்பலவுங் கீழாக மேலாம் பதிபகபா சந்தொரித்துப் பாசிவனைக் காட்டு - நன்மார்க்கஞானத்தை நாடி ஞான னேயு மொடு ஞாதிருவு நாடா வண்ணம் - பின்மார்க்கச் சிவனுடனும் பெற்றி ஞானப் பெருமையுடை யோர்சிவனைப் பெறுவர் காணே.” எனவும் வரும் சிவஞானசித் தித் திருவிருத்தங்களாற் றெளிக. (க)

திருவிடை மருதுடைத் தெய்வ நாயக
 னொருபுடைக் காதறை யூசி வாசியாற்
 டிரிவுடைச் சரட்டொடு பேணி மாணாறப்
 பரிவுடைப் பட்டினூற் பயிலச் சூழ்ந்தரோ.

(இ - ள்.) திருவிடைமருதுரைத் தமதிருப்பிடமாகக்கொண்டருளியதெய் வநாயகராகிய மருதவாணர், ஓர் பக்கத்திற் காதற்ற ஊசியை ஆதிகமாகப் பிரிந்

திருக்கின்ற தூலுடன் கோத்து, மாட்சிமையடையும்படி யாவரும் விரும்பும் தன்மையுடைய பட்டுவஸ்திரத்தினால்விளங்கும்படி சுற்றி—எ-று. அரோ-அசை.

சிவபிரான் ஏலைய சிவதலங்களெவற்றினும் மிக்கபிரீதியுடையராய் மற்றைய தலங்களிற்றரித்துள்ள திருநாமங்களெவற்றினும் மேம்பாடுற்ற மகாலிங்கர் என்னும் திருநாமத்துடன் திருவிடைமருதூரில்வீற்றிருக்கின்றனராகவின்,” திருவிடைமருதுடை.” என்றும், மகாலிங்கர் என்னும் திருநாமத்துடன் ஏகநாயகர் என்னும் திருநாமத்தையும் தரித்து விளங்கவின்” தெய்வநாயகன். என்றும், அறவேகாதற்றிருந்தாற் சரடேரூதாகவின், ஒர்பக்கமாத்திரம் காதறுபட்டஊசிஎன்பார் ஒருபுடைக் காதறை யூசி. “என்றும் இழைகள் சேர்த்து முறுக்கிய கயிறல்ல வெறும் இழைகளாகவே யுள்ளதெனவிளக்குவான், “வாசியாற் பிரிவுடைச் சரடு. “என்றும், அக்காதற்ற ஊசியையும் இழையையும் தனியாகக்கொடுக்கின் பார்ப்போர்க்கழகன்மையுடன் வெவ்வேறாகப் பிரிந்து பயன்படா தொழியுமாகவின், பார்ப்போர் யாவரும் காமுறும்படி பட்டினாற் சுற்றிக்கொடுத்தாரென்பார், மாணுறப்பரிவுடைப் பட்டினாற்பயிலச் சூழ்ந்து.” என்றும் கூரினர். சிவபிரானுக்குத் திருவிடைமருதூர் மிக்க பிரீதியுடையதென்பதை, “எங்கு முற்றுநின்றியாவையு முணர்ந்திடுமெங்கள்-சங்கரன் றனிக்கயிலையா மருதிடைச் சார்ந்து-பொங்கு மத்தரு நீழலிற் பொருந்துறு விசம்பிற்-நங்க மால்விடை நிறுத்திநின் றின்னதுசொல்ல வான். “எனவும், “இனையமாதலமநாதியாயிருப்பது நமக்கீ-தனையமாதலம் பரவை சூழ்கிலத்தினில்லை-நனைய மாமலர்ச் சோலையும் வாவியு நன்கு-புனையு மீடறுமிதெனெழில்பாரொனப் புகன்றான். “ எனவும் வரும் மருதவனப்புராணத் திருவிருத்தங்களானும், மகாலிங்கர் என்னும் திருநாமமேயன்றி ஏகநாயகரென்னும் திருநாமமும் அத்தலத்தில் வகித்திருக்கின்றனரென்பதை-“தேறுபுகழிடைமருதிலுறையேக நாயகன்றன் செய்ய தாளு மூறுமது மலர்க்கூந்தற் பசியமயி லுறையிடமுமோங்கு கங்கை - யாறிலகு சடைமுடியு மைம்முகமு நாற்றேரூ மணிமுக்கண்ணுங்-கூறுதிற விருமானு மொருமழுவு மனவரதங் குறித்து வாழ்வாம்.” என ஷே மருதவனப்புராணத்தில் வரும் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. (2-)

ஏற்றபூம் பெட்டியி னிட்டுக் கட்டுறத்

தேற்றமா முத்திரைச் சின்னஞ் சேர்த்தினுன்

கோற்றொடி யன்னைகைக் கொடுத்தான் காந்தலுக்

காற்றலீ தளித்தியென் றகன்று போயினுன்.

(இ-ள்.) மருதவாணர் அதன்பின் அவ்வூசியையும் சரட்டையும் தகுதியமைந்த அழகிய பெட்டியில் வைத்துப் பிணிப்பமையுமாறு தெளிவாகிய முத்திரை என்னும் அடையாளத்தையும் பொருத்தினவராய் அழகிய வளையலணிந்த தமது தாயார்வசமளித்து, உமது கணவனுக்கு இதுதான் வலுவுடையது, ஆதலால் இதுனைக் கொடுப்பீரென்று நீங்கிப்போயினார்.—எ-று.

முன் பட்டினம் சுற்றிய அம்முட்டையை வெறுமனே கையிற்றந்தால் யாவரும் பிரித்துப்பார்க்கும்படி நேருமெனத் திருவுளத்தெண்ணி, திரு வெண்காட்டிகணிக ஏனையோர் பிரித்துப்பாராவண்ணம் அதனை ஓர்பெட்டியினுள் வைத்து மேல்முடி முத்திரைசெய்தாரென விளக்குவான், “ஏற்றபூம் பெட்டியினிட்டுக்கட்டுறத் - தேற்றமா முத்திரைச் சின்னஞ் சேர்த்தினான். “என்றும், திருவெண்காட்டிகட்கு இவ்வூசியினாலும் சாட்டினாலுமே மெய்ஞ்ஞானேதயமாகப்போகின்றமையின் உன் காந்தனுக்கு ஆற்றலீது என்றும் அவ்வாறு ஞானேதயம் பிறப்பித்தற்காகவே தாமெழுந்தருளிய தாகவின், அக்காரியம் நிறைவேறியவுடனே தாம் நீங்கினரென்பார், “அகன்றுபோயினான், “என்றும். கூறினர். இவ்வூசியினாலும் சாட்டினாலுமே மெய்ஞ்ஞானேதயமாகுமோவெனின் அற்றன்று, மருதவாணப்பெருந்தகையார் இத்தனைகாலமாக இடைவிடாது இத்திருவெண்காட்டிகளுடன் வசித்திருந்ததால், அவருடைய நோக்கம் பரிசம்பாவனை வாக்கு என்னும் இவ்வற்றால் நாளுக்கு நாள் பக்குவப்பட்டு இருவினைக்கம் மும்மலபரிபாகம் நாற்கரணசுத்தம் ஐம்புலனிலைமை அறுவகைக்குற்றநாசம் என்னும்இவைகளைப் படிப்படியா யடைந்துவந்தாராகவின், இவ்வூசியையும் சாட்டையும் கண்டவுடனே மெய்ஞ்ஞானேதயமாதற்குப் பருவம்வாய்த்ததென்றறிக. ஆசாரியருடையநோக்கம் பரிசம்சபாவனை வாக்குஎன்னும்நான்கினாலாவதே ட்சு தீட்சை எனவும் பரிசுதீட்சை எனவும் பாவனாதீட்சை எனவும் வாசகதீட்சை எனவும் சதுர்வித தீட்சைகளாகக்கூறுவர். இவையே, நோக்கம் பரிசம் பாவனை வாக்குநூல் யோகம் என ஆரகக் கூறுவதுமுண்டு. அவ்வாறனுள் யோகத்தைப் பாவனையுள் ளடக்கியும் நூலை வாக்கினு ளடக்கியும் நாலாகக்கொண்டாமென்க. இவ்வாறுகொள்ளல் நூன் முறைமை யென்பதையும் ஆறு தீக்கைகளுண்டென்பதையும், “தேட்டந் திரண்டதிருமேனி யுட்புறம்பாய்க் - காட்டு மளவே கரை புரண்டி - கேட்ட - வதிபக்கு வத்தார்க் ககம்புரமென் றாறு - விதிவைத்த தீக்கையா மெண் ,, எனவும், “பரிசுத்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்து மலமாயைக் - கருமத்தை யெல்லாங் கழற்றிச் - சரிதாதி - வாதனையாம் போதமயக்கத்தை வாக்காலே-போதைசெய்துபோக்கிவிடப் போம்.” எனவும் வரும் ஒழிவிலொடுக்கத் திருவெண் பாக்களானு முணர்க. இவை நான்கனுள் திருநோக்கம் பாவனை என்னும் இவ்விரண்டும் அகத்தீட்சை எனவும் பரிசம், வாக்கு என்னும் இவ்விரண்டும் புறதீட்சை எனவும் பெயர் பெறும். இவற்றுள் பறவை தன் முட்டையைச் செட்டையாற் பரிசித்தல்போன்று மாணுக்கனைக் கரசரணங்களாற் பரிசித்தற் பரிசுதீட்சையென்றும், ஆமைகரைக்கணிருந்த முட்டையைத் தன் மனதிற் பாவித்தல்போல மாணுக்கனைத் தமதருருவாகப் பாவித்தால் பாவனாதீட்சை யென்றும், மீன் தனது சினையைப் பார்த்தல்போற் றமது மாணுக்கனைக் கிருபானோக்கத்தாற் பார்ப்பது சட்சு தீட்சையென்றும் கூறுவதுமுண்டு. இவற்றை, “மூவகையா ருயிர்வார்க்க மலத்தார் கன்மமூல மலத்தார் மூன்று முடையாரன்றே-தீவகமா மெனவுருவாய்வந்து நாதன்றிருநோக்காற் பரிசுத்தாற் றிகமும் வாக்காற் - பாவனையான் மிகுநூலால் யோகப் பண்பாற் பாவிவருமவுத்

திரியாற் பாசநாச - மேவவரு ஞதவுமவுத் திரியிரண்டு திறனும் வியன் கிரியை ஞானமென விளம்பு மாறே" என வரும் சிவம்பிரகாசத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௩)

பண்டுபோன் றிருந்தனன் பரம நாயகன்
மண்டிகா தலின்வரு மதிவெண் காடரும்
புண்டரீ கத்திருப் பொருந்து மாளிகை
யண்டனைக் காணவென் றனைந்த போ தினில்.

(இ - ள்.) பரமநாயகராகிய மருதவாணர் அங்குநின்றும் நீங்கிச் சிவலிங்கத் திற் பழையபடி கலந்திருந்தருளினார். விசேடித்த விருப்பத்தினாலே வருகின்ற அறிவின் மேம்பாடுற்ற திருவெண்காட்டடிகளும், தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி வசித்திருக்கின்ற தமது மனைக்கண், கடவுளாகிய மருதவாணரைப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடனே சேர்ந்தபொழுது—எ-று.

இதுகாறும் திருவெண்காட்டடிகளின் தபோபலத்தினால் ஒரு நாமம் ஒருருவம் என்னும் ஒன்று மில்லாராகிய சிவபெருமான் தமது அருவருவத்திரு மேனியினின்றும் பிரிந்து மாண்டவருவந்தாங்கி மருதவாணரென்னுந் திற நாமத்துடனெழுந்தருளியிருந்து அத்திருவெண்காட்டடிகளைத் தமதடியராக்கிக் கொண்டு மீண்டும் பழையபடியே அருவருவத் திருமேனிகொண்டன ரென்று விளங்குவான், "பண்டுபோன் றிருந்தனன் பரம நாயகன். "என்றும், அறிவின் மேம்பாடுற்ற அறிஞர்க்கன்றி ஏனைபோர்க்குச்சிவபிரானிடத்துவிசேடித்த அன் புதியாதாகலின், "மண்டிகாதலின்வருமதிவெண்காடர். "என்றும், அக்காவிரிப் பூம்பட்டினத்தின்கண் திருவெண்காட்டடிகளினு மேம்பட்டதிருவடையோரிடா மையானும், அத்தகைய திருவாய்த்தவர்களின் மாளிகையிலேயே சதா குடி கொண்டு விருப்புடன் வீற்றிருப்பது திருமகட் கியல்பாகலானும், "புண்டரீக த்திருப்பொருந்துமாளிகை."என்றும், மருதவாணராகிய சிவபெருமான் சகலா ண்டங்கட்கும் அதிபனாகலின், "அண்டன். "என்றும் கூறினார். சிவபிரான்! ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாரென்பதை, "திருமாலும் பன்றியாய்ச்சென்றுண ராத் திருவடியை - யுருகா மறியவோ ரந்தணனா யாண்டுகொண்டா-னொருநாம மோருருவ மொன்றுமில்லாற் காயிரந்-திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட் டாமோ. "என்றும், அறிவின் மேம்பட்ட அறிஞர்க்கே சிவபிரானிடத் தன் புதிக்கும் என்பதை, "அரிக்கும் பிரமற்கு மல்லாத தேவர்கட்குந் - தெரிக் கும் படித்தன்றி நின்றசிவம் வந்துநம்மை - யுருக்கும் பணிகொள்ளு மென்பது கேட் டிலகமெல்லாஞ் - சிரிக்குந் திறம்பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. என்றும், சிவபெருமான் அண்டங்கட் கதிபனென்பதை, "நஞ்சமார்கண்டத்தனண் டத்தவர்நாதன்-மஞ்சதோய் மாட மணியுத்தர கோசமங்கை-யஞ்சொலா டன் னோடுங் கூடி யடியவர்க • ணெஞ்சுளே நின்றமுத மூறிக்கருணைசெய்து-துஞ்

சல் பிறப்பறுப்பான் ஸாயபுகழ் பாடிப் - புஞ்சமார் வெள்வளையீர் பொன்னுச லாடாமோ." என்றும் வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானு மறிக.

ஞானசற் குருவினி னயந்த நாயகன்
போன திக் கறிவுறூப் புனித ரானவர்
வானனைக் கண்டிலார் வனச வாள்விழிப்
பானல்வெண் டரளங்கள் பரப்பி னாரோ.

(இ.- ள்.) ஞானசற்குருவைப்போன்று திருவெண்காட்டடிகளிடத்து விருப் பமுற்ற தலைவராகிய மருதவாணர், சென்ற திசையை யுணராதவராகிய பரி சுத்தரான திருவெண்காட்டடிகள் தேவர்பெருமானாகிய மருதவாணரைக்காணாத வராய் தாமரைபோன்ற ஒளியுள்ள நேத்திரங்களினின்றும் சிறந்த வெள்ளிய முத்துக்களையொத்த நீர்த்துளிகளைச் சிந்தினார்.—எ - று."

மருதவாணர் திருவெண்காட்டடிகளிடத்து அடிமையாக வந்து அவ்வடி களால் மகன்மைகொள்ளப்பட்டித் தற்காலம் ஞானாசாரியராக விளங்கினராகவி ன். "ஞானசற் குருவினி னயந்த நாயகன்" என்றும் திருவெண்காட்டடிகள் தூய் மையெவற்றினும் மேம்பட்டவாய்மையென்னும் அகத்தூய்மையமையப்பெற்ற ராகவின், "புனிதர்" என்றும் சிவபெருமான் தேவர்களெவர்க்கு மறிதற்கரிய ராய்த் தேவாதிபனென யாவரும் வழுத்தற்குரியாராகவின், "வானன், "என் றும், மருதவாணர் சென்ற திசையுணராதவராய் அவரைக் காணப்பெறாத திரு வெண்காட்டடிகள் பிரிவாற்றாமையால் ஆராமை மேற்கொண்டவராகிக் கண் ணீர்விட்டனரென்பார், "வனசவாள்விழிப்பா னல்வெண்டரளங்கள் பரப்பினார், என்றும் கூறினர். தூய்மை யெவற்றினும் மேம்பட்டது அகத்தூய்மை யென் பதையும், அத்தூய்மை வாய்மையா னமையப்படுமென்பதையும், "புறந்தூய்மை நீரானமையு மகந்தூய்மை-வாய்மையாற் காணப்படும். "என்னும் திருக்குறணா னும், சிவபெருமான் தேவாதிபனென யாவரும் வழுத்தற்குரியாரென்பதை," தேவர்கோ வறியாத தேவதேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற் றை-மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி மூதாதை மாதாரும் பாகத்தெ ந்நதை யாவர்கோ னென்னையும்வந் தாண்டுகொண்டான் யாமார்க்குங் குடியல்லோ ம் பாது மஞ்சோ-மேவினோ மவனடியா ரடியா ரோடு மேன்மேலுங் குடைந்தா டி யாடுவோமே." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானு மறிக. (டு)

குருவின ரெங்கணுந் துளங்கிக் காண்கிலார்
வெருவியே பவ்வயின் விரைந்து தாயரு
மருவினார் பெரியவர் மணிகொள் பெட்டியொன்
றருளினா ருமக்கென வருளிப் போயினார்.

(இ-ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் எவ்விடத்தும் திரிந்து தேடினார் மரு தவாணரைக் கண்டாரில்லை. உடனே அம் மருதவாணரின் தாயார் அச்சமுற்

றவராய்த் திருவெண்காட்டிகளிருக்குமிடத்து அதிவிரைவாகச் சேர்ந்தவதாய், பெரியவராகிய மருதவாணர் இரத்தினங்களிழைத்த ஓர் பெட்டி உமக்காகக் கொடுத்துவிட்டுப் போயின ரென் றுரைத்து அப்பெட்டியைக் கொடுத்துச்சென்றனர்.—எ - று.

மருதவாணரைத் திருவெண்காட்டிகள் பலவிடங்களினும் தேடிக் காணாமல் வருந்தியதையுணர்ந்து அவ்வடிகளின் மனைவியார், நமது தலைவர் இதுகாறும் மருதவாணரைத் தேடியுழும்படி வாளாவிருந்தோமே, மருதவாணர் நம்மிடத்தீந்த இப்பெட்டியை அப்போதே நமது தலைவரிடம் கொடுத்திருந்தால் இவ்வளவு பிரயாசையுடன் மருதவாணரைத்தேடாது, அதிலுள்ள விஷயத்தால் அமைதிபெற்றிருப்பரே இத்தனைகாலம் அவர் வருந்தும்படிபெட்டியைத்தராதிருந்தது பெரும்பிழையாமே என்று இவ்வாறு பற்பல வாக வெண்ணி. அதிக அச்சத்துடன் மிக்க வேகமாய்ப்பட்டினத்தடிகளிடம் வந்தனரென்று விளக்குவான், “வெருவியே யவ்வயின் விரைந்து தாயருமருவினார்,” என்றும் அப்பெட்டியை ஈந்து, அவரிருக்கும் வெளியிடத்தில் தாமிருக்க அச்சமுற்றவராய் அங்குநின்றும் நீங்கினாரென்பார், அருளிப்போயினார். என்றும் கூறினர். (க)

எனமொழி யேழையப் பேழை யீந்தனண்
மனமொழி மெய்களால் வணங்கு மன்பருங்
கனைகெழு சிலம்பணி கமல னீந்தகைத்
துனைவினல் விழித்துறச் சோதித் தாரரோ.

(இ - ள்.) என்று கூறிய அவர் மனைவியார் அப்பெட்டியைத் தந்தனர். மனம் வாக்கு காயமென்னும் திரிகரணங்களும் ஒருப்பாடுடையவராய் மருதவாணரை வழிபடுகின்ற மெய்யன்பராகிய திருவெண்காட்டிகளும், ஒலிமேம்பாடுற்ற சிலம்பைத்தரித்த தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளையுடைய மருதவாணர் தந்தருளிய அப்பெட்டியை, அதிவிரைவிலே கண்களைத்திறந்து பொருந்தும்படி ஆராய்ந்தனர்.—எ - று.

திரிகரணசத்தியுடையோர் செய்யும் வழிபாடே சிவபிரானுக்கேற்புடைத்தென்பதை விளக்குவான், “மனமொழி மெய்களால் வணங்குமன்பருங்” என்றும் வேதமே சிலம்பாகப் பாதங்களி லணிந்தவர் சிவபிரானாகவினானும், அவரே இப்போது மருதவாணராய் வந்திருத்தவினானும் “கனைகெழுசிலம்பணி கமலன்.” என்றும், திருவெண்காட்டிகள் மருதவாணரைக் காணாமையாற் கலக்கமுற்றுக் கண்களை மூடி விழிநீர்சோர நின்றாராகவின், அவர் மனைவியார் மருதவாணரீந்த பெட்டி இதுவென்று தந்தமாத் திரத்தில் அக்கலக்கம் தெளிந்து கண்களை விழித்து அப்பெட்டியைச் சோதித்தாரென்பார், மதுனைவினல் விழித்துறச் சோதித்தார்,” என்றும் கூறினர். திரிகரணசத்தியுடையாரியற்றும் வழிபாடே சிவபிரானுக் கேற்புடைத் தென்பதையும், அவ் வழிபாட்டிற் காகவே இச் சாரம் நமக்குக் கிடைத்த தென்பதையும், தியானித்தல் வாழ்த்து

தல் வணங்கல் என்னும் இம் மூவித வழிபாடுகட்காகவே முக்கரணங்கள் மைந்த வென்பதையும் கையொன்றுசெய்ய விழியொன்று நாடக்கருத் தொன் றெண்ணப் - பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப் புலால் கமழு-மெய் யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான்-செய்கின்ற பூசையெவ் வாறுகொள் வாய்வினை தீர்த்தவனே” எனவும், “கண்ணுண்டு காணக் கருத் துண்டு நோக்கக் கசிந்து துருகிப் - பண்ணுண்டு பாடச் செவியுண்டு கேட்கப்ப ல் பச்சிலையா - வெண்ணுண்டு சாத்த வெதிர்நிற்க வீச னிருக்கையிலே - மண் ணுண்டு போகுதை யோகெடு வீரிந்த மானிடமே,” எனவும் வரும் திருவெண்கா ட்டடிகள் திருவாக்கானும், “நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே-புக்கு நிற்கும் பொன்னூர்சடைப் புண்ணியன்-பொக்க மிக்கவர் பூவுரீருவ் கண்டு - நக்கு நிற்ப ரவர்தமை நாணியே.” எனவும் வரழ்த்தவாயு நினைக்க மடநெஞ்சந்-தாழ்த்தச் செ ன்னியும் தந்த தலைவனைச் - சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே - வீழ்த்த வா வினை யேனெடுங் காலமே” எனவும் வரும் ஆளுடையவரசுக ளருள்வாக்கானும் வீடு கூட்டுவான் குறித்தினிமித்தமா விமலனீ தவினம்பாற், கூடு மாயையை யெனதியா னெனவெணிக் கொள்வதென் பயமாசை, நாடுபோழ்தவைசமுத்தியி ற் புரந்தவ னெவனவ னனவாதி, யூடு மூழ்வழி புரப்பெனன் றுள்ளே யுடல்கை விட்டிருப்பாயே” என்னும்சாந்தவிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் சிவபிரானுக்கு வேதமே சிலம்பென்பதை “எழுதரிய மறைச்சிலம்பு கிடந்துபுறத் தலம்ப வன்ப ரிதய மென்னுஞ் செழுமலரோ டையின்ம வர்ந்து சிவானந்தத் தேன்றதும்புதெ ய்வக் கஞ்சத் தொழுதசுசிற் றடிப்பெரிய விரல்சுவைத்து மைக்கணீர் துளும்ப வாய்விட் டமுதணையா டையிற்கிடந்தா ன்” எனத்துயிரு மீன்றுகாத் தழிக்கு மப் பன்” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத் தானுந் தெளிக. (எ)

முத்திரை கவிழவிட் டவிழ்த்து முட்டறச்
சித்திர நேத்திரச் சுற்றுத் தீர்த்தகபின்
குத்திர மொன்றறக் கொடுத்த தோர்பொரு
ளத்திர வாக்கினு லறியப் பண்டமே.

(இ-ள்.) அப்பெட்டியிற் பொறித்திருந்த முத்திரை கீழேவிழும்படி திற ந்து, முழுமையும் அவிழும்படி சித்திரமமைந்த பட்டுவஸ்திரச் சுற்றை அவிழ்த்த யிறகு வஞ்சகமொன்றுமில்லாமல் மருதவாணரீந்தருளிய ஒப்பற்ற வஸ்துவான து மேம்பாடுற்றதாகிய உண்மையான வாசகதீட்சையினு லுணரப்படுவதான சிறந்த பொருளாயிருந்தது. —எ - று.

காதற்ற ஊசியையும் சாட்டையும் பட்டு வஸ்திரத்திற் சுற்றி, இரத் தினங்களிழைத்த அப்பெட்டியுள் வைத்து முத்திரையிட் டிருந்தாராகவின், அப்பெட்டியைத் திறக்கையில் திருவெண்காட்டடிகள் அம்முத்திரையைக் கீழே தள்ளிவிட்டுச்சுற்றியிருந்த பட்டு வஸ்திரத்தை அவிழ்த்தாரென்பார், “முத்திரை கவிழவிட் டவிழ்த்து முட்டறச் - சித்திர நேத்திரச் சுற்றுத்

தீர்ந்தபின்.” என்றும், அதனுள்ளிருந்த காதற்ற ஊசியும் சரடும் தமக்கு மருத வாண ருளிய உண்மை வாசகத்தாற் கிடைக்கக்கூடிய மெய்ப்பயனை விளக்கத் தக்க சிறந்த பொருளாயிருந்ததென்பார், “கொடுத்த தோர்பொரு ளத்திரவாக் கிஞ லறியப்பண்டம்.” என்றும் கூறினர். (அ)

ஒடிவுறப் புரைவிழுந் தூறிக் கூர்முறிந்
தடிபடு காதறை யாகிச் செய்கையாய்
நொடிதர முறுக்குற நூலுங் கோத்துள
வடிவினா மூசியின் வாசி நோக்கினார்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் வளைவுற்றப் பிளப்புண்டாய் நாட்பட்டிக் கூர்மையற்று நசுங்குண்டு காதற்றதாகி, செயற்கையாய்க் கூறுதற்கு முறுக்க மையாத சாட்டையுங் கோக்கப்பெற்றுள்ள உருவத்தாலாகிய அவ்வூசியின்மேம்பாட்டைப் பார்த்தனர்.—எ-று.

அவ்வூசி ஏனைய ஊசிகளைப்போன்று பளபளப்பாய் வளைவின்றிக் கூர்மையுமையத்து காதுடைத்தாயின்மையினாலும், அதிற் கோத்திருக்கும் சரடும் செயற்கையானமைந்ததென்றுரைத்தற் காலாததாய் முறுக்கேறாத இழைகளாயிருந்தவினாலும், அவ்விரண்டையும் அதிசயமாகப் பார்த்தனரென்பார், “ஊசியின் வாசி நோக்கினார்.” என்றார். (ஆ)

நோக்கினார் நீக்கற நெடிது நோக்கினார்
பூக்கமழ் சடையினார் பொற்பு நோக்கினார்
பாக்கிய மிதுவெனப் பரிந்து நோக்கினார்
தேக்கிய வுலகுவிண் டேற நோக்கினார்.

(இ - ள்.) அவ்வூசியைப் பார்த்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அதைப் பார்ப்பதினின்றும் நீங்காதவராய் நீடித்தகாலம் பார்த்தனர். கொன்றைமலர் பரிமளிக்கின்ற சடையை யுடையவராகிய சிவபெருமான் திருவருளின் அழகைப் பார்த்தனர். நமக்கு வேண்டிய முத்திச்செல்வம் இதுவேபென்று விருப்பமுற்றும் பார்த்தனர். நிறைந்துள்ள உலகத்தினரும் தேவர்களும் இவ் வுண்மையைத் தெளியும்படி பார்த்தனர்.—எ-று.

அவ்வூசியும் அதிற் கோத்துள்ள சரடும் இன்ன விஷயத்தை விளக்குவதென்று விளங்காமையின், அவ் விரண்டையும் பார்க்கத் தொடங்கின திருவெண்காட்டடிகள் விடாமற் பார்த்தனரென்பார், “நீக்கற நெடிது நோக்கினார்.” என்றும், சிவபிரான் தமது திருவருளை இவற்றால் விளக்கினாரெனக் கருதியதால், “பூக்கமழ் சடையினார் பொற்பு நோக்கினார்” என்றும், அதன்பின் ஒருவாறு ஊசி சரடி என்னும் இரண்டின் பயனும் விளங்கினமையின் உவகையுற்றவராய், “பாக்கிய மிதுவெனப் பரிந்து நோக்கினார்.” என்றும் இவ் விரண்டால் விளையும் மெய்ப்பயனிதுவென்பதைத் தாமுணர்ந்தவாறே, உலகத்துள்ள ஏனையரும், தேவலோகத்துள்ளாரும் தெளியவேண்டும் என்னும் கருத்துடன்

கூறிய

பட்டணத் துப்பிள்ளையார்புராணம்.

நோக்கின ரென்பார், “தேக்கிய வுலகு விண்டேற நோக்கினார்.” என்றும் கூறினர். (க0)

காதிநூல் போதனங் காதிற் கல்விநூல்
போதலைக் குறிப்பினுற் புகன்ற பொற்புமா
மேதகு முலகெலாம் விடுங்கு றிப்புமாஞ்
சேதமிப் பாசநம் பாசச் சேதமாம்.

(இ - ள்.) இவ்வூசியின் காதினூல் செல்லுதல், நமது செவியிற் கல்வியின் மேம்பட்ட நூல்கள் செல்லுதலைக் குறிப்பாகக் கூறிய உவமையுமாகும். மேம்பாடுற்ற உலகப்பற்றுக்க ளனைத்தும் விடுதற்குரிய குறிப்புமாகும். பழுதுற்ற பாசமென்னும் இச்சாதி நமது பாசத்தின் சேதத்தைக் குறிப்பித்ததுமாகுள்.—எ-று.

இவ்வூசியின் காதிற் எவ்வாறு நூல் செல்லினும் பிணிப்புற் றிருக்கவில்லையோ அதுபோல நமது செவிகளில் ஞானநூல் செல்லினும் பிணிப்புற் றிருக்கவில்லை என்பதைக் குறிப்பால் விளக்குவதற்காக இவ் வூசியையும் நூலையுந் தந்தனரென்பார், “காதிநூல் போதனங் காதிற் கல்விநூல் போதலைக் குறிப்பினுற் புகன்ற பொற்புமாம்.” என்றும், அன்றியும், அந்நூல் ஊசியின் காதிற் செல்லினும் எவ்வாறு பந்தப்படவில்லையோ அதுபோல நீ உலக விவகாரங்களிற் செல்லினும் பந்தமற் றிருப்பா யென்பதையும் விளக்குவ தென்பார், “மேதகு முலகெலாம் விடுங் குறிப்புமாட்” என்றும், அன்றியும், இவ் விழைகள் எவ்வாறு முறங்கேறுதலா லொன்றுபடப் புணர்ந்து பந்தமுறாது தனித்தனி பிரிந்திருக்கின்றதோ அதுபோல உனது பாசங்களும் இனித் தனித்தனி பிரிந்துபோமென்று குறிப்பால் விளக்குகின்றதென்பார், “சேத மிப்பாச நம்பாசச் சேதமாம்.” என்றும் கூறினரென்றார். சிவபிரான் புகழ்க்கேளாச் செவிகள் பயனிலவாகலின், நம்காதிற் கல்விநூல் போதலைக் காதற்ற வூசியிற் சாடுசெல்லுவதற் குவமித்தனரென்றார். இதனை, ஆளா காராளா னாரை யடைந்துய்யார் மீளா வாட்செய்து மெய்ம்மையு ணிற்றுகிலார்-தோளா தசுறா யோதொழும் பர் செவி-வாளா மாய்ந்து மண்ணுகிக் கழிவரே.” என்னும் ஆளுடைய வரசுகளருள்வாங்கானும், உலக விவகாரங்களுட் ளிருக்கினும் பந்தமற்றிருத்தல் பெரிபோரியல்பென்பதை, “தருவ தீமையு நன்மையு மூழடித் ததையுயர் கழைமேனின்-றுரைக ளாதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைநச் சொருமக டவனேவல் - புரித றன்னினைம் பொறிகளாற் பற்றினும் புகனிரா சையைநீயுற்-றிரவி னும்பக லினும்விடே னெஞ்சமேயின்பலீடெளிதாமே.” என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்காலும் உணர்க. (கக)

ஊசிகாந் தச்சிலை யுற்றுப் பற்றல்போ
சூசமி லாப்பா ஞான மாற்றலா
மாசிலோ மென்றுகொண் டலங்க லோங்கிய
மாசினு லங்குல வடிவம் போயினார்.

(இ - ள்) ஊசியானது காந்தக்கல்லைப் பொருந்திப் பிடிப்பது போன்று அழிவற்றதாகிய மெய்ஞ்ஞான வல்லபத்தால், நாம் குற்ற மற்றேமென்று எண்ணி, ஒழிவானது விசேடித்த மழையினால் அழகிய குலாசாரவுருவம் நீங்கினார்.—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகள் அக் காசற்றவூசியும் சரமொகிய இரண்டு வஸ்துக்களை விடாது நோக்கியதால், ஊசியானது காந்தக்கல்லைப் பிடிப்பதுபோன்று, உறுதியாகத் தம்மைப் பற்றிக்கொண்டு மெய்ஞ்ஞான வல்லபத்தாலே, இனி நாம் குற்றங்களினின்றும் விடுபட்டோமெனக் கருதி, அறுதியா மொழிவின் மேம்பாட்டாற் குலாசார தருமங்களினின்றும் நீங்கினவாராயினர் என்பது கருத்து. மெய்ஞ்ஞான முதிக்கப்பெற்றேரார் குலாசார முதலிய தருமங்களை அறவே விட்டொழிப்பாரென்பதை, “சமயா சாரசங் கற்ப விசுற்பமு-மமையா தாங்குல வாசார மானது - மிமையா தாரும் விடாத வில் வாழ்க்கையு - மமையார் தோளி விடுத லாசாரமே” என்னும் தேவிகா லோத்தாத்தானும் தெளிக. (கூட)

இச்சைஞா னந்தொழி லிவைக ளீசனா
ரிச்சைஞா னந்தொழி லிவற்று ளாக்கினா
ரச்சமில் பரையுட னாக வாருயிர்க்
கச்சனா மவனிடை யடைந்தொன் றாயினார்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் தமது இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் இம் மூன்றையும் சிவபெருமானுடைய இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் இம் மூன்றினுள்ளுஞ் சேர்த்தார். அச்சமற்ற பராசத்தியுடனே உலகெங்கும் நிறைந்த சர்வான்மாக்கட்கும் பரமான்மாவாகிய அப்பெருமானுடன் கலந்து ஒன்றாக விளங்கினார்.—எ-று.

தனது இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றையும் தன்னதாகக் கருதி, யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்னது யான் என்னும் இச்சிவபோதச் செருககுருது யாவும் சிவன் செயலென்னும் பதிகாரணம் வாய்க்கப் பெற்றாராக்கு, அவ் விச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றும் விளையும் கூகதுங்கங்க ளிலவாகலின், திருவெண்காட்டடிகள் உத்தகைய கூக துக்கங்கள் தமக் கிலவாகு நிமித்தம் தமது இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றையும் சிவபெருமானுடைய இச்சை ஞானம் கிரியையென்னும் மூன்றுட் சேர்த்தனரென்பார், “இச்சை ஞானந் தொழி லிவைக ளீசனா ரிச்சை ஞானந் தொழிலிவைக்கு ளாக்கினார்.” என்றும், அவ்வாறு இச்சை ஞானம் கிரியை என்னும் மூன்றையும் தமதல்லவென்று விடுத்தமையின் தமக்கென ஓரசைவீன்றிச் சிவத்திற் கலந்தனரென்பார், “பரையுடனாக வாருயிர்க் கச்சனா மவனிடை யடைந்தொன் றாயினார்.” என்றும் கூறினர். இவ்வாறு சிவபோதச் செருக்காராக்குச் சுகோதய முண்டாகா தென்பதை, “யான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்ன தியா னென்னு மிக்கோண ஞானவெரி யூல்வெதுப்பி நிமிர்த்துத்-தான் செவ்

வே நின்றிடவத் தத்துவன்றூ னேரே தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையெர் ளித்திட் டோடு-நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங் கின்றி நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்ம - மூன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பி னல்லா லொருவருக்கும் யானெனதிங் கொழிபா தன்றே.” எனவும், இவ்வாறு செய் வேர் சிவனிற் கலந்தொன்றூ கவின் இவர் செயல்களெல்லாம் சிவன் செயல்க ளாகவே முடியுமென்பதை, “இவனுலகி விதமகிதஞ் செய்தவெல்லா மிதமகித மிவனுக்குச் செய்தார்பா லிசையு - மவனிவனாய் நின்றமுறை யேக னாகியான் பணியி னின்றிடவு மகலங் குற்றஞ் - சிவனுமிவன் செய்தியெல்லா மென்செ ய்தி யென்றுஞ் செய்ததெனக் கிவனுக்குங் செய்த தென்றும்-பவமகல வுடனா கிநின்று கொள்வன் பரிவாற் பாசகத்தைச் செய்திடினும் பணிபாக்கி விடுமே.” எனவும் வரும் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தங்களானு மறிக. (௧௩)

மறைபெறு சிவமுளே மறைந்து நின்றபின்
குறையற விளங்கிய கோலம் போலுமாத்
திறமுறு தாமுமச் சிவத்துட் புக்கொளித்
தறிவுறா விளங்கினு ரகீத வின்பமே.

(இ - ள்.) வேதங்களாற் றுதிக்கப்பெற்ற சிவமானது தமக் குள்ளே ஓளித்து நின்றபிறகு, பூரணமாய்த் திகழ்ந்த யாதிரியை யொத்த, மிகக் கெய் ஞான வல்லபமுற்ற தாமும் அச் சிவத்திற்குள்ளே புகுந்து மறைந்து தெரிந் துகொள்ளாத வண்ணம் நிரதிசயானந்த இன்ப முடையவராய் விளங்கினார்.—
எ-று,

தமக்குட் சிவம் மறைந்திருந்த காலத்தில் எவ்வாறு பூரணமாகச் சீவ சொரூபமாகவே விளங்கினாரோ அதுபோன்று, தாம் அச் சிவத்துள் மறைந்த இப்போது பூரணமாகச் சிவ சொரூபமாகவே விளங்கி, இவ்வாறு விளங்குவ தை ஒருவராளு முணரப்படாதவராய் நிரதிசயானந்த இன்ப வடிவா யிருந்தன ரென்றபடி. இவ் வனுபவத்தையன்றோ, “உடையா ஞன்ற னடுவிருக்கு முடையா னடுவு ணீயிருத்தி - யடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானு லடி யேனுண் - னடியார் நடுவு ளிருக்கு மருளைப் புரியாய் பொன்னம்பலத்தெம் - முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும் வண்ண முன்னின்றே.” என மணி வாசகப்பிரானும், “நானவெனன் றெண்ணினர்க்கு நாடுமுள முண்டாத - ருனெனவொன் றின்றியே தானதுவாய் - நானெனவொன் - றில்வென்று தானே யெனுமவரைத் தன்னடிவைத் - தில்வென்று தானு மிறை.” என மெய்கண்ட தேவநாயனாரும், “ஆதனமு மாதனியு மாய்நிறைந்து நின்றவ னைச் - சேதனைக் கொண்டே தெளிவுற்றுச் - சேதனைச் - சேதனனி லேசெலுத்திச் சிற்பரத்த ராயிருப்ப - ரேதமறக் கண்டவர்க ளின்று” எனஉய் யவந்த தேவ நாயனாரும் திருவாய்மலர்க் திருக்கின்றனர். இவ்வாறு கலத்தல் கண்ணொளியும் விளக்கொளியும் கலத்தலுக் கொப்பெனக் கூறுவர். தூல வொளியாகிய கண்ணொளியைச் சீவனுக்கும் சூக்கும வொளியாகிய விளக்

கொளியைச் சிவத்துக்கும் உவமையாக் குவர். இவ்விரண்டொன்றின்களும் அத்து விதமாய்க் கலந்து நிற்கும் நிலை உற்றுநோக்கவல்லார்க்குப் பிரித்தறிய வாராமையின், கண்ணொளியாய் நோக்குங்காற் காணுந்தன்மையே விசேடித்து விளங்குமல்லது விளக்கொளி விசேடித்து விளங்காமையேபோன்று, சீவனாகவே நோக்குவோர்க்கு எங்கும் சீவபோதமாகவே விளங்குமல்லது சிவபோதமாக விளங்கா. அவ்வாறே சிவமாகவே நோக்குவோர்க்கு எங்கும் சிவபோதமாகவே விளங்குமல்லது சீவபோதமாக விளங்கா. ஆகலின் திருவெண்காட்டடிகள் சீவபோதத்தை அறவே விட்டுச் சிவபோதமெய்நிராகலின், சீவபோதத்தா னிகழ்தற்குரிய சுகதுக்கானுபவங்கள் சற்றுமின்றி நிரதிசயானந்த மெய்தினரென்றறிக.

(௧௪)

இன்பமா மதீதமே விருக்கும் வள்ளலா
ரன்பிலா ருலகெலா மசத்துக்காட்சிவந்
தன்பினு லானடி யமுத மாந்தினு
ரென்பரா விவநல மிபம்பொ ணுததே.

(இ-ள்.) இவ்வாறு அதீதவின்பமாகிய நிரதிசயானந்தத்திலிருக்கும் வள்ளலாகிய திருவெண்காட்டடிகள், உலகமெல்லாம் அரித்தியமென்னும் சூட்சுபிறந்து ஆசையற்றவராய், மெய்யன்பினாலே சிவபிரானது திருவடியென்னும் அமுதம்புசித்தனரென்று பெரியோர்கூறுவர். இத்திருவெண்காட்டடிகளுடைய நன்மை இன்னபடியென்று சொல்ல வேலாததாகும்—எ-று.

நிரதிசயானந்த வின்பமெய்தினோர்க்கு நித்தியப்பொருளாகிய சிவபிரான் திருவடியொன்றின்மேலல்லது ஏனைய அரித்தியமாயுள்ள உலகப் பொருள்களெவற்றினும் அன்புதியாதென்பதை யுணர்த்துவான், “இன்பமா மதீதமே விருக்கும் வள்ளலா - ரன்பிலா ருலகெலா மசத்துக் காட்சிவந் - தன்பினு லானடி யமுத மாந்தினுர்.” என்றனர். இதனை, “செயலெலா மறமாகச் செய்யுங்காலத் திகழ்வெலாம் பொய்யாகத் திகழ்ங் கால-மயலெலா முறவாகி யமையுங்கால மறிவெலாந் தனையறிய வணையுங் கால - மயலெலா மொழிந்துபர வசமாங்கால மனமெலாம் போன்பு மயமாங் கால - மியலெலாம் பிறப்பொழிய வெடுக்குங்கால மெங்கள் சிவஞானியரு ளிசையுங் காலம்.” என்றும், இத்தகையோர் பெருமையை எவருமுரைக்க வேலாததாகு மென்பதை, “குன்ற மறையுள் விபூதியென் றேசொலுங் கூற்றினுக்குப் - பொன்றாத செல்வ மெனப்பொருள் கூறும்வன் பூசாரந் - தன்ற மரைமலர்க் கைநீறு சாற்றத் தவம்புரிவ - ரென்ற லெவர்சிவ ஞானிதன் மேன்மையிசைப்பவரே.” என்றும் வரும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக.

(௧௫)

எறிந்தனர் முறிந்தலு சியினை யேந்தலார்
செறிந்தன சிறைமுறி தெளிந்த நீரெனப்
பிறிந்தன ரில்லறம் பெரிய நூற்படி
நிறைந்தனர் துறவற நெறிகொ ணீர்மையே.

(இ-ள்.) தலைவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அக்காதற்ற ஊசியை எறிந்துவிட்டவராய் நிறைவுற்றனவாகிக் கரைபுடைபட்டுத் தெளித்தோடும் சலத்தைப்போன்று இல்லறத்தை விட்டுப் பிரிந்தனர். மேம்பாடுற்ற ஞானநூற்கிணங்கத் துறவற மார்க்கத்தைக் கைகொண்ட தன்மையினி றைவுற்றனர்.—எ-று.

ஞானதூலிற் கூறியுள்ள துறவற விலக்கணமெவையெனின், உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு என்னும் இருவகைச்சார்பாகிய புறப்பற்றென்றும், இடைப்புற்றுகிய உடற்பற்றென்றும், கரணங்களாகிய உட்பற்றென்றும் இவ்வாறு பற்றுக்கள் மூவகையாய் விளங்கும். இம்மூன்றனுள் காயத்துடன் கரணத்தைச்சேர்த்து உட்பற்றென்றும், முன் சொன்னவாறே உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பாகிய புறப்பற்றென்றும், இவ்விருவகையையும் விடுதலே உட்பற்றென்றும் புறத்துறவென்றும், இவ்விரண்டனுள் அகப்பற்றையேனும் புறப்பற்றையேனும் தனியாய் விடுதல் துறவென்றும், அவ்விரண்டையும் அறவே விடுதல்தான் துறவென்றும், இவ்விரண்டையும் விடத்துணிந்தோர் முன்னர்ப் புறப்பற்றையே விடல்வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு விடவே அகப்பற்றுத் தானாய் நழுவுமென்றும் கூறியுள்ள இவைபோல்வனவேயாம். இவற்றை, “ இருவகைச் சார்பா மொருபுறப் பற்று மிடைபதாங் கடையுடற் பற்றும் - விரிகரணங்க ளாகுமுட்பற்று மெனத்தீரி விதம்விளங்கிடுமித் - திரிவிதத் தினையுங் காத்திரங் கரணஞ்சேர்த்திடொன் றுக்கொடுப்பற்றும்-வருபுறப் பற்று மெனவிரண்டாக மதிப்பாவ் வணந்துற வையுமே.” என்றும், “ இருவகைப் பற்றி லொருவனே ஞானியெனப்படிற் புறப்பற்றதேனு - மொருவத லிலரு மெவணமப் பெயருக் குரியர்வே ரொன்றுமில் கொடியுச் - தருமிலை மலர்கா பெனினகப் பற்றி றவர்புறப் பற்றையுந் தணவார் - மருவினு மஃதோ ரொருவர்வே ரன்றீர் டலர்க்கொடிவாடுறவகையே.” என்றும், “வேறாக் கொடிவா டிதலினுட் பற்றை விடுக்கின் மற்றையபற்று நேரே - சோருத லியல்பா மதனையே முன்னர்த் தொலைக்க வேண்டிவதெளிற் கடுமுட்-சாருமோர் கொடியின் கிளையனைத்தையுமுன் றறித் தொழித் தலத்த னிடையா - ரோர்தனி வேர்கொள் ளரிதரி தகப்பற் றொழித்தலும் புறப்பற்ற துறவே.” என்றும் வரும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக் காணுந் தெளிக. (கசு)

விடுத்தனர் விடுதல் விடு கூடுமா

றெடுத்தனர் துணிவுகூர் துறவை யேபெற

வடுத்தலு ரம்பல மதனிற் புக்குளார்

நடுத்தலா னம்பல நண்ணும் வண்ணமே.

(இ-ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் உயர்வுற்றவீடென்னும் முத்தியை யடையும்வண்ணம் தமது கிருகத்தை விட்டனர். மேம்பாடுற்ற துறவாச்சிர மத்தை யடையும்வண்ணம் துணிவுமேற்கொண்டனர். ஆனந்த நடனமுடைய சிவபி

ரானது சிற்றம்பலத்தை யடையும்வண்ணம், தமதுருக்குச் சமீபித்த ஓரம்பலத்
-ற் சேர்ந்திருந்தனர்.—எ-று.

நாம் வசித்தற்கிருப்பிடமாகிய லீட்டை நம்மதென்றெண்ணுமெண்ணம்
அவிவேகமுடைய தாகவின், இவ்லீட்டைவிட்டு, எல்லாப்பற்றுக்களையும் விடுதற்
குக் காரணமாகிய முத்திலீட்டை யடையவேண்டுமென் றுணர்ந்தாரென்பார்,
“விடுத்தனர் லீடு நல்லீடு கூடுமாறு.” என்றும், நிச்சயமான வெறுப்பென்னும்
வைராக்கிய முடையார்க்கன்றித் துறவு கைகூடாதாகவின், அத்துறவையடை
வானெண்ணியவிவர் துணியென்னும் வைராக்கியத்தை மேற்கொண்டாரென்
பார், ‘எடுத்தனர் துணிவுகூர் துறவையே பெற.’ என்றும், இத்துறவினாலா
கிய பயனான முத்தியின்பத்தைச் சிற்றம்பலத்தின்கண் நாமடைதலுண்மை
யென் றறிவிப்பான், அவ்வூர்க்கருகிலுள்ள ஓர் அம்பலத் தடைந்தாரென்பார்,
“அடுத்தவூரம்பல மதனிற் புக்குளார் நடத்துளா னம்பல நண்ணும் வண்ணம்.”
என்றும் கூறினர். நாம் வசித்தற்கிருப்பிடமாகிய லீட்டை நம்மதென்றெண்ணு
தல் அவிவேகமென்பதை, “காணி யீதெம திடமிது வெனமீனைக் கருகிமண்
ணுகின்றாய் - நாணி லாய்மட நெஞ்சமே யுடவிது நமதிட மலவென்றற்-பேண
வும்படு மோவிதற் கிடமதாம் பிருதிவி தனைநாகப் - பூணி னுன்றிருச் சரணமே
யுயிர்க்கெலாம் புகலிட மதுதேரே.” என்றும், துறவுக்கு வைராக்கியமே முக்கிய
மென்பதை, “கயல்விழி மனைவியனைமுத லியவாங் கட்டது தனையென
தெனவு - மியல்பதா மசுத்த மாதியாருடற்கட்டி தனையா னெனவும்வைத் தெனூ
மோர் - மயலதா மிருளைத் துறவெனு மொளியான் மாற்றிநெஞ் சகத்தினை விள
க்கஞ் - செயலினிந் தூற்குப் பெயர் வயிராக தீபமென்றுகரத்திடம் படுமால்.”
என்றும் வரும் சாந்தவிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (க௭)

போந்தபின் சுற்றமும் புடையிற் சுற்றவேல்
வேந்தனும் பட்டினம் ளிளங்கு மேன்மையாற்
சேர்ந்தனன் மயக்கறூத் தேற்றந் தேற்றினு
ராய்ந்திடி னளவுகாண் பரிய வள்ளலே.

(இ-ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வாறு சென்றபிறகு, அவருடைய
உறவின்முறையாரும் பக்கத்திற் சூழ்ந்துகொள்ள, வேலேந்திய அவ்வூராசனும்
அக்காவிரிப்பூம்பட்டினம் எங்கும் பிரசித்திபான பெருமையால் அடைந்தனன்.
அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வேந்தன் கொண்டிருந்த அஞ்ஞானம்
நீங்காத தெளிவைப் பலவாறாகத் தெளிவித்தனர். அத் திருவெண்காட்டடிகள்
தெளிவித்த ஞானோபதேசங்களாகிய அவைகளை ஆராயின் அளவு கூறுதற்கரிய
னவாகும்.—எ-று.

இவ்வாறு திருவெண்காட்டடிகள் தமதுர்க்கருகிலுள்ள அம்பலத்திற்
சேர்ந்தபோது அவருறவினர்கள் யாவரும் அவரைப் புடைசூழ்ந்து கொண்
டார்கள். அவ்வாறு யாவரும் புடைசூழ்ந்து உலகெங்கும் பிரசித்தமானமை

யைக் கேள்வியற்ற அவ்வூர் அரசனும் அங்குவந்து சேர்ந்தனன். அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வரசன் கொண்டிருக்கும் மயக்கமறாத தெளிவைத் தெளிவிக்கும்வண்ணம் பற்பல ஞானோபதேசங்களைப் புரிந்தனர். அவையனை த்தையும் ஆராயுமிடத்து இவ்வளவினவென்றுரைத்தற் கேலாதனவாம் என்ற படி. எனவே, அவ்வரசன் தான் கொண்டிருக்கும் மயக்கத்தையே முடிவான தெளிவெனக் கருதியிருக்கின்றன னென்றுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள், அரசனை மயக்கமுற்றிருப்பானாயின் குடிகளு மயங்கிக்கிடப்பாராகவின், முந்தி அரசனைத் தெளிவித்தால் அவன் ஆணையின்வழி நடக்கும் குடிகளனைவரும் தெளிவுறுவார்களெனச் சிந்தித்து அவனுக்கு ஞானோபதேசம் புரியத்தொடங்கினசென்க. அரசன் தெளியின் குடிகள் தெளிவார் என்பதை, "அரசனெவ்வழி குடிகளவ்வழி." எனவும், "மன்னெனப்படி மன்னுயிரப்படி" எனவும் வழங்கும் சூதுரைகளாலும், "குலமகட்குத் தெய்வங் கொழுநனை என்ற - புதல்வர்க்குத் தந்தையுந் தாயு - மறவோர்க் - கடிகளே தெய்வ மனைவோர்க்குந் தெய்வ - மிலைமுகப் பைம்பூ ணிற்றை." என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திரு வாக்கானும் செளிக. (கஅ)

பாயையின் போதமுற் றிருக்கு மன்னவற்
காயிரம் போதமங் காற்றி ரூரஃ
தேயின வல்லவா யிகழ்ந்த நெஞ்சினார்
தூயரா விருந்தனர் துளக்க மின்றியே.

(இ-ள்.) அஞ்ஞானபோதமடைந்திருக்கும் அவ்வரசனுக்கு அவ்விடத்து அனேகவிதமான ஞானோபதேசங்களைத் திருவெண்காட்டடிகள் புரிந்தனர். அவ்வுபதேசங்கள் யாவும் அம்மன்னனுக்குப் பொருத்தமில்லாதனவாகக்கண்டு அவனை இகழ்ந்து மனமுடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகள், அசைவற்றவராப்ப் பரிசுத்தமெய்தியிருந்தனர். — எ -று.

அஞ்ஞானமுடையோர்க்கு எத்தகைய ஞானோபதேசமும் பயனுறாதென்பது நூற்றுணிபாகவின், "மநயையின் போதமுற் றிருக்கு மன்னவற் - காயிரம் போதமங் காற்றி ரூரஃ - தேயின வல்லவாய்." என்றும், அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் நாம் ஏன் லீணை இவரிடத்தில் வசனிக்கவேண்டு மென்றெண்ணி அசைவின்றிப் பரிசுத்தராயிருந்தனரென்பார், "இகழ்ந்த நெஞ்சினார் தூயரா விருந்தனர் துளக்கமின்றி." என்றும் கூறினர். இதனாலன்றோ தாம் ஞானாசாரியராயினும் பக்குவமிலார்க்குப் போதிப்பாராயின், அவர் அஞ்சாரியரென்றும், அவ்வாறு பக்குவமுடையோன், தேனை நிறையவுண்டு அதனை மீட்டுங்க்குந் தன்மைபோல உள்ளும்புறம்புமாயென்கும் நிறைந்து மவுனமாயிருந்த சிவானந்தவெள்ளம் காருண்ணியத்தினால் ததும்பி ஞானாசாரியருபதேசமொழிகளைக் கூறும் காலத்தளவும் பனிவிடைசெய்துகொண்டு நின்று, அதுவிதுவென்று ஒன்றையும் சுட்டாது பதைப்பறவிருந்து அதனைக் கேட்கவேண்டுமென்றும் அவ்வாறு அவ்வாசாரிய ருபதேசிற்கும் ஞானோபதேசம், இருளுக்கு விளக்குப்போலும் சந்திரன்போலும் சூரியன்போலும் பிரகாசித்து ஆணவ விருளை

நீக்குமென்றும்' அத்தகைய ஞானோபதேசம் அபக்குவர்க்குப் பயன்படாதென்றும் தூல்களிற் கூறியுள்ளன. இவற்றை 'பொய்போகப் போகப் பொருந்திப் பொருடானஞ்சையோக போக தரங்கத்தி-னையும் பரிபாகங் கண்டு பதைபாமற் பார்க்குங் - குருவேகாண் ஞானக்குரு என்றும், தேனுண் மிமிழ் திறம்போற் சிவானந்த - மோனந்துளும்பி மொழிகாலத் - தேநின்று - தோன்றிருது போலு மொன்றைச் சுட்டாது கேட்பவர்கட்* - கான்றதவம் வேத மது. என்றும், இருளிற் சுடரென்ன விந்திரவி யென்ன-வருளக் கடந்தபரா னந்தர்-திருவாக்-கமுத மழையம்பரச்சொ னன்னிமித்த மாங்கே-மமதையிரா தென்றே மதி, என்றும், உடற் குயிர்போற் கட்கிமைபோ லுசிநா லொத்து - விடிற்புலிதீ பார்பினில் வீழ் வார்க்காஞ் - சுடச்சுடினும் - வாழைக்கா காவேதி மட்கலத்துந் நாகாவா - நேழைக்காகாத திது என்றும்வரும் ஒழிவிவொடுக்கத் திருவெண்காட்டிகளானு முணர்க. (கங்)

பகர்ந்தனர் பட்டினப் பலரும் பண்பினான்
மிகுந்திருச் சேந்தனர் விளம்புலீரெனப்
புகழ்ந்தனர் மவுனமாம் பொற்பின் வைகினார்
திசுழ்ந்தமூ கரைமொழிச் செல்வ ராக்கினார்

(இ-ள்.) அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள பலரும், தகுதியான் மேம்பாடுற்றசேந்தனரே நமதுதிருவெண்காட்டிகட்கு நீரேனும் கூறுவீரென்றுரைத்தனர். அவ்வாறே அச்சேந்தனர் திருவெண்காட்டிகளைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்தார் உலகத்தில் விளங்கியிருந்த ஊமர்களைப்போன்ற அநேகரை வார்த்தையென்னும் செல்வமுடையவராகச் செய்த திருவெண்காட்டிகள் மவுனமென்னும் நிலைமையிலமர்ந்தனர்.—௭ - று.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள ஏனையர் திருவெண்காட்டிகளைப் பழையபடியே இல்லறத்திலிருக்கும்படி பலவாறு வேண்டியும் அவர்கட்கொன்றும் மறுமொழி கூறாதிருந்ததைநோக்கி, அவருக்கு மிகப்பிரீதியுடையவராயும் குணவிசேடங்களின் மேம்பட்டவராயுமுள்ள சேந்தனரானோக்கி' நீரேனும் திருவெண்காட்டிகட்குரைக்கலாகாதா வென்றனென்பார் பகர்ந்தனர் பட்டினப்பலரும் பண்பினான் மிகுந்திருச் சேந்தனர் விளம்புலீரெனப் புகழ்ந்தனர். என்றும் அவ்வாறே அச்சேந்தனர் கூறியவனைத்திற்கும் உத்தரமின்றித்திருவெண்காடர் மவுனமாயிருந்தனென்பார், மவுனமாம் பொற்பின்வைகினார் என்றும், அவ்வாறு வைகிய திருவெண்காட்டிகள் எத்தன்மையெனின், அதற்குமுன் யாதோர்விஷயமும் பேசவறியாது மூகர்கள்போலிருந்த அநேகரை விசேடமான ஞானபோதங்களைக் கூறத்தக்க வாக்கின் செல்வமடையச் செய்தவர் என்பார், திகழ்ந்த மூகரை மொழிச் செல்வராக்கினார். என்றும் கூறினர் அப்பட்டினத்திலுள்ளார் பலரும் தங்கட்கு மறுமொழி கூறாத திருவெண்காட்டிகளிடமிருந்து ஏதேனும் ஒருத்தரம் பெறுமாறு அவர்க்குரியவராகிய சேந்தனரைப்

பிரார்த்தித்தனர். இத்தகைய விஷயத்தில் இவ்வாறு செய்வதே நீதி யென்பதை தங்கட் குதவிலர்கைத் தாமொன்று கொள்ளினவர் - தங்கட்குரியவராற் றாங்கொள்க - தங்கநெடுங் - குன்றினூற் செய்தனைய கொங்கையா யாவின் பாற் - கன்றினூர் கொள்ப கறந்து. என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக் காணும் தெளிக. அன்றியும் பண்பினூன் வகுந்திருச்சேந்தனூர்விளம்பு லீரொன்பு கழந்தனர் என்றுகூட்டிப் பொருள்கொள்ளுவாருமுளர். (உ. 0)

மற்றவர் மவுனமுற் றுறைந்த வாய்மையா
லற்றைஞான் றைவர்களு மகல வன்பரைப்
பெற்றபே றென்னையென் றரசன் பேசினு
னிற்கீ ரிருக்கயாம் பெற்ற நீர்மையே.

(இ-ள்.) அத்திருவெண்காட்டடிகள் அங்கு வார்த்தையாடிய பலர்க்கும் மறமொழிகூற த மவுனநிலைமையுற்றிருந்த உறுதியினாலே, அன்று அவ்விடத்து வந்திருந்தவர்களை வரும் நீங்கிவிட, அப்போது அங்குவந்து காத்திருந்த அரசன் நீர் துறவடைந்ததனாலடைந்த பயன் யாதென்று வினாவினன். அதுகேட்டதிருவெண்காட்டடிகள் நீர் நிற்கவும் யாமிருக்கவும் பெற்றுக்கொண்டதன்மையே —எ - று.

அரசன் அவ்விடத்திற்குவந்து திருவெண்காட்டடிகளைத் தனித்துக்காணவேண்டுமென்று காத்திருந்தானென்பார், மற்றவர் மவுனமுற்றுறைந்தவாய்மையா லற்றைஞான் றைவர்களுமகல, என்றும் அவ்வாறு நீங்கியவுடனே அரசன் அவ்வடிகளிடத்துத் தனித்துச்சென்றுகிட்டி சுவாமிகாள் நீர் துறவடைந்ததனாலெய்தியபயன்றான் யாதென வினாவினானென்பார், அன்பரைப்பெற்றபே றென்னையென்றரசன்பேசினான். என்றும், அதுகேட்ட திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வரசன் வார்த்தையை ஓர் பொருளெனமதியாமலும், முன்பு தாம்ஞானபோதங்கூறியபோது பயன்பெற்றது போனதைச்சிந்தித்தும் செல்வ மேம்பாட்டையும் அதிகாரமேம்பாட்டையுமுடைய நீர் நிற்கவும் யாமிருக்கவும் வாய்த்ததேபெரும்பயனைனக் கூறினாரென்பார் நிற்கநீரிருக்கயாம்பெற்றநீர்மை. என்றும்கூறினர் அரசனது வார்த்தைகளைமுதப்பட்ட திருமுகத்தைக்கண்டபோதே அவனது அரசாட்சிக்குப்பட்டகுடிகள் மிகப்பயந்து அதன்படி நடக்கத்துணிவார்களாகலின் இவர் அத்தகைய அரசன் நேரில் வந்தபோதே சற்றேனும் மதியாதவராய் அவனதுசெல்வத்தின் சிறுமையையுணர்ந்துதெளிந்துதுணிந்துகூறி னாரென்பது கருத்து. அரசன்திருமுகத்திற்கே அவனதுஅரசாட்சிக்குடிகள் நடுங்கிநடப்பார்களென்பதை அரையன்வாயுரைகள் வரைதரு முடங்க லதுவரக் காணின்மற்றவனாகடரையின்வாழ்பவருண்ணடுங்கியோர்ந் ததன்வாய்ச்சாற்றியமுறைசெய்வா றென்றூற்-கரையில் பேரின்பந் தரவெமக்கிறைசொல் கட்டுரையென்னின்வே றென்னை - யுரையுள வேதா கமமவ வெனக்கண் டிரைத்தவா புரி சுவதல்லால் என்றும், அரச செல்வமும் சிறுமையுடைத்தென்பதை, “இளமையிற் பிணி

யற் றொருகுடை நிழற்கீ ழிருந்ல முழுவதும் புரங்கும் - வளமையெற் றுடைய
மகற்குமெப் பொழுது வருங்கொல்கூற் றெனும்பயத் தானு - முளமிகப் பறை
நின் றறையுமேற் புவிமீ துடையரோ மற்றைய ரின்பங் - களிமிகுத் திருப்பர்
தெளிவிலா மையின்மேற் காரியங்கருதுறா ராரே." என்றும்வரும் சாந்தலிங்க
சுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (21)

என விசைத் தன்பனா ரியைந்த காலையி
லனகவம் பலத்துளா னடியர் மேன்மையை
நினையவு மரிதெனா திருபன் கூறினான்
மனையறக் கிளைஞரோ வழக்கம் பன்னுவார்.

(இ-ள்.) என்கூறி மெய்யன்பாகிய திருவெண்காட்டடிகள் தமது நிலை
மையிற் பொருந்திய பேர்து, மாசற்ற பொன்னம்பலத்தின்கணுள்ளாராகிய சிவ
பிரானுடைய அடியார்களின் பெருமையை எண்ணவும் அரிதென்று அரசனு
ரைத்தனன். அப்போது இல்லறத்தினராகிய திருவெண்காட்டடிகளின் சுற்றத்
தாரனைவரும் வழக்கத்தைக் கூறலாயினர்.—எ—று.

சிவனடியார் பெருமையை இற்றென யாவருமுரைத்தற்கரிதென்பதை
“சிவநாலு மறையாலு முணர்வினாலுந் தெரியாத பான்வெங்கை யாசன்றன்மா
தவனாலு மயனாலு மலரியாலுஞ் சரியாலுங் குருவாலு மமரர் கோவா-மவனாலுங்
குகனாலு முனிவரானு மரவாலுஞ் சராலும் புலவராலு - மெவராலும் வெலற்
கருமைம் புலன்கள் வென்ற வெழிலடியார் பெருமைதனை யியம்பொ ணாதே”
என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், “பெரிது பெரிது புவனம்
பெரிது - புவனமோ நான்முகன் படைப்பு - நான்முகனே கரியமா லுந்திவந்
தோன் - கரியமாலோ வலைகடற் றயின்றோன் - அலைகடலோ முனிகையி
லடக்கம்-முனியோ கலசத்திற் பிறந்தோன்-கலசமோ வலகிற் சிறுமண் - உலக
மோ வரவினுக் கொருதலைப் பாரம் - அரவோ வுமையவள் சிறுவிரன் மோதி
ரம்-உமையவளோ விறைவர் பாகத்தொடுக்கம் - இறைவரோ தொண்டருள்ளத்
தொடுக்கம்-தொண்டர்தம்பெருமை சொல்லவும் பெரிதே.” என்றும் ஓளவைப்
பிராட்டியார் அமுதவாக்கானும் தெளிக. (22)

மன்னகே ளிவர்பெருங் குடிமை வாழ்வுறத்
தன்னிகர் மருகனை யிருத்தித் தாழ்வரப்
பன்னருந் திருவெலாம் பரிக்கச் செய்கவென்
றுன்னின ருரைத்தலு மோகை யாகியே.

(இ-ள்.) வேந்தரே! வினவுவீராக, இத்திருவெண்காட்டடிகளின் மேம்
பாடுற்ற குடிவாழ்க்கை விருத்தியடையுமாறு, தமக்குத்தாமே நிகராகவிளங்கும்
இவரது மருகரை அவ்வீட்டிற் குடியிருத்தி, குறைபாடின்றி யாவர்க்கும் கூறு
தற்கரிய இவருடைய கீஸ்வரியங்க ளனைத்தையும் பரிபாலிக்கச் செய்வீராக

க்சய்

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

வென்று ஆலோசித்தவர்களாய்க் கூறுதலும், அதுகேட்ட வேந்தன் களிப்புற்று. --எ-று.

மாமனார்ச்சித்தத்திற்கு மைந்தனில்லாவழி மருகனையுரியனென்பது மனுநீதியும், வழக்குமாகலின், மேற்செய்யுளில் “வழக்கம் பன்னுவார்.” எனவும், இச்செய்யுளில், “இவர்பெருங் குடிமை வாழ்வறத்-தன்னிகர் மருகனை யிருத்தித் தாழ்வறப் - பன்னருந் திருவெலாம் பரிக்கச் செய்க.” என்றும் கூறினர். மாமனார்ச்சித்தத்திற்கு மருகனை யுரியனாதல் வழக்கென்பதை, “தந்தை பிறந்திரவாத தன்மையினுற் றன்மாமன்-வந்து பிறந்திருக்கும் வண்மையினுன்-முந்தொருநா-ளேணிக்கு வேளையெரித்தான் மகன் மாமன் - காணிக்கு வந்திருந்தான். காண்” என்னும் காளமேகப்புலவர் வெண்பாவானு மறிக. (உரு)

அரசனுஞ் சுற்றமு மகன்று போயொளி
யிரவிநேர் மருகனை யிவர்க்கு நேரென
வரிசைசெய் திருத்தினார் மைந்தன் றுங்கினுன்
புரையிலா விழுதுவிட்டன்ன பொற்பினுன்.

‘(இ-ள்.) அப்பால் அவ்வேந்தனும் உறவினரும் அங்கு நின்றும் சென்று சூரியப் பிரகாசத்திற்கு ஒத்த இவரது மருகரை இத்திருவெண்காட்டடிகட்கு நிகரென்று சிறப்புக்க ளியற்றி அம்மனையிலிருக்கச் செய்தார்கள். அழகுடையவராகிய அம்மருகர் குறைவற்ற ஆலவிருட்சம் விழுதுவிட்டதுபோன்று அவ்வாழ்க்கையின் பாரத்தைத் தாங்கினர். --எ-று.

இத்தகைய பெருஞ்செல்வத்திற்குரியவனாவோன் சாமுத்திரிகா நூலிற் கூறியுள்ள இலக்கணங்களமைந்த எழிலுடையவனாய் யிருக்கவேண்டுமாகலின், “ஒளியிரவிநேர் மருகனை.” என்றும், அச்செல்வமனைத்தும் அவனுக்கே யுரிமையுடைத் தென்பதற்கேற்ற சாதனங்களுந், அத்திருவெண்காட்டடிகளின் விவகாரங்களனைத்தையும் அவனை நடத்தவேண்டியதற்குரிய நன்முகூர்த்த நிச்சயமும், அம்முகூர்த்தத்தில் நடத்தவேண்டிய கிரிபைகளும் குறைவின்றி நடாத்தினரென்பார், “வரிசைசெய் திருத்தினார்.” என்றும், ஆலவிருட்சம் அடியற்றுப்போகையில் அதன் விழுது அம்மரத்தை விழுவொட்டாது “தாங்குவது போன்று, திருவெண்காட்டடிகளின் குடிவாழ்க்கை ஆதரவற்றதாகிய காலத்து இம்மைந்தன் தாங்கினமையின், “புரையிலா விழுதுவிட்டன்ன பொற்பினுன்.” என்றும் கூறினர். விழுதுவிட்டனன் என்றமையின், மாங்களுக்குட் பெரும்பாலும் விழுதுவிடல் ஆலமரமொன்றேயாகலின், ஆலவிருட்சம் விழுதுவிட்டது போன்ற எனப் பொருள் கூறினும். விழுதுவிட்டனன் பொற்பினுனென்று கூட்டி, அழகென்பதொன்றே பற்பல அவயவங்களாய் விழுதுவிட்டதுபோன்றவன் எனப்பொருள் கூறுவாறு முளர். அவ்வாறு கொள்ளின் திருவெண்காட்டடிகளுடைய செல்வத்தைத் தாங்கினரென்பதற்கு விசேடமின்மையை யறிக.

இவன்சிறந் திருந்துழி யெழுந்து கற்பினு
ணவம்புனை மனைவியார் தாமு நாடொறுந்
தவம்புரி குவனெனத் தனிவெண் காடருங்
கவன்றுகட் டறவழி காட்டி யோட்டினார்.

(இ-ள்.) இம்மருகர் இவ்வண்ணம சிறப்புற்றிருக்குங்காலத்து, கற்பிற்
சிறந்த விநோதமான அலங்காரமைந்த திருவெண்காட்டடிகளின் மனைவியார்
லீட்டினின்றும் வெளிக்கொண்டு, தாமும் தினந்தோறும் தவம்புரிவேனென்
றுரைக்க, ஒப்பற்ற திருவெண்காட்டடிகளும் சினந்து அறவே நீங்கும்படி லீட்
டிற்கு வழிகாட்டித் துறத்தினார்.—எ-று.

கட்டற வழிகாட்டியோட்டினார் என்பதற்கு, திருவெண்காட்டடிகள் காரு
ணிய மூர்த்தியாசலின், மனைவியாருடைய பந்தபாசங்களும் இல்லறத்திருந்த
வண்ணமே நீங்கும்படியான ஓர் மார்க்கத்தை யுபதேசித்துத் துறத்தினார் எனப்
பொருள்கோடலுமொன்று. பிறவியறுதற்பொருட்டுத் துறவினையடைந்தோர்
க்கு இச்சரீரத்தைச் சுமந்து திரிதலே பெரும்பந்தமாகலின், அச்சரீராபிமானத்
தானேர்ந்த மனைவியாதிய பந்தபாசங்களைக் கைப்பற்றுவரோ, பற்றாராகலின்,
தம்மைப் பின்றொடர்ந்த மனைவியின் பந்தம் அறவே ஒழியும்படி நீக்கித் துறத்தி
னாரென்க. பிறவியறுப்பார்க்குச் சரீரமே பெரும்பந்தமென்பதை, “மற்றுந்
தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க - லுற்றார்க்குடம்பே மிகை.” என்னும்
திருக்குறளானும் தெளிக. துறக்கத் துணிந்த ஏனையரும் இவ்வாரே மனைவி
யைத் துறத்தினரென்பதையும், இம்மனைவி மக்கள் முதலியோர்க்கு நாமோர்
துணையன்று, சர்வான்மாக்கட்கும் சிவபிரானொருவரே துணையாவரென்று
துணிந்தாரென்பதையும், “ஆகமத்தின் விதிதவறா தறைந்தனைநீ விவேகியே
யாவா யானுந்-தேகமுதற் பிரபஞ்ச மதனினைசை விதித்துவனஞ் செல்லா நின்
றேன் - நாகமுலை யாயெனுரை தடுத்தலுன்றன் விரதமல நாடுதன்னிற்-போகு
தியென் றவளைவிடுத் தேதிலரைப் போலகன்று போகாநின்றான்.” என்னும்
குமாரதேவர் திருவாக்கானும், நவிவி னிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை நாமல
திலையென்றே - கவலையுற்றான் ருண்மறந்தனையுனைக் காலனார் கொடுபோகிற்-
குவல யத்தடைந்திவரைநா டொறும்புரந் திடுவையோ குறிக்குங்காற் - சவலை
நெஞ்சமே சிவனலா துயிர்க்குயிர் தானுமோர் துணையாமே.” என்னும் சாந்த
லிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக, (20)

நங்கையா ரிற்புக நடாத்தி விட்டபின்
மங்கலச் சேந்தனார் மனங்க ரைந்துவீழ்ந்
தெங்கணு யகவென விறைஞ்சிப் பின்னரும்
பங்கயச் சேவடி பிடித்துப் பன்னுவார்.

(இ-ள்.) இவ்வண்ணம் தமது மனைவியார் லீட்டிற் சேரும்படி செலுத்
திய பிறகு, பொலிவுற்றோராகிய சேந்தனார்நாயனார், திருவெண்காடரிடம்

வந்து மனவுருக்கத்துடன் கீழேவிழுந்து எங்கள் தலைவரேயென்று பணிந்து, மீண்டும் தாமரைமலர்போன்று சிவந்த நிறமுள்ள திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு விண்ணப்பிக்கின்றனர்.—எ-று.

சேந்தனார்நாயனார் திருவெண்காட்டடிகளிடம் மந்திரியாராக விருந்தமையானும், அவரது மெய்யன்பின் தன்மை இத்தன்மைத்தென நன்குணர்ந்திருந்தமையானும் அவரைவிட்டுப் பிரிய மனம்துணியாமல், அவரது திருவடிகளை விடாது பற்றி விண்ணப்பிக்கலாயினரென்க. தமது தலைவர் துறவடைதற்கே குங்காலத்து மந்திரிமார் பிரிவாற்றாமையாற் கருத்துருகிக் கலங்குதலியல்பென்பதை, “அலது நீயேகி னவனியுங் காப்பற் றவத்திலே யலைந்திடும் யாமுஞ்சலனம தூறுவே மித்தகை யெமைநீ தவிக்கவிட் டேகுதல் கடனன் - நிலகிட வெமக்கீ தருளென வமைச்ச ரியம்பிட வாசனும் பார்த்தே - யுலகமெய் யென வெண் ணுறுமதி யுடையோர்க் குரைப்பினு முணர்வுதி யாதலால்.” என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. இச்சேந்தனார் நாயனார் திருப்பல்லாண்டு திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றனர். அது திருவிசைப்பாவுடன் சேர்த்திருக்கின்றனர். (உசு)

எனையுமீ டேற்றுத லெந்த ஞான்றுகொன்
மனையறம் புகுதலோ மன்று ளாடலை
நினைவினி னிறுத்தலோ கிகழ்த்து வீரென
வனையவர் கருத்தினுக் கமைந்த செய்கென்றார்.

(இ-ள்.) அடியேனையும் ஆட்கொள்வது எங்கக் காலமோ? இல்லறத்திற் சேரலோ? பொன்னம்பலத்தில் நடராஜப்பெருமான் புரிந்தருளும் ஆனந்தத்தாண்டவத்தைச் சதா சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கலோ? திருவாய்மலர்ந்தருள்வீரென்று விண்ணப்பிக்க, அதுகேட்டதிருவெண்காட்டடிகள் உமதெண்ணத்திற் கெதுபொருத்தமானதோ அதைப்புரிவீரெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.—எ-று.

இல்லறத்திலிருப்போரும் சதா நடராஜப்பெருமானது ஆனந்தத்தாண்டவத்தைச் சிந்தித்திருப்பார்களாயின், அச்சாதகத்தால் அவ்வானந்தத் தாண்டவத்தின் சிலம்பொலி தினந்தோறும் அவர்கள் பூசை முடிவிற்கேட்கப்படுமென்பது நூற்றுணிபாகலானும், அவ்வாறே சதா தியானித்துக்கொண்டிருந்து சேரமான்பெருமானாயினும் தினந்தோறும் அச்சிலம்பொலியைக் கேட்டுவந்தாராகலானும், இச்சேந்தனாரும் பின் திருச்சிற்றம்பலச் செல்வருக்குக் களியமுது படைத்தாராகலானும், அப்பெருமானிடத்துத் தமக்குள்ளே போன்பை ஆசாரியராகிய திருவெண்காட்டடிகட்கறிவிப்பான், “மனையறம் புகுதலோ மன்று ளாடலை-நினைவினி னிறுத்தலோ,” எனக்கூறினரென்க. சேரமான்பெருமானாயனார் நிதமும் சிலம்பொலி கேட்டுவந்தாரென்பதை, “வாசத் திருமஞ்சனம்பள்ளித் தாமஞ்சாந்த மணித்துபந் - தேசிற்பெருகுஞ் செழுந்தீப முதலாயினவுந் திருவமுது - மீசர்க்கேற்ற பரிசினு வர்ச்சித்தருள வெந்நாளும்.

பூசைக் சமர்ந்த பெருங்கூத்தர் பொற்பார் சிலம்பி னெலியளித்தார். என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானும், ஆனந்தத்தாண்டவத்தைச் சதாதியா னிப்பவர்கட்குச் சிலம்பொல் கேட்குமென்பதை, ஓசையெலா மற்று லொலிக் குந் திருச்சிலம்பி - னேசை வழியேசென் றொத்தொடுங்கி - லோசையினி - னந்தத்தா னத்தா னரிவையுடனம்பலத்தே - வந்தொத்தா னத்தான் மகிழ்ந்து., என்றும்' சேந்தனார் களியமுது நிவேதித்தாரென்பதை, அவிழ்ந்த துணி யிலவி ழ்ந்த வலிழை - யவிழ்ந்த மனத்தால் லவிழ்க்க - வலிழ்ந்தசடை - வேந்தனார்க் கின்னமுத மாயிற்றே மெய்யன்பிற் - சேந்தனார் செய்த செயல்." என்றும் வரும் உய்யவந்த தேவநாயனார் திருவாக்கானும் தெளிக. இச்சேந்தனார்நாயனார் மேற்கூறிய சாதனத்திற் சாத்தியராயிருக்கின்றமையைத் திருவெண்காட்டடிக ளுணர்ந்திருக்கின்றாராகலின் அத்தகையார் இல்லறத்திருக்கினும் துறவறத்தி ருக்கினும் ஒன்றே என்னும் கருத்துடையவராய், கருத்தினுக் கமைந்த செய்க.' என்றனர், இத்தகையோர் எவ்வறத்திருக்கினும்தியானத்தைக் கைவிடாரசலின் லர் பற்றுமின் றிப் பற்றற்றவராகவே விளங்குவரென்பதை' வீட்டிலே சென்று வினையொழிந்து நின்றிடிவென் - னுண்டிலே நல்வினைகள் செய்திடிவென்-கூட் டில்வாள் - சாத்தியே நின்றிலையேற் றக்கனார் வேள்விசெய்த - மாத்திரமேயாங் கண்டாய் வந்து.', என்னும் உய்யவந்த தேவநாயனார் திருவாக்கானும், துயிவி னும் போகினு நிற்கினும் வீழினுஞ் சொல்லினுமொன் - றயிலினுங் காணினுங் கேட்பினும் வாழினு மல்லலொடு - பயிலினுஞ் சோரினுந் தேறினு நீக்கினும் பற்றினும் பொய் - குயிலினுஞ் சோம்பினு நிற்கட வேனென்கைக் கொற்றவ னே.,, என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (உள்)

பக்குவக் குறைவறு பண்ப ராதலா
லக்கணம் விடைகொளா வகன்று தம்மகம்
புக்கனர் முக்கனான் புனித வன்பரு
மிக்கனா னக்கிளை விளைவின் வாழ்குவார்.

(இ-ள்.) சேந்தனார் பரிபாகக்குறைவற்ற தன்மையராகலின், அந்தக்ஷண மே திருவெண்காட்டடிகளிடம் விடைபெற்று அங்குநின்றும் நீங்கித் தமதுமீன யிற்சேர்ந்தனர்' திரிநேத்திரதாரியாகிய சிவபிரானுடைய மெய்யன் பினராகிய திருவெண்காட்டடிகளும் மெய்ஞ்ஞானத்தின் பாகுபாடுகள் மேன்மேல் விர்த்தி யாகும்படி வாழ்ந்திருப்பாராயினர்.-- எ - று.

சேந்தனார்நாயனாரும் பரிபாகம் மேம்பட்டவராகலின் திருவெண்காட்டடி, களிடம் மீண்டும் யாதொன்றும் வினவாதவராய்த் திருவெண்காட்டடிகளுடைய திருவள்ளக்கிடை இதுதானென்றுணர்ந்து தம்மகத்திற் கேசித்தமது சாதகப் படி சிவத்தியானத் திருந்தனரென்பார்' பக்குவக்குறைவறுபண்பராதலா - லக்க ணம்விடைகொளாவகன்று. தம்மகம் புக்கனர்.,, என்றும், திருவெண்காட்டடி க்கு மெய்ஞ்ஞானத்தின் பாகுபாடுகளாகிய எங்கும்சிவமாய்க்காணுதல்சுகதுக்கம்

சமமாய்ப் பார்த்தல் உறவுபகை ஒன்றாகநாடுதல் என்னும் இவையாவும் மேன் மேல் விருத்தியாயின என்பார் முக்கணான் புனிதவன்பரு - மிக்கஞானக்கிளை விளைவின் வாழ்சுவார்.,, என்றும் கூறினர் பரிபாகமுற்றவர்களின் தன்மை இத் தகைத்தென்பதை' தேனுண்மீமிழுந் திறம்போற்சிவானந்த - மோனந் துளம்பி மொழிகாலத் - தேநின்று - தோன்றிருதுபோலுமொன்றைச் சுட்டாது கேட்ப வர்கட்-கான்றதவம் வேதமது,என்னும் ஒழிவிலொடுக்கத் திருவெண்பாவானும் ஞானோசயமானபோதுமேற்கூறியகுணங்கள் மேன்மேலும் அபி விர்த்தியாமென்பதை, நகர் தனி லேகிப் பிச்சை நண்ணியே மனைக டோறுமகமகிழ்ந்-தங்கையேற்றே யவ்விடத் தருந்தி யாங்கே-செகமுளோர் பேயென் றெண்ணிச் சிரித்திட நாணமின்றி-யிகபதத் திச்சை யற்றே யேகனா யுலாவ லுற்றான்.,,என்றும் தோன்றிடு முலகமெங்கே தோன்றிடு மென்ன நோக்கித்-தோன்றிடுகிளை விவென்றேதோன்றிய நினைவுதானுந்-தோன்றிடு மிடத்தைப்பார்த்துத் தோன்றிடுஞ் சொருபத் தென்றே-தோன்றிடுஞ் பொருள்களெல்லாஞ் சொருபமே பென்று கண்டான். என்றும் வரும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. (உ-அ)

தகவுநன் மனைவியாய் தனைய ராமவர்
 மிகுமுயி ராய்ச்சிவம் விரவுந் தொண்டரே
 புகுமுற வாயுறப் பூமென் பாயலா
 நகைமலர்ப் பள்ளிமே னயந்து நண்ணுநாள்.

[இ-ள்.) மேம்பாடுற்ற சிறந்த தமதுமனைவியாரும் தாயாரும் மைந்தர்களும் ஆகிய அவர்கள்' விசேடித்தவனையசீவர்களாகவும் சிவத்துடன்கலந்தமெய்யன்பர்களே தம்மிடம்சேரும் உறவினர்களாகவு மிருக்கும்படி, பூமியென்னும் மிருதுவானபடுக்கையாகிய ஒளியுள்ள புட்பசயனத்தின் மேல் விரும்பிப் பொருந்தும் நாளிலே.—எ - று.

மனைவி தாய் மைந்தரென்னும் இவர்களிடத்துத் தமதுறவினரென்னும் சிறப்புநோக்கமின்றி, வனைய சீவர்களிலிவர்களுங் கலந்தவர்களாகவே பொது நோக்கமுற்றும் சிவஞானத்தாற் சிவத்துடன் கலந்தமெய்யன்பினர்+ளே தமதுறவினர்களென்று அவர்கண்மீது சிறப்புநோக்கமுற்றும் பூமியேமிருதுவானபடுக்கையென்றுரைக்கத்தக்க புட்பசயனமாகக் கொண்டும் வாழ்ந்திருந்தனரென்றபடி' மனைவிதாய் மைந்தரென்னும் உறவினர்களிவர்களல்லரென்றும் சிவபிரானே பிதாவும் உமாதேவியே அன்னையும், மெய்யறிவே இன்பந்தருதலான் மனைவியும், முத்தியின்பமென்னும் அமுதைபூட்டுதலால் மைந்தனுமாமென்றும் தெளிந்தனராகலின், இவ்வுறவினரைப் பொதுவாகக்கண்டனரென்றார் இதனை விடையதூ ரிறையே தாதைமற்றவன்பான் மின்னெம தன்னையன் னவரைக்கடையரே மறந்து துறந்துதானன்றோ கடும்பவ விடும்பையுற் றனமீவ் - வடைவுணர்ந் திலைபோன்றுடலிதற்கேது வாய்வரத் தாய்பிதாவெனநெஞ்-சுருவுடைநின்றாய் பலந்தொறிவ்வணமுற் றுளவுயிர்க் களவியா துரையே." எனவும்

“தனதகத் தகலா திருந்துபேரின்பத் தருதலான் மனைவியுந் தன்பா-லினிதுதி
த்தொருதன் வினையொழித் தசையா திருத்திவீட்டமுதரத் துதலா-லுனலருஞ்
சுதனு மொருவனுக் கவனூ தெயமா யெழுந்தமெய் யுணர்வே-பிணையிலி தன்றி
மனைசுத ரெனயாம் பேணிநாட் கழிப்பதும் பிழையே.” எனவும், சிவனடியார்
களே உறவினராமென்பதை “விருப்பமாயிது கேட்டிநன் னெஞ்சமே விமல
னுக் காளல்லார்-பொருப்பு நேர்தனஞ் சொரியினு மவர்களுர் புன்னுனித்து
ணை பன்புந்-திருப்பி டேலரன் ரொழு ப்பர்தந் தொழும்பர்தந் தொழும்பனாய்த்
திரிந்தவர் பணிசெய்தீண் - டிருப்பை யேன்மிக நல்லையிச் சொல்லைநம் பில்லை
யேற் பொல்லாயே.” எனவும்வரும் சாந்தவிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், பூ
மியே மலர்ச்சயனமாகக் கொள்ளல் துறவினரியல் பென்பதை, “பூவணை யாகி
வானம் பொருந்துமேற் கட்டியாகித்-தீவம தாகி யிந்து செங்கதிர் லீசங் காற்று”
மேவுசா மரம தாகி விடுதலை மனைவி யாகிக் - கேவல மின்பமாகிக் கிளர்ச்சியாய்
நின்றான் வேந்தன்.” என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. (உ.க.)

அங்கணின் நகன்றுபோ யகங்க டோறும்புக்
கெங்கண யகனை விரந்த ருந்துவார்
பொங்கொளி வணிகர்தாம் பொருது மாணத்தாற்
றங்களு ரனமிடற் றடைசெய் தார்களே.

(இ-ள்.) அங்கு நின்று நீங்கிச் சென்று வீடுகளொவ்வொன்றினும் பிரவே
சித்து, எங்கள் தலைவராகிய சிவபிரானைப்போன்று பலியேற்றுப் புசிப்பார்.
விசேடித்த கீர்த்தி வாய்ந்த எனையனாவசியர்க ளனைவரும் சகியாத வர்களாய்
மான மேலீட்டால், தங்களுளில் திருவெண்காட்டடிகட்குப் பிட்சையிடுதலைத்
தவிர்த்தார்கள் — ஏ-று,

துறவிகளாயுள்ளர் ஓரிடத்திற்குளே புசித்துக்கொண் டிருப்பார்களாயின்
அவ்விடத்தின்மீதும் அங்கு வசிப்பவர்கள் மீதும்பற்றுண்டாமென வுணர்ந்து
ஓரிடமின்றிப் பல விடங்களினும் பல வீடுகளினும் இரந்து புசித்தலை இயல்
பாகலின், திருவெண்காட்டடிகளும் பலவில்லங்கடோறுஞ் சென்று யாசித்துப்
புசித்து வந்தனரென்க. துறவிக ளியல்பித்தன்மைத்தென்பதை, “பொருந்தி
வாழிடமொன் றுகிற் பொந்திடம் பற்றென் றெண்ணி-யிருந்தில. னோரிடத்து
மெங்கெங்கு மொருவ னாகித் - திருத்திய சமாதி விட்டுத் திரும்பிடா துறைக்க
வுன்னி - யிருந்திருந் திடங்க ளெங்கு மேகமே நோக்கி நின்றான்.” எனவும்,
“நகர்தனி லேகிப் பிச்சை நண்ணியே மனைக டோறு - மகமகிழந் தங்கையேற்
றே யவ்விடத் தருந்தி யாங்கே - செகமுளோர் பேயென் றெண்ணிச் சிரித்தி
டநாணமின்றி - யிகபரத் திச்சை யற்றே யேகனா யுலாவ லுற்றான்.” எனவும்வ
ரும் குமாரதேவர் திருவாக்கானுமறிக. சிவபெருமான் பலியேற்கின்றமையின்,
“ஆண்டானெவ்வழி அடிமையவ்வழி” என்னும் பழமொழிக் கிணங்கத் திரு
வெண்காட்டடிகளும் பலியேற்கத் தொடங்கின ரென்பான், “எங்கணயக னெ
னவிரந் தருந்துவார்.” என்றனர். சிவபெருமான் பலியேற்றன் னென்பதை

“அம்பலத்தே கூத்தாடி யமுதுசெயப் பலிதிரியு - நம்பனையுந் தேவனென்று நண்ணுமது வெண்ணேடி - நம்பனையு மாமாகே ஞன்மறைகடாமறியா - வெம்பெருமா னீசாவென் றேத்தினன்காண் சாழலோ.” என்னும் ஆளுடைய வடிகளருள்வாக்கானு மறிக. திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வூரில் மிக்கசெல்வமும் தக்ககீர்த்தியு முடையவராய் வாழ்ந்தாராகலின், அத்தகையோர் இக்கால் இல்லங்கடோறுஞ் சென்றிரத்தலைக்கண்ட அவர் மரபினராகிய ஏனையவணிகர்கள் மானமீக்கூர்வாராய், திருவெண்காட்டடிகட்கு வேண்டியவரையில் நல்ல வார்த்தை கூறி இல்லறத்தில் முன்போலவே இருக்கவேண்டியும், அவ்வடிகள் அவர்கள் வேண்டுகோட் கிணங்காமையின் அவரிடத்து வெறுப்புற்றவர்களாகி, அவ்வூரிலுள்ள தங்கள் மரபினர்க்கெல்லாம், “இன்று முதல் திருவெண்காடருக்குப் பிட்சையிடாதொழிவீர்களாக.” எனக்கட்டளையிட்டுத் தடுத்தார்களென்றுணர்த்துவான், “தங்களுரனமிடற்றடை செய்தார்கள்.” என்றனர். (௩௦)

அடைவிலா வாலமிட் டப்ப மெய்ப்பயங்

கொடுசமைத் துடன்பிறந் தவள்கொ டந்திடங்

கடுவிட நடியவர் கடுகி வாங்கினார்

முடிபொரு ளறிகில மூர்க்க மாக்களே.

(இ - ள்.) இனி விளையப்போகும் விஷயம் அறியாத மூர்க்கர்களான ஏனையவர்கள், பொருத்தமற்ற விஷமிட்டு ஓரப்பம் உண்மையான நெய்யைக் கொண்டு சமைத்து உடன்பிறந்தவளாற் கொடுப்பிக்க, கொடாமுள்ள விட முண்டவரான சிவபிரானுடைய அடியவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அதி விரைவிலே வாங்கிக்கொண்டார்—எ-று.

அப்பத்திற்குப் பொருத்தமானவை சர்க்கரை நெய் முதலியவையும் பொருத்தமாகாதது விடமுமாகலின், “அடைவிலாவாலம்.” என்றும், அவ்வாறு ஆலங்கலந்த அப்பத்தை ஏனையரைக்கொண்டு கொடுப்பியாமல் அத் திருவெண்காட்டடிகளின் தமக்கையைக்கொண்டே கொடுப்பித்தார்களென்பார், “உடன்பிறந்தவள் கொடந்திட.” என்றும், ஆலமிட்ட அப்பமென மெய்யுணர்வினொற்றொளிந்த திருவெண்காட்டடிகள், ஆலமுண்ட அண்ணலா ரடிய ராகலின் அச்சத்தினொற்றாமதியாது உடனே வாங்கினாரென்பார், “கடுவிட நடியவர் கடுகி வாங்கினார்.” என்றும், அவ்வாறு செய்வித்த வணிகர்கள் இன்னது விளையும் என்றாகித் துணராத மூடர்களென்பார், “முடிபொருளறிகிலா மூர்க்கமாக்கள்” என்றும் கூறினர். ஆலமுண்டாரடியரை ஆலம் வருந்தாதென்னும் துணிவினால் அவ்வப்பத்தை அதி விரைவில் வாங்கினாரென்பது கருத்து. ஆலமமுது செய்தாரடியார்க்கும் ஆலமமுதாமென்பதை, “பொடியார்க்குந் திருமேனிப்புனிதர்க்குப் புவனங்கண் - முடிவார்க்குந் துயர் நீங்க முன்னேவிட மமுதானொற்-படியார்க்கு மறிவரிய பசுபதியார் தம்முடைய - வடியார்க்கு நஞ்சமுத மாவதுதானற்புதமோ.” என்னும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக்கானுமறிக. (௩௧)

வினையினைப் பிடித்தொன்று விளப்பி யப்பநீண்
மனையின்மேற் செருகினார் மனையின் மண்டழல்
துணைவுறப் பற்றலூர் துயர்கண் டன்னபோ
தனையவர்க் கிரங்கியா ரெரியை மாற்றினார்.

(இ - ள்.) அவர்களியற்றிய தீவினையைக் காரணமாகக் கொண்டு ஓர்வாக் கியம் திருவாய்மலர்ந்து, அவ் வப்பத்தை தமக்கையாரது நீண்ட மாளிகையின் மேற் செருகினார். உடனே அம்மாளிகையில் நெருங்கிய அக்கினியானது அதி விரைவாக அவ்வூரெங்கும் பற்றிக்கொள்ளலும், அத்தருணத்தில் அவ்வூ ரார் துயருறுவதை நோக்கியருளி, அவ்வூரர்க்காகத் திருவுளமிரங்கி ஊரெங் கும் நிறைந்த அக்கினியைத் தணித்தருளினார்—எ-று.

அவ்வூரார் ஒருமித்து இத்தீவினை இழைத்தமையின், இத் தீவினை இத் தகைய கெடுதியை விளைக்குமென்றவர்க் குணர்த்துவான். “தன்வினை தன்னை ச்சும் ஒட்டப்பம் வீட்டைச்சும்” என்னும் ஓர் வாக்கியம் திருவாய் மலர்ந்து அவ்வப்பத்தை வீட்டின்மேற் செருகினாரென்பார், “வினையினைப் பிடித்தொ ன்று விளம்பியப்பநீண் - மனையின்மேற் செருகினார்.” என்றும் இவர் செருகி னது மனையிலேனும் அவ் விளைவுக்குக் காரணம் ஊரிலுள்ளா ரெவருமாகலின் அதி விரைவில் ஊரெங்கும் பற்றியதென்பார், “மனையின் மண்டிழல் துணைவுற ப்பற்ற.” என்றும், பெரியோர்கள் இயற்கையிற் காரணயராகலின், அவ்வாறு அத் தீவினையின் பயனை விளக்கியவுடனே, அப்பயனால் அவ்வூரவர்கள் படுந்து யரத்தைக் கண்டு திருவுள மிரங்கி அவ்வக்கினியைத் தணித்தாரென்பார், “ஊர் துயர்கண் டன்னபோதனையவர்க் கிரங்கியாரெரியை மாற்றினார்.” என்றும் கூறினார். திருவெண்காட்டடிகள் ஒட்டப்பத்தை வீட்டிற் செருகிய மாத்திரத் தில் தீ எவ்வாறு பற்றியதெனின், அவரது சினத்தீயே அவ்வாறு பற்றியதெ ன்க. பெரியோர்கள் சினத்தீ இத்தன்மைத்தென்பதை, குணமென்னுங் குன் றேறி நின்றார் வெகுளி - கணமேனுங் காத்தலரிது.” என்னும் திருக்குறளா னுமறிக. (௩௨)

எண்சீர்விருத்தம்.

தங்களைக் கேட்டுப் பிறந்தில மென்னுந் தடந்தமிழ் சாற்றினா ரதற்பின், பொங்கெரி புகுந்தவ் ஆரெலா முண்ணப் பூம்புகார் மாந் தர்க ளெவருஞ், செங்கன லவியா திரங்கினா ரதனாற் சிறியவ ரறிவி லா தவரென், நங்கியை யவித்தார் பலபுர மெரித்தா ரடியரோர் புர ன்சுட லரிதோ.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் மீண்டும் “தங்களைக் கேட்டுப் பிறந்தி லம்.” என்னும் முதலையுடைய விசாவித்த ஓர் தமிழ்க் கவிதையைத் திருவாய் மலர்ந்தனர். அவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தபிறகு பெருந்தீ பிரவேசித்து அவ் வூர் முழுமையும் தனக் கிரையாகக்கொள்ள, அக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திரு

ந்த மணிதர்க ளனைவரும், செந்நிறமுள்ள அவ் வக்கினி தணியாமையினால் வருந்தினர். அவ்வாறு வருந்தியதினாற் சிறியோர்க ளுணர்வற்றவர்களென்று திருவுளங்கொண்டு, அவ் வக்கினியையும் தணித்தார். பல உலகங்களையும், எரித்தருளிய சிவபிரா னடியார் இவ்வொரு நகரத்தை எரித்தருள லருமையோ—எ-று.

அவ்வூரார் முன்பு தணிந்ததீ தங்களாலியற்றிய காரியங்களாற் றணிந்த தெனக் கருவித்தமையுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள். திருவருட் செயலாற் றணிந்த தென்றுணர்ந்து செருக்கறுமாறு, மீண்டும் “தங்களைக் கேட்கப் பிறந்திலம்.” என்னும் கவிதை திருவாய்மலர்ந்து தீப்பற்றச் செய்தனரென்க. சிவ பிரான் சங்ககிர்த்திபத்தை மேற்கொண்டகாலத்து அளவிறந்த உலகங்களை யும் தகித் தருளுகின்றனராகலின், அவர்க்கு மெய்யடிமை பூண்ட திருவெண்காட்டடிகள் இவ் வோருரைத் தகித்த லருமையோ என்றார். (ருரு)

பின்னருந் தமையே முன்னைநாட் கருதிப் பெறலருந் தவத்தினாற் பெற்ற, வன்னையைக் குறித்துக் குடியிருந் துன்வீ டனவிடுவேனென வறைவா, ரின்னவா சகத்தா லென்கொலோ வென்றென்றிரங்குவார் நகருளோ ரெவரும், பன்னுமவ் வன்னை யிறந்த நாள் வர்க்கா லாக்கை தீப் பற்றிடப் பணித்தார்.

(இ - ள்.) அதன்பிறகும் முற்காலத்திற் பிள்ளைப்பேற்றைச் சிந்தித்துப் பெறுதற்கரிய அருமையான தவத்தால் தம்மை ஈன்றருளிய மாதாவைப்பற்றி, குடியிருந்த உன் லீட்டை அக்கினிக் கிரையாக்குவேனென்று கூறுவார். இவ ரிவ்வாறுரைக்கும் வார்த்தையால் யாது விளையுமோவென்று நகரத்துள்ளா ரனை வரும் வருந்துவார்கள். சொல்லுகின்ற அம் மாதா இறந்த தினத்திலே தம்முடைய வாக்கினாலே, அச்சரீரத்தில் அக்கினிப் பற்றும்படி கட்டளையிட்டார்—எ-று.

அவர் மாதா புத்திரப்பேற்றைக் கருதிப் பலவகைத் தவங்கள் புரிந்து அவரை ஈன்றமையின், அவ் வறுமை தோன்ற, “தமையே முன்னை நாட் கருதிப் பெறலருந் தவத்தினாற் பெற்றவனை.” என்றும் அத்தகைய மாதாவுக்குத் தாமியற்றவேண்டிய ஈமங்களை இயற்றத் தாம் கடைமைப் பட்டவராகலின் அக் கருத்துத்தோன்ற, “குடியிருந்துன் லீட்டனவிடுவேனென வறைவார்.” என்றும், அவ் வார்த்தையைக்கேட்ட நகருளோரனைவரும், முன்பிவர் தீவினைக்க அதனால் அச்சமுற்றோராகலின் மீண்டும் எவ்விதத் தீயை விளைவிப்பாரோ என்றெண்ணி வருந்துவோராயினரென்பார், “இன்ன வாசகத்தா லென்கொலோ வென்றென்றிரங்குவார் நகருளோரெவரும்.” என்றும், அவ்வாறே அவ் வன்னையார் இறந்த தினத்திலே தாம் திருவாய்மலர்ந்த ஓர் பாடலினாலேயே அவர் சரீரம் தீக்கிரையாகும்படி கட்டளையிட்டனரென்பார், “பன்னுமவ்வன்னை யிறந்தநாள் வாக்கா லாக்கை தீப் பற்றிடப் பணித்தார்.” என்றும் கூறினர். புத்திரப்பேற்றுக்காக மாதாபிதாக்கள் புரியும் தவம் இவை யென்பதை, “கங்

கையே முதலா மிக்க கடவுண்மா நதியிற் றேய்ந்தும் - பங்கயா சனன்மா நிங்
கட் பவளவார் சடையான் றன்னை - யங்கையாற் பூசைசெய்து மதிதிகட் களி
த்துந் தீயிற் - பொங்குமா குதிக ளீந்தும் பூவலம் வந்துந்தேவர்." எனவும்,
"ஆலயஞ் சாலையாக்கி ராரந் தனவ னங்கள் - கோலமாரிலஞ்சி கூபங் குளம்
பல செய்துமீரேட் - டேலுமா தானத் தோடே யிரணிய முதலீ ரைந்து-சால
நற் றான மீந்துந் தருமெண் ணைஞ் செய்தும்." எனவும், "தவம்பல புரிந்து
வேந்தன் றனையனைப் பூத்த பின்னர்ப் - பவந்தனைத் துடைத்தேன் மேலாம்
பாமநற் பதமு முண்டென் - றுவந்துசா தகன் மத்தேதா டொழிவறு கருமெ
ல்லா - நவந்தரச் செய்து நாம நமன்மகா ராஜனென்றே." எனவும் வரும் குயார
தேவர் திருவாக்கானும். தமது திருவாக்கால் அன்னையார்சரீரம் அக்கினிக் கிரை
யாகும்படி கட்டளையிட்டன ரென்பதை, "முன்னை யிட்டதீ முப்பு ரத்திலே -
பின்னை யிட்டதீ தென்னி லங்கையி—லன்னை யிட்டதீ யடிவ யிற்றிலே-யானு-
மிட்டதீ மூன்க மூன்கவே. ஏன்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானுமறிக.

கோச்சகப்பா.

எண்ணும்ப சுங்குடிபன் னீரா யிரவருள்ளு
நண்ணும் பிறருள்ளு நல்லோர் பலர்குழுமி
யண்ணலே யேகுதியோ வாரா வழதேயெங்
கண்மணியே யென்னுக் கணிந்து கரைந் தழுதார்.

(இ - ள்.) அதன்பின் யாவராலும் மதிக்கப்படும் செல்வ மிக்க வைசியர்க
ளாகிய பன்னீராயிரங் குடிகளிலும், அன்றி அவ்வூரிற் சேர்ந்துள்ள பலவகை
மரபினர்களிலும் பெரியோர்களாகிய பலர் ஒருங்குகூடி, பெருந்தன்மை வாய்
ந்தவரே! தெவிட்டாத அமுதம்போன்றவரே! எங்கள் கண்களுக் கோர் மணி
போன்றவரே! எங்களை விட்டுச் செல்கின்றீரோ? என்று கூறி மிகக் கனிவு
டையவர்களாய் மனமுருகித் துக்கித்தார்கள்—எ-று.

அக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் தம் மரபினர்களாய்ச் செல்வ மேம்பாடு
ற்ற பன்னீராயிரங் குடிக ளிருந்தமையானும், அக் குடிகளிற் பெரியோராயுள்
ளாரும், அந்நகரத்தின் ஏனைய மரபினருட் பெரியோராயுள்ளாரும் இக் திருவெ
ண்காட்டடிகளின் மேம்பாட்டை நன்குணர்ந்தார்க ளாகலாலும், அவ் வடிகள்
தம் தாயாருக்குரிய ஈமக்கடன்களை நிறைவேற்றியேகுதலைக் கண்ட வளவிற்
கருத்திளகி மனமுருகித் துக்கித்தார்க ளென்றபடி, எனவே திருவெண்காட்
ட்டடிகளின் மரபினர் அவர் பிரிவாற்றாமையைக்கண்டு துக்கித்தது மரபாபிமானத்
தின்மேலேனும் உறவினமுறைப் பந்தத்திலேனு மிருக்கினும், ஏனைய மரபின
ருட் பெரியோரும் இவ்வடிகளின் பிரிவுக் காற்றாராய் மனங் கரைந்து துக்கித்
ததெற்றுக்கெனின், அவ்வடிகள் வறவினர்பகைவர் என்னும் பேதமின்றி யாவ
ரிடத்தும் ஒரேதன்மைத்தாயிருந்ததாலென்க, பெரியோர்கள் இத்தன்மையுடை
யரென்பதை, "ஓடுந் தனமும் புகழும் பழியு முயர்வியுங் - கேடுந் திருவு
மமுதமும் புற்கையுங் கேள்பகையும் - வீடுங் குடிவு மகளீரு மன்னையும் வேற

றவே - நாடிக் கருத்து வருமோ வெனக்கென்னதந் நாயகமே.” என்னும் சிவப் பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. இத் திருவெண்காட்டடிகள் அக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள ஏனைய வணிகர்க்குட் செல்வத்தின் மேம்பட்டிருந்தது போன்றே அறிவினும் மேம்பட்டவராய்ச் சகலர்க்கும் மெய்யறி-வூட்டி வந்தாராகவின், “அண்ணலே” என்றும், அவ்வாறு அவ்வடிக ளூட்டிவரும்மெய்யறிவானது, அமுதம் புசித்தோர்க்கு மீண்டும் பசினோ யெய்தாதவாறுபோல் அறியாமை தலைகாட்டவொட்டாமற் செய்தபடியாலும், அவர் திருவாக்கைக் கேட்கக்கேட்க வெறுக்காது அமுதம்போன்று அபேட்சையைத் தருதலினாலும், அத்தகைய அமுதமுடையாரையே அமுதமாக உபசரித்து. “ஆராவமுதே.” என்றும், கண்க ளிரண்டும் மிக்க விசாலமுடையதாய்க் கருமையும் வெண்மையும் படைத் திருக்கினும் உள்ளீடாகிய மணியே ஒளிசருவதாகவின், தாங்கள் யாவரும் கண்களாகவும் அக் கண்களுக் கொளிகொடுக்கும் மணி திருவெண்காட்டடிகளாகவும் உவமித்து, “கண்மணியே.” என்றும் கூறினரென்க. (௩௫)

ஆதித்தனேலாத வம்பரம்போ விந்நகரம்

பேதிக்கு மென்னிலிஃ தென்றும் பெரியோனே

தீதகற்றற் கையனை நீ யெண்ணுந் திறம்போலுன்

பாதத்தை யெண்ணிப் பணிகின்றோம் பண்ணவனே.

(இ - ள்.) பெரியவரே! இக் காவிரிப்பூம் பட்டினமானது சூரியன் பொருந்தாத ஆகாயத்தைப்போல மாறுபடுமொகில் இது ஏதாய்முடியும். பிறவிக்கொடுமையை நிவாரணத்திற்குத் தேவரீர் எவ்வாறு சிவபிரானைத் தியானிக்கின்றீரோ அத்தன்மையைப் போன்று, அடியேங்கள் தேவரீர் திருவடிகளை வணங்குகின்றோம் சுவாமி!—எ று.

இத் திருவெண்காட்டடிகள் அக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் ஞான திவாகரராக விளங்கியிருந்தமையின் அந்நகரத்தில் அஞ்ஞானமென்னும் அந்தகாரம் தலைகாட்டாது மறைந்திருந்தது. இனி இத்திவாகரர் அங்கு விட்டுப் பெயரின் அந்நகரம் எவ்வாறாய்விடுமோ என்னும் ஏக்கத்தினால், அப் பெரியோ ரனைவரும் “ஆதித்தனேலாதவம்பரம்போவிந்நகரம் - பேதிக்கு மென்னிலிஃ தென்றும் பெரியோனே” என்றாரென்றும், தேவரீர் பிறவிக்கொடுமையை நிவாரணத்திற்குச் சிவபிரானை எவ்வாறு பணிகின்றீரோ அது போன்றே, அடியேங்களும்எங்கள் பிறவிக்கொடுமையை நிவாரணித்தற்குத் தேவரீர் திருவடிகளைப் பணிகின்றோம், அது குறித்துத் தேவரீர் இவ்விடத் தெழுந்தருளி யிருக்க வேண்டி மெனப் பிரார்த்தித்தாரென்பார், “தீதகற்றற் கையனை நீ யெண்ணுந்திறம்போலுன் - பாதத்தை யெண்ணிப்பணிகின்றோம் பண்ணவனே” என்றும் கூறினர். எனவே, சிவஞான முடையோர் ஞானதிவாகரரென்பதும், அன்றோர் சிவனடிகளை இடைவிடாது பற்றுதல் போன்று அன்றோர் திருவடிகளை இடைவிடாது பற்றுதலே மெய்யடியாரிசக்கணமென்பதும் கருத்து. சிவஞானமுடை

RESEARCH INSTITUTE MADRAS-4

துறவறச்சூகம்.

கருக

யோர் ஞானதிவாகரொன்பதை, 'முத்தியே வடிவமான முடியுடை வேந்தர் வேந்த - நெத்திசை தனக்கும் ராஜ நெமைவிட வேறில் லென்று-சத்தியமாக வெண்ணித் தன்னிட மதனிற் றன்னைச் - சுத்திசெய் தனைத்து மாகிச் சுயஞ் ஜோதியாகி நின்றான்.' என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும், அன்றோர் திரு வடிகளை இடைவிடாது பற்றுதலே மெய்யடிய ரியல்பென்பதை, "செங்கமலத் தாளிணைகள் சேர லொட்டாத் திரிமலங்க ளறுத்தீச நேசரொடுஞ்செறிந்திட் - டங்கவர்தந் திருவேடமாலயங்க ளெல்லா மரெனெனவே தொழுதிறைஞ்சியாடிப் பாடி - யெங்குமியாமொருவர்க்கு மெளியோ மல்லோம் யாவர்க்கு மேலானோ மென்றிறுமாப் பெய்தித் - திங்கண்முடி யாரடியா ரடியோமென்று திரந்திடுவர் சிவஞானச் செய்தியுடையோரே." என்னும் சிவஞான சித்தித்திருவிருத்தத்தா னுந் தெளிக. (155)

முன்னிச் சுடப்படுவா ரில்லாத முப்புரங்கள்
வன்னிக் கிடுமவன்போன் மாதாவின் முப்புரங்க
டொன்மைச் சுடர்ஞான வங்கியினுற் சுட்டளித்தா
யின்னற் படுவோமுக் கின்னருளொன் றீந்தருளாய்.

(இ-ள்.) இவ்வாறியற்றலாமென்றெண்ணித் தகிக்கத் தக்கவரில்லாதிருந்ததிரி புரங்களை அக்கினிக் கிரையாக்கிய சிவபிரானைப்போன்று, தாயின் மூன்றுசரீரங் களையும், புராதனமான சோதிமயமாகிய ஞானாக்கிரியாற் றகித்தருளினவரே, துயரப்படுகின்ற அடியேங்களுக்கு இனிமையான ஓர் திருவருளைப் பாலித்தரு

5-6-று.

வித்துன்மாலி தாரகாக்கன் கமலாக்கன் என்னும் மூன்றசரீரங்கள் தாரக னுக்குப் புத்திரர்களாய்த் தோன்றிப் பிரமனைநோக்கிப் பெருந்தவம் புரிந்து, அவன் பிரசன்னமானபோது; சொர்க்கம் மத்தியம் பாதலமென்னும் மூவுலகத் தினும் தாங்கள் மூவரும் வசிக்கவும், அம் மூவிடங்களிலும் முறையே பொன் வெள்ளி இரும்பு என்னும் மூவகை யுலோகங்களாற் கோட்டைகளும் வாய்க்கப் பெற்று, சிவபிரானைத்தவிரமற்றையரெவராலும் அழியாதிருக்கவும் வரம்பெற்றி ருந்தனராசலின், "முன்னிச்சுடப்படுவாரில்லாத முப்புரங்கள்." என்றும், அத்த கைய புரங்களை அக்கினியின்றியே தமது நகையாற்றினே தகித்தனொன்பார், "வண்ணிக்கிடுமவன்போல்." என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் தமது தாயாரின் தூலசரீரத்தைத் தகித்தபோதே சூட்சுமம் காரணமென்னும் இரண்டும் காணு தொழிந்தனவாகலின், "மாதாவின் முப்புரங்க - டொன்மைச் சுடர்ஞான வங்கி யினுற் சுட்டளித்தாய்." என்றும், தேவரீர் இந்நகர்விட்டேகுதலாற் றுயரப்படுகி ன்ற எங்களுக்குத் தேவரீர் இவ்விடத்திலேயே எழுந்தருளியிருப்பதாக வாக்கரு ளித் திருவருள் பாலிப்பீர் என்பார், "இன்னற் படுவோமுக் கின்னருளொன் றீந் தருளாய்." என்றனரென்று கூறினர். வித்துன்மாலி தாரகாக்கன் கமலாக்க ன் என்னும் மூன்றசரீர்களும் இவ்வாறு வரம்பெற்று மூன்று கோட்டைக ளும் பெற்றிருந்தன ரென்பதையும், அக்கோட்டைகள் மூன்றையும் சிவபிரான்

கருஉ பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

நகைத்தொரித்தனரென்பதையும், "தாலமேற் புகழ் வைத்துள்ள தாரகன் சீரூராய் வித்துன் - மாலியே தார காக்கன் வயக்கம லாக்க னென்ன - வேலுலாந் தடக்கைவென்றி வீரர்கள் மூவர் பாவ - மூலகா ரணம தாயமுக்குற்றம் போலு ண்டானார்." என்றும், "பேருக மனேக மெண்ணில் பெரும்புவி யண்ட மாண்ட-தாருக னுயிர்கூற் றுண்ணச் சட்டகங் கடைவாய் பெய்நெய்த் - தோருகவயி லிற் செவ்வே டொலைத்தபின் மூவ ரும்பங் - கேருக விறையை நோக்கிக் கெட லருந் தவமுயன்றார்." என்றும், "மூவுலகத்துமொன்ற மூவெயிலளிக்கவேண்டி- மூவரு மவனுறைந்து முடிவிலா வுகங்க ளாண்டு - மேவலாச் செகுக்கவேண் டும் பத்துநூ ருண்டிற் கோர்கான் - மேவுற வெயில்கண் மூன்றுங் கூடவும்வே ண்டிமன்றே." என்றும், "இன்னமு மொன்றுண்டைய வெந்தமக் கிருதிநாளு ண்-டெண்ணினு மொருவ னேநின் றெளிதினி லாட லேபோற் - றன்னொரு கணையா வெம்மை யொருங்குறத் தடிவ தல்லாற் - பின்னொரு செயலால் வெல் லாப் பெருமையும் வேண்டி மென்றார்." என்றும் வரும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும். சிவபிரான் அப்புராங்கள் மூன்றையும் தகித்து அவ்வசுரர் மூவ ரும் சிவபூசா தூரந்தரர்களாகலின் அவர்களை யடிமைகொண்டருளினரென்பதை, "எண்ணுடை மூவ ரிராக்கதர்க ளெரிபிழைத்துக் - கண்ணுத வெந்தை கடைத் தலைமு னின்றதற்பி - னெண்ணிலி யிந்திர ரெத்தனையோ பிரமர்களு-மண்மி சை மால்பலர் மாண்டனர் காண் டோனோக்கம்." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், தூலசூக்கும காரணமென்னும் மூவகைச்சரீரங்களும் ஒன்றை விட்டொன்று நில்லாதனவாய் ஒன்றினொன்று லயிப்பனவா யிருக்குமென்பதை, "தூலவிவ் வுடலை விடுத்துநில்லாது சூக்குமஞ் சூக்குமம் விடுத்துத் - தூலநில் லாதீ திரண்டையுட் விடுத்துத் தொல்லுயிர் நிலாவுயிர் விடுத்துத் - தூல சூக்கும ங்கணின்றிடா துயிருஞ் சூக்கும மும்முடி வடைந்தாற் - தூலமு முடிவை யடைந்திடா திந்தத் தொல்லுல கினில்விழுந் திடுமோ." என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. சிவபிரான் எவ்வாறு அத்திரிபுராங்களை அக்கினியின்றி நகைத்தொரித்தனரோ அதுபோன்றே, திருவெண்காட்டடிகளும் தமதன்னையா ருடைய மூவித சரீரங்களையும் அக்கினியின்றியே தமது திருவாக்கினாலருளிய செய்யுண் மாத்திரத்தானே தகித்தமையின், சிவபிரான் செயலும் அவரடியா ர்செயலும் ஒத்திருத்தலுணர்க. அன்றியும், சிவபோதமுற்றார் செய்கை சீவபோ தமுற்றார் செய்கைக்கு நேர்மாறுபடுதலுங்காண்க. (௩௭)

முத்துக் கொழித்து முழக்கெழுப்பு முன்னீரூர்க்
கொத்துக்குடிப்பெரியோ ரிவ்வாறு கூறுதலும்
வைத்துப் படர்வாரை முன்போய் மறிப்பாரா
யுய்த்துத் திருவடிமே லொன்றா வணங்கினரால்.

(இ - ள்.) முத்துக்களைக் கொழித்துக் கோஷ்டமுண்டாக்குகின்ற கடற்க ரையிலுள்ள காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் கூட்டமாகிய குடிகளிலிருக்கும் பெரி யோர்கள் இவ்வாறு கைத்தவளவில், அவர்களை அங்ஙனே நிறுத்திச் செல்

லுகின்றவராகிய திருவெண்காட்டடிகளை எதிரிற் போய்த் தடுப்பவர்களாய், தங்கள் கால்களை விசையாய்ச்செலுத்தி அத்திருவெண்காட்டடிகளின் பாதங்களின் மேல் ஒரே தொகுதியாய்ப் பணிந்தார்கள். — எ-று.

முத்துக்களைக் கொழித்துக் கோஷித்தல் கடற்கியல்பாகலானும் இக்காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடற்கரையிலுள்ள நெய்தனிலமாகலானும், நெய்தனிலக்கருப்பொருள்களுள் முத்தே முதன்மையுடைத்தாகலானும், “முத்துக் கொழித்து முழக்கெழுப்பு முன்னீரூர்.” என்றும், அக்காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வணிகர்குடிகள் பன்னீராயிர மிருந்தமையானும், அக்குடிகளிலுள்ள பெரியோர்களை வரும் இத்திருவெண்காட்டடிகளிடம் வந்திருந்தமையானும், “கொத்துக்குடிப் பெரியோர்.” என்றும், அவர்களைவரும் மேற்செய்யுளிற் கூறியவாறு பிரார்த்தித்தும், அப்பிரார்த்தனைக் கோருத்தரமுங்கூறுது சென்றாரெனக் குறிப்பிப்பான், “வைத்துப்படர்வாரை.” என்றும், அப்பெரியோர்கள் யாவரும் அங்கு நின்று அவரெதிர்போய்த் தடுப்பவர்களைப்போல விரைந்துசென்று அவ்வடிகளின் திருவடிகளிற் பணிந்தார்களென்பார், “முன்போய் மறிப்பாராயுத்துத் திருவடிமேலொன்ற வணங்கினர்.” என்றும் கூறினர். அந்நகரத்துள்ள பெரியோர்கள் பிரார்த்தித்தபோது அப்பிரார்த்தனைக்குச் சற்றும் மனமிரங்காது மறுமொழிகூறுது வாளாசெல்லுதன் மாபோ எனின், இப்பெரியோர்கள் பட்டினத்தடிகள் செல்லும் பெருநெறிக்கு விலக்காகிய வசனங்களைக் கூறினமையின் அவர்கள் வார்த்தைக்கு மறுமொழிகூற ஈனமின்றி வாளாசென்றனரென்க. இவ்வாறு செல்லுதலே பெருநெறிபிடித்த பெரியோரியல் பென்பதை, “இந்த வுணர்வு நமக்கின்னுமெய்த வில்லை நாமிங்கே - யெந்த வுணர்வு கொடுநிற்பே மென்ன வமைச்சன் யுகித்து - வந்த வழியே தான்றிருப்பி வளப்பமுடைய மாபுரிக்கே-பந்தமுடையோ ருடனிருந்து பகர்ந்தா னரசனியற்கையெல்லாம்.” எனவும், கேட்ட பேர்கண் மிகவியந்து கிட்டாநென்று மிம்முனிபோற்-றேட்ட முடனே யவாவர்க டேடி வந்து பணிந்திடவும் - வாட்ட முடனே தாய் தந்தை மனையாள் பதத்தில் வீழ்ந்திடவு-நாட்ட மாறு பாடின்றி நகைசெய் திருந்தானற் றவனே.” எனவும், “வந்த பேர்களுடன் வார்த்தை மலரா திருப்ப தவரறிந்து பந்தமுடையோ நமக்கென்னை பகர்ந்தாற் றேன்று மெனத்திரும்பித்-தந்தமிடத் திற் சென்றார்க டவனுஞ் சிறிது நாட்கழித்துத்-தொந்தமொன்று மில்லாத சுய மாமுத்தி தானானே.” எனவும் வரும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும் தெளிக. எனவே, பெருநெறிசெல்வாரைப் பிழைபடக்கூறி மறுத்தல் பிழையெயன்றி, அவர்க்குத்தரங்கூறுது தம்நெறி பிசகாவண்ணம் அப்பெரியோர் செல்லுதல் பிழையன்றென்பது கருத்து. அன்றியும், பெருநெறிசெல்ல உண்மையிற் கருதி னேரைத் தடுத்துச் சிறுநெறி செலுத்தவும், சிறுநெறியின் இழிபு நோக்காது அந்நெறியிலேயே மகிழ்ந்து நாட்கழிக்கும் மதியிலிகளைப்பெருநெறியிற் செலுத்தவும், தினந்தோறும் ஓய்வின்றிப் பிச்சையெடுத்துத் திரிபவர்களை அவ்வண்ணம் பிச்சையெடாதிருக்கச் செய்யவும் எவராலுமேலாது. இதனை, “ஆவாரை யாரே யழிப்ப ரதுவன்றிச்-சாவாரை யாரே தவிர்ப்பவ-ராவாம-லையம் புகு

வாரை யாரே விலக்குவார்-மெய்யம் புவியதன்மேல்.” என்னும் ஓளவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானு மறிக. (௩௮)

வேறு.

வணங்கினர்க் கருள்கூ. ரெனுமுப தேச மறைப்பொருட் பாடலீந் திருத்திக், குணங்குறி யறியப் படாதமாப் பொருளே குலாயவெண் காட்டிடைக் குறுகி, யிணங்கிடும் போதி லிறைவர் தங் கோயி லேயவர் தூயவர் யாருங், கணங்கொள வெதிர்ந்தார் வணங்கிட வணங்கிக் காமர்பூங் கோயிலுட் புகுந்தார்.

(இ - ள்.) அவ்வாறு வழிமறித் தெதிர்த்துத் தம்மைப்பணிந்த அப்பெரியோர்கட்கு “அருள்கூர்.” என்னும் முதலையுடைய உபதேசம்புரியத் தக்க வேதார்த்த மடங்கிய திருப்பாடலொன்றைத் திருவாய்மலர்ந்து, அவர்களை அங்ஙனே இருக்கச்செய்து, குணங்குறிகளறியப்படாத பாம்பொருளான சிவபிரானே குலாவி வீற்றிருக்கும் திருவெண்காடென்னும் க்ஷேத்திரத்தைச் சமீபித் தடையுடையபொழுது, சிவபிரானுடைய அத்திருவாலயத்துள்ளவர்களும் பெரியோர்களுமாகிய அனைவரும் கூட்டமாகக்கூடி எதிர்கொண்டவர்களாய்ப் பணியத்தாமும்பணிந்து மிக்க அழகுடைய திருவாலயத்தினுட்பிரவேசித்தனர். - று.

அப்பெரியோர்கட் கோருபதேசமாக “அருள்கூர்” என்னும் முதலையுடைய ஓர் திருப்பாசாரம் திருவாய்மலர்ந்து அவர்களை அங்ஙனே நிறுத்தித்தாம் திருவெண்காட்டையடைந்தனரென்க. அப்பாசாரம் இவ்வடிகளின் திருப்பாடல்கள் ஒருங்குசேர்ந்துள்ள பதினேராந் திருமுறையினும் தனிப்பாடல்களினும் காணப்படாமையின் மறைந்ததாகக்கொள்ளவேண்டும். அப்பாடல் வேதத்தின் சாரமாகிய உபநிடதார்த்தப் பொருளடங்கியதென்று குறிப்பிப்பான், “உபதேசமறைப்பொருட்பாடல்.” என்றும், திருவெண்காடென்னும் க்ஷேத்திரம் குணங்குறி கடந்த பாம்பொருளான சிவபிரான் திருவுளக்களிப்புடன் வீற்றிருக்கும் பெருமிதமுடையதென்று விளக்குவான், “குணங்குறியறியப்படாத மாப் பொருளே குலாயவெண்காடு” என்றும், இவ்வடிகளெழுந்தருளுதலேக்கேட்ட அவ்வாலயத்துள்ளாரும் ஏனைய மெய்யன்பராய பெரியோர்களும் ஒருங்குகூடித் தங்கண் முறைமைப்படி எதிர்கொண்டு பணிந்தார்களென் றுணர்த்துவான், “இறைவர்தங்கோயிலே யவர் தூயவர் யாருங்-கணங்கொள வெதிர்ந்தார் வணங்கிட” என்றும், அப்போது திருவெண்காட்டிலுள்ளும் அவர்களை வணங்கினரென்றறிவிப்பான், “வணங்கி.” என்றும் கூறினார். சிவபெருமான் குணங்குறி கடந்தவர் என்பதை, “பலகலையா கமவேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதிபசுபாசந்தெரித்தல் பதிபரமே யதுதா-னிலவுமரு வருவன்றிக் குணங்குறிக ளின்றி நின்மலமா யேகமாய் நித்தமாகி-யலகிலுயிர்க் குணர்வாகி யசலமாகி யகண்டித மாயானந்த்வுருவா யன்றிச் - செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரி

தாய்த் திகழ்வதுதற் சிவமென்பர் தெளிந்துளோரே.” என்னும் உமாபதிதேவ நாயனார் திருவாக்கானும், மெய்ஞ்ஞானியர் ஓர் தலத்திற்கெழுந்தருளுகின்றன ரொனக் கேள்வியுற்றபோதே, அத்தலத்துள்ள மெய்யன்பர்களனைவரும் எதிர் கொள்ளுதன் முறைமையென்பதை, “பொங்கு கொங்கையிற் கறந்தமெய்ஞ் ஞானமாம் போனகம்பொற்குன்ற-மங்கை செய்கையாலூட்டவுண் டருளிய மத லையார் வந்தாரென்-றங்கண் வாழ்பெருந் திருத்தில்லை யந்தண ரன்பர்க ளுடன் ண்டி - யெங்கு மங்கல வணிமிக வலங்கரித் தெதிர்கொள வணைவார்கள்.” என வும், “வேத நாதமு மங்கலமுழக்கமும் விசும்பிடை நிறைந்தோங்கச் - சீதவாச கீர் நிறைகுடந் தீபங்க டிசையெலா நிறைந்தாரச்-சோதிமாமணி வாயிலின்புறஞ் சென்று சோபன வாக்கமுஞ் சொல்லிக்-கோதி லாதவர் ஞானசம்பந்தரை யெ திர்கொண்டு கொடுபுக்காரர்.” எனவும் வரும் அருண்மொழித்தேவர் அமுதவாக் கானுமறிக. அத்தலத், திருவாலயம் எனைய தலங்களிலுள்ள திருவாலயங்க ளெ வற்றினும் மிக்க மேம்பாடுற்ற அழகமைந்ததெனக் குறிப்பிப்பான். “காமர்பூங் கோயில்.” என்றார். (ருகூ)

அன்பினு லுருகி யாதரம் பெருகி யையனே யமுதவா ரிதியே, என்பெலாப் பிழைகள் பொறுத்தளித் தனையே யிளம்பிறைப் பவள வேணியனே, பொன்புனை பொருளே யென்றவப் பொழுதிற் பூசுரர் மாணிக்கக் கந்தை, யின்பறக் கொடுத்தா ரிறையவ ருடுத்தற் கென் றன ரென்செய்தா ரிவரே.

(இ-ள்.) மெய்யன்பினுலே மனவுருக்கமெய்திக் காதலதிகரித்த, எமது தலைவரே! பாற்கடல்போன்றவரே! அடியேனுடைய கொடும்பிழைகள் யாவை யும் மன்னித்துப் பரிபாலித்தீரே! இளஞ்சந்திரனையணிந்த பவளம்போன்ற சிவந்த சடையையுடையவரே! பொன்போலழகமைந்த பொருளாயிருப்பவரே! என்று துதித்தபோது, அங்குள்ள மறையவர்கள் சிவபிரான் உடுத்துக்கொள்வ தற்காக, இரத்தினங்களிழைத்த வஸ்திரமொன்றைத்தந்தனரென்றீர்கள். இவர் என்செய்தாரென்று திருவுளங்கொண்டு.—எ-று.

ஒருவருக்குப் புண்ணியமுடைமையை விளக்குவது அன்பேயென்பதும், அவ்வன்பே ஆதரத்திற்குக் காரணமென்பதும், அத்தகைய அன்புடையார்க்கே மனவுருக்கமுண்டாமென்பதும், அன்புடைய சரீரமே உயிருள்ள சரீரமென்ப தும், அஃதில்லார் சரீரம் உயிரில்லாச் சரீரமென்பதும் நூற்றுணிபாகவின், “அன்பினுலுருகி யாதரம்பெருகி.” என்றும் தலைவராய்ருப்போர் பாற்கடல் போன்று விசேடித்த இனிமையுடையராதலும், அவ்வினிமையால் தமதேவல ரிழைத்த பிழைகளைப் பொறுத்தருளும் இயற்கையாகப் பெற்றிருப்பாராகவின், “ஐயனையமுதவாரிதியே-யென்பொலாப்பிழைகளைப் பொறுத்தளித்தனையே.” என்றும், அத்தகைய தலைவர் இதற்குமுன் எவருடைய பெருப்பிழையேனும் பொறுத்துள்ளாரோவெனின், சந்திரனியற்றிய பெரும்பிழையானேர்ந்த சாபம் காரணமாகக் குறைந்த கலைகளுடையவனாகித் தம்மைச் சரணடைந்தவுடன், அச்சாபத்தை நிவாரணித்துத் தமது சடையிற்றானே சதாகுடியிருக்க வைத்தா

ரென்று விளக்குவான், “இளம்பிறைப் பவளவேணியனே.” என்றும், அத்தகைய தலைவர்பொன்போலும் விளங்குகின்றவரென்றறிவுறுத்துவான், “பொன்புனைபொருளே” என்றும் கூறினார். புண்ணியமுடைமையை விளக்குவது அன்பேயென்பதை, “அறத்திற்கே யன்புசார் பென்பவறியார் மறத்திற்கு மஃதே துணை.” எனவும், அவ்வன்பே ஆதரத்திற்குக் காரணபென்பதை, “அன்பீனு மார்வமுடைமை யதுவீனு-நண்பென்னு நாடாச்சிறப்பு.” எனவும், அவ்வன்புடையார்க்கே மனவுருக்கமுண்டாமென்பதை, “அன்பிற்கு முண்டோவடைக்குந்தா ழார்வலர்-புன்கணீர் பூச றரும்,” எனவும், அன்புடைய சரீரமே உயிருள்ள சரீரமும் அஃதில்லாச் சரீரம் உயிரற்ற சரீரமுமாமென்பதை, அன்பின் வழிய துயிர்நிலை யஃதிலார்க்க-கென்புதோல் போர்த்த வுடம்பு.” எனவும் வரும் திருக்குறள்களானும், தலைவராயுள்ளார் தமதேவலரிழைத்த பெரும்பிழைகளைப் பொறுத்தவியல்பென்பதை, “மறுத்தனன் யானுண் னருளறியாமையி னென் மணியே-வெறுத்தெனை நீவிட் டிடுதிகண்டாய்வினை யின்றொகுதி - யொறுத்தெனை யாண்டுகொ ளுத்தா கோசமங் கைக்கரசே - பொறுப்பான் றேபெரியோர்சிறு நாய்கடம் பொய்யினையே.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், சிவபிரான் சந்திரானுடைய சாபத்தை நிவாரணித்துச் சடையிற் றரித்தனரென்பதை, “சடையிடை புக்கொடுங்கி யுட்டங்குவெள்ளம் வளர்திங்கள் கண்ணியயலே - யிடையிடை வைத்ததொக்கு மலர்வொத்துமலை யிறைவன்னிடங்கொள் பதிதான் - மடையிடை வானைபாய முகிழ்வாய் நெரிந்து மணநாறு நீல மலரு - நடைபுடை யன்னம்வைகு புனலடல்பை நனிபள்ளிபோலு நமர்காள்.” எனனும் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருள்வாக்கானும், சிவபிரான் பொன்போலும் திருமேனி யுடையாரென்பதை, “பொன்னார் மேனியனே புலித் தோலரைக்கசைத்து-மின்னார் செஞ்சடைமேன் மிளிர்கொன்றை யணிந்தவனே-மன்னே மாமணியே மழபாடியுண் மாணிக்கமே - யன்னே யுன்னை யல்லா லினியாரை நினைக்கேனே” என்னும் ஆளுடைய நம்பிக ளருள்வாக்கானு முணர்க. திருவெண்காட்டிலுள்ள திருவாலயத்தில் பட்டினத்தடிகள் செல்வதற்கு முன்னமே, சிவபிரான் அவ்வாலயத்தருச்சகர் கனவிற்பேன்றி, அவ்வடிகளின் விரத்தியை அனைவர்க்கும் தெளிவிக்குமாறு, ஓர் இரத்தினமிழைத்த பீதாம்பரத்தை அவ்வருச்சகர் வசமளித்து, இதனைப் பட்டினத்தடிகள் வசம் அளிப்பீரெனத் திருவாய்மலர்ந்து கரந்தருளினராகவின், “பூசரர் மாணிக்கக் கந்தை-யின்புறக் கொடுத்தாரிறையவருடுத்தற்கென்றனர்.” என்றார். (சு10)

நாயினுக் காகா மணியிர ணியங்க னாயனுக் காகுமோ வென்னு, வாயினிற் புகலா முனமுதறினரான் மாணிக்கக் கந்தை யாங்களைத்தும், போயின நக்க னெனும்பெயர் புதுக்கிப் பிணர்திசைத் திருவுடை யாடை, யாயின ரனந்த வன்பருக் கின்ப வருட்செல்வம் விளக்கி ரன்றே.

(இ-ள்.) அவ்வாறு அப்பீத்தாம்பரம் அக்கோயிலர்ச்சார் கொடுத்தவுடனே, நாயனைய அடியேனுக்குப் பயனற்ற இவ் விரத்தினம் பொன் என்னும் இவைகள் தலைவராகிய சிவபிரானுக்குப்பயன்படுமோ என்று வாயாற்கூறி முடிவதற்கு முன்பே உதறிவிட்டனர். இரத்தினங்க ளிகழத்த அவ் வஸ்திரம் முழுவதும் கிழிந்துபோயிற்று. அப்போது நக்கனென்னும் சிவபிரானுக் குரிய திருநாமத் தைப்புதியதாகச்செய்து, கலந்திருக்கின்ற திசைகளென்னும் செல்வமமைந்த வஸ்திரமுடையவராயினர். அதுகண்ட அனேக மெய்யடியார்கட்கு இன்பமிக்க திருவருட் செல்வத்தை மேன்மேலும் விளங்கச்செய்தனர். -எ-ன். ஆல் ஆங்கு அன்று ஏ - அசைகள்.

அடியேனுடைய விரத்தியினால் ஓர் பொருளாக மதிக்கப்படாத இவ் விரத்தினம் பொன் என்னு மிவைகள், அவ் விரத்தியை அடியேனுக்கருளிய தலைவராகிய சிவபிரானுக்கு மதிப்புள்ளதாகுமோ என்று வினாந்து உதறினாரென்பார், “நாயினுக்காகாமணியிரணியங்க்ணாபனுக்காகுமோவென்றோ - வாயினிற் புகலா முனமுதறினர்.” என்றும், அவ்வாறுதறியவுடனே அதிலிருந்த இரத்தினங்கள் சிதறினதுடன் அவ்வஸ்திரமும் கிழிபட்டது என்பார், “மாணிக்கக்கந்தையனைத் தும் போயின.” என்றும், சிவபிரான் திகம்பராகவின் அது காரணமாகப் பிறந்தநக்கனென்னும்பெயர் புராதனமாயிருந்ததை இன்று புதுப்பித்தனரென்பார், “நக்கனென்னும் பெயர் புதுக்கி.” என்றும், உடனே நக்கனென்னும் பெயர்க் குரிய நிருவாணி என்னும் பொருட்கியைந்த திகம்பரர் என்பதற்கேற்பத் திசைகளையே ஆடையாகவுடையாராயினரென்பார், “புணர் திசைத்திருவுடையாடையாயினர்.” என்றும், தம்மைப்போன்ற அனேகமெய்யடியார்கட்கு இன்பம்பெருகத்தக்க திருவருட் செல்வத்தை மேன்மேற் பெருகச்செய்தாரென்பார், “அனந்தவன் பருக்கின்பவருட் செல்வம் விளக்கினார்.” என்றும் கூறினர். மெய்ஞ்ஞானியர் மணிமுத்து பொன் முதலிய யாவும் அப் பெருமானாகவே பாவித்து உலகத்தாராலிச் சிக்கப்படும் இம்மணி பொன்முத்து என்னும் இவைகளிற் பற்றற்றிருப்ப தியல்பென்பதை, “அப்பனீ யம்மைநீ யன்புடைய மாமனு மாமியு நீ - யொப்புடைய மாதரு யொண் பொருளு நீ யொருகுலமுஞ் சுற்றமு யோருரு நீ - துய்ப்பனவு முய்ப்பனவுந் தோற்றுவாய்நீ துணையா யென்னெஞ்சந் துறப்பிப்பாய்நீ - யிப்பொன்னீ யிம்மணிநீ யிம்முத்துநீ யிறைவனீ யேழார்ந்த செல்வனீயே.” என்னும் ஆளுடைய வரசுகளருள்வாக்கானும், சிவபிரான் பிட்சாடனமூர்த்தங் கொண்டகாலத்து ஆடையின்றித் திக்கையே ஆடையாகக் கொண் னரென்பதை, “நங்குற்றந் தீர்க்கும் பழமலை நாதர்க்கு நற்பலிகொண் - டங்குற்று மென்றுகில் போக்கினள் வெற்றரை யாகியந்தோ - விங்குற் றனையென வெம்பெரு மானிவ் விருகிலத்திற் - நங்குற்றம் பார்க்கு மவருள ரோவெனத் தாழ்ந்தனளே.” என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், பெரியோர்கள் தாம்பெற்ற இன்பத்தை ஏனையரும் எய்திக் களிக்க இச்சையுறுவாரென்பதை, “தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கணி - காமுறுவர் கற்றுணர்ந்தார்.” என்னுந் திருக்குறளானும் தெளிக. அன்று ஏ என்பவற்றை அசைகளாக்க

கீரு அ பட்டணத் துப்பிள்ளையார்புராணம்.

கொள்ளாது அன்றே எனக்கூட்டி, மேற்கூறிய இன்பத்தை ஏனையோரும்பிற்ப
ட்டுச் சின்னொள்கழித்துப் பெறவொட்டாமல் அந்தத் தினத்திலேயே அடையச்
செய்தாரென்று விளக்கினு ரென்னலுமொன்று. (சுக)

அளக்கர்வெண் காட்டி லருட்டிருப் பொருந்தி யமர்ந்துலகறி
வுறும் பொருட்டால், விளைக்கினை வைப முய்யவெண் பாடல் விளம்
பிழர் விளங்கிய மேலோர், களக்கனிக் களத்தா ரருட்பொருட் பிடி
த்தார் கரும்பினு மினிபசெந் தமிழ்ப்பாத், துளக்கறப் பரவி யுள்க்
கருத் துருகித் துளிக்கணீர் மழைபாழிந் துறைந்தார்.

(இ-ள்.) மெய்ஞ்ஞானம் விளங்கிய மேம்பாடுற்றோராகிய திருவெண்காட்
ட்டிகள், கடலாற் சூழப்பட்ட திருவெண்காடென்னும் க்ஷேத்திரத்தில், திரு
வருட் செல்வமுடையவராய் வீற்றிருந்து, அப்பெருமான் திருவருளை உலகத்தா
ரறியும்பொருட்டு மெய்ஞ்ஞான தீபமாகிய சிவபெருமானை “வையமுய்ய” என்
னும் முதலையுடைய திருப்பாடலைத் திருவாய்மலர்ந்தவராய், களக்கனிபோன்ற
நிறமுள்ள கண்டத்தினராகிய அப் பெருமானுடைய திருவருளென்னும் ஓர்
பொருளைக் கைப்பற்றிக் கரும்பினும் மதுரமுள்ள செந்தமிழாலாகிய திருப்பா
டல்களால் அசைவறத் துதித்து, சிந்தனையினாலே மனவுருக்கமுற்று, கண்ணீர்
த் துளிகளாகிய கண்ணீர்த்துளிகளாகிய ஆனந்த பாஷ்பங்களை மழையாகப்பொ
ழிந்துகொண்டு வசித்தனர்.—எ-று

வையமுய்ய என்னும் முதலையுடைய பாடல் இறந்ததாகக் கொள்ளவேண்
டும். ஏனைய செந்தமிழ்ப் பாடல்களாவன—“பூசமுங் காரணம் பொறிகளைம்
புலனும் பொருந்திய குணங்களோர் மூன்று - நாதமுங் கடந்த வெளியிலே நீயு
நானுமாய் நிற்குநா ளுளதோ - வாதமுஞ் சமய பேதமுங் கடந்த மனோலய
வின்பசா கரணே - யேதுமொன் றறியேன் யாதுநின் செயலே யிறைவனே
யேக நாயகனே.” எனவும், “யாவரே யிருந்தும் யாவரே வாழ்ந்தும்
யாவரே யெமக்குற வாயுந் - தேவரீ ரல்லாற் றிசைமுக மெனக்குத் திருவுள்
மறியவே றுளதோ-பாவலா ளெருவன் செந்தமிழ்க் கிரங்கிப் பரவையாருடலை
மாற்ற - வேவலா ளாகி யிரவெலா முழன்ற விறைவனை யேகநா யகனே.”
எனவும், “உண்டதே யுண்டு முடித்ததே யுடித்து மடித்தடித் துரைத்ததே யுரை
த்துவ் - கண்டதே கண்டுங் கேட்டதே கேட்டுங் கழிந்தன கடவுநா ளெல்லாம்-
விண்டதா மரைமே லன்னம்வீற் றிருக்கும் விழவரு லீதிவெண் காடா - வண்
டரே போற்ற வம்பலத் தாடு மையனே யுய்யுமா றருளே.” எனவும் வருவன
வாம் என்க. மெய்யன்புடையார்க்குச் செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் திருவாக்கிற் றோ
ன்றுதலும், மனவுருக்க முறுதலும், ஆனந்தபாஷ்பங்கள் பொழிதலு மியல்பெ
ன்பதை, வெள்ளந்தாழ் விரிசடையாய் விடையாய் விண்ணோர் பெருமானே
எனக்கேட்டு வேட்டநெஞ்சாய்ப் - பள்ளந்தா முறுபுனலிற் கீழ்மேலாகப் பதை
த்துருகு மவர்நிற்க வென்னை யாண்டாய்க் - குள்ளந்தா ணின்துச்சி யளவுநெஞ்
சாயுருகாதா லுடம்பெல்லாங் கண்ணு யண்ணு-வெள்ளந்தான் பாயாதானெஞ்சங்

கல்லாங் கண்ணிணையு மரமாந்தீ வினையி னேற்கே.” என்னும் மணிவாசகப்பி
ரான் மலர்வாக்கானு மறிக. (சஉ)

ஒருவிடை கொடுபின் றமக்குவந் தளித்த வுத்தம ருவப்புற
வுறையுந், திருவிடை மருதை நோக்கின் றிறைஞ்சிச் சிறந்தகாவ
தம்பல கடந்து, மருவிடை யறாத வானியப் பதியி வெதிர்ந்தவர்வ
ணங்கிட வணங்கி, யுருவிடை மருவு குருபரன் றிருமு னெருமை
யிற் பணிந்துறு கினரால்.

(இ-ள்.) அத்திருவெண்காட்டினின்றும் ஒப்பற்றவிடையைப்பெற்றுக்கொ
ண்டு அதன்பிறகு, தமக்குத் திருவருள் பாலித்த, சிவபிரான் திருவுள்ளக்களிப்
புடன் வீற்றிருந்தருளும், திருவிடைமருதூரென்னும் க்ஷேத்திரத்தைப்பார்த்து
நன்று பணிந்து சிறப்புற்ற பலகாதவழிதூரம் தாண்டி, நன்மணம் இடையறாது
பரிமளிக்கின்ற தடாகங்களையுடைய அத் திருவிடை மருதூரில் எதிர்கொண்ட
மெய்யடியார்கள் தம்மைப் பணிந்திடத் தாமும் அவர்களைப் பணிந்து, உருவத்
துடன் கலந்த குருமூர்த்தியாகிய மருதவாண ருடைய சந்திதிக் கெதிரில் ஒற்று
மையுடனே வணங்கி மனமுருகினார்.—எ - று ஆல் - அ ருச

மெய்யடியார்கள் ஓர் க்ஷேத்திரத்தைத் தரிசித்துத்திரும்புகையில் பெறு
வது பிரியாவிடையாகையால், ‘ஒருவிடை’ என்றும், திருவெண்காட்டினின்
றும் திருவிடைமருதூர்க்குச் செல்லத் திருவுளங்கொண்ட பட்டிதைத்தடிகள் அங்
கிருந்த வண்ணமே அந்த க்ஷேத்திரமிருக்கும் திசையை நோக்கிப் பணிந்தாரெ
ன்பார், “திருவிடைமருதைநோக்கினின்றிறைஞ்சி.” என்றும் திருவெண்காட்டி
ற்கும் திருவிடைமருதூர்க்கும் அநேககாத தூரமுள்ளன வென்பார், “சிறந்த
காவதம்பலகடந்து.” என்றும், அத் திருவிடை மருதூரின் கணெழுந்தருளியி
ருக்கும் சிவபிரானே மருதவாணரென்னுந் திருநாமந்தாங்கித் திருவருக்கொ
ண்டு ஞானோபதேச மருளினராகவின், “உருவிடைமருவுகுருபரன் றிருமுன்.”
என்றும் கூறினர். (சரு)

உருகிரீ ரிடத்திற் பிறந்தவொண் கமல மொளிகொணீ ருதனிய
தென்னப் பெருகுந் ரருவி யிருவிழி பொழிபச் சிவக்களி பிறங்கி
நின்றாடி, யுருவெலாம் புளகம் பரந்திடத் தெளிந்த வுரைதழு தழு
ப்பவு மொருவி, மருவினா ரிறைதன் விடைகொடு மீண்டு வசித்தன
ரங்கண்மா தவத்தான்.

(இ - ள்.) ரீரிடத்திற் றேன்றிய ஒள்ளிய தாமரைமலர்கள் உருக்கமுற்று
ஒளியுள்ள சலந்தைக் கொடுத்ததுபோல, இரண்டு கண்களும் பெருக்கெடுக்கும்
ஆனந்தபாஷ்யத்தை யருவிபோன்று பொழியும்படி சிவானந்தம் விளங்கியிரு
ந்து ஆனந்தக் கூத்தாடி, திருமேனி முழுவதும் புளகம்போர்ப்ப, தெளிவாகிய
வார்த்தைகள் தழுதழுப்புறவு மிருந்து பிறகு, அம் மருதவாணரது விடையைப்

பெற்றுக்கொண்டு திரும்பி ஆலயத்தினின்றும் அந்த ஊரை யடைந்து அந்நகரத்திற்குள்ளே பெருந்தவமுடையராய் வசித்திருந்தனர்.—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகளின் விழிகள் தாமரைபோல்வ தாகலானும், அத்தாமரை நீரிற் றேன்றுவதாகலானும், உவ் விழிகளில் ஆனந்தபாவ்பம் சொரிவது தாமரைநீரைச் சொரிதல்போன் றித்தலானும், “உருகிரீடத் திற்பிறந்தவொண்கமல மொளிகொணீ ருதவிபதென்னப் - பெருகிரீருவி யிருவிழிபொழிய” என்றும், மெய்யன்புடையார் ஆனந்தக்கூத்தாடுதலும் புளகாங்கிதங் கொள்ளுதலும் உரைதமுதமுப்பெய்தலும் இயல்பாகலின், “ சிவக்களி பிறங்கிநின் றாடி - யுருவெலாம் புளகம்பரந் திடத்தெளிந்தவுரைதமுதமுப்ப.” என்றும் கூறினர். இத்தகைய இலக்கணங்கள் இன்றியமையாதனவாய் மெய்யன்பருக்குளவென்பதை, “மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற் கென் - கைதான் றலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பியுள்ளம் - பொய்தான் றவிர்ந்துன்னைப் போற்றி சயசய போற்றியென்னுங்-கைதானெகிழ விடேனுடையாயென்னைக் கண்டுகொள்ளே.” எனவும், “ஆடுகின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப் - பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர் - சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமிலை துணையிலி பிணனெஞ்சே-தேடுகின்றிலை தெருவுதொறலறிலை செய்வதொன்றறியேனே-” எனவும்வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானு மறிக.

முதல்வனைத் தெய்வத் தாமரை முதலா மும்மணிக் கோவையாற்று திப்பார், திதியவ னநாதி நிலைபரம் பரையாய்ச் சித்தசித்த றிவொடா தாரம், விதியுற வொன்றா நிலைமுத லுரைத்தார் வியனி ரண் டாயவா சிரியத், ததிகனிற் பிடித்தா லன்றியுற் பவம்போகா தெனு மருமைபும் புகன்றார்.

(இ - ள்.) தலைவராகிய சிவபெருமானே, “தெய்வத்தாமரை.” என்னும் சொல்லை முதலாகக் கொண்டு, மும்மணிக் கோவை என்னும் பிரபந்தத்தால் துதிசெய்பவராய், அப் பெருமானுடைய இரட்சகத் தன்மையையும், அவரது அநாதித்தன்மையையும், பரம்பரையாகச் சித்துத் தன்மையையும் அசித்துத்தன்மையையும் அறிவாந்தன்மையையும் ஆதாரமாந் தன்மையையும் முறைமையாக ஒருபடித்தாம் தன்மையையும் முதலாசிரியப்பாவில் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். மேன்மைமிக்க இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவில், மேம்பாடுற்ற சிவபெருமானே! தேவரீரைப் பற்றினுலன்றிப் பிறவி யொழியாதென்னும் அருமைப்பாட்டையும் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.—எ-று.

திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவையில் முதலாசிரியப்பாவில், உமாமகேசமூர்த்தத்தைச் சிறப்பித்து அதன் இடையிடையே அப் பெருமானது இரட்சகத்தன்மை அநாதித்தன்மை சித்துத்தன்மை அசித்துத்தன்மை அறிவுருத்தன்மை ஆசாரத்தன்மை ஒன்றாந்தன்மை என்னும் இவைகளையும், இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவில், சிவபெருமானைப் பற்றினுல்லது பிறவி யொழியாதென்பதையும் விளக்கினு ரென்றபடி - எனவே, சீவர்களை இரட்

சிக்கும் ஆற்றலுடையார் ஆதிமத்தியாந்தராகிதராகவும், சித்துக்குச் சித்தாகவும்
 ஓசித்துக்கு ஓசித்தாகவும் அறிவுக்கறிவாகவும் ஆதாரத்துக் காதாரமாகவும் ஒரு
 வராகவும் இருக்கவேண்டுமென்பதும், அத்தகையபோரைப் பற்றினரே பிறப்
 பொழிப்பாரென்பதும் விளங்குதல்காண்க. இத்தகைய இலக்கணம் வாய்ந்த
 இறைவனைப் பற்றுகின்றார்களே பிறப்பொழியுமென்பதை, “பற்றுக் பற்றற்
 றான் பற்றினை யப்பற்று - பற்றுக் பற்று விடற்கு” என்னும் திருக்குறளானும்
 தெளிக. (சுரு)

மூன்றில்வன் ரெண்டர் வாசவன் செல்வ முழுக்கடல் குளப்
 படி யென்றார், மான்றரு கரத்தா னஞ்செழுத் தருங்காய் மருதமா
 ணிக்கத்தீங் கனியென், நூ ன்றினர் நான்கி லைந்தினிற் சகல முற்ற
 கே வலத்திலெற் காணே, னேன்றின் கருணை ஞானநாட்டத்தா
 னின்பெருந் தன்மைப்பான் கண்டேன்.

(இ-ள்.) உபத்த பத்திமையுடைய அன்பராகிய திருவெண்காட்டடிகள்,
 இந்திரனுடைய கடல்போன்ற போகமும் சிவபோகத்தை நோக்கக்குளப்படி
 நீருக்கொப்பாமென மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவில் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.
 மாணேந்திய திருக்காமுடைய சிவபிரான துதிருவைந்தெழுத்தாகிய அரியகாயே
 பின்னர்ப் பழுத்து மருதமாணிக்கமென்னும் மதுரமுள்ள கனியாமென்று நான்
 காவது ஆசிரியப்பாவில் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். ஐந்தாவது ஆசிரியப்பாவில்
 நனவிற்குமுத்தியிலே என்னைக்கண்டேனில்லை, ஏற்றமாகிய தேவரீரது திருவரு
 ளென்னும் ஞானநோக்கத்தால் தேவரீருடையபெருமிதத்தை அடியேன் அறிந்
 தனன். — எ -று.

ஏனைய போகங்கள் யாவும் சிவபோகத்தின்முன், கடல் நீர்முன் குளப்படி
 நீர்போலாமென்பது நூற்றுணிபாகலின், மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவில், “வாச
 வன்செல்வமுழுக்கடல் குளப்படியென்றார்.” என்றும், திருவைந்தெழுத்தை
 மறவாது செபிப்போர்க்கு அதுவே சிவமயமாமென்பார். “அஞ்செழுத்தருங்
 காய் மருதமாணிக்கத்தீங்கனி,” என்றும், சகலகேவலமென்னும் நனவிற்குமுத்
 தியிலே திருவருள் விளக்கத்தால் சிவதரிசனமாமென்பார், “ஏன்ற நின்கருணை
 ஞானநாட்டத்தானின்பெருந் தன்மையான்கண்டேன்.” என்றும் கூறினர். ஏனைய
 போகங்கள் யாவும் சிவபோகத்தின்முன், கடல்நீர் முன்னே குளப்படிநீர்போ
 லாமென்பதை, “மன்ன ராவா ருறுசுகமும் வானோர் மகிழ்ந்து பெறுசுகமு,
 மணிப்பைந் நாகத் தவர்சுகமு மற்றை யோர்களடைசுகமும் - பன்னுமிடத்திற்
 சிவத்தெழுந்த பரமானந்த லேசமெனப், பகர்ந்தாய் குருவா யெழுந்தருளிப்படி
 நேன் மறந்திங் குழல்கின்றேன் - கன்னலெழுந்த தெளிசாரே கட்டுமாவின் நீங்
 கனியே, கதலிக்கனியே நற்பலவின் கனகச்சுளையே கதிமுளையே - பொன்னம்
 பொருப்பே யென்விருப்பே போதச் சுகமே கிஞ்சுகமே, புரணவெளியே யுள்
 ளொளியே போளூர் முருகப் பெருமாளே.” என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திரு
 வாக்கானும், திருவைந்தெழுத்தை இடைவிடாது தியானிப்போர்க்கு அதுவே
 சிவமயமாமென்பதை, “அண்ணன் முதலா வழகா நெழுத்தைந்து - மெண்ணி

விராப்பகலற் றின்பத்தே - நண்ணி - யருளா னதுசிவத்தே யாக்கு மணுவை - யிருளானதுதீர வின்று.” என்னும் மனவாசகங்கடந்ததேவநாயனார் அருள்வாக்கானும், சகலகேவலமென்னும் நனவிற் சுழுத்தியிலே திருவருள்விளக்கத்தாற் சிவதரிசனமாமென்பதை, “வினவிற் பரத்தையறி வுறுதற் கவத்தைபுலன்வினே மாறியே - நனவிற் சுழுத்தியிலே வரினப் பொருட்டிகழு நலமாகவே.” என்னும் தத்துவராய சுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக (சகூ)

கண்டடி னெனையுங் கண்டுளே னென்றார் கருதுபா ருவ்தி லொருவ, னுண்டிவேட் டிருத்த லயினியின் குறையோ வுன்குறையிலையென் குறையீ, தண்டனே யென்றார் வல்லுனர் வல்லா ரம்பரத் தெறிந்தனர் நிலத்திற், கொண்டிடல் போலுன் னஞ்செழுத்துரைப்போர் குறைவிலா ரென்றன ரேழில்.

(இ-ள்.) உவ்வாறு கண்டபிறகு என்னையும் கண்டேனென் றருளிச்செய்தனர். யாவரும்சிந்திக்கத்தக்க ஆறாவது ஆசிரியப்பாவில், ஒருவன் ஆகாரத்தை இச்சித்துப் புசியாதிருத்தல் சாதத்தின் குறையோ? அல்ல அதுபோல தேவரீரையடையாதிருத்தல், கடவுளே தேவரீராற் குறையில்லை, இது என்குறையே யாகும் எனத் திருவாய்மலர்ந்தனர். ஏழாவது ஆசிரியப்பாவில், வலியுள்ளாராயினும் வலியில்லாராயினும் ஆகாயத்தெறிந்த வஸ்துவை நிலத்தில் விழப்பெறுவதுபோல், தேவரீருடைய திருவைந்தெழுத்தைச் செபிப்போர் குறைவற்றவராவாரெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.—எ-று.

அறுசுவைகலந்த கறிவகைகளுடன் சாதம் சமைத்துச் சித்தமாயிருக்கவும் அதைப் புசியாது ஒருவன் பசியோடிருத்தல் சாதத்தின் குற்றமாகாததுபோலத் திருவருள்புரியத் தேவரீர்சித்தமாயிருக்கவும் தேவரீரையடையாதது அடியென் குறையேயென்பதும், வல்லபமுள்ளானொருவனும் வல்லபமில்லானொருவனும் ஆகக்கூடிய இருவரும் ஆகாயத்தெறிந்த கல்நிலத்தில் விழப்பெறுவதுபோல், உபதேசமுடையானும் உபதேசமடையானுமாகிய இருவரும் திருவைந்தெழுத்தைச் செபிப்பாராயின் குறைவற்றவராவாரெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். ()

எட்டினி லடிசார்ந் தவர்க்கருட் செல்வ மிறைவ நீ யாதினுங் குறையா, திட்டனை யென்ற ரொன்பதிற்புத்த னெறிந்தக னென் குணக் கென்றார், பட்டவோ பத்தி லென்செய லன்றிப் பாமநின் செயலினே னென்றார், முட்டிவிங் கிசைத்த திருவிசைப் பாவின் முடிவில்வெண் காடெனென் றனரே.

(இ-ள்.) எட்டாவது ஆசிரியப்பாவில், தலைவரே! தேவரீர் உமது திருவடிகளையடைந்தவர்கட்குத் திருவருட்செல்வத்தை எவற்றினுங் குறைவுபாடுறுத்தந்தீர் எனத்திருவாய்மலர்ந்தருளினர். ஒன்பதாவது ஆசிரியப்பாவில் புத்தராகிய சாக்கியநாயனாரெறிந்த கற்கள் தேவரீருக்கடிபட்டனவோ? நன்மை பயந்

தனவே ஆயிற்றெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். பத்தாவது ஆசிரியப்பாவில் அடியேன் செய்கை யாதுமின்றித் தேவரீருடைய செய்கையினையென நத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர் முட்டின்று இத்தலத்திற்றிருவாய்மலர்ந்தருளிய மும்மணிக் கோவை என்னும் திருவிசைப்பாவின் கடைசியிலுள்ள கட்டளைக் கவித்துறையின் மூன்றாவதடியில் வெண்காடென நத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.—எ-று.

எனவே முதலாவது ஆசிரியப்பாவிற் சிவபெருமானுடைய இரட்சகத்தன்மை அனாதித்தன்மை பாம்பரைத்தன்மை சித்தசித்துத்தன்மை அறிவுத்தன்மை ஆதாரத்தன்மை என்னும் இவற்றையும், இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவில், அத்தகைய சிவபெருமானை மெய்யன்பினுற் பற்றினுலன்றிப் பிறவியருதென்பதையும், மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவில் இவ்வுலகத்தின் போகங்களேயன்றித் தேவலோகத்துக்குரிய இந்திரபோகமென்னும் கடலும்சிவபோகத்தை நோக்குங்காற் குளப்படி நீரொப்பாமென்பதையும், நான்காவது ஆசிரியப்பாவில், அத்தகைய சிவத்தையடைதற்குத் திருவைந்தெழுத்தை யுச்சரித்தலே சாதனமென்பதையும், ஐந்தாவது ஆசிரியப்பாவில், சகல கேவலத்தில் என்னைக்காணேன், தேவரீருடைய திருவருணாட்டத்தால் தேவரீருடைய பெருந்தன்மையைக் கண்டபின் என்னையுங் கண்டேன் என்பதையும், ஆறாவது ஆசிரியப்பாவில், இத்தகைய சிவபோகத்தைப் பாலிக்கத் தேவரீர் சித்தமாயிருக்கவும் அடியேன் தேவரீரையடையாது பிறவிநோயில் வருந்தியிருப்பது எதற்கொப்பாமெனில், புசிப்பதற்கு வேண்டிய சாதம் சமைத்துச் சித்தமாயிருக்கவும், அதைக்கிட்டியருந்தாமல் பசியோடிருத்தலுக்கொப்பா மென்பதையும், ஏழாவது ஆசிரியப்பாவில், வல்லுனன்மாட்டானாகிய இருவரெறிந்த கல்லும் நிலத்தில் வீழ்வது நிச்சயமானாறுபோல, உபதேசக்கிரமத்துடன் திருவைந்தெழுத்தைத்தியானிப்பவன் அஃதின்றித் தியானிப்பவன் ஆகிய இருவரும் பயனுறுவார்களென்பதையும், எட்டாவது ஆசிரியப்பாவில் தேவரீருடைய திருவடிகளைப் புகலாக அடைந்தவர்கட்குத் திருவருட்செல்வம் குறைவின்றிப்பாலித்தீரென்பதையும், ஒன்பதாவது ஆசிரியப்பாவில், புத்தராகிய சாக்கியநாயனாரெறிந்த கல்லும் அவரது அன்பின் மேம்பாட்டால் தேவரீருக்கு மன்காயிற்றென்பதையும், பத்தாவது ஆசிரியப்பாவில், யாவும் நின்செயலன்றி அடியேன் செயலல்லவென்பதையும் ஒன்றுக்கொன்றியைபுடைத்தாகவரிசைப்படுத்திக் கூறினாரென்பதாம். இம்மும்மணிக் கோவையின் ஈற்றில் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கட்டளைக்கவித்துறையாவது:—
“கரத்தினன் மாலவன் கண்கொண்டு நின்கழல் போற்றநல்ல-வாத்தினை யீயுமருதவப் பாமதி யொன்றுமில்லேன் - சிரத்திலு மாயென்றன் சிந்தையுளாகி வெண்காடென்னுந்-தரத்திலு மாயது நின்னடி யாந்தெய்வத் தாமரையே.”
என்பதே, மெய்யன்பர்களாகிய சைவசமயாசாரியர் நால்வருளிருவர் தமதுதிருநாயத்தைத் தாம் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஒவ்வொரு பதிகத்தின் இறுதியினும் அமைத்திருப்பதுபோன்று, இப்பட்டினத்தடிகளும் தமது திருநாமமாகிய திரு வெண்காடர் என்பதை இப்பிரபந்தத்தின் ஈற்றுக்கவியாகிய மேற்குறித்த கட்ட

ளைக்கவித்துறையில் அமைத்தனரென்பான், “திருவிசைப்பாவின் முடிவில் வெண்காடென்றனர்.” என்றார். இதுபோன்றே ஏனைய பிரபந்தங்களின் ஈற்றிலும் தமது திருநாமத்தைக் குறிப்பித்திருக்கின்றனரோ எனின், அவ்வாறு வேறொன்றினுங் கண்டோமில்லை. இதுகுறித்தே வெண்காடென்றது சிவ பிரானையே எனச் சிலர் கூறுவர். (௪௮)

இவைமுதற் றமிழாற் றுதிபல விபம்பி யிருக்குமந் நாடனி லொருநா, ணவைவிடாய் கழிக்க நீர்பெரு திருப்ப நாதர்கம் பா ணிதண் டாணி, யுவகையா லுதவு மின்றெனும் பாட லுரைத்தனர் மற்றுமோர் தினத்திற், கவலும்வல் விடத்தா லுறங்குரூர் கட்டிக் கரும்பிடு கழனியீர்ப் புண்டார்.

(இ-ள்.) இவ்வாசிரியப்பாக்கள் முதலாகிய திருப்பாடல்களால் பலவகைத் தோத்திரங்கள் திருவாய்மலர்ந்துகொண்டிருக்கும் நாள்களில் ஓர்நாள், குற்ற முள்ள தாகவிடாய் தணிப்பதற்காக நீர் கிடைக்காதிருக்க, இத்தினத்திலே சிவ பிரானுடைய திருக்கரமானது குளிர்ந்த ஜலத்தைப் பாலிக்கும் என்னும் கருத்த மைந்த ஓர் திருப்பாடல் திருவாய்மலர்ந்தனர். மற்றோர் தினத்திலே வருத்து கின்ற கொடிய சர்ப்பவிஷத்தால் நித்திராகொள்ளாதவராய், சர்க்கரையுண்டா கும் கரும்புகள் வளர்ந்துள்ள கழனியிலே வலியடைந்திருந்தார்.—எ-று.

தாகம்மேற்கொண்டபோது நாவாட்சியும் வார்த்தையாடக் கூடாமையும் ஆகிய இவைபோன்ற அனேக கெடுதிகள் விளையுமாகலின், “நவைவிடாய்” என்றும், சிவபிரானது சடையின்மீது தெய்வகங்கை யிருத்தலின், அவர் தமது திருக்கரத்தால் அள்ளியுதவுவர் என்னும் கருத்தால், நாதர்தம்பாணி தண்பாணி யுவகையாலுதவுமின்று.” என்றாரென்றும், அந்நகரத்துள்ள கருப்பஞ்சோலை யின் வழியாய்த் திருவெண்காடர் வருகையில் ஓர் சர்ப்பம் தீண்டுதலும் அவ்வி டவேகத்தால் அக்கழனியிலே வருந்தியிருந்தா ரென்பார், “கவலும்வல்விடத் தாற் கட்டிக்கரும்பிடு கழனியீர்ப்புண்டார்,” என்றும், விடவேகங்கொண்டார் உறங்கிற் கெடுதியாமென்பதையும், வலியினால் நித்திராகொண்டில ரென்பதை யும் விளக்குவான், “உறங்குரூர்.” என்றும் கூறினர். நாதர்தம்பாணி தண்பாணி யுவகையாலுதவுமின்று என்னும் கருத்தமைந்தபாடலாவது.—“மென்றுவிழுங்கி விடாய்கழிக்க நீர்தேட - வென்று விடியுமெனக் கென்கோவே-நன்றி-கருதார் புரமுன்றுங் கட்டழலாற் செற்ற - மருதாவுன் சந்நிதிக்கே வந்து.” என்னும் வெண்பாவே. எனவே உடனே சிவபிரான் ஓர் மறையவர்போன்று வடிவெடுத்தவந்து நீருதவித் தாகவிடாய் தணித்தனரென்பது கருத்து. (௪௯)

இந்தவா றீர்ப்புண் டொருபுறந் திண்ணை யிடங்கிடந் துறங் குறும் பொழுதி, லந்திவான் மதியம் வலம்புரிக் கண்ணி யாமெ னப் புனைமரு தாளி, வந்துதன் னுடையூர் காப்பவன் போல வடி

வுகொண் டிவர்மணஞ்சோ தித், துந்துவாந்கருணை புரிசுவாந்கருகி யோரிரா நள்ளிரு ளணைந்தான்.

(இ - ள்.) இவ்வண்ணம் வலியடைந்தவராய் ஓர் புறந்திண்ணையிற் படு த்து நித்திரைசெய்யும்பொழுதில், அந்திக்காலத்தில் ஆகாயத்து தயமாகும் சந் திரனை வலம்புரிமாலையென்று அணிந்துள்ள மருகவாண ரொழுந்தருளி, தம்மு டைய நகரைப் பரிபாலிப்பவனையொத்துத் திருமேனிதாங்கி, இத் திருவெண் காடருடைய மனத்தைச் சோதித்துச் செலுத்துகின்ற சிறந்த திருவருளைப் பாலிப்பதற்காகத் திருவுளங்கொண்டு, ஓர்நாள் மிகுந்த இருளடைந்த பாதிராத் திரியிற் சேர்ந்தனர்.—எ - று.

மூன்றும்பிறைச் சந்திரனைச் சடையி லணிந்திருப்பது வலம்புரிமலை போன்றிருத்தலின், “அந்திவான்மதியம் வலம்புரிக்கண்ணி யாமெனப்புனை மருதாளி.” என்றும், ஊர்காக்கும் சேவகன்போல் வடிவெடுத்துவரின் அதிகாா த்திற்காக அச்சமுறுவென்று திருவுளங்கொண்டு அவ்வாறே வந்தனரென் பான், “ஊர்காப்பவன்போல் வடிவுசொண்டு” என்றும், அவ்வாறு அச்சமுறு தற்கேதுவாக வந்ததும் அவர் மனநிலையை மற்றுள்ளோ ருணருமாறு சோதித்துத் திருவருள் பாலிப்பதற்காகவே யென்பார், “இவர் மணஞ் சோதி த்துந்துவாந்கருணை புரிசுவாந்கருகி.” என்றும், அவ் வடிவுகொண்டு பகற் காலத்துவரின் விசேடமாக அச்சமுறரென்று திருவுளங்கொண்டு நடு ராத்திரி யில் வந்தனரென்பான், “ஓரிராநள்ளிரு ளணைந்தான்.” என்றும் கூறினர். மூன் றும்பிறைச் சந்திரனைச் சடையி லணிந்திருப்பது வலம்புரிமலை போன்றிருப் பதென்பதை, “திங்கண்மதிக்கண்ணி யானைத் தேமொழி யாளொடும் பாடி- யெங்கரு ணல்குங்கொ லெந்தை யெனக்கினி யென்றா வருவே - னங்கிள மங் கைய ராடு மையா றடைகின்றது போது - பைங்கிளி பேடையொ டாடிப் பற ந்து வருவன கண்டேன் - கண்டே னவர் திருப்பாதங் கண்டறி யாதன கண் டேன்.” என்னும் ஆளுடைய வரசுகளருள் வாக்கானு மழிக. (நூ)

காரிரும் பொலிக்குந் தடிநிலத் திடித்துக் காலினுன் மார்பி டைத் தாக்கி யாரை நீ யென்ன வினாவிட வெருவா வழுவெண் காடரு மிசைப்பா. ருரிடை யெவைக்குங் காவலுக் குரியோ யுண ர்ந்தியா னுரைக்குமா கேட்டி, சோரிபுன் மயிரின் ரெுகைகளோ டிறைச்சி தோலொடு மென்புமு ளைகளோ.

(இ-ள்.) கருநிறங்கொண்ட இரும்பினுற் சத்திக்கின்றதடியைப் பூமியிலே தட்டிக்கொண்டு, அந்தத் தடியைக் காலிலே வைத்து நிறுத்தி மார்பிலே ஊன் றிக்கொண்டு திருவெண்காட்டடிகளிடம் கிட்டி, நீ யாரென்று கேட்க, யாவர்க் கும் அமுதம்போல்பவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அச்சமுற்றவராய்க் கூறு வார். இவ்வூரினிடத்திலுள்ள அனைத்திற்கும் காப்பதற்குரிமை பூண்டவரே;

யான் தெளிந்து கூறுவதைக் கேட்பீராக! உதிரம் அற்பமான மயிர்க்கூட்டங்க ளுடனே தசை சருமம் அஸ்தி மூளை என்னும் இவைகளோ?—எ-று.

ஓர்நகரில் அந்நகர்க் காவலாளன் பாதிராத்திரியில் நகர்ப்பரிசோதனை செய்வதும், அவ்வாறுசெய்ய வருங்கால் இருப்புப் பூண்கட்டிய தடியொன்றைப் பூமியில் தட்டிக்கொண்டு வருவதும், வந்தபின்பு யாராயினும் ஒருவர் ஊதனமா ய்த் தனியாய்ப் படுத்திருந்தால் அவரைக்கிட்டி, அத் தடியை மார்பில் ஊன்றிக் கொண்டு நின்று விசாரிப்பதும் இயல்பென்பதை யுணர்த்துவான், “காரிருந் தொலிக்குந் தடிநிலத்திடித்துக் காலினால் மார்பிடைத் தாக்கி யாரை நீ யென்ன வினாவிட” என்றும், உலகத்துள்ளர ரனைவர்க்கும் திருவெண்காடர் அமுதம் பேசல்வாரென்பதையும், அத்தகையோர் இந்நகர்க் காவலாளனை நோக்கியவு டனே அச்சமுற்றுக் கூறுவாரென்பதையும் விளக்குவான், “வெருவாவமுத வெண்காடருமிசைப்பார்” என்றும் கூறினர். (கூ)

ஈனமா மெண்ணி றத்துவக் குழாமோ வின்னதென் றென் னையான் காணென் யானல தொன்றை யானென நினையு மிது வென துள்ளமென் றிசைத்தார், தேனல ரிதழிச் சேவகப் பெரு மான் றெறிந்திலர் மறைந்தனர் சிறந்த.ஆனெலா முருகிப் பெரு குமன் பினரா யுவகையங் கடலிடைப் படிந்தார்

(இ-ள்.) அற்பமாகிய அளவிறந்த தத்துவக்கூட்டங்களோ? இவற்றுள் இதுதான் நானென்று என்னை யறிந்தேனில்லை. நானல்லாத ஒன்றை நானெ ன்று சிந்திக்கும் இதுதான் எனது மனநிலைமை என்றுறைத்தனர். சேவகராக வந்த தேன்பொருந்திய கொன்றைமலரைத் தரிக்கும் சிவபெருமான் உடனே காணப்படாதவராய்க் கரந்தருளினர், ‘தக்ஷணமே திருவெண் காட்டடிகள் விசேடித்த மெய்யன்புடையவராய்ச் சரீரமுழுவதும் உருகப்பெற்று மேம்பாடு ற்ற களிப்பெனுங் கடலில் மூழ்கினர்.—எ-று.

உதிரம் மயிர்த்தொகுதி தசை சருமம் அஸ்தி மூளை தத்துவக் கூட்டங் கள் என்னும் இவைகள் ஒன்றாய்க் கூடிச் சமைந்த இத் தேசத்தில் எதையா னெனக் கூறுவதென்பார், “சோரிபுன் மயிரின் ரொகைகளோ டிறைச்சி தோ லொடு மென்பு மூளைகளோ ஈனமா மெண்ணிற் த் துவக்குழாமோ வின்னதென் றென்னை யான் காணென்” என்றும், யானல்லாத ஒவ்வொன்றையும் யான் யான் என்று சிந்திப்பதே எனது மனநிலைமை யென்றனரென்பான், “யானல தொன்றை யானென நினையு மிதுவென துள்ளமென் றிசைத்தார்.” என்றும், காவலாளனைப்போன்று வடிவுகொண்டு வந்தவர் சிவபிரானென் றுணர்த்து வான், “தேனலரிதழிச் சேவகப்பெருமான்.” என்றும், திருவெண்காட்டடிக ளுரைத்த உத்தரத்தைக் கேட்டவளவில் மறைந்தனரென்பான், “தெரிந்திலர் மறைந்தனர்.” என்றும், மெய்யன்பின் மேம்பாட்டோர்க்கு ஊனெலா முருகுத லும் உவகைக்கடலிடை மூழ்கலும் இயல்பென்பதை யுணர்த்துவான் ‘‘ஊனெ லாமுருகிப்பெருகுமன்பினராயுவகையங்கடலிடைப்படிந்தார்.” என்றும்கூறினர்

உதிரம் மயிர்த்தொகுதி தசை சருகம் அஸ்தி மூளை தத்துவக் கூட்டங்கள் என்னும் இவற்றாலாயது சரீரம் என்பதை, “தோலித்த மெலும்பிறைச்சி சுக்லமேதை மச்சையொன்றாய்த் - தூலிகரித்த வுடம்பாகுந் தொட்ட வெவையுந் தன்வடிவாய்க் - கோலியடக்கிக் கொளுமிதனைக் கூறுகூற நோக்காது - போலிபுணர்வோர் மகிழ்வெய்தும் புனிதமென்றும் பாமபதம்.” என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும், நானல்லாததை நானென்றுணர்ந் திருப்பதே ஆன்மாக்கனியல்பென்பதை, “பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு - மருளான மாணப் பிறப்பு.” என்னுந் திருக்குறளானும், “பொய்யை மெய்யென் றறிந்து போதமின்னை யாலே மெய்யைப் பொய்யென்றண்ணி மெலிந்தே யுழல்வரு லகர் - பெய்யைப் பொய்யென்றறிந்து போதகு ருவி னராளின் - மெய்யை மெய்யென்றறிந்தே மெலிவு தீர்வ ருயர்ந்தோர்” என்னும் குமாரதேவர் திருவாக்கானும், மெய்யன்பின் மேம்பட்டோர்க்கு ஊனெனலா முருகலும் உவகைக் கடன் மூழ்கலு மியல்பென்பதை, “வேனில்வேண் மலர்க்கணைக்கும் வெண்ணை கச்செவ் வாய்க்கரிய-பானலார் கண்ணியர்க்கும் பதைத்துருகும் பாழ்நெஞ்சே- யுனெலா நின்றுருகப் புகுந்தாண்டா னின்றுபோய் - வானுளான் காணாய்நீ மாளாவாழ் கின்றாயே.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும் அறிக.

படிந்தவ ரெழுந்து திசையினை நோக்கிப் பணிந்தன ரணிந்த வெண்ணீற்றார், விடிந்தன விருளுந் தாமரைச் சரண மெல்லிதழ் நொந்தவோ வென்பார், கடிந்தசொன் னடந்த கருணையைப் புகழ்வா ர்காற்கவ ரிரத்தினிற் குறிப்பார், முடிந்தமாப் பொருளை முடிவிலா வருளை முன்னினர் பன்னின ரிருந்தார்.

(இ - ள்.) அவ்வாறு களிப்புக்கடலில் மூழ்கிய திருவெண் காட்டடிகள் திருமேனி முழுதுவதும் திருவெண்ணீறு தரித்தவராய், எழுந்து நின்று சேவக ராய் வந்த சிவபிரான் மறைந்துசென் றருளிய திக்கைப்பார்த்து வணங்கினர். உடனே இருளும் நீங்கி உதயகாலமாயிற்று. அப்போது திருவெண்காட்டடிகள் இவ் வேடங்கொண்டவர் சிவபிரானென்றுணர்ந்து, மிருதுவான இதழ்களையு டைய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகள் வருந்தினவோ என்றுரைப்பார், தாமு ரைத்த கடுமையான சொற்களால் அங்கு நின்றும் சென்றருளிய திருவருளைத் துதிப்பார், அப் பெருமானுடைய திருவடிச்சுவட்டை மார்பில் ஒற்றிக்கொள் வார், சர்வாதீதமான பரம்பொருளையும் அவருடைய அழிவில்லாத திருவருளையும் சித்தித்தவராய்த் துதித்துக்கொண்டிருந்தார், —எ—று.

ஊர்க்காவலாளனாக வடிவெடுத்துவந்து நீ யாரென்று வினாவி மறைந்த வர் சிவபிரானே யென்றுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள், அவர் மறைந்த திசை யைநோக்கி வணங்கிப் பின்னர் அடியேன்பொருட்டு நள்ளிருளில் நடந்துவந்த திருவடிகள் நொந்தனவோ என்றும், அடியேனுரைத்த கரோமான சொற்களி னாலே அவ் விடத்தினின்றும் சென்றருளியது திருவருளை யெனப்புகழ்ந்தும்,

அப் பெருமானுடைய சரணச்சுவட்டை மார்பி லொற்றிக்கொண்டும், அதீத பரம்பொருளான பெருமானையும் அவருடைய திருவருளையும் தியானித்துத் தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு மிருந்தனரென்பதாம். (௫௩)

அறுவகைச் சமய மிடைமரு தாளி யாறுமா முகத்தினுந்தோன்றி, மறுவற நடக்கும் புறநெறிச் சமய மற்றுள வாறுமாறாய், புறநடைச் சமயப் புன்மைபற் பலவாம் பொருளிலம் மருதனை நோக்கி, யுறவரு மனைத்து மென்றனர் சமயா தீதமுற் றிருப்பவ ரிவரே.

(இ-ள்.) சமயாதீத நிலைமையுற்றுள்ள இத் திருவெண்காட்டடி "ள் அதன்பின், திருவிடைமருதூரின் கணெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானுடைய ஆறு திருமுகங்களினின்றும் சண்மதங்களு முற்பவித்துக் குற்றமின்றி நடைபெற்றுவரும், அவையன்றி வேறாயுள்ள சமயங்களாரும் புறச்சமயங்களாகும். இவையிரண்டிற்கும் எதிர்மறையாயுள்ள புறப்புறச் சமயங்களின்கொடுமைகள் அனந்தமாகும். இச் சமயபேதங்களின் பயன்கள் யாவும் ஒப்பற்றவராகிய அம் மருதவாணரை அகமார்க்கமாகத் தரிசித்துக்கொண்டிருக்க வருமென்றெண்ணினர். —எ-று.

உலகத்து விளங்கும் சமயபேதங்கள் உட்சமயம் புறச்சமயம் புறப்புறச் சமயம் என முத்திறப்படுமென்றும். அவற்றுள் உட்சமயங்களாறுமே சிவபிரான் திருமுகங்களாறினும் தோன்றினவென்றும், அவ்வாறு தோன்றியதால் அவ்வாறு சமயங்கள் மாத்திரமே குற்றமின்றி நடைபெறுமென்றும், ஏனைய புறச் சமயங்களாரும் உட்சமயங்களாறையும் அடைதற்கே துவாமென்றும், மற்றுள்ள புறப்புறச் சமயங்களாரும் தீமையுடையனவென்றும், சமயாதீத நிலைமையுடையோர்க்கே முற்கூறிய உள்ளும் புறம்புமான சமயங்கள் பன்னிரண்டின்பயன்களும் சித்திக்குமென்றும் தமக்குத்தாமே சிந்தித்தாரென்றபடி. சிவபிரான் திருவடிகளை யடைதற்கேற்ற நன்மார்க்கத்தை யடைவதற்காக இச் சமயபேதங்களேற்பட்டன வென்பதை, "ஒன்றதே பேரூர் வழியா றதற்குள - தென்றதே போலு மிருமுச் சமயங்க , ணன்றிது தீதிது வென்றுரை மாந்தார்கள் - ழுன்று குரைத்தெழு நாயையொத் தாரே." என்றும், "ஒத்த சமயங்க ளோராறு வைத்திடு - மத்த னொருவனா மென்ப தறிந்தில - ரத்த னொருவனா மென்பதறிந்திடின் - முத்தி விளைக்கு முதல்வனு மாமே." என்றும், "முதலொன்றாமானே முதுகுடன் வாலுந் - திதமுறு கொம்பு செவிதுதிக் கைகான் - மதியுடனந்த கர் வகைவகை பார்த்தே - யதுகூற லொக்கு மாறு சமயமே." என்றும் வரும் திருமந்திரங்களானும், சிவபிரானைச் சதா தியானித்துக்கொண்டிருக்கின் இச் சமயபேதங்களின் பயன்களெவையும் வருமென்பதை, அன்றென்றுமாமென்று மாறு சமயங்க - ளொன்றோடொன் றொவ்வா துரைத்தாலு - மென்று - மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கு-மருதனையே நோக்க வரும்." என்னும் திரிவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும், தெளிக, மேற்சொல்லியவாறு திரு

வெண்காட்டிகள் கருதியபோது இத்திருவெண்பாவையே திருவாய்மலர்ந்
தனரென்க. (௫௪)

இடைமரு தாளி சமயபே தங்க ளின்னவா றிழைத்ததென்
னென்னின், முடிவிலா வுயிர்கள் பக்குவக் குறையான் மொழிகதி
யடைதர மவுன, வடிவுறு மவர்கள் புகவிட மிபம்பின் மாயைமா
மாயையு ளடங்கும், படியிலா வொன்றி னின்றன ரிவர்தம் பாக்கி
யம் யாவரே பகர்வார்.

(இ-ள்.) திருவிடைமரு தாரின்க ணெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் இவ்
வாரூய சமயபேதங்களை ஏன் இப்பற்றினரென்றால், அளவிறந்த சீவர்கள் பக்கு
வக்குறைவினாலே யாவராலும் சொல்லுதற்குரிய முத்தியின்பத்தை அடைவதற்
பாகவே மௌனநிலைமையுடையவர்களது சேர்விடத்தைச் சொல்லுவோமா
யின், மாயையானது மகர்மாயுளடங்கிய தன்மைக்கொப்பாம். ஒப்பற்ற ஓர்
நிலைமையிலிருந்த இத்திருவெண்காடருடைய பாக்கியத்தை எவர்கள் அளவிட்
டுரைப்பார்கள்—எ-று.

சமயபேதங்கள் யாவும் சீவர்களின் பக்குவபேதங்கட்குத் தக்கவாறே
அமைத்துள்ளனவென்பதை, “வேதம்பல் பக்குவ மோர்ந்தொரு வீட்டினுக் -
கோதும்பல் லாற்றாறு முந்தீபற - வுண்மைகண் டார்க்கேக முந்தீபற” என்
னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானும், “சமய வாதிக டத்த மதங்களி -
லமைவ தாக வரற்றி மலைந்தனர்.” என்றும், “இருமுச் சமயத் தொருபேய்த்
தேரினே-நீர்நசை தரவரு ளெங்கண் மான்கணந் - தவப்பெரு வாயிடைப் பரு
கித் தளர்வொடு - மவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன” என்றும் வரும் மணி
வாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், “உரைத்த துறையா துறைக்குஞ் சமயம்-பரத்
தையறிவுற்ற பான்மை - மரத்தி - நவயவத்தி லோரொன் றறிந்தார் மரமா -
மவயவத்தைக் கொண்டவா றாம்.” என்னும் அமுதசாரத் திருவெண்பாவானும்
தெளிக. (௫௫)

பிரிவில்சித் தாந்தர் சமயபே தங்கள் பேசிய தெய்வ மொன்றெ
னினு, திருபனு திருபன் மைந்தரும் புந்தி நிகழ்தரு மமைச்சரு
மார்க்கம், பெருகுதந் திரரும் ஞானிகைக் கொள்ளும் பின்னைமாக்க
களுநிகர் பகரு, முரிமையை யுலகோ ரறிவுறப் பாடி யுடையவனடி
விடா துறைந்தார்.

(இ-ள்.) பிரிவற்றவர்களாகிய சித்தாந்திகள் சமயபேதங்களுக்குரியவைக
ளாகக்கூறிய தெய்வம் ஒன்றேயாயினும், ஓர் அரசனும் அவன்புத்திரரும், புத்தி
மேம்பட்டு விளங்கும் அவனுடைய மந்திரிமாறும், படைவகுப்பிலே பெருகிய
சேனாபதிகளும், நாயைக் கையிற் பிடித்துக்கொள்ளுகின்ற மற்றுள்ள சேனா
சமூகங்களும் நிகராகக்கூறும் சம்பந்தத்தை உலகத்தார் தெரியும்படி பாடி, தம்
மை அடிமையாக வுடைய சிவபெருமானது திருவடிகளை இடைவிடாது தியா
னித்துக்கொண்டு வசித்திருந்தனர்.—எ-று.

எனவே, சமயங்கடோறும் அததற்குரியதாக ஒவ்வோர் அதிதேவதையைக் கூறுதலின், அத்தெய்வங்கள் யாவும் சிவபிரானைத் தவிரவில்லை பெண்பதை, ஓர் அரசனைத் தவிர அவனது புத்திரர் மந்திரி சேனாபதி சைனியசமுதம் எவ்வாறில்லையோ அதுபோலாமென்ற றலகத்துள்ளார் தெளிந்துய்யுமாறு பற்பல பாக்களைத் திருவாய்மலர்ந்து சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டே அத்தலத்தினில் வசித்திருந்தனரென்றபடி எச்சமயத்தார் எவ்வுருவாக எப்பெயருடன் பூசிக்கினும் அவ்வச்சமயத்தார்க்கும் பக்குவத்திற் கேற்றவாறு அனுக்கிரகம்புரிவோர் சிவபிரானே என்பது கருத்து. இதனை, “யாதொரு தெய்வங்கொண்ட ரத்தெய்வமாகி யாங்கே-மாதொரு பாக னூர்தாம் வருவர்மற்றைத் தெய்வங்கள்-வேதனைப் படுமிறக்கும் பிறக்குமேல் வினையுஞ் செய்யு - மாதலாலவையி லாதோ னறிந்தருள் செய்வனன்றே.” என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௩௬)

அங்குறச் சிலநா ளுறைந்தரு விடைபெற் றருட்குறிக் குடந்தைவாயடைந்து, சங்கரற் கன்பாற் றுதிபல வழங்கிச் சடைமுடியுடையவ னிடங்க, ளெங்கணு மிறைஞ்சி யந்தணு ளரு மிறைஞ்சியங் கமருநாட் களவாற், பொங்குகா மத்தா லிறந்தவற் பார்த்துச் செயுளெரு வாய்க்கெணப் புகன்றார்.

(இ-ள்.) அத்தலத்திற்குள்ளே பொருந்தும்படி சிலதிணங்கள் வசித்திருந்து, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கிப் பிரியாவிடை பெற்று மீண்டு, திருவருட் குறியினாலே திருக்குடங்கைக்கெழுந்தருளி, அவ்விடத்தெழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானிடத்தன்புடையவராய்த் தோத்திரங்கள் பலவாகத்திருவாய்மலர்ந்து, அத்தலத்தை யடுத்துள்ள சடைமுடியினரான சிவபிரான் கேடத்திரங்கள் பலவற்றையும் பணிந்து, அழகுந் தட்பமும்வாய்ந்த திருவாரு ரென்னும் கேடத்திரத்தையும் பணிந்து, அத்தலத்தில் வீற்றிருந்தருளும் நாளில், களவினாலே விசேடித்தகாமங் காரணமாக இறந்துகிடப்பவனைப் பார்த்தருளி, “எருவாய்க்கு” எனமுதலெடுத்து ஓர் திருவெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். —எ-று.

திருவிடைமருதாரின் கண் வீற்றிருந்த திருவெண்காடருக்கு ஓர்வகைக் குறியால் திருக்குடந்தைக் கெழுந்தருளுமாறு சிவபிரான் கட்டளையிட்டனரென்றும், அவ்வாறே திருவெண்காட்டடிகள் திருக்குடந்தைக் கெழுந்தருளினரென்றும் விளக்குவான், “அருவிடைபெற் றருட்குறிக் குடந்தைவாயடைந்து.” என்றும், அப்பால் ஆங்குச் சின்னாள் வீற்றிருந்து அத்தலத்தை யடுத்துள்ள ஏனைய திருப்பதிகள் பலவற்றையும் பணிந்துகொண்டு திருவாருர்க் கெழுந்தருளினரென்பான், “சடைமுடியுடையவ னிடங்கொங்கணு மிறைஞ்சி யந்தணு ளருமிறைஞ்சி.” என்றும், திருவாருரில் இவ்வடிகள் வீற்றிருக்குங்கால் இவரிடத்து மிக்க பத்தியுடைமையாற் பணிசெய்திருந்த சிறுவனொருவன், இவரது கட்டளைப்படியே திருமணம் முடித்து வாழ்ந்துவருகையில், எண்ணியிட்டு நீராடிய ஓர் தினத்திற் காமமேலீட்டாற் கலவிபுரிய ஜன்னிகண்டு உயிர்துறந்

தான். அவன் உயிர் துறந்த அத்தினத்தில் அவ் வீதிவழி யுலாப்போந்த திரு வெண்காட்டடிகளஃதுணர்ந்தருளி, “எருவாய்க் கிருவிரன்மே லேறுபுழுக்கூட் டிக் - கருவாய்க்கோ கண்கலக்கப் பட்டாய் - திருவாரூர்த் - தேரோடும் வீதி யிலே செத்துக் கிடந்தாபே - நீரோடுந் தாரைக்கே நீ.” என்னும் திருவெண் பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தனராகவின், “களவாற் பொங்குகாமத்தா விறந்தவற் பார்த்துச் செயுளெருவாய்க்கெனப்புகன்றார்.” என்றும் கூறினர். அச்சிறுவ னுக்குத் திருமணமுடிக்கையில் சேஷையிடுவதற்காக, “நாப்பிளக்கப் பொய் யுரைத்து நவநிதியந் தேடி நலமொன்று மறியாத நாரியரைக் கூடிப் - பூப் பிளக்க வெழுகின்ற புற்றீசல் போலப் புலபுலெனக் கலகலெனப் புதல்வர் களைப் பெறுவீர் - காப்பதற்கும் வகையறியீர் கைவிடவு மாட்டீர் கவர்பிளந்த மாத்தொளையிற் காணுழைத்துக் கொண்டே - யாப்பதனைப் பிடித்தசைத்த பேய்க்குரங்கு போல வகப்பட்டீர் கிடந்துழல வகைப்பட்டீர் கீரே.” என்னும் திருப்பாடலையும், இச்சிறுவன் இறந்து கிடக்கையில், ‘வடிவந்தானும் வாவிபம் மகளுந் தாயு மாமியும் - படிக்கொண் டாருமூரிலே பழிக்கொண்டாட னீதியோ - குடிவந் தானு மேழையோ குயவன்றானுங் கூழையோ - நடுநின் றானும் வீண லே நகரஞ் சூறையானதே.” என்னும் திருவிருத்தத்தையும், “மண்ணுமுருகு மாமுருகு மாயை யுருகுமாலுருகும் - பெண்ணு முருகு மாணுருகும் பேதா பேத வகையுருகு - மண்ணலுருகு மிடத்தமர்ந்த வாத்தா ளுருகு மாவணையா - னெண்ணி யுருகுங் குருநாத னென்பா லுரைத்த வோர் மொழியே.” என்னும் திருவிருத்தத்தையும் திருவாய்மலர்ந் தருளினரென்றும் கூறுவர். (௫௭)

அசபையாட் டயருங் கூத்தனை நோக்கி யங்குநின் றருள்விடை கொடுபோய், வசையுராப் பாண்டி மண்டலம் புகுந்து வண்டமிழ் மதுரைமா நகரி, விசையிறை போற்றி மலைகொண்ட டிள்ள விறை வனா லயங்களு மேத்தி, நசையினு லாங்காங் கன்பினு லின்ப நாத னூர்க் கருந்தமிழ் புனைந்தார்.

(இ-ள்.) அசபா நடனம்புரிகின்ற சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அவ்விடத் தினின்றும் பிரியா விடை பெற்றுக்கொண் டெழுந்தருளி, இழிவற்ற பாண்டி மண்டலத்தை யடைந்து, வளவிய தமிழ் நாடாகிய மதுரைமா நகரமென்னும் க்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் புகழமைந்த சோமசுந்தாக்கடவுளைத் துதி த்து மலைநாடாகிய சேரநாட்டின்கணுள்ள சிவபிரான் ஆலயங்களையும் துதித்துப் பெருங்காதலுடன் கூடிய மெய்யன்பினாலே, அவ்வத்தலங்களில் எழுந்தருளியி ருக்கும் இன்பமயமான சிவபிரானுக்கு அருமைமிக்க தமிழ்ப்பாமலைக ளாணிந் தருளிஞர்.—எ-று.

அசபாநடனமென்பது அனுபவ ஞானிகளுணர்வாற் றரிசிக்கப்படுவ தொன்றாகவின் அதனை ஈண்டு விரிக்கலாகாதெனினும், அவ்வனுபவஞானிகள் அந்நடனத்தைப் பற்றிக் கூறியுள்ள பாடல்களுள் ஓர் திருப்பாடலை இங்குக் காட்டுவாம். அது, “ஒன்றிரண் டாடவோ ரொன்றுமுடனாட - வொன்றினின்

மூன்றாடவோரேழு மொத்தாட-வொன்றினு லாடவோ ரொன்ப துடனாட-மன் றினி லாடினான் மாணிக்கக் கூத்தே." என்னும் திருமூலநாயனார் ருளிய திரு யந்திரமேயென்க. சோசோழபாண்டியர் என்னும் மூவேந்தராலாண்ட மும் மண்டலங்களில் பாண்டிமண்டலத்திலுள்ள மதுரைமாநகரத்திலேயே சோம சுந்தரக்கடவுள் தடாதகைப்பிராட்டியாரை மணந்து சவுந்தரபாண்டியராக அர சாண்டதும் அவரே சங்கத்தவரிலொருவராயிருந்து தமிழை வளர்த்ததும் அறு பத்துநான்கு திருவிளையாடல்களியற்றியதுமாகலின், "வசையுறப் பாண்டிமண் டலம்" என்றும், "வண்டமிழ் மதுரைமாநகர். என்றும்," அதன்பின் பாண்டி நாட்டைக்கடந்து சேரநாட்டுள்ள திருத்தலங்களைத் தரிசிக்கச் சென்று ஆங்காங் குள்ள திருத்தலங்களினும். செந்தமிழ்ப்பாக்கள் திருவாய்மலர்ந்துகொண்டே சென்றாரென் றுணர்த்துவான், "மலைகொண்டிள்ள விறைவனாலயங்களு மேத்தி - நசையினாலாங்காங் கன்பினு வின்பநாதனார்க் கருந்தமிழ் புனைந்தார்." என்றும் கூறினர். மதுரைமாநகரத்திற் கெழுந்தருளி ஆங்கு லீற்றிருந்தருளும் சோமசுந்தரக்கடவுளையும் அங்கயற்கண்ணம்மையாரையும் பணிந்து, "விடப்படு மோவிப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை விட்டுமனந் - திடப்படுமோநின் னருளின்றி யேதின மேயலையக் - கடப்படு மோவற்பர் வாயிலிற் சென்றுகண் ணீர்த்தும் பிப் - படப்படு மோசொக்க நாதா சவுந்தர பாண்டியனே." என்னும் திருப் பாடல் திருவாய்மலர்ந்தனரென்றும், மலைநாடாகிய சேர நாட்டின்கணுள்ள திருப்போளூர் அவிநாசி திருமுருகன் பூண்டி முதலிய திருத்தலங்கட் கெழுந் தருளியகாலத்தில் மோனவிரதங்கொண்டிருந்தனரென்றும் கூறுவதுண்டு. (௫௮)

ஆலமுண்டவர்க்குத் தமிழமு தளிப்பா ரருளிட மருதில்வந் தடைந்து, பாலவெண் டிங்கட் பழைவற் பணிந்து பற்பல காலமங் கிருந்து, மேல்விடை யவரை விடைகொடு மீண்டு விரைந்து வெண் காட்டிடைப் புகுந்து, வாலியசூல கபாலியை நீல மா லினிவாமனைப் பணிந்தார்.

(இ-ள்.) பாற்கடலிற் றேன்றிய ஆலகாலத்தை அமுதுசெய்தருளிய சிவ பிரானுக்குத் தமிழ்ப்பாவாகிய அமுதத்தைத் திருச்செவியாலாட்டுகின்ற திரு வெண்காட்டிகள் தமக்கருள் புரிந்த க்ஷேத்திரமாகிய திருவிடைமருதூர்க்கு மீண்டுமெழுந்தருளி, பால்போலும் வெண்ணிறமுடைய சந்திரனை யணிந்த சடாதாராகிய புராதனரை வணங்கி, அநேககாலம் அத்தலத்தைவிட்டகலாது வசித்திருந்து, அதன்பின் இடபாருடராகிய சிவபிரானிடத்திற் பிரியாவிடை பெற்று வெளிக்கொண்டு, அதிதூரிதமாகத் திருவெண்காடென்னும் திருத் தலத்திற் சேர்ந்து, சுத்தமாகிய சூலத்தையும் கபாலத்தையும் ஏந்தினவரும் நீல நிறமுள்ள உமாதேவியை இடப்பாகத்துடையவருமாகிய சிவபெருமானை வணங் கினார்.—எ-று.

சிவபிரான் பாற்கடலிற் றேன்றிய ஆலகாலத்தை யமுதுசெய்தவ ராகலானும், அத்தகைய ஆலகாலமுண்டவர்க்கு அமுதளிப்பது விசேடமாக

லர்னும், “ஆலமுண்டவர்க்குத் தமிழமுதளிப்பார் ” என்றும் மருதவாணரே திருவெண்காட்டடிகட்கு ஆசிரியராய் யெழுந்தருளி அனுக்கிரகம் புரிந்தா ராக வின், “அருளிகட... மருது ” என்றும், சிவபிரான் திருமுடியிலணிவது கலைநிரம் பாத இளஞ்சந்திரனையாகலின் களங்கமற்ற சந்திரனென்று குறிப்பிப்பான், பாலவெண்டிங்கள். ” என்றும், அப்பெருமான் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதராகலின் ‘பழையவன். ” என்றும் கூறினர் சிவபிரானுக்கு ஆலமே அமுதாயிற்றென்பதை, “கோலால மாகிக் குரைகடல்வா யன்றெழுந்த-வாலால முண்டா னவன் சதுர்தா னென்னேடி - யாலால முண்டலனை லன்றபன்மா லுள்ளிட்ட - மேலாய தேவரெல்லாம் வீடுவர்காண் சாழலோ.” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும் அறிக தமிழ் இனிமையுடையதென்பதையும், அவ்வாறினிமை யுடைமைபற்றியே சிவபிரானுக்கு இப்பாஷையில் மிக்க பிரியமென்பதையும், அத்தகைய பிரியத்தினாலேயே இத்தமிழ்ப்பாடல்களால் அளவிறந்தமகிமைகள் விளங்கினவென்பதையும், இத்தமிழாகியதென் மொழியொன்றே வடமொழிக் கொப்பானதென்பதையும், “கடுக் கவின்பெறு கண்டனுந் தென்றிசை நோக்கி- யடுக்க வந்துவந் தாடுவா னுடலி னிளைப்பு-விடுக்க வாரமென்காறிரு முகத்திடை வீசி-மடுக்க வந்தமிழ் திருச்செவி மாந்தவு மன்றே. ” எனவும், “விடையு கைத் தவன் பாணினிக் கிலக்கண மேனாள்-வடமொழிக்குரைத் தாங்கியன் மலயமா முனிக்குத்-திடமுறுத்தியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய தென்சொன்-மடம கட்கரங் கென்பது வழதி நாடன்றே. ” என்றும், கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழக மோடமர்ந்து - பண்ணு றத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமி மேனை - மண்ணி டைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழி ிபா - வெண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ. ” என்றும், “தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்தது முதலை-யுண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண்ணு ருவாக் - கண்ட தும்ம றைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித் - தண்ட மிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற் களோ சாற்றீர். ” என்றும்வரும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தங்களா னுந் தெளிக. (௫௬)

ஐயனை வணங்கி வழிபடுங் காலத் தகன்றிடு மந்திரிச் சேந்தர், செய்யசேய் வந்திங் கிவாடி பணியச் சேருநீ யாரெனச் சேந்தர், கையுறுதனைய னென்றுபுன்றொழிலாற் கைதளைப் பட்டனன்றுதை வெய்யவச் சிறைமீட் டருள்கெனப் பணிந்தான் விரைந்து வெண் காடரு மெழுந்தார்.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டின் திருவாலயத்தின்கண் வீற்றிருந்தருளும் சிவபிரானைப் பட்டினத்தடிகள் பணிந்து வழிபட்டுக்கொண்டிருக்குந் தருணத் திலே, அவ்வடிகளைவிட்டு நீங்கிய அமைச்சராகிய சேந்தநாயனருடைய சிறப்ப மைந்த புத்திரர்வந்து இவ்விடத்தில் இத்திருவெண்காட்டடி களின் திருவடி களிற் - சாஷ்டாங்கமாக வணங்குதலும், ‘அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் இங்குவந்த நீ யாரென்று வினாவியருள, சேந்தநாயனருடைய சிறுமையமைந்த

புத்திரனென்று விடைபகர்ந்து, அடியேனுடைய பிதாவாகிய சேந்தநாயனார் அரணுடைய கொடேச்செய்கையால் விலங்குடையவராயினர், அவரை அக்கொடிய சிறையினின்றும் மீட்டருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்து வணங்கினர். அப்பிரார்த்தனையைத் திருச்செவியிலேற்றருளியவுடனே அதிவிசுவில் திருவெண்காட்டடிக ளெழுந்தருளினர்—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகள் தமது கிருகஸ் தாச்சிரமத்தைவிட்டுத் துறவாச்சிரமத்தை மேற்கொண்டகாலத்து, அவ்வூராசன் அவ்வடிகளுடைய செல்வத்தின் அளவையைத் தெளியவெண்ணி, அவ்வடிகளுடைய மந்திரியாராகிய சேந்தநாயனாரை வரவழைத்து, அவரைநோக்கி, உமது தலைவராகிய பட்டினத்தடிகளின் செல்வப்பெருக்கு விசேடமெனக் கேள்வியுற்றிருந்தேனே, இப்போது இவ்வளவு குறைந்த தொகையாகக் காணப்படுகின்றதே எனக்கேட்டபோது, சேந்தனார் யாதோர் வஞ்சகமுமற்றவராகையால், அவ்வடிகளின் செல்வத்திற் செல்வழிந்ததுபோகத் தற்காலத்திலுள்ளது இவ்வளவே என உண்மையைக் கூறினார். அவ்வாறு கூறிய உண்மை அவ்வரசனுக்குப்பொய்யாகப்புலப்பட்டமையால் அச்சேந்தனரைச் சிறையிலிடும்படி கட்டினாயிட்டனன், அவ்வாறே தண்டனாளர்கள் சேந்தனார்க்குக் கைத்தளைபூட்டிச் சிறைப்படுத்தினர். அச்செய்தியை அவரது குமாரர் திருவெண்காட்டடிகட்கு விண்ணப்பித்துத் தமதுபிதாவை அச்சிறையினின்றும் விடுவித்தருளல்வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தனரென்பார். சேந்தர் கையறுதனையெனன்று புன்றொழிலாற் கைதளப்பட்டனன்றாதை - வெய்ய வச்சிறை மீட்டருள்கெனப்பணிந்தான்." என்றனர். புன்றொழிலாற் கைதளப்பட்டனன் என்பதற்கு, திருவெண்காட்டடிகள் தாம் துறவாச்சிரமத்தை மேற்கொண்டகாலத்துத் தமதரும்பெருஞ் செல்வமனைத்தையும் குறைவிடச் சேந்தனார்க்குக் கட்டினாயிட்டபோது, இவ்வளவுபெருஞ்செல்வத்தையும் வீணே குறைவிடக்கட்டினாயிட்டனரே எனச்சிந்தித்த ஓர் தோடமாகிய புன்றொழிலாற் கைத்தளையிடப்பெற்ற சேந்தனாரெனப் பொருள் கூறுவாருமுளர், தமதாசிரியராகிய திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கிற் குறையுளதாகச் சிந்தித்ததே தோடமாகவினென்க. சிந்தித்தலாலும் தோடம் நேரக்கூடுமென்பதை, சொல்லால் வருங்குற்றஞ் சிந்தனை யால்வருந் தோடஞ்செய்த - பொல்லாத தீவினை பார்வையிற் பாவங்கள் புண்ணியநூ-ல்லாத கேள்வியைக் கேட்டிடுந் தீங்குக ளாயவுமற்-றெல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள் வாய்கச்சியேடம்பனே." என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும் தெளிக. (சுரி)

எழுந்துபோந் தண்ணல் சந்திதிப் புறத்தி லிசைந்துமத் தனை தயிர்ப் பாடல், கொழுந்தெழுப் பாடி முடித்திடக் கணங்கள் கொழும்புகழ்ச் சேந்தரைக் கொணர்ந்து, தொழுந்தகையவர்முன் காட்டிட வருளாற் றென்மைசால் சேந்தருந் தொழுது, விழுந் தெழுந் தாடிப் பாடின ராற்கு மெய்யன்ப ரிருவரு யிவரே.

(இ - ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் எழுந்தருளிவந்து சிவபிரானுடைய திருச்சந்நிதிக்குப் புறத்தில் நின்று, “மத்தளைதயிர்.” என்னும் திருப்பாடலைத் திருவருளின்கொழுந்து தோன்றும்படி திருவாய்மலர்ந்து முடித்தவுடனே, அம்பெருமான் திருவருளிணவே சிவகணங்கள் வசன்று மிக்புகழ் வாய்ந்த அச்சேந்தனரைச் சிறைமீட்டிக்கொண்டுவந்து, யாவரும் தொழுத்தக்க தன்மையுடைய திருவெண்காட்டடிகளுக்கெதிரில்விட்டுவிட, பழமை மேம்பட்ட சேந்தனரும் திருவெண்காட்டடிகளைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து ஆனந்தக்கூத்தாடினர், அதன்பின் உண்மையடிபார்களாகிய இவரிருவரும் சிவபிரானுக்குத் தோத்திரம்பாடியருளினர். — எ - று.

அத்தருணத்திற் சிவபிரானுக்குரிய வழிபாடுகள் புரிந்துகொண்டிருந்தாராகலானும், அவ்வழிபாடு நிட்காமியமானதாகலானும், இப்போதுசேந்தனரைச் சிறைமீட்டவேண்டியது காமியமாகலானும், அத்தகைய காமிய விண்ணப்பத்தைத் திருச்சந்நிதியிலியற்ற மனமில்லாராகலானும், அவ்வாறு சிறைமீட்டலாகிய காரியமும் இவரது பெருந்தன்மையுணர்ந்த சிவகணங்களே இயற்றவேண்டிவதாகலானும்சந்நிதிக்குப் புறம்பேவந்து நின்று துதித்தாரென்பார், “எழுந்துபோந்தண்ணல் சந்நிதிப்புறத்திலிசைந்து.” என்றும் மத்தளைதயிர் என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடலிற் சிவபெருமானுடைய திருவருளின் லேசம் உதயமாம் படி பாடியருளினரென்பார், “கொழுந்தெழுப்பாடி முடித்திட” என்றும் அரசனது சிறைபுற்றாரை அங்குள்ள காவலாளரைக்கடந்துட்புகுந்துபற்றிக்கொண்டுமீட்டும் அக்காவலாள ரறியாவண்ணம் வெளிக்கொண்டுவருதல்ஏனையோராலே லாதாகலின், “கணங்கள் கொழும்புகழ்ச் சேந்தரைக் கொணர்ந்து.” என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் யாவராலும் பணிதற்குரியபெருந்தகைமை வாய்ந்தோராகலின், “தொழுந்தகையவர்முன்காட்டி.” என்றும், இவ்வளவிற்கும் காரணம் திருவெண்காட்டடிகள் சேந்தநாயனார் என்னும் இருவர்மீதும் சிவபிரான் வைத்த திருவருளேயாகலின் “அருளால்.” என்றும், சேந்தனார்வெகு காலம் திருவெண்காட்டடிகளுடன் பிரியாவிடையாய் மருவிவாழ்ந்தவராகலின், “தொன்மைசால் சேந்தர்.” என்றும், இவர்களிருவரும் ஒருங்குகூடிச் சிவபிரானைத் துதித்தனரென்பார், “பாடினாரற்கு மெய்யன் பரிருவருமிவர்.” என்றும் கூறினர். மத்தளைதயிர் என்னும்முதலையுடைய திருப்பாடலாவது:—“மத்தளைதயிருண்டானுமலர்மிசை மன்னி னானு - நித்தமுந்தேடிக் காணு நிமலனே யமல மூர்த்தி - செய்த்தளைக் கயல்பாய் நாங்கூர்ச்சேந்தனை வேந்தனிட்ட - கைத்தளை நீக்கியென்முன் காட்டுவெண் காட்டுளானே.” என்பதே (௬௬)

சேந்தர்வெண் காடாடியினை பணிந்து திருவுள் மறித்திடப் பணித்தீ. ரேய்ந்தவிச் சிறைமீட் டெனவுடற் சிறைமீட் டிடுநெறி காட்டிட வேண்டிப், வாய்ந்தநீ ரென்ன வன்னவர் மகிழ்ந்து வனத்தினில் விறகொடித் தெடுத்திட், டாய்ந்தவவ் விறகு விற்றிடும் பொருளா லணந்தின மொருவருக் களிப்பீர்,

(இ - ள்.) அதன்பின் சேந்தநாயனார் திருவெண்காட்டடிகளின் சரணங்களிற்பணிந்து. தேவரீர் திருவுள்ளத்தை அடியேனுணர்ந்துகொள்ளுமாறு கட்டளையிட்டருளினீர், தமிழேனுக்குக் குருவாகக்கிடைத்த தேவரீர் அடியேனுக்கு நேர்ந்த இந் திசை சிறைச்சாலையினின்றும் மீட்டருளியதுபோன்றே சரீரமென்னும் சிறைச்சாலையினின்றும் மீளத்தக்க மார்க்கத்தைக் காட்டியருளவேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்க, அவ்விண்ணப்பத்தைத் திருவெண்காடர் திருச்செவியேற்றுத் திருவுளங்களித்து, காட்டிற்சென்று உலர்ந்துள்ள விறகுளை ஒடித்துச் சமையாகக்கட்டி யெடுத்துக்கொண்டு நீர் ஆராய்ந்தெடுத்த அவ்விறகுச் சமையை விற்பதனால்வரும் பொருளைக்கொண்டு தினந்தோறும் ஓர் சிவனடியாருக்கமுதளித்து வருவீராக — எ-று.

திருவெண்காட்டடிகளின் திருவுள்ளம் மிக்க காருணிபமுடையதென்பது, சேந்தநாயனாய புத்திரர்வந்து தமதுபிதாவின்சிறையைமீட்டருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தவளவில் தமது வழிபாட்டையும் நிறுத்திப் புறத்தேவந்து சேந்தநாயனாய கைத்தீளையைத் தறித்துச் சிறையினின்றும் விடுவித்தருளவேண்டுமென்னும் கருத்தமைந்த திருப்பாடல் திருவாய்மலர்ந்தமையினன்குவிளங்குதலால் “திருவுள மறிந்திட்ப்பணித்தீர்” என்றும் அசாலமைத்த இச்சிறையை எவ்வளவு அற்புதத்துடன் மீட்டருளினீரோ அதுபோன்றே, வினையினால்மைத்ததாயுள்ள உடற்சிறையினின்று மீட்டருளல் வேண்டுமென்பார், “வய்ந்தவிச்சிறைமீட்டெனவுடற்சிறைமீட்டிடுநெறி காட்டிடவேண்டி.” என்றும், சிவபரம்பொருளை ஆசிரியராகத் திருவுருக் கொள்ளுமென்பது நூற்றுண்பாகலின், “வாய்ந்தநீர்” என்றும் கூறினர். சரீரம்சிறையென்பதை, “கருமருவுகுகையனைய காயத்தி னடுவுட்களிப்புதோய் செம்பனைய யான்-காண்டக விருக்கநீ ஞானவனன் மூட்டியே கனிவுபெற வுள்ளு ருக்கிப் பருவம தறிந்துநின்னருளான வேதிக்கொடு பரிசித்து வேதி செய்து - பத்துமாற்றுத்தங்கமாக்கியே பணிகொண்ட பட்சத்தை யென்சொல்லுவே, நருமைபெறு புகழ்பெற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மாதியா மந்தமீது - மத்துவித நிலையரா வென்னையாண் டின்னடிமை யானவர்களறிவி னூடுந், திருமருவு கல்லா லடிக்கீழும் வளர்கின்ற சித்தாந்த முத்தி முதலே-சிரகிரி விளங்கவரு தகூழினு மூர்த்தியே சின்மயா னந்த குருவே.” என்னும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானும், “கட்டிய கட்டோ கருமலக் கட்டு-பூட்டிய தளையோ பொன்ற நகைத்தீளையடைத்தவச்சிறையோ வறிவிலா கச்சிறை - யெனிலுயிர்க் கள்வ ‘னெங்ஙன முயுமே” என்னும் சிவஞான வள்ளலார் திருவாக்கானும் தெளிக் சிவபிரானே ஆசிரியராகத் திருவுருக்கொண்டு இச்சிறையினின்றும் மீட்டருளுவரென்பதை, “விந்துமோகினி மானென விரிந்த தத்துவக் காட்டிற் றனித்திடு முயிரை - யாணவ வேங்கை யொருபா லடர்ப்ப - மைபக் குடாவடி யொருபான் மயக்கக் - காமியக் கடமா வொருபாற் கறுவ - விருவினை மலைப்பாம் பொருபாலிழுக்க-வாசையா மண்ணை யொருபா லறையக் - குலமெனு ஞமலி யொருசார் குறைப்பக் - கல்விக்கானியா ரொருசார் கவரச் - சமயச் சூறை யொருசார் தாக்க - வவாவெனும் படுதீ யறி

வைக் கொளுவ - மாயா வாத வனசார் வெருட்ட - விண்ண மாலி யிடறங்
காலே - யுயிரிடை யொளிபுக் கிருந்த வெருவரத் - தாயினுஞ் சாலத் தயாநிதி
யிரங்கிக் - கட்கடை வாளாற் காடற மாற்றலு - முட்கின யாவு முயிர்பிழைத்
தன்றே." என்னும் ஷட சிவஞானவள்ளலார் திருவாக்கானறிக. (கூஉ)

எனுமுப தேசத் தவமளித் தகன்ற ரிவருமத் தவம்புரிகாலை,
வனவயிற் பொதிகோ ரெருபுடை தூக்கி வாய்திறந் துறங்கிட
வாயிற் கனிபணம் பிதிர்ந்து வீழ்ந்திட வாயிற்பயந்துகன் மன்றனு
க்கென்ற, ரனகமன் ருடு மெங்கடம் பிரானு ரமுதுசெய் தரும்பசி
பகன்றார்.

(இ-ள்.) என்னும் இவ்வாறான உபதேசமென்னும் தவத்தைப் பாலித்து
அங்கு நின்றும் வெளிக்கொண்டனர். இச் சேந்தரார் நாயனாரும் அத் தவத்தை
இயற்றி வருங்காலத்தில், விறகு வெட்டச்சென்ற அக் காட்டினிடத்தும் தாம்
புசிப்பதற்காகக் கட்டிக்கொண்டுவந்த கட்டுச்சோற்றை ஒரு பக்கமாகத் தொங்க
விட்டு, வாயைத் திறந்துகொண்டு நித்திராகொள்ள, அப்போது அவர்வாயிலே
அக் கட்டுச்சோற்றின் சாதங்கள் பிதிர்ந்து வீழ்ந்திட அச்சமுற்று அவ் வாயிற்
கல் பொன்னம்பலக் கூத்தனுக்காகவென்று கூறினர், பரிசுத்தமான பொன்
னம்பலத்தில் ஆனந்தத் தாண்டவம்புரியும் எங்கள் பெருமானாகிய நடராஜமூப்
த்தி அக்கட்டுச்சாத முழுவதும் திருவமுதுசெய்தருளி அருமையான பசி நீங்கி
னர்.—எ-று.

காட்டில் விறகொடிக்கவந்த சேந்தரார் தாம் புசிப்பதற்காகக் கட்டிக்
கொண்டுவந்த கட்டுச்சோற்றை அக் காட்டின்கணுள்ள ஒரு விருட்சத்தின்
கிளையிற்கட்டித் தொங்கவிட்டுத் தாம் அவ்விருட்சத்தி னிழலிற்றானே வாயைத்
திறந்துகொண்டு நித்திராபுரிந்தனர். அந் நித்திராயின் மேலீட்டால், தினந்
தோறும் அவர் புரிந்துவரும் மகேசுரபூஜாகாலம் தவற நேரிட்ட துணர்ந்த சிவ
பெருமான், அக் கட்டுச்சாதத்திலுள்ள சாதங்கள் ஒவ்வொன்றாய் அவர் வாயில்
வீழ்ச்செய்தனர். அவ்வாறு விழுவதனால் விழித்துக்கொண்ட சேந்தரார் நாய
னார் நித்திராமயக்கத்தினால் அச்சாதத்தைக் கல்வென்று நினைத்து, எதுவாயினு
மாக, நம் வாயில் விழுவ தனைத்தும் முன்பு நடராஜனுக் கற்பிதமாக வேண்டிய
தாகலின், இதுவும் அந் நடராஜப்பிரபுவிற்கே அற்பிதமென்றனர். அவ்வாறு
அவர் கூறியவளவில் அக் கட்டுச்சாதம் முழுவதையும் நடராஜப்பெருமானே
திருவமுதுசெய்து பசியாறினரென்பார், "வனவயிற்பொதி சோரெருபுடை
தூக்கி வாய்திறந்துறங்கிட வாயிற் - கனியணம் பிதிர்ந்து வீழ்ந்திட வாயிற்
பயந்து கன்மன்றனுக்கென்ற - ரனகமன்றாடுமெங்கடம்பிரானுமுது செய்தரும்
பசியகன்றார்." என்றனர். எனவே, தினந்தோறும் சேந்தரார் அடிபார்க்குப்
படைக்கும் திருவமுதை ஏற்றுக்கொள்வோர் சிவபிரானே யென்பதும், இன்று
அக்காலம் தவறியதை அச் சேந்தரர்க் கறிவிப்பான் இவ்வாறு செய்தனரென்

௧௭௮ பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

பதும், அவ்வண்ணம் அப்பெருமான் திருவமுது செய்த வளவில் சேந்தனார் புகி நிவாரணமாயிற்றென்பதும் விளங்குதல் காண்க. (௬௩)

பொருவிலக் காலத் தொருதிரு வளவன் பூசனை குறைவறப் புனைவான், பரவுமந் தத்திற் கோயிலா ராய்ச்சிப் பருமணி நாதமங் கெழும்பு, மருவுமன் றேசை கேட்டில நயர்ந்து வருந்தினான் கன வினிற் கூத்த, ருரைசெயச் சேந்த ரன்பினை யுணர்ந்திவ் வுலகுளோ ரறியவாய் திறந்தான்.

(இ-ள்.) நிகரற்ற அக்காலத்திலே செல்வச்சோழரென்னும் ஒருவர், நடராஜப் பெருமானுக்குரிய வழிபாட்டைத் தினந்தோறும் தம தரண்மனையிற் குறைவின்றி முடிப்பார், அவ் வழிபாட்டின் முடிவில் சிதம்பரத் திருக்கோயிலின்கணுள்ள பெரிய ஆராய்ச்சிமணியின் ஓசை 'அங்குண்டாகும். இவ்வாறு வழக்கமாயிருந்ததனால், சேந்தனார்வாயிற் கட்டுச்சாதச் சோறு விழுந்த அத் தினத்திலே அந்த ஆராய்ச்சிமணியின் ஓசை கேளாதவராய்ச் சோர்வடைந்து துக்கித்தனர். அவரது கனவில் நடராஜப்பெருமா னெழுந்தருளிச் சேந்தனாருடைய மெய்யன்பினைத் திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அச் சோழர் அஃ தறிந்து, இச் செய்தியை உலகுள்ளோ ரனைவரும் உணருமாறு கூறினர்.—எ-று.

செல்வச் சோழரென்பவர் நடராஜப்பெருமானைத் தினந்தோறும் பூசித்து, அப்பூசனையின் முடிவில் சிதம்பராலய வாராய்ச்சி மணியோசை கேட்டு ஆனந்தித்துவரும் வழக்க முடையவராய் இருந்தனர். சேந்தனார் கட்டுச்சாதத் தைத் திருவமுதுசெய்தற்கு நடராஜப்பெருமா னெழுந்தருளிய அத் தினத்தில் அவ் வாராய்ச்சிமணியோசை கேளாமையால் சோர்ந்து வருந்திய காரணத்தினாலே, நடராஜப்பெருமான் அச்சோழர் கனவில்க ணெழுந்தருளி, சேந்தனாருடைய அன்பின் பெருக்கை அருளிச்செய்ய, அவர் அச் செய்தியை உலகறிய விளம்பினரென்பது கருத்து, அன்பர்களன்பை இவ்வாறே நடராஜப்பிரான் உலகறிய விளக்குவதியல்பென்பதை, "ஆடற்சிலம்பி னொலிகேளா வுடைவாள கற்றியங்கை-மலர்கூடத் தலைமேற்குவித்தருளிக்கொண்டு விழுந்துதொழுதெழுந்து - நீடப் பாவி மொழிகின்றார் நெடுமால் பிரம நருமறை முன் - நேடற் கரியாய் திருவருண்முன் செய்யா தொழிந்த தென்னென்றார்." எனவும், "என்ற பொழுதி லிறைவர்தா மெதிர்நின் றருளா தெழுமொலியான் - மன்றி னிடைநங் கூத்தாடல் வந்து வணங்கி வன்றொண்ட - னொன்று முணர்வா னமையப் போற்றி யுரைசேர் பதிகம் பாடுதலா - னின்று கேட்டு வரத்தாழ்ந்தோ மென்ற ரவரை நினைப்பிப்பார்." எனவும் வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுத வாக்கானுமறிக. (௬௪)

நீலநீர் வேலி ஞாலமே லறிஞர் நிறைபா ஞானிக ளெவருஞ் சீலமா ரன்பர். சேந்தனார்க் கீந்த திருவருட் டிறத்தினைக் குறித்தா, ரேலுமன் னவர்தந்தவத்தினைத்து தித்தா ரினியவெண்காடரை மதித்தார், பாலனம் புரியும் வளவனைப் பரவிப் பைம்பொனம் பலத்தை யும் பணிந்தார்.

(இ-ள்.) கருநிறங்கொண்ட கடலையே வேலியாக வுடைய உலகத்திலுள்ள பெரியோர்களும் பாஞ்ஞானம் நிறைவுபெற்ற மெய்ஞ்ஞானியர்களும் தூய்மைவாய்ந்த மெய்யன்பர்களும், சேந்தனார் நாயனர்க்குச் சிவபிரான் பாவித்த திருவருட் டன்மையைச் சிந்தித்தார்கள். பொருத்தமாகிய அச் சேந்தனார் நாயனருடைய மெய்த்தவத்தைப் புகழ்ந்தார்கள். இந் நாயனர்க் காசிரியராகிய இனிமையுள்ள திருவெண்காட்டடிகளை மெச்சினார்கள். இவ் வுலகத்தை அரசாட்சிபுரியும் செல்வச்சோழரைத் தொழுது, பசும்பொன்னுலாநீய தீராவம் பலத்தையும் வணங்கினார்கள்.—எ-று.

அறிஞர்களென் றமையாற் கல்விசான்றவர்களும், பாஞ்ஞானிகளென்ற மையான் மெய்ஞ்ஞானிகளும், அன்பொன் றமையான் மெய்ப்பத்தர்களும் ஆகிய மூவகுப்பினரும், முதலிற் சேந்தனாரையும், அதன்பின் அவர்க்குத் திருவருள்பாவித்த நடராஜப்பெருமானையும், அதன்பின் அத்திருவருளடைதற் கேதுவாகிய சேந்தனார் பெருந்தவத்தையும், அதன்பின் அவர்க் கவ்வாருகிய தவத்திற்கேதுவான உபதேசமளித்த திருவெண்காட்டடிகளையும், அதன்பின் இவை யனைத்தையும் உலகத்தார்க் கறிவித்த செல்வச்சோழரையும், அதன்பின் அச்சோழர்க்கனுக்கிரகித்த நடராஜப்பெருமானுடைய பொன்னம்பலத்தையும்பணிந்தார்களென்றபடி. (கூடு)

திருவிசைப் பாவிற் றிருவிடைக் கழியிற் றிருச்சிற்றம்பலமுடையவரை, மருவமுன் வைத்து முருகவே டனக்கு மாலுலாமெனத்தமிழ் பாட, வருகுமன் பினரா மன்றுணின் றுடு மும்பர்தம் பதமலரடையக், கருணைசெய் தனர்வெண் காடராவ் கதனாற் கதியடைந் திடவணித் தானார்.

(இ-ள்.) சேந்தனார் நாயனார் திருவிசைப்பாவினாலே திருச்சிற்றம்பலமுடையாரைப் பொருந்த முதலமைத்து திருவிடைக்கழிஎன்னும் கோத்திரத்திலே முருகக்கடவுளுக்கு மாலுலாமென்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அதுகண்ட திருவெண்காட்டடிகள் அச் சேந்தனாரிடத்து மனவருக்கமுள்ள அன்புடையவராகி, பொன்னம்பலத்தின்க ணின்று ஆனந்தத்தாண்டவம் புரியும் நடராஜப்பெருமானுடைய திருவடி நீழ லடையும் படி கிருபைபுரிந்தருளினார். சேந்தனார் அக்கிருபையினாலே முத்தியின்பந்தையடைவதற்குச் சமீபித்த பக்குவமுடையவராயினார்.—எ-று.

திருவிசைப்பாவினாலே திருச்சிற்றம்பல முடையாரை முதலிற்றுதித்த தாவது:—“மன்னுக தில்லை வளர்க் கம்பத்தர்கள் வஞ்சகர் போயகலப்-பொன்னின்செய் மண்டபத் துள்ளே புகுந்து புவனியெல் லாம்விளங்க - வன்னநடைமட வாளுமை கோனடி யோமுக் கருள்புரிந்து - பின்னைப் பிறவி யறுக்கநெறிதந்த பித்தர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே.” என்னும் பல்லாண்டேயாம். இப் பல்லாண்டு, சேந்தனார் தில்லைக் கெழுந்தருளியிருந்தபோது, அங்கு கடக்கும் இரதோற்சவதினத்தில் இரதம் செல்லாது தடையற்ற காரணத்தால் அங்குள்ள தில்லைவாழ்ந்தனர் முதலியோர் யாவரும் வருந்துவதைத் திருவ

ளங்கொண்ட நடேசப்பெருமான், அவர்க ளனைவருக்குங் கேட்கும்படி, சேந்த னார் நாயனாரை விளித்து, "சேந்தனே! நமது தேர் நடக்குமாறு பல்லாண்டு பாடுக." என அசரீரிவாக் கருளியபோது, சேந்தனார் நம்மையும் ஓர் பொருட் படுத்தி இப்பணிகட்டளை யிட்டனரே எனக் களிகூர்ந்து திருவாய்மலர்ந்தரு ள்ளினரென்றும், அவ்வாறு இப் பல்லாண்டோதிய வளவில் இரதம் தடையின் றிச் சென்றதென்றும் கூறுவர். திருவிடைக்கழி என்னும் ஷேத்திரத்தில் முரு கக்கடவுளை நோக்கி மாலுலாமென முதலெடுத்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திரு விசைப்பாவாவது:—'மாலுலா மனந்தந் தென்கையிற் சங்கம் வவ்வினான் மலை மகண் மதலை - மேலுலாந் தேவர் குடிமுழு தாளங் குமரவேள் வள்ளிதன்மனா ளன் - சேலுலாங்கழனித் திருவிடைக் கழியிற் றிருக்குரா நீழற் கீழ் நின்ற - வேலுலாந் தடக்கை வேந்தனென் சேந்த னென்னுமென் மெல்லிய விவளே.' என்பதே. கதியடைந்திட வணித்தானார் என்றமையின் திருச்சிற்றம்பலமுடையார் திருவடிநீழ லடைந்தனரென்பது கருத்து. (சுசு)

அறுகீர்விருத்தம்:

தோணிபம் புரத்துட் புக்குச் சுடர்விடு மழுமான் விட்டுக்
கோணற நிற்கு மின்பக் குழகனை யழகு பூத்து
மாணுறு தோளி யாணி மணியணிப் பச்சை யாடுங்
காணுறுங் குரவர்ப் போற்றிக் கண்டுகண் களிக்க லுற்றார்.

(இ-ள்.) அதன்பின் திருவெண்காட்டடிகள் அழகிய தோணி புரவென் னும் சீகாழியைச் சேர்ந்தருளி, அப்பதியில், ஒளிவீசும் மழுவையும் மாணையும் நீக்கி, குற்றமொழிய லீற்றிருக்கும் இன்பமயமான சிவலிங்கப் பெருமானும், அழகானது விசேடித்த மாட்சிமையுற்ற ஆணிமுத்தணிந்துள்ள அலங்காரமான பசுநிறம் விளங்கும் தோள்களையுடைய உமாதேவிபார் தரிசித்துக்கொண்டிருக் கும் ஆசாரியருமாகிய சிவபிரானைத் துதித்துத் தரிசித்து நேத்திரானந்த மடையலாயினர்.—எ-று.

சீகாழிக்குத் தோணிபுரம் முதலிய பன்னிரு திருநாமங்க ளுடைய மையின் அப் பன்னிரண்டுள் முதன்மையான தோணிபுரத்தைக் கூறினர். சீகாழி க்குத் தோணிபுரம் முதலிய பன்னிரு திருநாமங்க ளுள்ளன வென்பதை, "தொன்னீரிற் றோணிபுரம் புகவி வெங்குருத் துயர்தீர் காழி-பின்னீர வேணு புரந் தராய் பிரமனூ ரெழிலார் சண்பை - நன்னீர்ப்பூம் புறவங் கொச்சைவயஞ் சிலம்ப னகரா நல்ல - பொன்னீர்புன் சடையான் பூந்தண் கமுமலநாம் புகழு மூரே." என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையா ரருள்வரக்காற் காண்க. அத்தகைய ஷேத்திரத்திற் றிருவெண்காட்டடிகள் சென்றவளவில் திரு வாலயத்தினுட் புகுந்து அங்கு லீற்றிருந் தருளும் சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்தாரென் றுணர்த்துவான், "சுடர்விடுமழுமான்விட்டுக் கோணற நிற்குமின்பக்குழகன்." என்றும், உமையம்மையார் அழகமைந்த தோள்களில் ஆணி முத்தங்களாலாகிய மலைபணிந்திருத்தலினாலும் பசுநிறமுடையானும், அவ்வம்மையாரே பெரு மானைச் சதா தரிசித்துக்கொண் டிருக்கின்றமையானும், "அழகு பூத்து

மாணுறதோளி யாணிமணியணிப் பச்சையாடுங் காணுறுங் குரவர்," என்றும் கூறினர். (சுஎ)

கருங்கடற் றேணி விட்டுக் கட்டுமட்டுடைமா னுக்கர்
பெருங்கடற் றேணி விட்ட பெரியதங் குரவற் போற்றி
யொருங்கடற் கோலு நீல மொருமுன்று முடைந்து மாற
வருங்கடற் கண்ட னாடு மகிழ் தமிழ்ப் பாசு நாளில்.

(இ-ள்.) கருநிறங்கொண்ட கடலிலே மாக்கலத்தைச் செலுத்தியிருந்த அப் பந்தங்களின் அளவைப் போக்கிய மாணுக்கரான திருவெண்காட்டடிகள், ஓர் பிரளயத்திற் பெரிய கடலினிடத்துத் தமது திருப்பதியைத் தோணியாகச் செலுத்திய பெருமையமைந்த தமதாரிசிரியாகிய சிவபிரானைத்துதித்து, ஓரோ கூட்டமாக வல்லபத்தாற் சூழ்ந்துள்ள ஒப்பற்ற அஞ்ஞானங்கள் மூன்றும் ந்து வேறுபடும்படி, பாற்கடலிற் றேன்றிய விடமாகிய கறுப்புள்ள கண்டத் தையுடைய சிவபிரான் விரும்புகின்ற மகிழ்ச்சியுற்ற தமிழ்ச் செய்யுட்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளும் நாளிலே.—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகள் கடலில் மாக்கலத்தைச் செலுத்தி வாணிபம் புரிந்துகொண்டிருந்து அப்பொருட் செல்வப்பற்றுக்களைத்தையும் விட்டவராகலானும், சிவபெருமான் திருப்பதியாகிய சீகாழியை ஓர் பிரளயத்தில் தோணியாகக் கடலில் மிதக்கச்செய்தமைபானும், அப் பெருமானே திருவெண்காட்டடிகளைத் தமது மாணுக்கராக்கிக்கொண்டமையானும், "கருங்கடற் றேணிவிட்டுக் கட்டுமட்டுடைமாணுக்கர் - பெருங்கடற் றேணிவிட்டபெரிய தங்குரவற் போற்றி, என்றும், காமம்வெகுளி மயக்கமென்னும் மூன்றும், ஒன்றற்கொன்று சமமான வல்லபமுடைமையானும், அவை தனித்தனி பிரிந்திருத்தலின்றி ஒருங்குகூடி யிருத்தலே இயல்பானமையானும், "ஒருங்கடற்கோலுநீல மொருமுன்று முடைந்துமாற." என்றும், மெய்யடியார்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளும் திருப்பாடல்களிற் சிவபெருமான் மிக்க விருப்பமுடையாராகவின், "வருங்கடற் கண்டனாடுமகிழ்தமிழ்." என்றும் கூறினர். சீகாழி தோணியாகக்கடலில் மிதக்கச்செய்தனரென்பதை, "ஆணியல்வு காணவன வாணவியல் பேணியெதிர் பாணமணிழ சேர் - தூணியற நாணியற வேணுசிலே பேணியற நாணிவிச யன்பாணியமர் பூணவருண் மாணுபிற மாணியிட மேணுகுறை யிற் - பாணியுல காளமிக வாணின்மலி தோணிநிகர் தோணி புரமே." என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையா ரருள்வாக்கானும், காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூன்றும் குற்றங்களென்பதையும் அவை நீங்கார்க்குப் பிறவி யறாதென்பதையும், "காமம்வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமங் கெடக்கெடுநோய்." என்னும் திருக்குறளானும், சிவபிரான் மெய்யடியார் திருவாய்மலர்ந்தருளும் திருப்பாடல்களில் மிகு விருப்பமுடையரென்பதை, படியிலா நின்றபாட்டி லாரூரணிவிருப்பன் பாயெனென்பதடியனே னறிந்தனன்வான் ரொழுமீச னினைத்தடுத்தாட் கொண்டு மன்றித் - தொடியுலா மென்கைமட மாதர்பா னினக்காகத் தூது சென்று - மீடியிலா

மனைகடொறு மிரந்திட்டு முழன்றமையால் விளங்கு மாறே.” என்னும் சிவப் பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும் “கொடுக்கின் றோர்கள்பாற் குறைவையாதி யானெனுங் குதர்க்கம்-விடுக்கின் றோர்கள்பாற் பிரிகிலா துள்ளன்பு விடாதே - யடுக்கின்றோர்களுக் கிரங்கிந் தண்டமி ழலங்க - றொடுக்கின் றோர்களைச் சோதியா ததுபாளு சோதி.” என்னும் தாயுமானார் திருவாக்கானும் செளிக.

பண்டினு மதிக சத்தி பாதம்வந் தடைத லாலே
பொண்டிறற் றிருவெண் காட ருடற்கலத் துயிர்ச்ச ரக்கைக்
கொண்டிடத் தில்லைகூத்தர் குறியரு ணற்றார் பூட்டி
பெண்டிகழ் சிவந்த பாதத் திருங்கரை சேரச் செய்வார்.

(இ-ள்.) முன்னினும் மேம்பட்ட சத்திரிபாதத்தன்மை திருவெண்காட் டடிகட்துப் பதிந்தமையால், பெருமைமிக்க வல்லபமுடைய திருவெண்காட்ட டிகளின் சரீரமென்னும் மரக்கலத்திலுள்ள உயிரென்னும் சரக்கைத் தாம் பெற் றுக்கொள்வதற்குத் திருவுளங்கொண்ட திருத்தில்லையில் ஆனந்தத் தாண்டவம் புரியும் நடராஜப் பெருமான் தமது திருவருட் குறியாகிய சிறந்த கயிற் றைப் பிணித்து, மெய்யன்பர்களின் திபானமானது விளங்குகின்ற தமது சிவந்த திருவடியென்னும் வெரிய கரையி லடையும்படி செய்யத் தொடங் கினர் —எ-று.

சீவகாணம் நீங்கப்பெற்றுச் சிவகாணமுறுதலே சத்திரிபாதத் தன்மை யாகலின், திருவெண்காட்டடிகள் அந்நிலைமை யடைந்தாரென் றுணர்த்துவான், “பண்டினுமதிகசத்திபாதம்வந்தடைதலாலே.” என்றும், உயிர்வாழ்தலையே ஓர் வாணிபமாகக் கற்பித்து உடலைத் தோணியாகவும் உயிரைச் சரக்காகவும் உவமி த்த வியல்பாகலின், “உடற்கலத்துயிர்ச்சரக்கைக்கொண்டிட.” என்றும், மரக் கலத்தைக் கரைக்கிமுக்கவேண்டின் கயிறுபோட்டிமுத்தல் மரபாகலின், “குறிய ருணற்றார்பூட்டி.” என்றும், பிறவியென்னும் கடலுக்குக் கரையாயிருப்பது சிவ பிரான் திருவடியேயாகலின், “சிவந்தபாதத்திருங்கரை.” என்றும் கூறினர். சீவகாணமற்றுச் சிவகாணமுறுதலே சத்திரிபாதத் தன்மையென்பதை, “பாலே நெப்தல் பாடியதும் பாம்பொழிபப் பாடியதுங்-காலனையன்; நேவிக் 'கராங்கொ ண்ட-பாலன்-மாணந் தவிர்ச்சதுவு மற்றவர்க்கு நந்தங்-காணம்போ லல்லாமை காண்.” என்றும் உய்யவந்ததேவநாயனார் திருவாக்கானும், உயிர்வாழ்ந்திருத்தலை ஓர் வாணிபமாகக் கூறுவதை, “மனமெனுந் தோணிபற்றி மதியெனுங் கோலை யூன்றிச் - சினமெனுஞ் சரக்கை யேற்றிச் செறிகடலோடும்போது - மதென னும் பாறை தாக்கி மறியும்போ தறிய வெண்ணை-துணையுனு முணர்வைநல்கா யொற்றியு ருடைய'காவே.” என்னும் ஆளுடையவாசக ளருள்வாக்கானும், பிறவியென்னும் கடலுக்குச் சிவபிரான் திருவடிக்கலப்பாகிய முத்தியேகரை யென்பதை, “இப்பிறவி யெனுமோ ரிருட்கடலின் மூழ்கிநா னென்னுமொரு மகா வாய்ப்பட்ட டிருவினை யெனுந்திரையி னெற்றுண்டு புற்புத மெனக்கொ

வங்கை வரிசைகாட்டுந், துப்பிதழ் மடந்தையர் மயற்சண்ட மாருதச் சுழல்வந்து
வந்த டிப்பச் - சோராத வாசையாவ் காளுறு வானதி சுரத்தென மேலு மார்ப்
பக், கைப்பரிசு காரர்போ லறிவான வங்கமுங் கைவிட்டு மதிம யங்கிக் - கள்ள
வங் கக்காலர் வருவரென் றஞ்சியே கண்ணருவி காட்டு மெளியேன், செப்ப
ரிய முத்தியாவ் கரைசோ வங்கருணை செய்வையோ சத்தாகி யென் - சித்
மிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே தேஜோ:0 யானந் தமே." என்னும்
தாயுமானார் திருவாக்கானும், தனியனென் பெரும்பிறவிப் பௌவத்தெவ்வத்
தடந்திரையா வெற்றுண்டு பற்றொன்றிக் கனியை நேர் துஉர்வாயா ரென்னுங்கா
லாற் கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்ட-டினியென்னே யுய்யுமாறென்
றென் றெண்ணி யஞ்செழுத்தின் புண்பிடித்துக் கிடக்கின் றேனை - முனை
வனை முதலந்த மில்லாமல்லற் கரைகாட்டியாட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே."'
என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், "அறிவி லொழுக்கமும் பிறிது
படு பொய்யுங் - கடும்பிணித் தொகையு மிதிம்பை யீட்டமு - மினையன பலசாக்
கேற்றி வீனையெனுந் - தொன்மீகாம னுய்ப்ப வந்நிலை - கருவெனு நெடுநக
ரொருதுறை நீத்தத்துப் - புலவெனுங் கோண்மீ னலமந்து தொடர்ப் - பிறப்
பெனும் பெருங்கடலுறப் புகுந் தலைக்குந் - துயர்த்திரை யுவட்டிற் பெயர்ப்பிட
மயர்த்துக் - குடும்பமென்னு நெடுங்கடல் வீழ்த்து-நிறையெனுங் கூம்புமுரிந்து
குறையா - வுணர்வெனு நெடுப்பாய் கீறிப் புணரு - மாயப்பெயர்ப்பெடு காயச்
சிறைக்கலங் - கலங்குபு கவிழா முன்ன மலர்கன் மதியுட னணிந்த பொதி
யவிழ்ச்சடிலத்துப் - பையர வணிந்த தெய்வ நாமக-தொல்வெயி லுடுத்ததில்லை
காவல - வம்பலர் தும்பை யம்பல வாணிநின் னருளெனு நலத்தார் பூட்டித் -
திருவடி நெடுங்கரை சேர்த்துமா செய்பே." என்னும் திருவெண்காட்டடிகள்
திருவாக்கானும் தெளிக. (சூகூ)

ஆதலாற் காழி வாழு மமுதனை வழிபட்டே.

கோததீர் குரவற் போற்றிக் குறிப்பற்றி டைபெற் றண்ணல்
மாதவம் பெற்றோர் போற்று மன்றுண்மா ணிக்கம் பெற்றே
யேதமி லின்பா தீத விலாபமுற் றிருக்க வந்தார்.

(இ-ள்.) ஆகையினாலே திருவெண்காட்டடிகள் சீகாழிப்பதியில் வீற்றிருந்
தருளும் அமுதம்போன்ற தோணியப்பரைப் பூசித்துத் துதித்து, குற்றமற்ற
தமதாசிரியராகிய மருதவாணரைத் தோத்திரஞ்செய்து, திருவருட் குறிப்பைக்
கொண்டு விடைபெற்று, சிறந்த தவத்தைப் பெற்றோர்கள் துதிக்கின்ற பொன்
னம்பலத்தின் கண்ணுள்ள மாணிக்கமாகிய நடராஜப்பெருமான் திருவருளைப்
பெற்று, பமுதற்ற நிரதிசயானந்தமென்னும் ஊதிய மடைந்திருக்கும்படி எழுந்
தருளினார். —எ-று.

எனவே, திருவெண்காட்டடிகள் திருக்கமுமலமும் மணிக்கோவை என்
னும் பிரபந்தம் பாடி முடித்து, அங்கிருந்தவண்ணமே மருதவாணரையும் துதி
த்துக்கொண்டிருக்கையில், தோணியப்பர் திருவெண்காட்டடிகளைச் சிதம்

கஅச பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

பாத்திற் கனுப்பவேண்டுமெனக் கொண்ட திருவுள்ளக்குறிப்பை யுணர்ந்தவராய், அப் பெருமானிடத்து விடை பெற்றுக்கொண்டு சிதம்பரத்தை யடைந்து நிரதிசயானந்த வாழ்வடைதற் கெழுந்தருளினரென்ற படி. (எ௦)

வந்தவர் மற்று முள்ள தலங்களும் வழிபாடாற்றிக் கொந்தலர்ச் சிறைவண்டார்க்குங் கொள்ளிடப் பொன்னி பின்னிட்டுத்தளிர்ச் சோலை வேலி யண்ணலூர் கண்டுங் கேட்டுஞ் செந்தமிழ்த் திருவாக்காளர் தினைத்துளங் களிந்து வந்தார்.

(இ-ள்.) அவ்வாறெழுந்தருளிய திருவெண்காட்டடிகள் இடையிலுள்ள மற்றைய தலங்களிலும் பூசனைபுரிந்து, கொத்தாயிருக்கும் மலர்களிலே சிறகுகளையுடைய வண்டிகள் ஆரவாரிக்கின்ற விசாலத்திலுள்ள காவிரிநாட்டைக் கடந்து, அழகிய தளிர்கணிற்றைந்த சோலைகளையே வேலிபாக வுடைய சிவபிரானுக்குரிய திருப்பதியாகிய சிதம்பரத்தைத் தூரத்தே தரிசித்துக்கொண்டும் அப்பதியின் புகழைச் சிரவணித்துக்கொண்டும், செவ்விய தமிழ்ப்பாடல் நிறைந்த திருவாக்கையுடைய திருவெண்காட்டடிகள் ஆனந்த நிறைவெய்தி மனக்களிப்படைந்தவராய்த் திருத்தில்லைக் கெழுந்தருளினர்.—எ-று.

தில்லைபையடையத் திருவுளங்கொண்ட திருவெண்காட்டடிகள், தில்லைக்கும் காவிரிநதிக்கும் மத்தியிலுள்ள சிவதலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, காவிரிநாட்டைக் கடந்து, அதன்பிறகும் தில்லைக்கடுத்துள்ள ஏனைய திருப்பதிகளையும் பணிந்துகொண்டே சிதம்பரத் தடைந்தனரென்றபடி. (எ௧)

கொள்ளைவண் கமலக் காடுங் குளிர்செந்தாமரைக்கு முழுமள்ளலங் கழனி தோறு மனந்தகோடிகள்வண்டில்லை வள்ளனாடகங்கண் டுள்ள வாணிலாவண்ணப் பாணு தள்ளறத் தலவா சஞ்செய்தன்மைபோன்றனவுங் கண்டார்.

(இ-ள்.) அத்திருப்பதியில் கூட்டமாயிருக்கின்ற வெண்தாமரைக்காடும், குளிர்ச்சியுள்ள செந்தாமரைக்கூட்டமும், சேறு நிறைந்துள்ள அழகிய கழனிகளெல்லாம் அனந்தகோடிக் கணக்காக, வளமமைந்த திருத்தில்லையின் கண்ணுள்ள நடராஜப்பெருமானுடைய ஆனந்தத் தாண்டவத்தை முன்பே தரிசித்திருந்த வெண்ணிறமுள்ள சந்திரனும் செந்நிறமுள்ளசூரியனும் நீக்கமின்றித் தலவாசஞ்செய்கின்ற தன்மையைப் போன்றிருப்பனவும் பார்த்தார்.—எ-று.

சிதம்பரமென்னும் அந்தக்ஷேத்திரத்தில் பூர்வபுண்ணியத்தினாலே சூரியனும் சந்திரனும் ஆனந்தத்தாண்டவந்தரிசித்திருந்தார்களாகலானும், அப்பதிக்குத் திருவெண்காட்டடிகள் தரிசிக்க எழுந்தருளியபோது, அங்கு கழனிகளெங்கும் வெண்டாமரைமலர்களும் செந்தாமரைமலர்களு மலர்ந்திருத்தல், முன்பு தரிசித்த சூரியர்களும் சந்திரர்களும் அளவிறந்தவர்களாக வடிவங்கொண்டு, அந்தக்ஷேத்திரவாசஞ்செய்துகொண்டிருத்தலைப் போன்று விளங்கினவென்

றுவமித்தனா. முற்செய்யுளிற் கூறியவாறு அத்தலத்தைத் தூரத்தே தரிசித் துக்கொண்டும், அத்தலத்தின் மிக்க புகழைச் சிரவணித்துக்கொண்டும் வந்ததல்லாமலும், அத்தலத்தைக் குறுகியவுடன், வெண்டாமரை மலர்களும்செந்தாமரை மலர்களும் விசுசித்திருப்பதையும் கண்டன ரொன்றுணர்த்துவான்; “தன்மை போன்றனவும்” என உவமைக்கொடுத்துக் கூறினர். (எஉ)

தில்லைமா நகராஞ் சுற்றுந் திருமதில் சிகரி நான்கு
நல்லவர் மௌனப் பொற்பு ஞாயிறு தோன்றிற் றென்னு
வெல்லொளி சிமிரும் வெற்பு மிமயமும் பொதியி லும்போற்
சொல்லுவ கண்டார் தூண்டு முவகையா ருருட் புக்கார்.

(ஆ ள்.) சிறப்புற்ற திருத்தில்லையைச்சூழ்ந்துள்ள திருமதில்களும், நான்கு கோபுரங்களும், பெரியோர்களுடைய மௌனமென்கிற அழகும், சூரியனுதய மாயினென்று சூரியப்பிரகாசத்துணை யோங்கிய உதயவரையும் இமயவரையும் பொதியவரையும் போன்றனவெனப் பலபெரியோர்கள் கூறுவனவும் பார்த்தவராய், எழுப்பப்படுகின்ற களிப்புடையவராகி அப்பதிக்குட் சேர்ந்தருளினர்.—எ-று.

சிதம்பரமென்னும் கேடத்திரத்தின் கணுள்ள திருமதில்கள் திருக்கோபுரங்கள் பெரியோர்களுடைய மௌனமென்னும் குணக்குன்று ஆகிய மூன்றும் முறையே உதயவரை இமயவரை பொதியவரை என்னும் மூன்றுவரைகளுக்கொப்பாகப் பெரியோருரைத்தவாறு விளங்குவதைக் கண்டாகத் தரிசித்துக் கொண்டு, நடராஜப் பெருமானைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் தூண்டப்பட்டவராய் அத்திருப்பதிக்குளொழுந்தருளினரென்றபடி. திருமதில்களையும் கோபுரங்களையும் அவற்றின் உன்னத்தால் வரைகளுக்கொப்பாகக்கூறினரெனினும், பெரியோர்களின் மௌனநிலைமையையும் ஓர் வரையாகக் கூறலாமோ வெனின், அன்றோர்களின் மௌனநிலைமைக்குக் காரணமான சத்துவகுணத்தை ஓர் மலையாகக்கூறுவதில்பாகவின் அங்ஙனம் கூறினரென்கு பெரியோர்களுடைய சத்துவகுணத்தை மலையென்றுவமித்திருப்பதை, “குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி - கணமேனுங் சாத்த லரிது.” என்னும் திருக்குறளானுந் தெளிக. (எங)

வீதிக டொறும்ப ணிந்து விதிமுறை யந்த ணுள
ராதிமு வாயி ரத்தோ ரங்கிக ளனேகஞ் சுற்ற
மீதிரா சிற்கு ஞான வங்கியை வியந்து காண்பான்
பேதமை தீருந் தீரப் பெரியவ ரரிதின் வந்தார்.

(இ-ள்.) அவ்வாறுசென்ற திருவெண்காட்டடிகள் அத்திருப்பதியின் தெருக்களிலெல்லாம் வணங்கிக்கொண்டு, வேதவிதிப்படி மறையோர்களாகிய முதன்மைபெற்ற தில்லைமுவாயிரவரியற்றும் அக்கினிகாரியங்கள் அள

விறந்தனவாகச் சூழ்ந்திருக்க, அவைகட்கு மேலாயிருக்கின்ற ஞானாக்கினியான நடராஜப்பிரானைக் களித்துத் தரிசிக்கும்படி அஞ்ஞானம் நிவாரணமான உறுதியமைந்த அறிஞராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அருமையுடனே எழுந்தருளினார். —எ-று.

தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் நடராஜப் பெருமானைப்போன்று அனாதியா யுள்ள வர்களாகலின், “அந்தணாளராகி மூவாயிரத்தோர்” என்றும் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆகவனியம் காருகபத்தியம் தக்ஷணாக்கினி என்னும் மூன்று யாகாக்கினிகளை வளர்க்கின்ற ராகலின், “அங்கிகளனைகஞ்சற்ற.” என்றும், அவ்வக்கினிகளொவ்வொன்றின்மீதும் விளங்குவது நடராஜப் பிரானென்னும் ஞானாக்கினியாகலின், “மீதிராநிற்கு ஞானவங்கி.” என்றும் திருவெண்காட்டடிகள் அஞ்ஞானம் தீருதற்கேதுவாகிய மெய்ஞ்ஞானவுறுதியுடையோராகலின், பேதமை தீருந்தீர்ப் பெரியவர்.” என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் ஏனையரைப்போன்று சாதாரணமாய் நடராஜப்பெருமானைத் தரிசிக்க வந்தாரல்லர், மெய்ப்போதவழித்தாய் அகமுகநோக்காகத் தரிசிக்க வந்தாரென்பதை விளக்குவான், “அரிதின் வந்தார்.” என்றும் கூறினார். தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் சதாமுன்றக்கினிகளையும் வளர்க்கின்றனரென்பதை, “கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே-செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பல மேய - முற்ற வெண்டிங்கண் முதல்வன் பாதமே - பற்ற நின்றுரைப் பற்ற பாவமே.” என்னும் ஆளுடையபிள்ளையாரருள் வாக்கானும், ‘பவந்த விர்ப்பவர் தில்லைசூழெல்லியின் மறையவர் பயில்வேள்விச் சிவந்த ரும்பய னுடையவா குதிகளின் செழும்புகைப் பரப்பாலே - தவந்தழைப்பவந் தருளிய பிள்ளையார் தாமனை வறமுன்னே - நிவந்த நீலநுண் டிகில் விதா னித்ததுபோன்றது நெடுவானம்’ எனவும், மெய்ப்போத வழித்தாய் அகமுக நோக்காகத் தரிசித்தல் பெரியோரியல்பென்பதை, “அண்ண லார்தமக் களித்தமெய்ஞ் ஞானமே யானவம் பலமுந்தம்-முண்ணி றைந்தஞானத்தெழுமானந்த வொருபெருந் தனிக்கூத்துங்-கண்ணின் முன்புறக் கண்டுதும் பிட்டெழுங் களிப்பொடுங் கடற்காழிப் - புண்ணி யக்கொழுந் தனையவர் போற்றுவார் புனிதரா டியபொற்பு” எனவும், “உணர்வி னோர்பெற வருஞ்சிவ போகத்தை யொருவின்றி யுருவின்க - ணணையு மைம்பொறி யளவினு மெளிவர வருளினையெனப்போற்றி - யினையில் வண்பெருங் கருணையே யேத்திமுன் னெடுத்த சொற்பதிகத்திற் - புணருமின்னிசை பாடின ராடினர்பொழிந்தனர்விழிமாரி.” எனவும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக் கானுமறிக. (எசு)

கலி விருத்தர்.

நீடுமறை யாகம நிரப்பிய பெருஞ்சொல்
லாடிய விதிப்படி யமைந்த சதுர்வீதி
நாடுமதி லைந்தணவ வாகநவ மாகுந்
தேடரிய வீடுதரு தெய்வநகர் கண்டார்.

(இ-ள்.) மிக்க மேம்பாடுற்ற வேதாகமங்களில் நிரப்பியுள்ள பெரிய வாக்கியங்களுரைத்த முறைப்படியே, அமைந்துள்ள நான்குவீதிகளும் விண்ணைநாடுகின்ற மதில்களேந்தும் ஒன்றுசேர்தலால் ஆநக்கூடியதொகை ஒன்பதாகின்ற, தேடிதற்கரிய முத்தியைப்பாவிக்கும் தெய்வீகமுள்ள சிதம்பர ஷேத்திரத்தைத் தரிசித்தனர்.—எ-று,

வேதாகமங்களிற் சிவபிரானுக்கு அருவம்நான்கு உருவம்நான்கு அரு வருவம் ஒன்று என்னும் நவபேதங்களும் கற்பித்திருப்பதனாலும் அத்தகைய நவபேதங்களும் பிரமன் திருமால் உருத்திரன் மயேசுரன் சாதாசிவன் சிவம் சத்திநாதம் விந்து என்றும், இவற்றுள், பிரமன் திருமால் உருத்திரன் மயேசுரன் என்னும் நான்கும் உருவமும், சாதாசிவன் அருவருவமும், சிவம் சத்திநாதம் விந்து என்னும் நான்கும் அருவருவமும் ஆகுமென்றும், இத்தகைய நவபேதமுடையசிவத்தைத் தரிசித்தோர்க்கு எவ்வாறு முத்திப்பேறு, சித்தியாமோ அவ்வாறே இத்திருப்பதிக்கணுள்ள நான்குவீதிகளையும் ஐந்துமதில்களையும் தரிசித்தோர்க்கு முத்திசித்தியாமென்றும் கூறியிருத்தலின், “நீடுமறைபாகம நிரப்பியபெருஞ்சொல் - லாடிய விதிப்படியமைந்த.” என்றனர். சிவன் நவபேதமுடையரென்பதை, “சிவஞ்சத்திநாதம் விந்து சாதாசிவன் நிகழமீச - னுவந்தரு ஞருத்திரன் ஞன் மாலய ஞென்றி ஞென்றூப் - பவந்தரு மருவ நாலிங் குருவநா லுபய மொன்றா - நவந்தரு பேத மேக நாதனை நடிப்ப னென்பர். ” என்னும் “சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும், சிதம்பரத்தைத் தரிசித்தோர்க்கு முத்தியென்பதை, “துவக்கற வறிந்து பிறக்குமா ஞருந் துயர்ந்திடா தடைந்துகாண் மன்று - முவப்புட ளிலத்து மரிக்குமோர் பதிபு மொக்குமோ நினைக்குநின் னகரைப் - பவக் கடல்கடந்து முத்தியங் கரையிற் படர்பவர் திகைப்பற ளோக்கித் - தவக் கல நடத்த வுயர்ந்தெழுஞ் சோண சைலனை கைலாநா யகனை. ” என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக. (எடு)

கண்டனர் வணங்கினர் கணங்கொள விணங்குந்
தொண்டவொடு முட்சிகரி சூழ்ந்தமதில் வாயி
லெண்டர விறைஞ்சியுள் புகுந்தன ரிலங்கு
மண்டர்நட மாடுமணி யாலய மருங்கே,

(இ-ள்.) அவ்வாறு தரிசித்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் பணிந்தவராய்க் கூட்டமாகச் சேர்கின்ற அடியார்களோடும் உட்பிராகாரத்தில் மதில் சூழ்ந்துள்ள கோபுரவாயிலை தியானமோங்கும்படி வணங்கி விளங்குகின்ற நடராஜப்பெருமான் ஆனந்தத்தாண்டவம் புரியும் அழகிய திருவாலயத்தின் சமீபத்தில் உள்ளே சென்றனர்—எ-று

தில்லைப்பதியை மேற்கண்டவாறு தரிசித்த திருவெண்காட்டடிகள் கூட்டமாகத் தம்மைச்சூழ்ந்துள்ள மெய்யடியார்களோடு வெளிப்பிராகாரத்தை வணங்கிக்கொண்டு உட்பிராகாரத்திலுள்ள தூலலிங்கமாகிய கோபுரத்தைத் தியானித்து

கூஅஅ

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

வணங்கி, அவ்வாயிலாக உள்ளேசென்று நடராஜப்பெருமான் ஆனந்தத்தாண்டவம்புரியும் திருவாலயத்தைச் சமீபித்தனர் என்றபடி. (எசு)

ஆலய மிலங்குவ தறிந்தனர் செறிந்தே
ஞாலநடு விண்ணுயர்வு பாதல நலக்கீ
மேலுமிஃ தென்பதுவு மின்பமொடுகண்டா
ராலமணி காண்டரருள் செய்யிலரி தென்னே.

(இ-ள்.) அத்திருவாலயம் விளங்குவதைக்கிட்டியுணர்ந்த திருவெண் காட்டடிகள், மத்தியிலுள்ள உலகமாகிய இப்பூவுலகத்தினும் மேலுள்ளதாகிய விண்ணுலகத்தினும் கீழுள்ளதாகிய சிறந்த பாதல உலகத்தினும் இத்திரு வாலயம் பொருந்தியுள்ளதென்பதையும் இன்பத்துடனே பார்த்தனர்விடத்தைத்தரித்த கண்டமுடையவர் திருவருள் புரிவாராயின் அத்தகையோர் கட்டு அருமையானது யாது?—எ - று.

அத்திருவாலயக் கோபுரங்களின் உன்னதத்தை நோக்குகையில் விண்ணுலகம் அளவுவதாகவும், அவ்வளவு உன்னதமான கோபுரங்களைத் தாங்குவதற்குக் கீழே பாதாளவரையில் அஸ்திபாரம் அமைந்ததாகவும் காணப்படுவதோடு பூவுலகத்தில் ஆலயம் விளங்குவதால், மூவுலகத்தினும் பொருந்தியுள்ளதென்றும், விண்ணுலக வாசிகளும் நிலவுலகவாசிகளும் நாக லோகவாசிகளும் சதா ஆனந்தத்தாண்டவம் தரிசித்துக்கொண்டிருத்தலைத்திருவெண்காட்டடிகள் தமது அகமுக நோக்காற் கண்டனராகவின் இத்திருவாலயம் மூவுலகங்களினும் பொருந்தியுள்ளதென்றும் கூறினர். (எஎ)

வடவிழ் செழுங்கமல மெங்கணு மிலங்கப்
பாடுமளி யாடுமவர் பாவமென வோவத்
தேடுமரு ஞேயநிலை சேருமலர் நேச
நீடுசிவ கங்கையி னெடுத்தவர் படிந்தார்.

(இ-ள்.) யாவரும் தேடுகின்ற அருமையான ஞேயநிலையைச் சேர்பவரும் பெருந்தவசியு மாகிய திருவெண்காட்டடிகள், இதழ்கள்விரிந்த செழுமையான தாமரைமலர்களாவ்வொன்றினும் விளங்கப் பாடுகின்ற வண்களானவை, தீர்த்தத்தில் முழுகுவோர்களுடைய பாவத்தைப்போன்று பறக்குமாறு, அடியார்களன்புமிக்க சிவகங்கை என்னும் தீர்த்தத்தில் முழுகினார். எ-று,

காண்பான் காட்சி காணப்படுபொருளென்னும் மூன்றையுமே ஞாதுருஞானம்ஞேயம் என வடநூலார் கூறுவதியல்பாகலானும், அம்மூன்றனுள் காணப்படுபொருளென்னும் ஞேபத்தைச் சேர்வதே பெரியோர்கட் கிலக்கணமாகலானும், அவ்விதவிலக்கணம் பெருந்தவ முடையோர்கட்கே யமையுமாகலானும், இவையனைத்தையும் விளக்குவான், "தேடுமருஞேய நிலைசேரு

மவர் நெடுந்தவர்” என்றும், சிவகங்கை என்னும் தீர்த்தத்தின்கண் மலர்ந்துள்ள தாமரைமலர்களில் இசைபாடிக்கொண்டிருக்கும் வண்டிகள் யாவும், அத்தீர்த்தத்தில் எவரேனும் நீராடுங்கால் பறப்பதை நோக்குகையில், அவ்வாறு முழுகுவோர்களுடைய பாவங்கள் பறப்பதைப்போன்றிருக்கின்ற தென்பார், “எடவிழ் செழுங்கமல மெங்கணு மிலங்கப் - பாடுமளி யாமெவர் பாவமெனவோவ,” என்றும் கூறினர். சூபத்தைச் சேர்வதே பெரிபார் கட்கிலக்கணமென்பதை, “கண்டன வல்ல வென்றே கழித்திடு மி யுகித் கண்ணே - கொண்டது பரமா நந்தக் கோதிலா முத்தி யத்தாற் - பண்டிற் படைப்பும் காப்பும் பறத்தன மாபையோடே - வெண்டலை விழிகை காலில் விளங்கிட நின்றான் யாவன்.” என்னும் தாயுமானார் திருவாக்கானும், பாவத்தைப் போக்கத்தக்க தீர்த்தங்களுட் சிவகங்கையே சிறந்ததென்பதை, “தீர்த்த மென்பது சிவகங்கையே - யேத்த ருந்தலெழிற்புலி யூரே-மூர்த்தி யம்பலக் கூத்தன துருவே.” என்னும் குமாரசுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானும் அறிக. (எஅ)

படிந்துசிவ மாமிதென வேர்ந்துபடர் பாவம்
விடிந்துசிவ மூலமுறை மேதகைய சோதி
முடிந்தபொரு ளாய்முடிவி லாதபொருள் கண்டார்
தடிந்திருள் கடிந்தபொரு டக்கசபை புக்கார்.

(இ-ள்.) அவ்வாறு நீராடி இதுவும் சிவமயமே என்றுணர்ந்து அதுவரையில் தொடர்ந்திருந்த பாவனைத் தியானத்தை நீங்கி, முழுமுதற்பொருளாகிய சிவம்பொருந்திய மேம்பாடுற்ற சோதிமயமே தீர்ந்தபொருளாகி அந்த மற்ற பொருளைத் தரிசித்தனர். உறத்திருந்த அஞ்ஞானத்தைப் போக்கிய அப்பொருள் வீற்றிருக்கும் தகுதியமைந்த சபையிற் சென்றனர்.—எ-று. தடித்திருள் எனற்பாலது எதுகைநோக்கித் தடித்திருள் என நின்றது.

சிவகங்கையில் நீராடிய திருவெண்காட்டடிகள் அத்தீர்த்தமும் சிவமயமே எனத்தெளிந்து பாவனைத்தன்மை தீர்ந்தவராய் எங்கும் சிவமயமாய்க் காணப்பெற்று அத்தகைய சிவம் சோதிப்பொருளென்றும் துணிந்து, அழிவற்றதாகிய அப்பொருள் தம்முள்ளும் விளங்கப்பார்த்து, அத்தகைய பொருளை நடனசபேசராய் வீற்றிருக்கின்ற பொன்னம்பலத்திற் பிரவேசித்தனர் என்ற படி. எனவே, அச்சிவகங்கையில் நீராடியவுடன் பாவஞ்சீதமாகிய உண்மை நிலையை எய்தினரென்பது கருத்து. பாவஞ்சீத நிலைமையை அடைந்தோர் தன்மை இத்தகையதென்பதை, “நெஞ்சமே யினிப் பாவஞ்சீதமாய் நின்றிடிந் நெணினிற் பா . யெஞ்சுற தகல்புண்பா வனையையோர்ந் திலையெனி னுலகெல்லா - மஞ்சனக்களன் மேனியென் றோர்ந்திலை யெனினருள் சுரந்தெம்பால் - வஞ்சமற்றிடம் படிக்கிவ ணடைந்தோர் வடிவையோர்ந் துய்வாயே.” என்னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானுணர்க. இவ்வனுபவ நிலைமையை இன்னும் விரிக்கின் மிகப்பெருமென்றஞ்சி விடுத்தனம். (எஆ)

சற்றுமசை யாதபொரு டானசைய மூல
முற்றகிலே யுந்தலைமை யுற்றபடி மற்றும்
பெற்றபடி கொற்றவர் பிறங்குசெயல் கண்டா
ரற்றமறி யானரு ளளிக்கலரி தென்னே.

(இ-ள்.) கொஞ்சமேனும் அசைவற்ற நிஷ்களப் பொருள்தானே அசைய ஆதியாய்ருக்குந் தன்மையும் இன்னும் முதன்மைபொருந்தியிருப்பதும் பெற்றுக்கொண்டவாரும் விளங்கும் கிர்த்தியத்தைத் திருவெண்காட்டடிகளுணர்ந்தார். குற்றத்தை அறியாத நடராஜப்பெருமான் திருவருள் பாவிக்கின் அருமையானது யாது?—எ-று.

அசைவற்ற நிஷ்களப்பொருளாய்க்கண்ட பரம்பொருளே ஆனந்தத்தாண்டவமாடவும், அப்பொருளே தனக்கோர் காரணமில்லாதிருப்பதையும் மூசன்மைபெற்றிருப்பதையும், அத்தாண்டவத்தாற் பஞ்சகிர்த்தியம் புரிந்தருள்வதையும் அப்பெருமானே அறிவிக்க அறிந்தனர் என்றபடி. அசைவற்ற நிஷ்களப்பொருளாகிய சிவமே சகளீகரித்துத் தாண்டவம் புரிவரென்பதை, “அகளத்திலாநந்தத்தாநந்தி யாயே - சகளத்திற் றையலுடன் றேன்றி - நிகளத்தைப் - போக்குவதுஞ் செய்தான்றன் பொன்னடியென் புன்றலேமே - லாக்குவதுஞ் செய்தானவன்.” என்னும் உப்யவந்த தேவநாயனார் திருவாக்கானும், அத்தாண்டவத்திற்றானே பஞ்சகிர்த்தியங்க ணடத்துவரென்பதை, “தோற்றந் துடியதனிற் றேயுந் திகுயமைப்பிற் - சாற்றியிடி மங்கிலிலே சங்கார - மூற்றமா - வுன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி - நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடி.” என்னும் மனவாசகங்கடந்ததேவநாயனார் திருவாக்கானும் தெளிக. (அ0)

கஞ்சமலை மஞ்சர்பல காலரற்றி மூல
ரெஞ்சுதல்ப டாவிடப யோகிபுலி பாம்பு
நஞ்சமுறு தேசிக நடங்கலவிக் கண்டா
ரஞ்சவிசெயின்னவரு மன்னவரை யொத்தார்.

(இ-ள்.) தாமரையையும் பாற்கடலையும் இடமாகவுடைய பிரமன் திருமால் என்னும் இருவரும் திருமூலநாயனாரும், குறைவுபாடற்ற இடப்போகியென்னும் திருநந்திதேவரும், வியாக்கிரபாதரும் பதஞ்சலியும் பலகாலும் துதித்து, விடத்தைக்கண்டத்துடைய பாமாசிரியராகிய நடேசப்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தாண்டவத்தை ஒருங்குகூடித் தரிசித்தார்கள். அப்பொற்சபையிற் சென்று வணங்கினவராகிய திருவெண்காட்டடிகளும் முற் கூறினவர்களை நிகர்த்தனர். எ-று.

பிரமன் திருமால் திருமூலர் நந்தியெம்பெருமான் வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலி என்னும் இவர்கள் நடராஜப்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தாண்டவத்தைத் தரிசித்தற்கேற்ற தவத்தை அளவிறந்த காலம் புரிந்து துதித்துத்

தரிசிக்கப்பெற்றனர். அவ்வாறிருக்க அத்தகைய தாண்டவத்தைப் பொன்னம் பலத்திற்சென்று தொழுதுகொண்டிருந்த திருவெண்காட்டடிகளும் அவர்களைப் போன்றே தரிசித்தனரென்றபடி இவ்வாறிருதிறத்தரும் ஒருவகைப் பேறெய்தலை, "சலியாது முயன்ற தவப்பெருந் தொண்டர் - பலநா ளோதிக்கலைமுற்று நிரம்பி - யளவையி னளந்துகொண் டத்தியிற் றெளிந்து - செம்பொரு ளிது வெணத் தேறி யம்பலத் - தாரா வன்பினே டகனமர்ந் திறைஞ்சிப் - பேரா வியற்கை பெற்றனர் யானே - சரியாயிற் சரியாது கிரியையிற்றளரா - தியோ" கத்துண வ்கா தொண்பொரு டேக்காது - வறிதே நின்றிரு மன்றநோக்கிப் - பிர வா நன்னெறி பெற்றன னன்றே - தெய்வப் புவியூர் வைதிகக் கூத்த - பொன் னிறப் புறவுங் கருநிறக் காக்கையு - மன்னு மா லி மப வரைப்புறஞ் சேர்ந்துழி - யிருதிறப் பறவைக்கு மொருதிற னல்லதை - நிறம் வேறு தெரிப்ப துண்டோ விறைவநின் - னின்னருள் பழுத்த சந்நிதிச் சேர்ந்துழி - யிருவேம் பெற்றது மொருபே ருகவின் - வேற்றுமையுளதோ வில்லை - யாற்றல்சால் சிறப்பி னனை யரோ டெனக்கே." என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானுமறிக.கஞ்ச மென்னும் கட்டிலாவது பிரமனுடைய தாமரையாதனம், அலைமென்னும் கட்டிலாவது திருமாவின் சேஷசயனமுள்ள திருப்பாற்கடல் என்க. (அக)

அந்தநடு வா திவிடு மண்ணலவை யுண்டாய்
வந்ததிச யத்தினை வழத்தினர்த நெஞ்சில்
முந்துறவி னைந்ததொரு மூர்த்திவிச யத்தைச்
சுந்தைசெய் திருந்தனர் திருந்தினர் வருந்தார்.

(இ-ள்,) திருத்தமுடையராய் வருத்தமற்றிருக்கும் திருவெண்காட்டடிகள், ஆதிமத்தியாந்தராகிதராக விளங்கும் நடராஜப்பெருமானுடைய பொன்னம்பலத் திற் றேன்றிய அற்புதத்தைத் தமது மனத்தின்கண் துதித்தனர், அதன்பின் முற்பட்டுத் தோன்றுகின்ற மூர்த்தியின் தோற்றத்தையும் தியானித்துக்கொண்டிருந்தனர்.—எ - று

மனத்தின் வேறுபாடுக ளனைத்தும் தீர்ந்தவராகவின், "திருந்தினர் வருந்தார்." என்றும், முதலிற் றமது அகமுகநோக்காகவே பொன்னம்பத் தைத் தரிசித்துப் பேரானந்தமெய்திப் பின் பகிர்முகப்பட்டு நடராஜமூர்த்தியைத் தரிசித்தனரென்பதைக் குறிப்பிப்பான், "அந்த நடுவாதிவிடு மண்ணலவையுண்டாய் - வந்ததிசயத்தினை வழத்தினர்தநெஞ்சில்." என்றும், அதன்பின், "முந்துற விளைந்ததொரு மூர்த்தி விசயத்தைச் சுந்தை செய்திருந்தனர்." என்றும் கூறினர். இத்தகைய மெய்யடியார்கட்கு அகமுகநோக்காகத் தரிசித்தலே யானந்தமென்பதை, "முகத்திற் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்கா - ளகத்திற் கண்கொண்டு பார்ப்பதே யானந்த - மகட்குத் தாய்தன் மனாளோடாடிய - சுகத்தைச் சொல்லெளிற்சொல்லுமாறெங்ஙனே." என்பதனானும், "செஞ்சொன்

மலர்ந்த திருப்பதிகம் பாடித் திருக்கடைக்காப்புச்சாற்றி-யஞ்சலி கூப்பி விழுந்
 தெழுவா ரானந்த வெள்ள மலையப் போந்து - மஞ்சிவர் சோலைப் புகலிமேவு
 மாமறை யோர்தமை நோக்கி வாய்மை - நெஞ்ச நிறைந்த குறிப்பில்வந்த நீர்
 மைத்திறத்தை யருள்கின்றார்.” எனவும், “பிரம புரத்தி மலர்ந்த முக்கட்
 பெரியிரான்பெரு மாட்டியோடும் - விரவிய நானங்க ளெங்குஞ் சென்று
 விரும்பிய கோயில் பணிந்து போற்றி - வருவது மேற்கொண்ட காதல்கண்டங்
 கமர்ந்த வகையிங் களித்த தென்று - தெரிய வுரைத்தருள் செய்துநீங்கள் சிரபுர
 மாநகர் செல்லு மென்றார்.” எனவும் வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்
 காணுமறிக.

(௨௨)

செங்குரு நடந்தரி சனஞ்செய்சம யத்தில்
 வெங்ககன விங்கவுரு மேல்விளைதல் பெற்றா
 ரங்கையினி லங்கியவ னுடவிசை பாட
 லங்கிசைய வோதின ரருந்திரு விசைப்பா.

(இ-ள்.) தமது செவ்விய ஆசாரியான நடராஜப்பெருமானுடைய ஆனந்
 தத்தாண்டவத்தைத் தரிசிக்கும் சமயத்தில், யாவர்க்கும் விருப்பத்தை விளைக்
 கத்தக்கதான ஆகாயலிங்கசொருபம் அதன்மேல் தோன்றத் தரிசிக்கப் பெற்ற
 னார். அழகிய திருக்காத்திலே மமுவேந்திய அப்பெருமானுடைய திருத்தாண்
 டவத்திற்கேற்ற திருப்பாடலாக, அநுமையான திருவிசைப்பாவை அவ்விடத்
 திற் பொருந்தும்படி திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.—எ-று.

உண்முக நோக்காக முதலிற் சிவாகாச தரிசனம் கிடைத்தபிறகு வெளி
 முக நோக்காக ஆனந்தத்தாண்டவம் தரிசனமாக, மீண்டும் உண்முக நோக்காக
 ஆகாயலிங்கதரிசனமாயிற்று அப்போது திருவெண்காட்டடிகள் துதிக்கத்தொ
 டங்கினொன்றபடி. பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயமென்னும் பஞ்சபூதங்
 கட்கும் பஞ்சலிங்கங்களெனவும், அவற்றுள் காஞ்சியிலிருப்பது பிருதிவிவிங்க
 மும், திருவானைக்காவிலிருப்பது அப்புலிங்கமும், திருவண்ணாமலையிலிருப்பது
 தேயுலிங்கமும், திருக்காளத்தியிலிருப்பதுவாயுலிங்கமும், சிதம்பரத்திலிருப்பது
 ஆகாயலிங்கமுமாமெனவும் சிதம்பரத்தில் எவ்வாறு பொற்சபை இருக்கின்ற
 னோ அவ்வாறே, திருக்குற்றாலத்திற் சித்திர சபையும் திருவாலங்காட்டில் இர
 த்திசைசபையும், திருநெல்வேலியில் தாம்பிரசபையும், திருவாலவாயில் இரசித
 சபையும் உள்ளதென்பதும் நூற்றுணிபாகலின், ஈண்டு திருவெண்காட்டடி
 கட்கு ஆகாயலிங்கந் தரிசனமாயிற்றென்பார், “செங்குருநடந்தரிசனஞ்செய்சம
 யத்தில் - வெங்ககன விங்கவுருவு மேல் விளைதல் பெற்றார்.” என்றனர்.
 இவ்வாறே இலிங்கங்களும் சபைகளும் உள்வெண்பதை, “சடல்விட நுக
 ர்ந் காசினியிலிங்கங் காஞ்சிமா நகருறையிலிங்கங் - சாவிரி வடபால் வருதிரு
 வானைக் சாவினி லப்புலிங் கமதாம் - வடதிசை யண்ணாமலையினி லிலிங்கம்
 வன்னியின் வடிவுகா ளத்தி - வாயுலிங் கமதாஞ் சிதம்பர லிங்க யாசிலா காய
 லிங்கமதாங் - குடதிசை யதனின் மருவு குற்றாலங் கோதறு சித்திர சபை
 யாக் - குற்றமில் குணக்கிண் பழயனூர் மன்றங் குலநவ ரத்னமன் றென்பா -

ரடல்விடைப் பாக னெல்லையம் பதியிலம்பலந் தாம்பிர சபையா - மாலவாய்
மதுரை வெள்ளியம் பலமா மணிதில்லை செம்பொனம் பலமே.” என்னும் தில்
லைக்கலம்பகத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (அந)

கோச்சகப்பா.

பொன்னாறு மணிமார்பன் பூமே லயனறியா
யென்னா வெடுத்தோதி யேவிடைபெற் றேகியடின்
பன்னாக வாடகப்பொற் பாதமெனப் பாடியிடச்
சென்னாவுண் சோறளித்தாள் சிவகாம சுந்தரியே.

(இ-ள்.) திருமகள் குடிகொண்டிருப்பதுடன் கௌத்துவமணியணிந்துள்ள
மார்பினையுடைய திருமாலும் தாமரைமலர்மீதுள்ள பிரமனும் அறிதற்கரியவரே
என்று முதல்தொடங்கிப் பாடிமுடித்து விடைபெற்றுச்சென்ற பிறகு, “பன்னா
கவாடகப் பொற்பாதம்” எனப்பாடியருளிய வுடனே, சிவகாமசுந்தரியார் திரு
வெண்காட்டடிகள் தமது செவ்விய நாவினாலுண்ணும்படி திருவமுதளித்தருளி
னர்.—எ-று.

இந்நூலாசிரியர் “பொன்னாருமணிமார்பன் பூமேலயனறியா.” எனக்
கூறினாரோனும் திருவெண்காட்டடிகள் கோயினன்மணிமாலே என்னும் பிரபந்
தத்திற்கு முதலாகவெடுத்தது, “பூமேலயனறியா” என்பதே. பன்னாகவாடகப்
பொற்பாதம் என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடல் யாண்டும் வழங்காமையால்
இறந்ததாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால், திருவெண்காட்டடிகள் துறவடைந்த
பின் சதா பிச்சையேற்றுப் புசித்துவந்ததாகவும் ஒவ்வோர்கால் மிக்க பசினேர்ந்த
போது ஒவ்வோர் திருப்பாசரம் திருவாய்மலர்ந்தவுடனே திருவமுது பெற்
றுவந்ததாகவும், அவருடைய திருப்பாடல்களென வழங்கும் சிலவற்றுள் காண்
கின்றோ மாகையால் மேற்குறித்த பாசரமும் இருந்து இறந்திருக்கலா மென்று
ஊகிக்கவேண்டுமென்க. பசியைக்குறித்து வழங்கும் பாடல்களாவன:—சோறிடு
நாடு துணிதருங் குப்பைதொண் டன்பரைக்கண் - டேறிடுங் கைக ளிறங்கிடுந்
தீவினை யெப்பொழுது - நீறிடு மேனியர் சிற்றம் பலவர் நிருத்தங்கண்டா -
லாறிடுங் கண்க ளருகிடு நெஞ்சமென் னுள்ளமுமே.” எனவும், “பூணும் பணிக்
கல்ல பொன்னுக்குத் தானல்ல பூமிதனைக் - காணும் படிக்கல்ல மங்கையர்க்
கல்லநற் காட்சிக்கல்ல - சேணுங் கடந்த சிவனடிக் கல்லவென் சிந்தைகெட்டுச்-
சாணும் வளர்க்க வடியேன் படுந்துயர் சற்றல்லவே.” எனவும், “அத்தி முதலெ
றும்பீ ருனவுயி ரத்தனைக்குஞ்-சித்தமகிழ்ந்தளிக்குந் தேசிகா - மெத்தப்—பசிக்
குதையா பாவியேன் பாழ்வயிற்றைப் பற்றி - யிசிக்குதையா காரோ ணரே.”
எனவும், “இருக்கு மிடந்தேடி யென்பசிக்கேயன்ன - முருக்கமுடன் கொண்டு
வந்தா லுண்பேன் - பெருக்க—வழைத்தாலும் போகே னாரேயென் றேக -
மிளைத்தாலும் போகே னினி.” எனவும் வருவனவே. (அச)

ஞால மறியவெங்க னாயகியா ரீந்தவன்னக்
கோல வருளுண்டு குலாப்பெருகிக் கூத்தாடி
மூல விவிங்கமமர் முழுச்சுடர்பின் னுந்தொழுது
சால மகிழ்ந்து தருக்கினார் தண்டமிழார்.

(இ-ள்.) தட்பமான தமிழுணர்ந்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் எமது நாயகியாராகிய சிவகாமசுந்தரியார் உலகத்தார் அறியும் வண்ணம் பாலித்த அன்னமாகிய அழகிய திருவருளைப் புசித்து, மகிழ்ச்சிமேம்பட்டு ஆனந்தக்கூத்தாடி, மூல இலிங்கமாய் வீற்றிருக்கின்ற பரிபூரணப் பிரகாசத்தை மீண்டும் பணிந்து, மிக்க களிப்படைந்து இறுமாந்திருந்தனர்.—எ-று.

சிவகாமசுந்தரியார் திருவெண்காட்டடிகட்குத் திருவமுது பாலித்தது அந்தரங்கத்தல்லவென்றும் பகிரங்கமாகவேயென்றும் விளக்குவான், “ஞால மறியவெங்கனாயகியா ரீந்த.” என்றும், அவ்வாறுபாலித்தது வெறும் அமுது மாத்திரமே யன்று திருவருளும் என்று விளக்குவான், “அன்னக்கோலவருள்.” என்றும், அம்பிகையார் திருவமுதுடன் திருவருளையுமளாவி யளிக்கவுண்டார் கொண்டகளிப்பிற்கு மேம்பட்ட களிப்பின் றென்றுணர்த்துவான், “குலாப் பெருகிக் கூத்தாடி.” என்றும், நடராஜப்பெருமானைத் தரிசித்தல் பகிரங்கக் காட்சியும், மூலவிங்கமாகிய சுயஞ்சோதியைத் தரிசித்தல் அந்தரங்கக் காட்சியு மென்றறிவிப்பான், “மூலவிவிங்கமமர் முழுச்சுடர் பின்னுந்தொழுது.” என்றும், இவ்வாறான பேற்றையடைந்த பெரியோர் தற்போதமற்றுச் சிவபோத மயமாய்ச் செருக்கியிருத்தவியல்பாகவின், “சாலமகிழ்ந்துதருக்கினார்.” என்றும் கூறினர். இவ்வாறானபேரெய்தினோர் இறுமாந்திருத்தவியல்பென்பதை, “இறு மாந் திருப்பன்கொலோ - வீசன்-பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச் - சிறுமானேந்தி தன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங் - கிறுமாந்திருப்பன் கொலோ.” என்னும் ஆளு டைய வரசுக ளருள்வாக்கானுமறிக. (அடு)

பேசிக் கடைதொறும்போய்ப் பிச்சைகொண்டிங் குண்டிருத்தல்
வாசிக் களிப்புடைத்தாம் வண்ணமெனத் தண்ணளியார்
தேசற் றிருந்தார் சிலகாலஞ் செந்தமிழாற்
பூகிக்கப் பெற்றார் புனிதனடித் தாமரையே.

(இ-ள்.) இவ்வாறாகவே வீடுகள்தோறும் சென்று சிவபிரான் புகழைத் துதித்துப் பிச்சையேற்றுப் புசித்திருத்தலே விசேட மகிழ்ச்சியுண்டாகும் மார் க்கமென்று, சிலகாலம்வரையிற் சிதம்பரத்திற்றானே செவ்விய தமிழ்ப்பாக்க ளாலே தாய்மையராய சிவபிரான் திருவடித்தாமரைகளைப் பூசித்துத் துதித்து, குளிர்ந்தகாருணியமுடையராகிய திருவெண்காட்டடிகள் மெய்ஞ்ஞானவொளியு டையராய் வீற்றிருந்தருளினார்.—எ-று.

சிதம்பரத்தில் வசித்திருந்த சிலகாலம் வரையில் தினந்தோறும் அத் தலத் திருவீதிகட்கெழுந்தருளி இல்லங்கடோறுஞ் சென்று சிவபிரான் புக ழினைக்கூறித் துதித்திரந்து புசித்தலும் நடராஜப்பெருமானைத் தரிசித்திருத்

தலும் ஆகிய இதுவே சுகமான மார்க்கமென்றெண்ணினு ரொன்றபடி. இத்திரு வெண்காட்டடிகளின் திருவுள்ளம் இவ்வாறே இருந்ததென்பதை, “நச்சாவம் பூண்டானே நன்றாத் தொழுவதுவு - மிச்சையிலே தானங் கிருப்பதுவும்-பிச்சை தனை - வாங்குவது முண்பதுவும் வந்துதிரு வாயிலே-தூங்குவதுந் தானேசுகம்.” என்னும் அவ்வடிக ளருள் வாக்கானுமறிக. (அகூ)

வான்றேடு மறையேயோ வென்றெடுத்து வண்டமிழ்ப்பா
நான்றேட நானூரோ நானூரோ வெனமுடித்தார்
தோன்றப் பொதுச்சூழ்ந்து சோதிவிடை பெற்றேகி
யேன்றார் வடதிக் கிடைநடக்க வன்பாளர்.

(இ-ள்.) மெய்யன்புடையராகியதிருவெண்காட்டடிகள், “வான்றேடுமறை யேயோ.” என்று தொடங்கி “நான்றேட நானூரோ நானூரோ.” என்று இறு தியிலே வரும்படி வளவிய தமிழ்ப்பாவொன்றைத் திருவாய்மலர்ந்தவராய், யா வர்க்கும் தோற்றமாகாத அம்பலத்தை வலம்வந்து தொழுது சோதிசொருபரா கிய நடராஜப்பெருமானுடைய பிரியாவிடையைப்பெற்றுச்சென்று, வடதிசைக் கணுள்ள க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசிப்பான் திருவுள்ளங்கொண்டனர்,—எ-று.

வான்றேடுமறையேயோ என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடல் இறந்த தாகக் கொள்ளவேண்டும் இத்திருவெண்காட்டடிகள் அகமுகநோக்காகத் தரி சித்த சிற்சபை ஏனையோர்க்குத் தோற்றாததாகலானும், தோன்றலிருத்தன் மறைதல் என்னும் மூவகைக் குற்றங்களும்மையாததாகலானும், “தோன்றப் பொது.” என்றும், ஆலயத்தைவிட்டரிதினீங்குவோர் வலம்வந்து பணிந்து சந் நிதிக்கெதிரில் நின்று விடைபெற்று நீங்குதன் மரபென்பதை விளக்குவான், “சூழ்ந்து சோதிவிடைபெற்று.” என்றும், அவ்வாறு நீங்குவோர் சந்நிதிக்குப் புறங்காட்டாது சந்நிதியை நோக்கியவண்ணமே மீண்டனரென்றுணர்த்துவான் “ஏன்றார்,” என்றும் கூறினர். (அக)

அறுநீர் விருத்தம்.

ஏயும் பூக மிளநாக மினிய கனிசூழ் பனைமரங்கள், காயும்போ துங் கலந்தளிப்பக் கணையார் புனல்சேர் தினைநகர்வாய்த், தாயுந் தமருந் துறந்தவர்தந் தம்பி ரானூர் தாம்வாக்கண். டாயும் பெரியோ ருளமுருகி யருகா விற்பம் பெருகினரால்.

(இ-ள்.) பொருந்தியுள்ள கமுகமரங்களும் இளமையானபுன்னைமரங்களும் இனிமைவாய்ந்த பழங்கள் செறிந்துள்ள பனைமரங்களும், காய்களையும்மலர்களை யும் ஒருங்குசேர்த்துக்கொடுக்க, ஒலியையுடைய நீர் நிறைந்துள்ள திருத்தினை நகர் என்னும் க்ஷேத்திரத்தினிடத்து, தாயையும் உறவினரையும் துறந்த துற வினர்கூட்டத்துத் தலைவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் எழுந்தருள், அத்தலத் துள்ளவர்களாய் வேதசிவாகமங்களை ஆராய்கின்ற அறிஞர்களைவரும் அவ்வடி களைத் தரிசித்து, மனவுருக்கமுற்றுக் குறைவுபாடற்ற சுகாததீத இன்பத்தில் மேம்பட்டார்கள்.—எ-று. தாம்-ஆல்-அசைகள்.

கழுஞ் புண்ணை பனை என்னும் மூவகை விருக்கங்களும் தனித்தனிமலர் களையும் காய்களையும் தந்தனவென் றுணர்த்துவான், “காயும் போதுங் கலந்த ளிப்ப,” என்றும், அவ்வாறளிப்பதற்குக் காரணமான நீர்வளம் மிகுதியுடைய தென்பான், கணையார் புனல்சேர்.” என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் ‘காவிரிப் பூம் பட்டினத்தில் தமக்கிருந்த அகண்டைஸ்வரியத்தை அரைக் கணத்திற் றுற ந்தோராகையால், இவ்வாறான பெருந்திரவியமின்றித் தாய் தமர்களைமாத்திரந் துறந்த ஏனைய துறவிகடொகுதிக் கிவரே தலைவரென்றறிவிப்பான், “தாயுந்தம ருந் துறந்தவர்தந் தம்பிரானார்.” என்றும், அத்தலத்துள்ளவேதசிவாகமங்களிற் றேர்ச்சியுற்ற பெரியோர்கள் திருவெண்காட்டடிகளை எதிர்கொண்டு தரிசித்துப் பேரானந்த முற்றனரென்பான், “கண்டாயும் பெரியோருளமுருகி யருகாவின் பம் பெருகினார்.” என்றும் கூறினர். (அஅ)

விடைகொண்டகன்று சிவாலயங்கள்விரவிப் பரவியடிபோற்றி மடைகொண்டிடையும் புனற்கேடின் மணிரீர் வாவி மலரோடை, விடைகொண்டொருபா திரித்தருவிற் புணர்சண்பகமும் பலபூவு, மடையுந் திருப்பா திரிப்புலியூ ரடைந்தா ருடைந்த மனமுடையார்

(இ-ள்.) அவ்வாறெதிர்கொண்ட அடியார்களிடத்தில் விடைபெற்று நீங்கி அங்குள்ள சிவாலயங்கள்தோறுஞ் சென்று துதித்துச் சிவபிரான் திருவடிகளைத் தொழுது, உருகிய மனமுடைய திருவெண்காட்டடிகள் மடைகளில் நிரம்பிப் பாய்கின்ற நீரமைந்த பழுதுறாத இரத்தினமயமாக விளங்குகின்றதடாகங்களும் நீரோடைகளும் பக்கத்திற் சூழப்பெற்று, ஒப்பற்ற பாதிரி விருட்சத்திலே சேர்ந்திருக்கின்ற சண்பகமலர்களும் மற்றுள்ள பலவகை மலர்களும் கலக்கும் திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்னும் திருப்பதியைச் சேர்ந்தனர்.—எ-று.

திருத்தினைநகர் என்னும் க்ஷேத்திரத்திற் பல சிவாலயங்களுளவாகவின் அவ்வாலயங்கள்தோறுஞ் சென்று சிவபிரானைத் தொழுதுதரிசித்தனரென்பார், “சிவாலயங்கள்விரவிப் பரவியடிபோற்றி.” என்றும், நீர் மடைகளில் நிரம்பித் தடாகங்கட்கும் ஓடைகட்கும் பாய்தலியல்பாகவின், “மடைகொண்டிடையும் புனல்.” என்றும், அவ்வாறு பாயப்பெற்ற தடாகங்கட்கும் ஓடைகட்கும் அமை ந்துள்ள வரம்புகளில் மணிகளிழைத்திருத்தலின் அவைகளை நோக்குங்கால் இரத்தினமயமா யிருக்கின்றதென்பார், “மணிரீர்வாவி மலரோடை.” என்றும் அந்த க்ஷேத்திரத்தில் தலவிருட்சமா யமைந்துள்ள பாதிரி விருட்சத்திற்கருகில் சண்பகமுதலிய ஏனைய விருட்சங்கள் ஆங்காங்கு சூழ்ந்திருத்தலின், அவ்வால யத்தினுள்ளே சென்றோர்க்குப் பாதிரிமலர்களுடனே சண்பகமலர்கள் முதலிய மற்றையமலர்களும் ஒருங்குகிடைக்குமென்பார், “ஒருபாதிரித்தருவிற் புணர்சண் பகமும் பலபூவுமடையும்.” என்றும் கூறினர். (அக)

அரக்க ரணையார் விடுதூணை யலைவாய்த் துரும்பி னெளிதாக்கி யுரக்கு மந்தக் கற்கலத்தா லொரு மா தவரைக் கரையேற்றிப், பாக் குங் கடல்வாய் மாக்கலந்தாழ் படுத்தித் தமையுங் கரையேற்று, மிரக்கம் பெரியோர் தமைக்காண விளநீர்க் கெடிலம் படிந்தாடி.

(இ-ள்.) அசுரர்களைப்போன்ற சமணர்கள் கட்டிவிட்ட கற்றூணை, அலை யிலகப்பட்ட துரும்பைப் பார்க்கினும் அற்பமாகச்செய்து, வலுவமைந்த அந்தக் கற்றூணாகிய புணையால், ஒப்பற்ற பெருந்தவசியாராகிய ஆளுடைய வரசுகளைக் கரையிலேற்றுவித்து, விசாலித்துள்ள கடலினிடத்துச் சென்று கொண்டிருந்த மாக்கலத்தைக் கடலிலமிழ்த்தித் தம்மையும் முத்திக்கரையிற் சேர்ப்பிக்கும் கா ருணியமிக்கோராகிய சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும்பொருட்டு இளநீர்போன்ற நிறமுள்ள கெடிலநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து.—எ-று.

சமணர்கள் ஆளுடைய பிள்ளையார் விஷயமாகவும் ஆளுடைய வரசுகளின் விஷயமாகவும் நடத்திய கொடுஞ் செய்கையை நோக்குங்கால் அசுரர் கட்கிணையான கொடூரச்செய்கைகளுடையாரென நன்குவிளங்கலின், “அரக் கரணையார்” என்றும், அத்தகைய சமணர்கள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைக் கட லிலமிழ்த்திவிடுதற்கெண்ணிக் கட்டியகற்றூணைது சிவபிரான் திருவருளால், அலையிலகப்பட்ட துரும்புபோல மேலேமிதக்கச் செய்வித்ததால், “விடுதூணை யலைவாய்த்துரும்பினெளிதாக்கி.” என்றும், துரும்பின் றன்மைபெற்று மிதந்த அத்தூணையே மீண்டும் தெப்பமாக்கித் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைக் கரையேற் றுவித்ததால், “உரக்குமந்தக் கற்கலத்தாலொரு மாதவரைக்கரையேற்றி.” என் றும், திருவெண்காட்டடிகளும் கடல்போன்ற செல்வப்பெருக்கால் அக்கடலி னிடத்து மாக்கலஞ்செலுத்தி வாணிபம்புரிந்து வந்தாராகலின், அச்செல்வக் கடலிலமிழ்ந்தி வருந்தாது அவரையும் கரைசேர்க்கத் திருவுளங்கொண்ட சிவ பிரான், அக்கடலில் அம்மாக்கலம் செல்லாவண்ணமழுத்திக் கரையேற்றுவித்தா ரென்பான், “பாக்குங்கடல்வாய்மாக்கலந்தாழ்ப்படுத்தித் தமையுங் கரையேற் றும்.” என்றும், இவ்வாறான காருணியக்கடலாகிய சிவபிரானைத் தரிசித்தற் பொருட்டு என்பார், “இரக்கம்பெரியோர் தமைக்காண.” என்றும், கெடிலநதி யின் நீரானது இளநீர்போன்ற நிறமும் மதுரமுமுடையதென விளக்குவான், “இளநீர்க்கெடிலம்” என்றும் கூறினார். சமணர்களாக்கர்களையாரென்பதை, “பாவக்கொடு வினைமுற்றிய படிற்றுற் றடுகொடியோர் - நாவுக்கர செதிர்முற் கொடு நணுகிக்கரு வரைபோ - லேவிச்செறு பொருகைக்கரி யினையுய்த் திட வெருளார் - சேவிற்றிகழ்பவர் பொற்கழ நெளிவுற்றனர் பெரியோர்.” என்றும், அத்தகைய சமணர்கள் ஆளுடையவரசுகளைக் கற்றூணிற்கட்டிக் கட லில் விடுத்தனரென்பதை, “ஆங்கதுகேட்ட வரசு னவ்வினைமாக்களை நோக்கித்- தீங்கு புரிந்தவன் றன்னைச் சேம முறக்கொண்டு போகிப் - பாங்கொரு கல்லி லணைத்துப் பாசம் பிணித்தோர் படகில் - வீங்கோலி வேலையி லேற்றி வீழ்த்

துமி னென்று விடுத்தான்.” என்றும், “அவ்வினை செய்திடப் போகும்வருடன் போயரு. கந்த - வெவ்வினையாளருஞ் சென்று மேவிட நாவுக் கரசர் - செவ்விய தாந்திருவுள்ளஞ் சிறப்ப வவருடன் சென்றார் - பவ்வத்தின் மன்னவன் சொன்னபடிமுடித் தாரப் பதகர்.” என்றும், அக்கற்றுண் அலைவாய்த் தூரும்பைப் போன்று மிதந்ததென்பதை, பெருகிய வன்பினர் பிடித்த பெற்றியா - லருமல ரோன்முத லமரர் வாழ்த்துதற் - கரியவஞ் செழுத்தையு மரசுபோற்றிடக் - கரு நெடுங் கடலினுட் கன்மி தந்ததே.” என்றும், அதையே தெப்பமாக்கிக் கரையேற்றுவித்தனரென்பதை, “வாய்ந்தசீர் வருணனை வாக்கின் மன்னரைச் - சேர்ந்தடை கருங்கலே சிவிகை யாயிட - வேந்தியே கொண்டெழுந் தருளுவித் தனன் - பூந்திருப் பாதிரிப் புலியூர்ப் பாங்கரில்.” என்றும் வரும் அருண்மொழித்தேவாமுதவாக்கானு மறிக. திருவெண்காட்டடிகளைக் கடலிற் கலம்செலா வண்ணமழுத்திக் கரையேற்றுவித்ததுபோல் திருநாவுக் கரசுகளைக் கல்வேமிதக் கச்செய்து கரையேற்றுவித்தாராசலின், கரையேற்றுவித்தவென்னும் தொழி லொற்றமை நோக்கி, “ஒருமாதவரைக் கரையேற்றித் தமையுங்கரையேற்றும்.” எனக் கூறினரென்க. கெடிலமென்பது திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கருகிற்செல்லும் நதி. அத்தலத்துள்ள சிவிரான் தோன்றாத்துணையாயிருந்து தம்மைக் கரையேற்றுவித்தமையின், அவ்வாறு கரையேறிய திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள், “சுன்றாளு மாயெனக் கெந்தையு மாயுடன் றேன்றினராய் - மூன்ற யுலகம் படைத்துகந் தான் மனத்துள்ளிருக்க - வேன்றா விமையவர்க் கன்பன் றிருப்பா திரிப்புலியூர்த் - தோன்றா த்துணையாயிருந்தனன் றன்னடி யோங்களுக்கே.” எனத் திருவாய்மலர்ந்தனர். (௬௦)

கடற்பாற் றிகழ்ந்த சடைஞாழற் கன்னி வனத்தெம் பெரு மாணையுடற்பா லினிமே லுறவறியா ருலவாச் செல்வம் பெறப்பணிந்து, மடற்பாற் கமலம் வழிபிரசம் வாவிச் செழுநீர் மேன் மிதந்து; விடற்பா லனவாந் திருவதிகை வியன்மா நகரத் தயல் போந்தார்.

(இ-ள்.) கடலின்கண் விளங்கிய கூட்டமான பவினிகள் சூழ்ந்துள்ள கன்னிவனமென்னும் ஷேத்திரத்தில் வீற்றிருந்தருளும் எமது சிவபெருமானே, இனியொரு சரீரத்தில் வருதற்கறியாராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அழியாத முத்திச்செல்வம் பெரும்படியாக வணங்கி, தம்முடைய இதழ்களினிடமாகத் தாமரைமலர்கள் சொரிகின்ற தேனானது, தடாகத்தில் நிறைந்துள்ள செழுவிய நீரினீ து மிதந்துகொண்டிருக்குந் தன்மையுடைய திருவதிகை என்னும் சிறப்புற்ற பெரிய நகரத்தின்சமீபத்திற் கெழுந்தருளினர்.—எ-று.

கெடிலநதியில் நீராடிய திருவெண்காட்டடிகள் அங்குள்ள கன்னி வனத்தெழுந்தருளியுள்ள சிவிராணைப் பணிந்து அதன்பின் திருவதிகை என்னும் ஷேத்திரத்தடைந்தன ரென்றபடி. எனவே, திருப்பாதிரிப்புலியூர்

கருகில் கன்னிவனமிருத்தலின் அங்குள்ள சிவபிரானையும் வணங்கித் துதித்தன ரென்க. "மூலமறியேன் முடியு முடிவறியேன் - ஞாலத்துட் பட்டதுயர் நாட நடுக்குதடா." என்பது ஆதிபாகவும், "வாக்கு மனதீத வகோசாத்திற் செல்ல வெனத் - தாக்குமருட் குருவேன் றுளிணைக்கே யான் போற்றி." என்பது அந்தமாகவும் வழங்கும் எழுபத்திரண்டு கண்ணிகளும் அக்கன்னிவனத்திற் றிருவாய்மலர்ந்தனவாகக் கூறுவர். சிவபிரான் எவ்வாறு பிறக்கவறியாரோ அது போன்றே அவரடியார்களும் பிறக்கவறியா ரென்பதை விளக்குவான், "உடற் பாலினிமேலுறவறியார்." என்றும், நாம் இவ்வுலகின்கண்டையும் எத்துணைச் செல்வமும் அழிதற்பாலனவாகலின், அவ்வாறின்றி அழியாச்செல்வமென்பது முத்திச்செல்வமே என்பதை விளக்குவான், "உலவாச்செல்வம்பெற." என்றும், நீர்வளப்பமிசூகியாற் றுமரைகள் விசேடித்து அவைகளிலுள்ளதென்தடா கங்கள்தோறும் பாய்ந்து அந்நீர்மேன் மிதந்துகொண்டிருக்கும் திருவதிகைஎன் பார், "மடற்பாற் கமலம் வழிபிரசம் வாவிச்செழுநீர் மேன்மிதந்து - விடற்பா லனவாந் திருவதிகை." என்றும் கூறினர். சிவபிரான் பிறக்கவறியாரென்பதை, "எல்லாமும் வல்ல சித்த ரென்றபெய ருன்றனக்குச் - செல்லாது செல்லாது செல்லாது - நல்லாய் - பிறக்கவறி யாய்மேற் பிறந்திருந்து மண்மே - லிறக்க வறி யாய்சேனே." என்னும் காளமேகப்புலவர் வெண்பாவானும், முத்தியின்ப மாகிய சிவபிரான் திருவடி நீழலடைதலே அழியாச் செல்வமென்பதை, "கெ டுவதாம் பொருட் செல்வமே பல்வகைக் கிலேசமற் றதுதன்னை - விடுவதேசுக மென்வு மேர்ந் திலைமுனம் விடுதுளோர்க் குணப்போலு - நெடிய யுகம தில் லையோ சொல்லுதி நெஞ்சமே யினிப்பற்றற் - றடைது மேலா னருளையே பொருளென வருஞ்செல்வ மதுதானே." என்னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திரு வாக்கானும், செல்வ நெடுமாடஞ் சென்றுசே னோங்கிச் - செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற - செல்வர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேய - செல்வன் கழ லேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே." என்னும் ஆளுடையபிள்ளை யாரருள்வாக் கானுமுணர்க. (ஈ.க)

கூற்றா யினவா நென்றெடுத்துக் கொழுத்த தாபிழான்வழுத்து மவர்க் காற்றா வின்பந் திருநாவுக் கரசென் றளித்தா ரொளித்தாள் கள், போற்றா வணங்கி மணங்கமழும் பொற்பூ வனையதமிழ்ப்பனுவ லேற்றா நின்றார் மாகதவீ ரட்டா னத்தெம் மிறைவனையே,

(இ-ள்.) "கூற்றாயினவாறு," என்று முதல்தொடங்கி 'வளவியதமிழ்ப்பதி கத்தால் துதிக்கும் மருணிகியார்க்கு, அடங்காப் பேரின்பத்தால் திருநாவுக்கரசு என்னும் திழிநாமம் பாவித்த சிவபிரானுடைய ஒளியுள்ள திருவடிகளைத் துதித் துப் பணிந்து, மாகதவல்லியார் பாகரான வீரட்டானேச்சுரரென்னும் எமது சிவபிரானே, வாசனாவீசும் பொன்மலர்போன்ற தமிழ்ப்பாக்களிலே ஏற்றினார்.

புகழஞர்பாலவதரித்த மருணீக்கியார் சிறிதுகாலம் சமண்வயப்பட்டு வருந்தி, சிவபிரான் திலதவதியார் வேண்டுகோண்முன்னிலையாற் குலை நோயளித்துத் தடுத்தாட்கொண்டபோது. திருவதிகைக்கெழுந்தருளி, “கூற்றாயின வாறு.” என்னும் முதலையுடைய பதிகம் திருவாய்மலர்ந்தரைகலின், “கூற்றாயினவா நென்றெடுத்துக் கொழுத்தமிழான் வழத்துமவர்க்கு ” என்றும் அப்பதிகத்தைத் திருச்செவியேற்றருளிய சிவபிரான் அடங்காப் பெருங்களிப்புற் திருநாவுக்கரசு என்னும் திருநாமம் பாலித்தனரென்று விளக்குவான், “ஆற்றா விற்பந்திருநாவுக்கரசென்றளித்தார்.” என்றும் பொன்னினாலோர்மலர்செய்து அதனிடத்து மணமும் விளையச்செய்வோமாயின் எதற்கைய அற்புதமோ அதற்கைய அற்புதமுடைய திருப்பாடல்களென்பார், “மணங்கமமும் பொற்பூவ னைய தமிழ்ப்பனுவல்.” என்றும், சிவபிரானிபற்றிய அட்டவீரட்டங்களுள் ஓர் வீரட்டமியற்றியது இத்திருப்பதிக்கண்ணாலின், “மரகத வீரட்டானத் தெம் மிறைவன்.” என்றும் கூறினர். திருவதிகைப் பதிகத்தின் முதற்பாடலாவது:—“கூற்றாயினவாறு விலக்ககிலீர் கொடுமைபல செய்தன நானறியே - நேற்றாதடியே யிரவும்பகலும் பிரியாது வணங்குவனென்பொழுதுந் - தோற்றா தென்வயிற்றி னகம்படியே குடரோடு தொடக்கி முடக்கியிட - வாற்றேனடியே னதிகைக் கெடிலவீரட்டா னத்துறை யம்மானே ” என்பதே. இப்பதிகத்தைத் திருச்செவியேற்றருளிய சிவபிரான் திருநாவுக்கரசு என்னும் திருநாமம் பாலித்தன ரென்பதை, “மேவுற்றவீவ்வே லையினீடியசீர் வீரட்டமமர்ந் தபிரானருளப் பாவுற்றலர்செந் தமிழின்சொல்வளம் பதிகத்தொடைபா டியபான்மையினு - னுவுக்கரசன் றுலகேழினுநின் னுமங்கணயப் புறநண்ணுகவென் - நியாவர்க்கும் வியப் புறமஞ்சுறைவா னிடையெயொருவாய் மையெழுந்ததுவே.” என்னும் அருண்மொழித் தேவாமுதவாக்கானும், பொன்மலர் மணமுடைத்தாதல் அற்புகமென்பதை, “எத்துணைப வாயினுங் கல்வி யிடமறிந் - துய்ததுணர் வில் வெனி னில்லாகு - முய்ததுணர்ந்துஞ் - சொல்வன்மை யின்றெனி னென்னு மஃதுண்டேற் - பொன்மலர் நாற்ற முடைத்து.” என்னும் குமரகுருபரசுவா மிகள் திருவாக்கானும், சிவபிரானுடைய அஷ்டவீரட்டங்களிவைபென்பதை, “பூமன் சிரங்கண்டி யந்தகன் கோவல் புரமதிகை - மாமன் பறியல் சலந்தான் விற்குடி மாப்பழுபூர் - காமன் கொறுக்கை யமன்கட வூரிந்தக் காசினியிற் - நேமன்னு கொன்றையுந் திங்களுஞ் குடிதன் சேவகமே.” என்னும் பாசுரத்தானும் உணர்க, (கஉ)

இறைவாழ் மூல விலிங்கவடி யிறைஞ்சிப்போந்தங் கிடைஞ்ராம னறையார் சோலைத் திருவெண்ணெய் கல்லூ ருடைய விடையாரை யுறவா டினர்தா முறவாடி யொன்று மிருமர்ந் தருள்பெற்றார் பிறை யார்மின்னற் பின்னலராப் பேணிப் பணிந்தார் பெரியோரே.

(இ-ள்.) சிவபிரான் வீற்றிருந்தருளும் மூலவிலிங்கத்தின் திருவடிகளிற் பணிந்து சென்று, அவ்விடத்தின் மத்தியில், குங்குமமரத்தின் மணம் நிறைந்த சோலைசூழும் திருவெண்ணைநல்லூரென்னும் கேடத்திரத்தில் வீற்றிருந்தருளும் இடபாருடராகிய சிவபிரானைச் சேர்தற்கு மனவுருக்கமுடையாராகிய திருவெண்காட்டடிகள் அன்பின் மிகுதியாற் கலப்புற்று, அவ்விடத்த அகமுக நோக்கத்திற்குத் தடைப்பட்ட மயக்கம் நீங்கப்பெற்றுத் திருவருளடைந்தனர். அப்போது அத்தலத்துள்ள பெரியோர்களனைவரும் பிறைபோல் வளைந்து மின்வீசுகின்ற சடையையுடையவர்களாகி வீருப்பித் திருவெண் காட்டடி வணங்கினர். —எ-று.

திருவதிகை வீரட்டானம் என்னும் கேடத்திரத்துள்ள மூலத்தான விலிங்கத்தின் திருவடிகளைப்பணிந்து சென்று, இடையிலுள்ள கேடத்திரமாகிய திருவெண்ணையநல்லூரையடைந்து அங்கு வீற்றிருந்தருளும் சிவபிரானைப்பணிந்து நிற்கையில், அத்தலத்துள்ள பெரியோர்கள் யாவரும் சடைமுடியுடையவர்களாக வணங்கினரென்பதாம். அன்றியும், அடியார்களையே அராகுப் பாவிக்கவேண்டெவின், அப்பெரியோர்கள் யாவரும் திருவெண்காட்டடிகளையே சடைமுடியினரான சிவபிரானாகப்பாவித்து வணங்கினரென்னலுமொன்று. திருவெண்காட்டடிகட்குத் தலந்தோறும் தரிசனமாய் வந்த அகமுக தரிசனம் ஆங்குத் தடையுற்றுப் பின்னர் அத்தடை நீங்கித் தரிசித்தாரென்பார், “ஒன்றுமிருடர்ந்தருள்பெற்றார்.” என்றனர். சடைமுடி மின் போல் விளங்குமென்பதை, “மின்னெறி சடாமுடி வீராயக னடிதொழ - நன்னெறி வெண்பா நாற்பதும் வருமே.” என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், அரனடியாரை அரனெனவே பாவிக்கவேண்டு மென்பதை, “ஞானயோ கக்கிரியா சரியை நான்கு நாதன்றன் பணிஞானி நாலினுக்கு முரிய - னூனமிலா யோகமுதன் மூன்றினுக்கு முரியன் யோகிகிரி யாவா ன்ற னெண்கிரியை யாதி-யானவிரண் டினுக்குரியன் சரியையினி னின்றே, னச்சரியைக் கேயுரிய னாகவினா ல் யார்க்கு - மீனமிலா ஞானகுரு வேகுருவு மிவனே யீசனிவன் றுனென்று மிறைஞ்சி யேத்தே.” என்னும் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தத்தானுமுணர்க (கூரு)

சோலை காட்டுங் கரைப்பெண்ணைத் துறையார் மறையார் சுந்தாரை, மாலை காட்டுந் தமையிமையோர் மகிழ்ந்து காண முறியூசி, யோலை காட்டி யாண்டாரை யோவா விடைபெற் றேரகையினை, லாலை காட்டும் பெருந்துழனி யண்ணு மலையை நண்ணுவரால்.

(இ-ள்.) திருவெண்காட்டடிகள், யாவர்க்கும் சோலைகளைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் கரையையுடைய பெண்ணைநித்துறையை யுடையாராகிய வேதியரும், ஆளுடைய நம்பிகளையும், தமிழ்ப்பரமாலகன் தொடுத்துக்கொண்டிருந்த தம்மையும் தேவர்களும் மகிழ்ச்சியுற்றுத் தரிசிக்குமாறு, எழுத்தாணி யாலெழுதிய அடிமையோலை காட்டியும், காதற்ற ஊசியையும் ஓலையையும்

காட்டியும் அடிமைகொண்டவருமாகிய சிவபெருமானிடத்துப் பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்டு களிப்புடனே, கரும்பாலைகள் ஒவிக்கும் பெருங்கோஷ்ட முடைய திருவண்ணாமலை என்னும் கோத்திரத்தை யடைவாராயினர்.—எ-று.

பெண்ணைநதியின் கரைகடோறும் சோலைகள் விளங்குதலாலும், அந்நதியின் கரையிலேயே திருவெண்ணெய்நல்லூரென்னும் கோத்திரமிருத்தலாலும், “சோலைகாட்டுங் கரைப்பெண்ணைத்துறையார்.” என்றும், அத்தலத்து வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானாகிய வேதியர், சுந்தரமூர்த்திகளை எவ்வாறு அடிமையோலை காட்டி யாண்டனரோ அதுபோன்றே தமக்கும் ஒலைகாட்டி யாண்டாராகவின், “மறையார் சுந்தரரை மாலைகாட்டுந் தமையிமையோர் மகிழ்ந்துகாண முறியூசி யோலைகாட்டி யாண்டாரை.” என்றும் கூறினர் ஆளுடையநம்பிகளை ஊசியினுலெழுதப்பட்ட ஒலையைக்காட்டியும், திருவெண்காட்டடிகளை முறிந்தவூசியையும் ஒலையையும் காட்டியும் ஆட்கொண்டா ரென்பது கருத்து, பெண்ணைநதியின் கரையிலேயுள்ளது திருவெண்ணெய் நல்லூரென்பதை, “பித்தா பிறைசூடி பெருமானே யருளாளா - வெத்தான் மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்துன்னை - வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூரருட்டுறையு - ளத்தாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே” என்னும் ஆளுடையநம்பிக ளருள்வாக்கானு மறிக, ஆளுடையநம்பிகளை அடிமைகொண்ட ஒலையாவது.—“அருமறை நாவலாதி சைவஞானன் செய்கை - பெருமுனி வெண்ணெய்நல்லூர்ப் பித்தனுக் கியானுமென்பால் - வருமுறை மாபுளோரும் வழித்தொண்டு செய்தற்கோலை - யிருமையா லெழு தினேர்ந்தே னிதற்கிவை யென்னெழுத்து.” என்றெழுதியிருந்த ஒலையும், திருவெண்காட்டடிகளையடிமைகொண்ட ஒலையாவது:—“காதற்றவூசியும் வாராது காலுங் கடைவழிக்கே.” என்றெழுதியிருந்த ஒலையுமாமென்க. (ஈச)

• நெடுந்தாரத்தே வன்னிமலை நிலையை நோக்கிப் பணிந்தெழுந்து, தடந்தா மரைத்தா ணினைந்துருகிச் சந்தம் பெருகுந் தமிழ்வாயார், நடந்தா ரனந்த தெரண்டர்பத நளினம் புளகம் பெறப் போற்றி, வடந்தாழ் முலையா ரெனுங்கொழும்பால் வாரி முழங்கு மவ்வூரே.

(இ-ள்.) அதிக தூரத்திலேயே அக்கினிமலையாகிய திருவண்ணாமலையின் தன்மையைத் தரிசித்து வணங்கியெழுந்து, சந்தம் விசேடித்த தமிழ்ப்பாக்கள் திருவாய்மலரும் திருவெண்காட்டடிகள், அம்மலையின் விசாலித்த தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளைத் தியானித்து மனவுருக்கமடைந்து, அங்கு எதிர்கொண்டு பணிந்த அனேக அடியார்களது தாமரைத்தாண்டுகளைப் புளகாங்கிதமுறப் பணிந்து துதித்து, முத்தமலை தொங்கும் தனங்கள்வாய்ந்த மகளிர்களுன்னும் கொழுமையான பாற்கடல் கோஷிக்கின்ற அத்தலத்தை நோக்கிச் சென்றனர். —எ-று.

திருவண்ணாமலையென்னும் அவ்வரையானது விசேடித்த உன்னதமாயிருத்தல்காரணமாக அதிதாரத்திற்றானே தரிசனமாகலானும், அவ்வரையுருவாய் விளங்குவது, சிவபெருமானே யாகலானும், “நெடுந்தாரத்தே வன்னிமலை நிலையைநோக்கிப் பணிந்தெழுந்து - தடந்தாமரைத்தா ணினைத்துருகி.” என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் திருவாய்மலரும் பாசரங்கள் யாவும் மிக்க இசையுடைமையின், “சந்தம் பெருகுந் தமிழ்வாயார்.” என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் அத்தலத்திற்கெழுந்தருளுவதையுணர்ந்த அனேக அடியார்கள் அவரை எதிர்கொண்டு வணங்கினார்களாகவின், அத்தகையோரைத் தாமும் பணிந்து புளகங்கொண்டனரென்பார், “அனந்த தொண்டர்பத நளினம் புளகம் பெறப்போற்றி.” என்றும், பால்போலும் இனிமைவாய்ந்த சொற் றையுடைய மாதர்கள் கூட்ட மிகுதியாகக் கோஷிப்பது நகர்வளப்பத்திற் கோர் விசேடமாகவின், அம்மகளிர்களையே பாற்கடலாக உவமித்து, “வடந் தாழ்முலையாரெனுங் கொழும்பால்வாரிமுழங்குமவ்வூர்.” என்றும் கூறினர். திருவண்ணாமலை விசேட உன்னதமுடைமையின் எவ்விடத்தும் தரிசனமா மென்பதை, “புரத்துறு மவுணக் குழாமும்வண்டிசைகூர் பூங்கணை மகனு முன் பெறுநின் - சிரித்த வெண்ணகையு நுதல்விழி நோக்குஞ் சிறியனே னிருண்மலம் பெறுமோ - கருத்தினுங் கருத வரியநுண் ணியனென் கடனற வுலகெலாங் காண்பான் - றரித்ததி தூல வடிவுறுஞ் சோண சைலனே கைலை நாயகனே.” என்றும், “வேலையந் துகில்குழ் மலர்தலை யுலகின் மெய்யினைப் பொய்யெனு மவர்க்கே - யேலவந் தருள்வ தன்றிமெய் யினைமெய் யெனு மெனக் கருள்புரிந் திடாயோ - காலநன் குணர்ந்து சினகரம் புகுந்து காணரி தெனாதுல கனைத்துஞ்-சாலநின் றுழியே கண்டிடுஞ் சோணசைலனே கைலை நாயகனே.” என்றும் வரும் சிவபிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுணர் (கூடு)

ஊருட் புகுந்து வீடுதொறு முள்ளங் குளிர வெளிவளர்ப், பாருட் பணிந்து திணிந்தமதிற் பயில்கோ புரவா யிலும்பணிந்து, வேருட் பழுத்த பலாக்கனிபை விண்ணுட் டமுதைத் தண்ணளி கூர், வாருந் றுண்ணு முலையானே மலைகுழ் போந்து வணங்கினரால்.

இ-ள்.) திருவண்ணாமலையென்னும் அத்தலத்தினுட் பிரவேசித்து, மாட வீதிகள்தோறும் மனம் தட்பமடையவும் மெய்ஞ்ஞானப்பிரகாசம் மேம்படவும் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, திண்ணிமையுடைத்தான திருமதில்களையும் விளக்கமுற்ற கோபுரவாயிலையும் வணங்கி, அத்திருவண்ணாமலையை வலம் வந்து, வேரிலே பழுத்த பலாக்கனிபோன்ற இனிமையானவரும், தேவலோகத்தமுதம்போன்றவருமாகிய அருணாசலேசரையும், கச்சணிந்திருக்கும் தனங்களை யுடைய குளிர்ந்த கிருபை விசேடித்த உண்ணாமுலையம்மையாரையும் பணிந்தனர். — எ-று.

திருவெண்காட்டடிகள் அத்தலத்துட் பிரவேசித்தவனவில் நான்கு மாடவீதிகளிலும் நிலமுறப் பணிந்துகொண்டு மதிலையும் கோபுரவாயிலையும் வணங்கி, அதன்பின் மலையை வலம்வந்து ஆலயத்துட் பிரவேசித்தனொன்றபடி. எனவே, ஆலயங்கட்குச் செல்வோர் முதலில் மாடவீதிகளையும் பிற்கு மதில்களையும் கோபுரவாயிலையும் வணங்கிக்கொண்டு ஆலயத்துட் பிரவேசிக்கவேண்டுமென்னும் சிவாகம விதிகளை விளக்கியவாறும், சிவபெருமான் மெய்யன்பர்கட்குப் பலாக்கணியின் இனிமையைப்போன்றும் அமுதத்தின் சுவையைப்போன்றும் விளங்குவராகவின், “வேருட்பழுத்த பலாக்கணியை விண்ணாட்டமுதை.” என்றும், அப்பெருமானது திருவருளே உண்ணாமுலையாரென்னும் அம்பிகையாகவின், “தண்ணளிகூர்வாருற்றுண்ணாமுலையானே.” என்றும் கூறினர். சிவபெருமான் மெய்யன்பர்கட்குப் பலாக்கணியின் இனிமையைப்போன்றும் அமுதத்தின் சுவையைப்போன்றும் விளங்குவரென்பதை, “ஞானக்கரும்பின் நெளியைப் பாகை நாடற் கரிய நலத்தை நந்தாத் - தேனைப்பழச் சுவையாயி னானைச் சித்தம் புகுந்து தித்திக்கவல்ல - கோனைப் பிறப்பறுத், தாண்டு கொண்ட கூத்தனை நாத்மும் பேறவாழ்த்திப் - பாணற் றடங்கண்மடந்தை நல்லீர் பாடிப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே.” எனவும், “மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க் கருங்கண் வெண்ணகைப் பண்ணமர் மென்மொழியீ - ரென்னுடை யாரமுதெங்களப்ப னெம்பெரு மானிம வான்ம கட்டுத் - தன்னுடைக் கேள்வன் மகன் றகப்பன் றமைய னெம்மையன் றுங்கள் பாடிப் - பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கை நல்லீர் பொற்றிருச் சுண்ண மிடித்து நாமே.” எனவும் வரும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்குகளானும், சிவபெருமான் திருவருளே சத்தி என்பதை, “ஒன்றதாயிச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமுன்றாகி - நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க்கரு ணைசமாகு-நன்றெலா ஞானசத்தி யானயந் தறிவனாத - னன்றருட் கிரியை தன்னு லாக்குவ னகில மெல்லாம்.” என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக (ஈஈ)

தாழாக் கருணை விடைகொடுபோய்த் தருக்கிப் பெரு காற் றொழுக்கதென, வாழா நின்ற திருவிசைப்பா வள்ள லுள்ளங் கரைந்துரைத்துப், பாழாய்ப் பயிலாத் தொழிலாற்றும் பரனாலயங்கள் பலபோற்றிச், சூழா வருவா ரிடைமருதிற் றேன்றுங்குருவை யொருவாதார்.

(இ-ள்.) திருவிடைமருதாரின்கணினும் தோற்றிய ஆசாரியரைத் தமதிதயத்தினின்றும் நீங்கப்பெறாதவராகிய திருவெண்காட்டடிகளென்னும் வள்ளலார், அருளுசலேசரிடத்தும் உண்ணாமுலையம்மையாரிடத்தும் குறைவுபாடற் றகிருபையுடைய விடைபெற்றுச்சென்று, இறுமாப்புற்றுப்பெருகுநின்ற ஆற் றொழுக்கைப்போலும் விளங்கும் திருவிசைப்பாக்களை மனமுருகித் திருவாய் மலர்ந்து, பாழ்படாத கிருத்தியம் புரிநின்ற சிவபெருமான் திருவாலயங்கள் பலவற்றையும் துதித்துப் பிரதக்ஷிணம் வருவாராயினர். — எ — று.

திருவெண்காட்டடிகள் திருவண்ணாமலை என்னும் ஷேந்திரத்தில் சிலகாலம்வீற்றிருந்து ஆற்றுப்பிரவாகம்போன்று அநேகம் பாசுரங்கள் திருவாய்மலர்ந்தனரென தூநூலாசிரியர் கூறினும் இப்போது வழங்கும் பாடல்களிரண்டேயாம். ஆகவின் ஏனையவை மறைந்தனவாகக் கொள்ளல்வேண்டும் மேற்குறித்த இரண்டி பாசுரங்களையெனின், “வாதுற்ற சிண்புய ரண்ணாமலையர்மலர்ப் பதத்தைப் - போதுற்றெற்போதும் புசலுநெஞ் சேயிர்ப்பூதலத்திற் - றீதுற்ற செல்வமென் றேடிப் புதைத்த திரவியமென் - காத்தற்ற ஆசியும் வாராது காணுவ் கடைவழிக்கே.” எனவும், “கச்சிற் கிடக்குங்கனதனத் திற்கடைக் கண்கள் பட்டே - ய்ச்சித் திருக்கின்ற வேழநெஞ் சேயிம வான்பயந்த - பச்சைப் பசுங்கொடி யுண்ண முலைபங்கர் பாதத்திலே - தைச்சுக் கிடமன மேயொரு காலுந் தவறில்லையே.” எனவும் வருவனவேயாம்.

மற்றும் பதிக ளாங்காங்கு வணங்கிக் குணங்கொ ணீறணிந்த, சுற்றுஞ் சடையார்க் கினியதமிழ்த் தொடைமலைகளும் பலகாத்தி; யெற்றும் புனலும் பெரியோரு மிளம்பூ வையரும் வளம் பூத்துக், கொற்றந் தரும்வே தாகமமுங் குழுமுங் காஞ்சி நகர் புகுவார்.

(இ-ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் ஆங்காங்குள்ள மற்றைய ஷேந்திரங்களை யும் பணிந்து, நன்மையைப் பயப்பதான தன்மைவாய்ந்த திருவெண்ணீறு தரித்த இண்டைபோலுஞ் சடைமுடியுடையாராகிய சிவபெருமானுக்கு, இனிமையான தமிழ்த்தொடை என்னும் பாமலைகளும் பலவாகச் சூடி, மோதுகின்ற நீரும் அறிஞர்களும் இளமைவாய்ந்த மகளிர்களும் வளமை மேம்பட்டு வெற்றியைப் பாவிக்கத்தக்க வேதசிவாகமங்களும் கூடியிருக்கும் காஞ்சிமாநகரத்திற் கெழுந்தருளுவாராயினர். — ஏ-று.

ஓர் நகரத்திற்கு நீர்வளப்பமும் பெரியோர்கள் வாசமும் மங்கலகரத்திற்கமைந்த இளமகளிர்களும், அங்குள்ளார் செங்கெறியிற் பயிலுதற்கு வேதசிவாகமங்களும் இன்றியமையாதனவாகலானும், இவை யாவும் ஒருங்கெய்தப்பெற்றது காஞ்சிநகரொன்றேயாகலானும், அம்மேன்மைதோன்ற, “எற்றும் புனலும் பெரியோரு மிளம்பூவையரும் வளம்பூத்துக் - கொற்றந்தரும் வேதாகமமுங் குழுமுங் காஞ்சி நகர் புகுவார்.” என்றனர். இந்நகரமொன்றே நகரமென்பதை, “குன்றலரு மருளாள னென்றமொழி நிற்குறிக் கொண்டுசெல் கின்ற தெனவுங் - குறித்தொருவர் பாலென்ற வளவிலம் மொழிசென்று கோவமுதி னேர்த லெனவு, நன்றினிய பழமென்ற வளவினெட்டிலைவாழை நற்கனியி னெய்தலெனவு - காடரும் பிள்ளையென்கின்றமொழி யாண்மகவி னண்ணுமா றெனவு மீச, னென்றளவின் விடமெழுந் திடநடு நடுவிலிலை யின்றியிரு தருதே வரை-யெய்தாமன் மணிகண்ட னைப்பொருந் துதலெனவு மிவண்காமென்பது தனைச், சென்றடையு மொருபெருங் கச்சி நகராளிந் சிறுதே ருருட்டி யருளே - சிவசமய குலதிலக சிவஞான மாமு

னிவ சிறுதே ருருட்டி யருளே." என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திரு வாக்கானறிக. (கூஅ)

கோச்சகப்பா.

மாயவளப் பொருடேட மாநீரிற் போய்வருவார்
நேயவளப் பொருடேட நீணிலத்தின் மேற்படர்வார்
தூயவளப் பெரியோர்வாழ் துண்டர மண்டலத்துத்
தாயவளப் போதுமுறை தண்காஞ்சித் தலத்தணைந்தார்.

(இ-ள்.) மாயையின் விருத்திக்கேதுவாகிய திரவியத்தைத்தேடும் பொரு ட்டிக் கடவில் மாக்கலமேறிப்போய் வருபவராகிய திருவெண்காட்டடிகள், அறிவின் விருத்திக்குக்காரணமாகிய பொருளைத் தேடுவதற்காக நீண்டநில வுலகத்தின்மீது செல்பவராகி, தூய்மையின் மேம்பாட்டையுடைய அறிஞர்கள் வாழ்கின்ற தொண்டைமண்டலத்தின்கண் உலகமாதாவாகிய காமாட்சியம்மை யார் சதாகாலமும் வீற்றிருந்தருளும் குளிர்ச்சியுற்ற காஞ்சியென்னும் ஷேத் திரத்திற் சேர்ந்தனர்.—எ-று.

மாயையின் விருத்தியாகிய துன்பத்திற்குக் காரணமாயிருப்பது பொ ருளாகவின், 'மாயவளப்பொருள்.' என்றும், அப்பொருளைச் சேகரிப்பதற் காகக் கப்பலிலேறிக் கடல்மார்க்கமாய்ச்சென்று வாணிபம் புரிந்துவந்தாராக வின், "மாநீரிற் போய்வருவார்." என்றும், அத்தகையோர் இப்போது தம தறிவிற்குக் காரணமாகிய சிவமென்னும்பொருளைத் தேடுவதற்காகத் தலயாத் திரைசெய்வாராய் என்பார், "நேயவளப் பொருடேட நீணிலத்தின் மேற்ப டர்வார்." என்றும், தொண்டைமண்டலமே பெரியோர் வசித்தற்குரித்தா கவின், "தூயவளப் பெரியோர்வாழ் துண்டரமண்டலம்." என்றும், காமாட் சியம்மையார் எப்போதும் வீற்றிருத்தலின், "தாயவளப்போது முறை" என்றும் கூறினர். பொருளை துன்பத்திற் கேதுவென்பதை, "இன்னறரும் பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே - பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - யன்ன - தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா - விழத்தலுந் துன்பமே யெண்." என்னும் நீதிவெண்பாவானுள், தொண்டைநாடு சான்றோருடைத் தென்பதை, "வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க - சோழவளநாடு சோறு டைத்து - பூழியர்கோன்-றென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயற்றொண் டை - நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து." என்னும் ஓளவைப்பிராட்டியா ரமுத வாக்கானு மறிக. (கூஆ)

கச்சியாந் தலநலத்தைக் கண்டிரண்டு கைகூப்பி
யுச்சியா ளிளம்டளிங்கை யொத்துவள ருத்தமனார்
நச்சியா ரணம்பாடி நாடியநற் றவங்காட்டும்
பச்சைநா யகிசிவந்த பாத்தினைந் துட்புகுவார்.

(இ-ள்.) காஞ்சி என்னும் ஷேத்திரத்தின் சிறப்பைத் தரிசித்துத் தமதி ருரைச்சொலுஞ் சிரமேற்கூப்பினவராய், ஒளியுள்ள மழுமழுப்பான பளிங்கைப்

போன்று தாயராய் விளங்கும் திருவெண்காட்டடிகள், விருப்பத்தடனே வேதங்கனெல்லாந் துதித்துக் குறித்துள்ள சிறந்த தவம் இத்தன்மைத்தென்று உலகத்தார்க்குக் காட்டியருளிய மரகதம்போன்ற நிறமுள்ள திருமேனிவாய்ந்த காமாட்சியம்மையாரது சிவந்த திருவடிகளைத் திபானித்துக்கொண்டு அந்நகரத்துட் பிரவேசிக்கலாயினர்.—எ-று.

காஞ்சியென்னும் க்ஷேத்திரம் சிறப்பின் மேம்பட்டதாகவின், “கச்சியாந் தலலத்தைக் கண்டி.” என்றும், வெண்மைக்கும் தாய்மைக்கும் பளிங்கையே உவமித்தல் மரபாகலானும், திருவெண்காட்டடிகள் மனம் களங்கமற்ற வெண்மையாபிருப்பதுடன், அவர் மனம் இத்தன்மைத்தென்று சரீரமும் வெளிப்படக்காட்டுவதுபோன்று, திருமேனி முழுவதும் திருவெண்ணீறணிந்திருத்தலானும், “வாளிளம் பளிங்கையொத்து வளருத்தமனார்,” என்றும், வேதங்கள் சதா தவத்தையே விசேடமாகக்கூறி, அத்தவத்தின் குறிப்பையே விளக்குவதாலும், அத்தவம் இவ்வாறு புரியவேண்டுமெனக் காமாட்சியம்மையார் தாமே புரிந்து காட்டியதாலும், “நச்சியா ரணம்பாடி நாடிய நற்றவங் காட்டும் பச்சை நாயகி,” என்றும் கூறினர். காஞ்சி என்னும் க்ஷேத்திரம் சிறப்பின் மேம்பட்டதென்பதை, “எழுநகரி னுட்சிறந்த தென்பதலாற் சீர்மை - முழுது மியம்ப முடியா - தழகுறுவேற் - கந்தனுயர் கச்சிவளங் காற்கூ றளவுரைப்ப - னைந்துகரன் சொல்வ னரைக்கூறு - நந்தமரன் - கூறுடையா ளோர்முக்காற் கூறுரைப்பண் முற்று மிள - வேறுடையான் சொல்வ னெனவனந்தன் - வீறுடைய - நாவா யிரங்கொண்டு நானுரைத்தல் காற்கீழென் - றேவாத நாணுகி யோடியே - தாவாத - வேலையிடை வீழ்வவன் மேல்வீழ்ந்து துஞ்சினான் - போல வரிசிடப்பப் பொங்குபுகழ் - ஞாலமெலா - நண்ணவொரு நாசி நடுமெய்ஞ் ஞகாமுறு - மெண்ண வரிய வெழினகரும்?,” என்னும், சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், தாய்மைக்கும் வெண்மைக்கும் பளிங்கையுவமித்தன் மரபென்பதை, “ஆய கலைகளறுபத்து நான் கிணையு - மேய வுணர்விக்கு மென்னம்மை - தாய - வருப்பளிங்கு போல்வாளென் னுள்ளத்தி னுள்ளே - யிருப்பளிங்கு வாரா திடர்.” என்னும் சரஸ்வதியந்தாதிக் காப்பு வெண்பாவானும், வேதங்களுரைப்பது தவமென்பதை, “கொடியவரை வனத்திருந்து நோற்கி னுந்தோட் கொற்றவரை யொத்தவரைத் துறந்து போகிப் - படியவரை மருட்டுதவ வேடந் தாங்கிப் படிமுழுது முலாவுகினு மறைக ளெல்லா - முடியவரை யறுத்தணர்ந்து புகலி னுந்தீ முளரிமலர்க் கரத்தெடுத்த வெங்கை வாண - ரடியவரை வழத்தியவ ரடிகள் குடா வவலரையோர் பொருளாக வறிகிலோமே.” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானும், காமாட்சியம்மையார் தவம்புரிவ திவ்வண்ணமென்று தாமே புரிந்துகாட்டியது காஞ்சியென்னும் க்ஷேத்திரத்திலென்பதை, “அங்கு மண்ணுல கத்துயிர் தழைப்ப வளவி லின்பத்தி னருட்கரு விருத்தித் - திங்கடங்கிய புரிசடை யார்க்குத் திருந்துபூசனை விரும்பினன் செய்ய - வெங்கு நாடவுந் திருவிளை யாட்டா லேக மாமுத லெதிர்படா தொழியப் - பொங்கு மாதவஞ் செய்துநான் பதற்கே புரிவு செய்தனள்

உ ௦ ௮ பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

பொன்மலை வல்வி." எனவும், "நெஞ்ச மீசனைக் காண்பதே வீரும்பி நிரந்
ந்திரு வாக்கினி னிசழ்வ - டஞ்செ முத்துமே யாகவா ஞடைய வம்மை
செம்மலர்க் கைகுவித் தருளித் - தஞ்ச மாகிய வருந்தவம் புரியத்தரிப்பரேயவ
டனிப்பெருங்கணவர்-வஞ்ச நீக்கியமாவின் மூலத்தில் வந்து தோன்றினார்
மலைமகன் காண." எனவும்வரும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானுமறிக.

மெய்காட்டி யாண்டருளும் வித்தகர்மா வடித்தேவர்
கைகாட்டுந் தொண்டரொலாங் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து
ளைகாட்டும் பெரியோர்வந் தடைகின்ற ரென்றடைந்தார்
மொய்காட்டு மிவரவர்கண் முன்பணிந்தா ரன்பாளர்.

(இ-ள்.) தமதுண்மைநிலையை அடியார்கட்குத் தரிசிப்பித்து அடிமை
கொண்டருளும் ஞானசொருபராகிய மாவிருட்சத்தடியில் வீற்றிருந்தருளும்
எகாப்ரநாதர்க்குரிய ஒழுக்கத்தை உலகத்தினர்க் கறிவிக்கின்ற அத்தலத்தின்
கணுள்ள மெய்யடியார்களனைவரும். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அவதரித்த
வரும் தறவாச்சிரமத்தினழகை உலகத்தினர்க் கறிவிக்கின்ற அறிஞருமாகிய
திருவெண்காட்டடிகள் இத்தலத்திற்கு வருகின்றனரெனக் கேள்வியுற்று
எதிர்கொண்டுவந்தார்கள். சற்குணத்தொகுதியையுடைய இத்திருவெண்காட்
ட்டிகள் மிக்க அன்புடையவராய் அவர்களைதிரே வணங்கினர். —எ-று.

சிவபிரான் தமதுண்மைநிலையைத் தாமே காட்டி அடிமைகொள்ள
வேண்டிமென்பதை, "கங்கை யாற்றின் கடுநிரப் பொழிக்குந் - திங்களவ்
கண்ணித் தில்லை வாண - வன்பருக் கெளியை யாகவினைய - நின்பெருந்
தன்மை நீயேயிரங்கி - யுண்ணின் றுணர்த்தி னுணரி னல்லதை - நுண்ணூ
லெண்ணி நுணங்க நாடிப் - பழுதின் றெண்ணிப் பகர்து மியாமெனின் -
முழுது மியாரே முதக்குறைந் தோரே - நால்வகைப் பொருளு நவையறக்
கிளந்த - வேத புருடனு மியாதுநின் னிலையெனத்-தேறலன் பலவாக் கூறின
னென்ப - அதாஅன்று - முன்னேநான் மறையு முறைப்பட நிநீ இ - மன்னி
ருஞ் சிறப்பின் வாதராயணனுங்-கையிழந்தனனது பொய்மொழிந் தன்றே -
அதனால் - தெளிவில் கேள்வியிற் சின்னூ லோதி - யளவா நின்னிலை யளந்
தும்போது - மறிவு மாயுளுங் குறையக் குறைபாத - மையுனே யெண்ணில
படைத்துப் - பொய்யுடல் சமக்கும் புன்மை யோமே." என்னும் குமரகுரு
பாசவாமிகள் திருவாக்கானும், தறவாச்சிரமத்தினியல்பை யுலகத்தார்க்கறி
வித்தவர் பட்டினத்தடிகளென்பதை, "ஒட்டுடன்பற் றின்றி யுலகைத் துற
ந்த செல்வப் - பட்டினத்தார் பந்ரகிரிப் பண்புணர்வ தெந்ராளோ." என்னும்
தாயுமானார் திருவாக்கானு மறிக. (க௦க)

மாடநெடும் பொன்வீதி வண்ணமெலாங் கண்ணுவப்ப
நீடியநீ ரார்பணிந்து நீர்மழைகண் ணைப்பொழிந்து
கோடலுற வாக்காற் குணம்பாய் கொழுந்தமிழ்கள்
பாடினார் நாடிப் பரநாதன் முன்பணிந்தார்.

(இ-ள்) அழகுடைத்தாய் நீண்டிருக்கும் மாடவீதியின்கண்ணுள்ள தன்மைகளினைத்தையும் மிக்க அன்புடையவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் கண்கள் களிக்கத் தரிசித்து வணங்கி, ஆனந்தபாஷ்பத்தைக் கண்களாற் சொரிந்து, தடைபடாத அருள்வாக்கினாலே மகிமைகள் நீடிய சிறந்த தமிழ்ப்பாக்களைத் திருவாய்மலர்ந்துகொண்டே சென்று ஏகாம்பரநாதர் திருச்சந்நிதிக்கு முன்பாக வணங்கினார்.—எ-று.

மாடவீதியைத் தரிசித்துக்கொண்டே வருகையில், அநேகம் தனிப்பாடல்கள் திருவாய்மலர்ந்துகொண்டே வந்தனரென்பார், “கோடலுறவாக்காற் குணம்பாய் கொழுந்தமிழ்கள் பாடினார்.” என்றனர். அவ்வாறு பாடிய தனிப்பாக்களுள் அநேகம் இறந்துவிட்டன. ஏகதேசமாக இரண்டொன்றே வழங்கி வருவதால் அவற்றுள் ஒன்றை இதனடியிற் காட்டுகின்றோம். “எத்தனையு ரெத்தனைவீ டெத்தனைதாய் பெற்றவர்க - ளெத்தனைபேரிட்டழைக்க தேனென்றே - னித்த - மெனக்குக் களையாற்றா யேகம்பா கம்பா - வுனக்குத் திருவிளையாட்டோ.” என்பதே. அன்றிக் கச்சிக்காரோணத்திற் கெழுந் தருளிய போது, “அத்தி முதலெறும்பீ றானவயி ரத்தனைக்குஞ்சித்த மகிழ்ந்தளிக்குந் தேசிகா - மெத்தப் - பசிக்குதையா பாவியேன் பாழ்வயிற்றைப் பற்றி - யிசிக்குதையா காரோணரே.” என்னும் இவ் வெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளியதாகவுங் கூறுவர். (கூட)

ஒன்றாக நின்றுருகி யோங்கார நீங்காம
னின்றுனை யேன்றன்பி னின்கோல மாயிருப்பக்
குன்றா வரமளிப்பா யென்றார் குறைவறியார்
வென்றாளு மம்பிகைவாழ் மெய்க்கோயில் புக்கனரால்.

(இ-ள்,) ஐம்புலன்களும் ஒருங்கமைபும்படி சந்நிதிக்கெதிரே நின்று மனமுருகி ஒங்காரமாகிய பிரணவத்தினின்றும் பிரியாதிருந்த பெருமானே நோக்கி, அடியேனை ஏற்றுக்கொண்டு மெய்யன்பினாலே ஊனவருவாகிய இச்சரீர நாட்டமற்றுத் தேவரீருடைய ஞானவருவாயிருக்குமாறு அழிவுபடாத வரம்பாவிப்பீர் என்று துதித்தவராகி, யாதோர் குறைபாடுமற்ற திருவெண்காட்டடிகள், மாயையை வென்று அன்பரை அடிமைகொள்ளும் காமாட்சிபம்மையார் வீற்றிருந்தருளும் நித்தியமாயுள்ள திருவாலயத்துட் சேர்ந்தனர்.—எ-று.

பெரியோர்கள் சிவபிரான் சந்நிதியிற் சென்று தரிசிக்குங்காலத்தில் ஐம்புலன்களும் ஒருங்கெய்தப்பெற்றுத் தரிசித்தவியல்பாகவின், “ஒன்றாகி நின்றுருகி.” என்றும், சிவபிரான் நாததத்துவத்தினீங்கா துறைபவனாகவின், “ஒங்கார நீங்காமனின்றுனை.” என்றும், சிவருபத்திற்கு அநித்தியமும் சிவருபத்திற்கு நித்தியமும் இயல்பாகவின், அநித்தியத்தை நீக்கி நித்தியத்தை யருள்வீரென்பார், “நின்கோலமாயிருப்பக் குன்றாவரமளிப்பாய்.” என்றும், திருவருளெய்தினாரே மாயைக்க முறுவரென்பதும், அத்திருவருளே சிவசத்தியென்பதும் நூற்றுணிபாகவின், “வென்றாளுமம்பிகை.” என்றும், அழியாநிலைமை

யுடைத்தாகவின், “மெய்க்கோயில்.” என்றும் கூறினர். பெரியோர்கள் சிவபிரான் சந்நிதியிற் சென்று தரிசிக்குங்காலத்தில் ஐம்புலன்களும் ஒருங்கெய்தப்பெற்றுத் தரிசித்த வியல்பென்பதை, “ஐந்துபே ரறிவுங் கண்களே கொள்ள வளப்பருங் காரணங்க ணன்குஞ் - சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றுந் திருந்து சாத் துவிகமே யாக - விந்துவாழ் சடையா னொமா னந்த வெல்லையி றனிப் பெருங் கூத்தின் - வந்தபேரின்ப வெள்ளத்துட் டிளைத்து மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்.” என்னும் அருண்மொழித்தேவ ராமுதவாக்கானும், சிவபிரான் நாதத்துவத்தி னீங்கா துறைபவன் என்பதை, “ஒங்கார மாய்நின்ற வத்துவி லேயொரு வித்துவந்து-பாங்காய் முளைத்த பயனறிந் தாற்பதி னாலுலகு - நீங்காம னீங்கி நிறையா நிறைந்து நிறையுருவா யாங்கார மானவர்க் கெட்டாக் கனிவந்தமர்ந்திடுமே.” என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானு முணர்க,

கலவிருத்தி.

ஆருயி ராமவை யார்பெறு வீடுற
வாரநி லாவிய மாதவன் மாதவள்
சீருறை வாள்விழி சீருறை வாளரு
ளேருற வேருற வேயிவர் நின்றார்.

(இ-ள்.) நிறைந்த சீவர்களென்னும் கூட்டத்தார் முத்தியின்பமெய்து தற்காக அன்புநிறைந்த சிவபெருமர்னுடைய மனைவியராகிய காமாட்சி யம்மையாரின், சிறப்பமைந்த வாள்போன்ற விழியென்னும் அலங்காரமான ஒளியுள்ள உறையிலிருக்கும் திருவருளானது, மேம்பாடுறும்படி தம்மீது விருத்தியாதற்கேதுவாக இத் திருவெண்காட்டடிகள் அச் சந்நிதிக்கெதிரேநின்றனர்.—எ-று.

சிவபெருமான் சதாதம்மைத் தியானிக்கின்றவர்க ளெவர்களோ அத் தகைய சீவர்கள் முத்தியின்பமெய்தும்பொருட்டு விருப்ப முடையவரென்பார், “ஆருயிராமவையார் பெறுவீடுற நவராரிலாவியமாதவன்,” என்றும், உமாதேவியார் சதா சிவத்தைநோக்கிக்கொண்டிருந்து அந்நடன தரிசனத்தின்பேற்றை ஆன்மாக்கட்கடைவிக்கும் காரணியமுடைமையின், அவ்வம்மையார் திருநோக்கம் திருவருளுக் குறையென்பார், “மாதவள்சீருறை வாள்விழிசீருறைவாளருள்,” என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் அத்தகைய அருணைக்கம் பூரணமாய்த் தம்மீது பதியும்வரை நின்றனரென்பார், “ஏருற வேயிவர் நின்றார்.” என்றும் கூறினர். சிவபெருமான் தம்மைப் பூசிக்கின்ற ஆன்மாக்களை முத்தியிற் சேர்க்க விருப்பமுடையாரென்பதை, “பூசைசெய்து தோத்திரஞ் சொல்லித் தனைநினை புண்ணியர் பாணண்ணற் - காசைசெய்திடு மம்பலக் கூத்தனை யடைகிலை யடைத்தாரிற் - பேசு கின்றனை யறவரின் விளங்கினை யிறர்மனை நயக்கின்றாய் - சீசியங்கிருந் தென்செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய் கெடுவாயே.” என்னும் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவாக்கானும், உம்பிகையார் ஆனந்தத் தாண்ட

வத்தைவிடாது தரிசித்து அத் தர்சனப்பலனை ஆன்மாக்கட்கருளும் காருணிய முடையாரென்பதை, “பாலுண்குழவி பசங்குடர் டொறதென - நோயுண் மருந்து தாயுண் டாங்கு - மன்னுயிர்த் தொகுதிக் கின்ன நுள் கிடைப்ப-வ்வய மீன் றளித்த தெய்வக் கற்பி னருள்குற் கொண்ட வையரீத் தடங்கட் - டிரு மாண் சாயற் றிருந்திழை காணச் - சிற்சபை பொலியத் திருநடம் புரியு - மற் புதக் கூத்தநின் னமுதவாக் களித்த - நல்லற நூல்களிற் சொல்லறம் பலசில - வில்லறந் துறவற மெனச்சிறந் தனவே.” என்னும் குமாருரு பாசுவாமிகள் திரு வாக்கானுமுணர்க. திருவருணைக்கம் பதியுமாறு மனவொருப்பாட்டுடன் செவ் வே நின்றலே முறைமையாகவின், “ஏருறவேருறவேயிவர்கின்றார்.” என்றன ரெனினுமாம். (க0ச)

செங்கழு நீர்மலர் மூன்றொரு தீப
மங்கலர் நான்கொரு நான்கவிர் தீப
மெங்களு மைக்கென லாமிவை யாவுஞ்
சங்கர னன்பர் தருக்கொடு கண்டார்.

(இ-ள்.) சிவந்த குவளைமலர்கள் நான்கு தீபங்களாகவும், அன்றியும், அங்குமலர்கின்ற மலர்களின் நால்வகைகளும் விளக்கமுள்ள ஒப்பற்ற நான்கு தீபங்களாகவும், எங்களுடைய உமாதேவியாருக்கென்று உற்பவமாகின்ற இவ் விம்மிதங்களினைத்தும், சிவபிரா னடியாராகிய திருவெண்காட்டடிகள் களிப்பு டனே தரிசித்தனர். — எ-று,

நான்கு செங்கழுநீர்மலர்கள் வருடத்திற்கோர்முறை வககாலத்தில் புட் பிக்கின்ற ஓர் விம்மிதமும், மற்றைக்காலங்களில், கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப்பூ நிலப்பூ என்னும் இந்நால்வகை மலர்களும் தத்தமக்குரிய காலபேதங்களுக்கும் இயற்கைக்கும் மாறாக அலர்கின்ற விம்மிதமும் காஞ்சியில் விளங்குவதாலும், இவை உமாதேவியார் தவக்கோலங்கொண்ட காரணத்திற்காகவே விளங்குவ தாலும், மேற்கூறியவையென்றி இன்னும் அநேக விம்மிதங்கள் விளங்குவதா லும், “செங்கழுநீர்மலர் மூன்றொருதீப - மங்கலர் நான்கொரு நான்கவிர் தீப - மெங்களுமைக்கெனலாமிவையாவம்.” என்றும், இவற்றைக்கண்ட திருவெண் காட்டடிகள் களிப்புற்றனரென்பார், “சங்கரானன்பர் தருக்கொடுகண்டார்.” என் றும் கூறினர். நான்கு செங்கழுநீர்மலர்கள் வருடத்திற்கோர்முறை மலர்கின்றன என்பதை, “அலகி னீடவத் தறப்பெருஞ் செல்வி யண்ட மாந்திரு மனைக்கிடுந் தீப - முலகில் வந்துறு பயனறி விக்க வோங்கு நர்ண்மலர் மூன்றுட னென்று - நிலவ வாண்டினுக் கொருமுறை செய்யு நீடு தொன்மையா னிறைந்தபேருலக - மலர் பெருந் திருக் காமக்கோட் டத்து வைவத நல்லற மன்னவே மன்னும்.” என்னும் அருண்மொழித்தேவாமுதவாக்கானும், நால்வகை மலர்களும் தத்த மக்குரிய காலபேதங்களுக்கும் மாறாக அலர்கின்றவிம்மிதமுண்டென் பதை, “எல்லியிடைப் பங்கயமும் பகற்காலத்தி னிருங்குமுதச் செழும்போது மலர்ந்து தீந்தேன் - பில்குவதொன் றொருகாம்பின் முளரி மூன்று பிறங்குபுனற்

றடமொன்று குளித்தோ ரெய்த-வல்லவா னரத்துருவ மளிப்ப தொன்று மூழ்
கினோர் மாற்றார்க்குக் கொடிப தீமை - நல்குவதொன் றுடினோ ருற்றார்க்கின்ப
நலந்தருவ தொன்றெனலாந் தடாக மைந்தே." என்னும் காஞ்சிபுராணத் திரு
விருத்தத்தானும், மலர்கள் கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப்பூ நிலப்பூ என்னும்
நால்வகையுடையன வென்பதை, "கோட்டு மலருநிலமலருங் குளிர்நீர் மலருங்
கொழுங் கொடியின் - றோட்டு மலரு மாயலருஞ் சுருதி மலருந் திருவாயிற் -
காட்டு முறுவ னிலவலரக் கனக வரையிற் பன்னகநாண் - பூட்டு மொருவர்
திருமுடிமேற் புனைய லாகு மலர்தெரிந்து." என்னும் அருண்மொழித்தேவாமு
தவாக்காம், இன்னும் அளவிறந்த விம்மிதங்களுள்வென்பதை, காஞ்சிபுராணத்
தின்னணுள்ள விம்மிதப்படலத் தானு முணர்க. (௧௦௫)

தாயவ ணின்று தவம்புரி காலைக்
கோயில் குலானதி கொண்டமை கண்டார்
நாயகன் மேனி நலஞ்செய் தழும்பை
பேயவர் நாத்தழும் பேற மொழிந்தார்.

(இ-ள்.) அதன்பின் திருவெண்காட்டடிகள் ஜெகன்மாதாவாகிய காமாட்சி
யம்மையார் அத்தலத்தின்க ணெழுந்தருளியிருந்து தவம்புரியங்காலத்து, அக்
கோயிலைப் பிரவாகித்த நதியானது தன்னுளடக்கிக்கொண்டதையுந்தரிசித்தனர்.
அதன்பின் சிவபிரானுடைய திருமேனியில் நன்மையை விளைக்கும் வளைச்சுவடு
தனச்சுவடு என்னும் இரண்டையும், அடிமைத்தன்மைபொருந்திய திருவெண்
காட்டடிகள் தமது நாத்தழும்பேறுமாறு துதித்தனர்.—எ-று.

எனவே, காமாட்சியம்மையார் தவம்புரிகாலையில் அத்தலத்தைச் சேர்தி
ப்பான் சிவபிரான் கம்பாநதியை ஏவினமையின், அந்நதி அம்மையாரமைத்த
கோயிலையழிக்கத் தொடங்கியபோது, அம்மையார் அச்சமுற்றவராய்ச் சிவபி
ராளைத் தழுவிக்கொள்ளுதலும், அக்காரணத்தால் சிவபிரான் திருமேனியில்
அம்மையாருடைய வளைச்சுவடும் தனச்சுவடும் பதிந்தனவென்பது சரிதமாக
லின், திருவெண்காட்டடிகள் அவ்வாறு பிரவாகித்த கம்பாநதியைத் தரிசித்துச்
சிவபிரான் திருமேனியின்கண்ணுள்ள சுவடுக ளிரண்டையும் நாத்தழும்பேறத்
துதித்தனரென்றபடி, சிவபிரான் கம்பாநதியை ஏவினரென்பதை, "நாதருப்பெரு
விருப்பொடு நயந்து நங்கை யர்ச்சனை செய்யும்ப் பொழுதிற் - காதன் மிக்க
வோர் திருவிளை யாட்டிற் கனங்குழைக்கருள் புரிந்திட வேண்டி - யோதமார்
கட லேழுமொன் றுகி யோங்கி வானமு முட்படப் பரந்து - மீது செல்வது
போல்வரக் கம்பை வெள்ள மாந்திரு வுள்ளமுஞ் செய்தார்." என்றும், அம்மை
யார் அச்சத்தாற் சிவபிரானைத் தழுவிக்கொண்டனரென்பதை, அண்ண லார
ருள் வெள்ளத்தை நோக்கி யங்க யற்கண்ணி தம்பெரு மான்மேன்-விண்ணெ
லாங்கொள வரும்பெரு வெள்ளமீது வந்துறு மெனவெருவக்கொண்டேயுண்

ணிலாவிய பதையுபுறு காதலுடன்றிருக்கையாற்றடுக்கநில் லாமை-தண்ணிலாடர் வேணியினுரைத்தமுவிக்கொண்டனடன்றையே யொப்பாள்." என்றும், அம்மையார் வளைச்சுவடும் தனச்சுவடும் சிவபிரான் தமது திருமேனியி லேற்றனரென்பதை, 'பூதி யாகிய புனிதநீ ருடிப் பொங்கு கங்கைதோய் முடிச்சடை புனைந்து - காதில் வெண்குழை கண்டிகை தாழக் கலந்த யோகத்தின் மருவிய கருத்தா - லாதி தேவனா ராயுமா தவஞ்செ யவ்வரங் கொலோ வகிலமீன்றளித்த - மாது மெய்ப்பயன் கொடுப்பவே கொண்டு வளைத்த முப்புடன் முலைச்சுவ டணிந்தார்." என்றும் வரும் அருண்மொழித் தேவமுதவாக் குகளானு மறிக. (க௦௬)

கச்சிந கர்க்கட லக்கடற் றேன்றும்
பச்சமு தப்பரை யைப்பணி வற்றார்
மைச்செறி கட்கடை வைத்தருள் வைத்தா
விச்சிறு மைக்கடல் வற்றிடு மென்றார்.

(இ-ள்.) காஞ்சிபுர மென்னும் பாற்கடலையும், அந்தக்கடலின்கணு தித்த பசுநிறம் பொருந்திய அமுதம்போன்ற அம்மையாரையும் வணங்கின வராகிய திருவெண்காட்டடிகள், அம்மையாரை நோக்கி, தேவரீர் உம்முடைய கருநிறமிக்க கடாட்சத்தைச் செலுத்தித் திருவருளைப் பாலித்தால், இந்தத் தாழ்மையென்னும் கடலானது வற்றிப்போமென்று விண்ணப்பித்தனர்.—எ - று.

கச்சிநகர்ப் பொலிவையும் அற்புதங்களையும் நோக்கிப் பாற்கடலென உவமித்தசற்கேற்ப, அத்தலத்தின்கண் வீற்றிருந்தருளும் அம்மையாரை அமுதமென்றுவமித்து, அப்பாற்கடலிற்றேன்றிய அமுதத்திற்கும் இக்கடலிற்றேன்றிய அமுதத்திற்குமுள்ள வேற்றுமையையுங்குறிப்பிப்பாள், "கச்சிநகர்க்கடலக்கடற்றேன்றும் பச்சமுதப்பரை." என்றும், அவ்வம்மையார் கடாட்சத்திருவருளே போதுமென்பார், "மைச்செறிகட்கடைவைத் தருள்வைத்தா - விச்சிறு மைக்கடல்வற்றிடும்," என்றும் கூறினர். தேவியாருடைய கடைக்கண்ணிலுள்ள திருவருளே போதுமென்பதை, "கருங்குழனுதற்கட் பின்னற் கவின்கடைக் கபோலந் தாழ்ந்த - வருங்குழை கடந்த கண்ணி னயிற்கடை யனங்க சாப - நெருங்குறத் தொடுத்த வேவினிமிர்தலை யேய்க்குமென்றான் - மருங்கில்பொற்றிருவே யாருண் மதர்விழி பரவ வல்லார்." என்னும் செளந்தரியலகரித் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. (க௦௭)

என்று வணங்கி வலங்கொ டுணங்கிக்
குன்றில் விளைந்த கொழுங்கனி யுட்கொண்
டென்று மிருங்களி யின்ப சிரம்ப
மன்றி னடந்தொழ வந்தவர் வந்தார்,

(இ-ள்.) இவ்வாறு விண்ணப்பித்துப்பணிந்து வலம்வந்து, இமயமலையிற் பொருந்தியுதித்த கொழுவிய கனிபோன்ற காமாட்சியம்மையாரைத் தமதுள்ளத்திற் றியானித்துக்கொண்டு, எக்காலத்தினும் பேராணந்தயாகிய இன்பம் நிறையும்படி பொன்னம்பலத்து ஆனந்தத்தாண்டவம் தரிசித்தற்காக அவதரித்தவராகிய திருவெண்காட்டடிகள் மீண்டனர்.—எ-று.

எனவே, காமாட்சியம்மையாரைத் தரிசித்துக்கொண்டிருந்த திருவெண்காட்டடிகள், அம்மையாரை வணங்கி வலம்வந்து தியானித்துக்கொண்டு தமதிதயத்தில் ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனத்தை இடைவிடாது தரிசிப்பவராகிய அவ்வடிகளார் மீண்டனென்றபடி. கனி என்று பொதுப்படக்கூறினமையின் கனிகளுண் மேம்பாடுற்ற வாழைக்கனியையே குறிக்கும். அவ்வாழைக்கனியின் கூறுபாடுகளுண் மேம்பட்டது மலைவாழையாகலின், “குன்றில்விளைந்த கொழுங்கனி.” என்றும், சிவபெருமான் அடியார்களிதயமென்னும் அம்பலத்திற் றாண்டவம் புரிவாராகலின் அத்தாண்டவத்தைச் சதாதரிசித்தற் குதித்தவர் திருவெண்காட்டடிகளென்பார், “மன்றினடந்தொழுவந்தவர்வந்தார்.” என்றும், அத்தகைய தாண்டவத்தைத் தரிசிப்போர்க்குப் பேராணந்தக்களி நிரம்புமென்பார், “என்று மிருங்களியின்பநிரம்ப.” என்றும் கூறினர். வாழைக்கனிகள் எட்டுவகைப் படுமென்பதையும் அவ்வகைக்கனிகளுள் மலைவாழையே மேம்பாடுடைத் தென்பதையும், “செவ்வாழை வெள்வாழை சேர்ந்தரச தாளிமொந்த - னெவ்வயிவை நோயோர்க் குலகத்திற் - கவ்வடுக்கு - வாழைகரு வாழைபசுவாழை மலைவாழைகளி - லூழிமலை வாழை நன்றூ மோது.” என்றும், “ஒதலுற்ற வாழையெட்டி லுற்ற கனிகளெல்லாம் - வாதநோய்க் காகாது வையகத்தோர் - போதவுண்ண - வெண்ணமுண் டாயினிதற்கியைந்த சத்துருவோ - டுண்ணவிட ரில்லை யுணர்.” என்றும் வரும் வெண்பாக்களானும், அடியார்களிதயமே பொதுவாகக்கொண்டு சிவபிரான் தாண்டவம்புரிவரென்பதை, ‘குன்றாத மூவுருவாயருவாய் ஞானக்கொழுந்தாகி யறுசமயக் கூத்துமாடி - நின்றாயே மாயையெனுந் திரையை நீக்கி நின்னையா ரறியவல்லார் நினைப்போர் நெஞ்சு - மன்றாக வின்பக்கூத் தாடவல்ல மணியேயென் கண்ணைமா மருந்தே நால்வர்க் - கன்றலின் கீழிருந்து யோன ஞான மமைத்த சின்முத் திரைக்கடலே யமர ரேறே.” எனவும், “விளங்கவெண்ணீறு பூசி விரிசடைக் கங்கைதாங்கித்துளங்குநன் னுதற்கண்டோன்றச் சுழல்வளி நெடுமூச் சாகக்-களங்கமிலுருவந்தானே ககனமாய்ப் பொலியப் பூமி - வளர்ந்ததா ளென்ன வுள்ள மன்றென மறையொன் றின்றி.” எனவும், “மறைமுழக் கொலிப்பத் தானே வாதமோடபயக் கைகண்-முறைமையி னெங்க நாத முரசெனக் கறங்க வெங்குவ்-குறைவிலா வணநி றைந்து கோதிலா நடனஞ் செப்வா - னிறையவ னெனலா மியார்க்கு மிதயசம் மதமீ தல்லால்.” எனவும் வரும் நாயுமானார் திருவாக்கானுமறிக,

அறுசீர்விருத்தம்.

திருவே கம்ப முடையார்க்குக் திகழந் தாதி யொருமலை, யிருபான் மெய்த்தொண் டெனவெடுத்தா ரியற்றொண் டறியேன் கைத்தொண்டு, புரிவா ரதனிற் காற்றொண்டு புரியே னுண்பான் பொய்த்தொண்டாய், வருவே னென்றார் மெய்நாட்டோர் நகைக்க வெனுமா லையுமிசைத்தார்,

(இ-ள்.) அதன்பின் திருவெண்காட்டடிகள் திருவேகம்பமுடையார்க்கு விளக்கமுள்ள ஓரந்தாதியை ஒப்பற்ற வேட்கையினாலே தூறுதிருவிருத் தங்களால் முடிக்க, "மெய்த்தொண்டு." என்னும் முதலையுடைய திருப்பாசுரத்தைத் தொடங்கினார். அவ்வவந்தாதியினிடையிலே அடியேன்தேவரீர்க்குப்புரிதற்குரிய இயற்கைத்தொண்டிதுவென்று முணரேன், நின் அடியார்களேனகர் கைத்தொண்டு புரிகின்றார்கள், அத்தொண்டிலே நான்கிலொரு பாகமேனும் யானியற்றேன், வயிறுவளர்த்தற்பொருட்டுப் பொய்த்தொண்டு பூண்டவனாய் வருவேன் என்றும் இசைத்தனர். "மெய்நாட்டோர் நகைக்க." என்னும் முதலையுடைய வேறார் மாலையும் திருவாய்மலர்ந்தனர்.—எ-று.

திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி என ஓரந்தாதியே இக்கால்வழங்குவதால், மெய்நாட்டோர் நகைக்க என்னும் முதலையுடைய மலை இறந்ததாகக்கொள்ளவேண்டும். மெய்த்தொண்டு இயற்றொண்டு கைத்தொண்டு காற்றொண்டு பொய்த்தொண்டு என்னும் அடுக்கிவந்தமைகாண்க காற்றொண்டு என்பது, ஒன்றென்னும் எண்ணின் நான்காவது பாகமான தொண்டென்ப பொருள்பட்டு நிற்பதுடன், கைத்தொண்டென்பதற்கொத்துக் காற்றொண்டு எனவும் நின்று வினோசப்பொருள் பயத்தலுணர்க. இயற்றொண்டியற்றாவிடினும் கைத்தொண்டேனு மியற்றல் வேண்டும். அக்கைத்தொண்டு முழுமையுமியற்றாவிடினும் காற்கூறேனு மியற்றல் வேண்டும் அஃது மில்லாமையின், "பொய்த்தொண்டாய் வருவேனென்றார்." என்றனர். சிவஞான முற்றேரைக்கண்டு நாட்டோர் நகைப்பதியல்பாகலின், "நாட்டோர்நகைக்க." எனத்தொடங்கினார். நாட்டோர் நகைப்பதியல்பென்பதை, "கேட்டாயோ தோழி கிறிசெய்தவாறொருவன் - நீட்டார் மதில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறைபான் - காட்டா சனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித் - தாட்டா மரைகாட்டித் தன்நருணைத் தேன்காட்டி - நாட்டார் நகைசெய்ய நாமேல லீடெய்த - வாட்டான் கொண் டாண்டவா பாடுதுங்கா ணம்மாறாய்." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானுமறிக. (கரு)

இசைத்தங் கிருப்பா ரோரினி வெரிவந் துதரம் புகுந்தாற்போ லொசிக்கும் பசிவந் தெழுவயிறே யுருண் டிறங்க னடந்தனகாண் வசிக்கு மவர்க ளனம்பகரா ரளியா யென்று வழுத்திடவும் பசிக்குந் தரமே விடவிளக்குப் படுவீ டொன்றிற் படர்ந்தனராள்,

(இ - ள்.) இவ்வாறு பாமாலை திருவாய் மலர்ந்துகொண்டு அக்காஞ்சிமா நகரத்தின்கண் வீற்றிருந்தருளும் நாட்களுள் ஓர் நாளிரவில், அக்கினிவந்து வயிற்றிற்புகுந்தது போன்று. மானம் முதலிய எவற்றையும் அழிக்கத்தக்க பசியானதுதோன்ற, அஃதுணர்ந்த திருவெண்காட்டடிகள் என்னுடைய வயிறே, இப்போது ஊரெங்கும்புசித்து நித்திரைசெய்கின்றன, ஆதலால், இவ்வூரிவிருப்பவர்கள் அன்னம்படையார்கள், என்னைக் காப்பாற்றுவாயாக என்று தோத்திராஞ்செய்தும், பசிக்கும் தன்மை அதிகரித்ததனால், தீபம் அவிந்துள்ள ஓர் வீட்டிற்குச் சென்றனர்.—எ-று.

பசியென்பது ஓர் அக்கினியைப் போன்றுதகிக்குந் தன்மையுடைமையின் ஆன்றோர் அதற்கு உதராக்கினியென்றும் பசித்தீயென்றும் நோயென்றும் பெயர்வழக்கினராகலானும் பசி மானம் முதலியவற்றைப் போக்குந் தன்மையுடையதாகலானும், “எரிவந்து தர்புகுந்தாற்போ லொசிக்கும்பசி” என்றும், இத்திருவெண்காட்டடிகட்குப் பசினோய் தோன்றியது நடுராத்திரியிலாகையாலு அக்காலத்தைக் குறிப்பிப்பான், “ஊருண்டுறங்கனடந்தன.” என்றும், இத்தருணத்தி லென்னைக் காப்பாற்ற வேண்டுமெனக் குறையிரந்தா ரென்பார், “அளியாய்” என்றும் கூறினர். பசியை உதராக்கினியென்றும் பசித்தீயென்றும் நோயென்றும் கூறுவதை “அங்கி யதனிற் றங்கியிடு மயோ மயத்த கும்பத்திற் - றங்கு மொருவன் றபனம்போற் றபன மெய்துந் தாயுதரத் - தங்கி சுடவே யழலினைய சூசி யதனா லாகத்தைப் - பங்கித் திடவே படுமிடரி னிருநாற் குணி தம் பட்டமுங்கும்.” என்னும் சிவதருமோத்தாத் திருவிருத்தத்தானும், “உடலி துற் பவத்தோ ரைம்பெருந் தயர்மாய்ந்துறுகணத் துயரினெண் மடங்கா - லி ஈடயுள திதிக்கட் டெயரமுப் பறிவோங் கிளமையிற் பிணியுற விடத்தும் - வீடலரும் பசினோய் காமநோய் தணிப்பான் மிகுபொருடேடுத றுயரீண் - டடையினு மதனைக் காக்குத றுயர்வேந் தாயினு மிகுநாற் றுயரே.” என்னும் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவாக்கானும், பசியானது மானம் முதலியவற்றைப் போக்கத்தக்கதென்பதை, “மானங் குலங்கல்வி வண்மையறிவுடைமை - தானந் தவமுயற்சி தாளாண்மை - தேனின் - கசிவந்த சொல்லியர்மேற் காமுறுதல் பத்தம் - பசிவந் திடப்பறந்துபோம்.” என்றும், அப்போது என்சொலினுங் கேளாத சியல்பென்பதை, “ஒருநா ளுணவை யொழியென்ற லொழியா - யிருநாளைக் கேலென்ற லேலா - யொருநாளு - மென்றே வறியா யிடும்பைகூ ரென்வயிறே - யுன்றோடு வாழ்தலரிது.” என்றும் வரும் ஔவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்கானுமறிக காண் - ஆல் - அசைகள். (கக)

கரையும் பசியா லருட்பெரியோர் கங்குல் யாமத் தெளியராய் வாயுந் திறவா ரங்கைகொட்ட மனைவாழ் பவன்சற் றறியாம லாயுங் காமக் கள்ளனென வந்தோவந்தோ தீங்கிழைப்பத் [ன். தீயோன் செயலை யறிந்தங்க ணயலா னொருவன் றெரிந்தனைந்தா

(இ - ள்.) வயிற்றிற் றகிக்கும் பசியினாலே, சிவபிரான் திருவருட் குரியாராகிய திருவெண்காட்டடிகள், இரவின் நடுயாமத்தில் தனிமையராய், வாய்

திறந்துரைக்காமற் கைகொட்டிப் பிச்சை வினவ, அவ்வீட்டில் வசிப்பவன்
 சற்றும் தெரிந்துகொள்ளாமல், மனிதர் அவதத்தை யாராயும் காமத்திருட
 னிவனென்றெண்ணி, ஐயோ! ஐயோ! கொடுமைபுரிய, அவ்விதக்கொடுமை
 புரியும் அக்கொடியோன் செய்கையைப்பார்த்து, அவ்விடத்துள்ள அயல்வீட்
 திக்குடையவ னொருவன் திருவெண்காட்டடிகளென் றறிந்து திடீரென்று வந்
 தான்.—எ-று.

நரொத்திரியிற் றனியாய்வந்து நின்று வாய்பேசாது கைகொட்டுதல்
 காமக்கள்வர்க்கு முரித்தாகலின், அவ்வீட்டுக்குடையான் திருவெண்காட்டடி
 களைக் காமக்கள்வராகவே தீர்மானித்தன னென்பார், "ஆயுங்காமக்கள்ளனெ
 ன." என்றும், இந்நூலாசிரியர்க்குத் திருவெண்காட்டடிகளிடத்துள்ள பத்தி
 மைப்பெருக்கால் அக்கொடியோன் அவ்வடிகளை அடித்தனனெனக் கூறுதற்கு
 மனமின்றி இரக்கக்குறிப்புடனே, "அந்தோவந்தோ தீங்கிழைப்ப." என்றும்
 கூறினார். மெய்யன்புடையார், அடியார்க்குத் தீயோரிழைத்த தீங்கைத் தம்
 வாயாற்கூற மனமில்லாம லிவ்வாறே கூறுவரென்பதை, "கைத்தலத் திருந்த
 வஞ்சக் கவளிகை மடிமேல் வைத்துப் - புத்தக மவிழ்ப்பான் போன்று புரிந்
 தவர் வணங்கும் போதிற் - பத்திரம் வாங்கித் தான்மு னினைந்தவப் பரிசே
 செய்ய - மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப் பொருளெனத் தொழுது வென்றார்." என்றும்
 எனவும், "அந்நின்ற தொண்டர் திருவுள்ள மாரறிவார் - முன்னின்ற பாதக
 னுந் தன்கருத்தே முற்றுவித்தா - னிந்நின்ற தன்மை யறிவா ரிவர்க்கருள் -
 மின்னின்ற செஞ்சடையார் தாமே வெளிநின்றார்." எனவும் வரும் அருண்
 மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானுமறிக. (ககக)

போற்றும் பெரியோ ரிவர்தமைநீ புடைத்தல் பொல்லா
 தெனவதனை, மாற்றிக் கொடுபோ யுடற்றடவி மகிழ்பா லன்னங்
 கறிநறுநெய், கோற்றே னிவைகள் கலந்துட்டிக் குளிர்சாந் தணி
 ந்து பணிந்துசெயல், சாற்றி யிடநீ ரவரவர்க்குத் தக்க தடைந்தீ
 ரென்றார்பின்.

(இ - ள்.) உலகத்தார் துதிக்கும் பெரியோராகிய இவரை நீ அடித்தல்
 அபராதமாகுமென்று அச்செய்கையைத் தடுத்து அத்திருவெண்காட்டடிகளை
 அழைத்துக்கொண்டுபோய் அவர் திருமேனியைத்தடவி, மகிழ்ச்சியைத் தருவ
 தாகிய பாற்சோறும் பதார்த்தங்களும் நன்மணமுள்ள நெய்யும் கொம்புத்தே
 னும் ஆகிய இவைகளை ஒன்றாகக் கலந்துண்பித்து, குளிர்ச்சியுள்ள சந்தனத்
 தைப்பூசி வணங்கி, அயலான்செய்த தீங்கைக்கூறுதலும், நீங்களிருவரும் அவ
 ரவர்கள் செய்கைக்குத் தக்க பயனடைந்தீர்கள் எனத்திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.
 அதன்பிறகு.—எ - று.

"பத்தர்சித்தர்கள் பரமஞானியர் - சித்தங்கலங்கிடத் திவினைமூண்டி
 மெ." என்னும் பெரியோர் வாங்கியப்படி மெய்ஞ்ஞானியரை இம்சித்தல் போ
 பராதமாகலின், "போற்றும் பெரியோரிவர்தமை நீ புடைத்தல் பொல்லாது."

உகஅ பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

என்றும், அத்தீயோனியற்றிய கொடுஞ்செய்கையால் வருந்திய திருவெண்காட்டிகளின் திருமேனியயர்வுதீரத் தடவிக்கொடுத்தாரென்பார், “உடற்றடவி.” என்றும், அடியார்க்குத் திருவமுதூட்டத்தொடங்கில் அவர் திருவடிகளை முன்புவிளக்கி, அதன்பின் பரிகலந்திருந்தி, அப்பரிகலத்தில் அறுசுவையுடன் கலந்த கறிவகைகளுடனே அன்னத்தைப் பரிமாறியுண்பித்து அவர்கள் திருவமுதுசெய்தருளிய பிறகு, அவர் திருமேனியிற் சந்தனம் பூசி உபசரிக்க வேண்டியது முறைமையாகவின், “உடற்றடவி மகிழ்பாலன்னங் கறிநறுநெய் - கோற்றேனிலைவகள் கலந்தாட்டிக் குளிர்ச்சாந்தணிந்து பணிந்து.” என்றும், மெய்ஞ்ஞானியர் விருப்பு வெறுப்பற்றவராகவின், தமது திருமேனியை வருத்தினோனிடத்து வெறுப்பும் உபசரித்தோனிடத்து விருப்புயின்றி “நீரவரவர்க்குத் தக்கதடைந்தீரென்றார்,” என்றும் கூறினர். அடியாரை அமுதுசெய்விங்கும் முறைமை இத்தன்மைத்தென்பதை, “கொண்டுவந்து மனைப்புகுந்து குலாவுபாதம் விளக்கியே - மண்டிகாதலி னாதனத்திடை வைத்தருச்சனை செய்தபி - னுண்டிநாலு விதத்திலாறு சுவைத்திறத்தினி லொப்பிலா - வண்டர் நாயகர் தொண்டரிச்சையி லமுதுசெய்ய வளித்துளார்.” என்னும் அருண்மொழித்தேவ ரமுத வாக்கானும், பெரியோர்கள் மனம் விருப்பு வெறுப்பற்றதென்பதை, “ஓடும் பொன்னு முறவும் பகையுமோர் - கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்தியு நின்றையும் - வீடுங் காணமும் வேற்ற நோக்குதல் - கூடுந் தன்மை கொளுமன நன்மனம்.” என்னும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவாக்கானுந் தெளிக. (ககஉ)

பிரியா வரணை விடைகொடுபோய்ப் பெருங்கா ளத்தி மலை நோக்கி, வரியார் சுரும்பர் வரியிசைக்கு மலர்க்கா வாலங் காட்டம்மைக், குரியார் வணங்கி மணங்கமழு முயர்ப்புங் காண நெடுஞ்சாரற், பெரியோர் தவங்கள் புரிவனவுங் காண்பான் கருதிப் பெயர்ந்தணைந்தார்.

(இ - ள்.) தம்மைவிட்டுப் பிரியாதவராகிய ஏகாம்பாநாதரிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு மீண்டு, பெருமைமிக்க காளத்திமலையைப்பார்த்தவண்ணமே வந்து, கீற்றுக்குடைய வண்டிகள் இசைபாடுகின்ற புட்பச்சோலைக ணிறைந்த திருவாலங்காட்டிலே காளிக்காக நடனமாடினவராகிய இரத்தினசபாபதியைப் பணிந்துகொண்டு, காளத்தியைக்கிட்டி நன்மணம் வீசும் உன்னதமுள்ள புட்பவனங்கணிறைந்த நீண்ட சாரலிலே, பெரியோர்கள் தவப்புரிந்துகொண்டிருப்பவற்றையும் தரிசிக்கும் வண்ணம் திருவுள்ளங்கொண்டு அத்திருவாலங்காட்டினின்றும் மீண்டுவந்தனர்.—எ - று.

காஞ்சியினின்றும் மீண்டு காளத்திக்குச் செல்வதற்குத் திருவுளங்கொண்ட திருவெண்காட்டிகள் இடையிலுள்ள திருவாலங்காட்டையடைந்து இரத்தினசபாபதியைத் தரிசித்துக்கொண்டு காளத்தியையடைந்தனரென்றபடி. இடையில் திருவாலங்காட்டில் ஊர்த்தாண்டவத்தைத் தரிசித்தபோது, “வீடு நமக்குத் திருவாலங் காடு விமலர்தந்த - வோடு நமக்குண்டு வற்றூத பாத்திரமோக்கு

செல்வ - நாடு நமக்குண்டு கேட்டதெல் லாந்தர நன்னெஞ்சமே - யீடு நமக்குச் சொலவே யொருவரு மிங்கில்லையே." என்னும் திருவிருத்தமுதலாகப்பல்திரு விருத்தங்கள் திருவாய் மலர்ந்தனரெனக் கூறுவர், ஆயின் தற்காலம் இருத்திரு விருத்தம் ஒன்று நீங்க ஏனையவை வழங்காமையின் இறந்தனவாகக்கொள்ளல் வேண்டும். காளிக்காக நடனமாடினரென்பதை, "வீரங் - கொடுத்தெறியு மாகா ளிகோபந்தவிர - வெடுத்த நடத்தியல்பு போற்றி." என்னும் நக்கீரதேவநாயனா ருளிய போற்றிக்கவி வெண்பாவானு முணர்க. (ககந)

தொண்டர் திரண்டோ டிப்பணியத் தொழுது வீதிச்சினகரத் தைக், கண்டு வணங்கிக் கரங்கூப்பிக் கள்ளக் கொள்ளா வுள்ளத்தார், மண்டும் பேரன் பளவறியா வண்ணம் பாரிலுங் கண்ணப்பர், பண் டைப் பணியை நினைந்துருகிப் பல்கா லொல்கிப் பணிந்தனரால்.

(இ - ள்.) வஞ்சமடையா நெஞ்சினராகிய திருவெண்காட்டடிகள், திருக் காளத்தியைச் சமீபித்தவளவில், அத்தலத்தின்கணுள்ள அடியார்கள் ஒருங்கு கூடிச்சென்று திருவெண்காட்டடிகளைப் பணியத் தாமும் அவர்களைப் பணிந்து, மாடலீதியிற் சென்று திருக்கோயிலைத் தரிசித்து நிலமுறப் பணிந்து தமதுதிரு கரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பி மிக விசேடித்த தமது போன்பின் அளவு இத்து னைத்தென்று அறியப்படாதபடி ஒழுக்குகின்ற கண்ணப்பநாயனாருடைய பூர்வீ கத்தொண்டைச் சிந்தித்து மனமுருகிப் பலமுறை குழைந்து வணங்கினர்.—
எ - று.

திருக்காளத்திக்குச் சென்ற திருவெண்காட்டடிகள் அங்குத் தம்மை எதிர்கொண்டழைக்கவந்த திருவடியார்களுடன் மாடலீதிக்கெழுந்தருளித் திரு வாலயத்தை நோக்கியவளவில் நிலமுறப்பணிந்து திருக்கரங்களைச் சிரமேற்கூப் பிச் செல்கின்றபோது, கண்ணப்பநாயனர் பண்டியற்றிய பேரன்பின் எல்லை யற்ற தொண்டைச் சிந்தித்து மன வருக்கமுற்றுச் சரீரங்குழைந்து பல்காற் பணிந்தனரென்றபடி. கண்ணப்ப நாயனாருடைய திருத்தொண்டு பேரன்பின் எல்லையற்ற தொண்டென்பதை, "கண்ணப்ப நெடுப்பதோ ரன்பின்மை கண் டபி - நென்னப்ப நென்னொப்பி வென்னையுமாட் கொண்டருளி-வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச் - சுண்ணப்பொன் னீற்றற்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ." என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், "ஆடுற வடியேன் புதுக்குடந் தனிநீரன்பன்வாய்ப் புனலுனக் காமோ-கூடை யின் மலர்பிற் றையிற்றரு மலரோ கூறுமென் கவியவன் மொழியோ - நாடரு மொருகீ யிறையெனுந் வழக்கை ஞானசம்பந்தனாற் றிட்ட - வேடுரை செய்ய - வென்காத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே." என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாபி கள் திருவாக்கானும், திருவெண்காட்டடிகள் அக்காளத்திக் கெழுந்தருளித் தரிசித்தபோது திருவாய்மலர்ந்தருளிய, "வாளான் மகவரிந் தூட்டவல்லேனல் லன் மாதுசொன்ன - குளா லிளமை துறக்கவல் லேனல்லன் ரெண்டுசெய்து

நாளாற்றிற் கண்ணிடந் தப்பவல் லேனல்ல னுனிளிச் சென் - ருளாவ தெப்படி யோதிருக் காளத்தி யப்பனுக்கே.” என்னும் திருவிருத்தத்தானும் தெனிக ஆல் - அசை, (ககச)

பணிந்து திருக்கா ளத்திமலைப் பாஞ்சோ தியையும் பணிந்து பணிந், தணிந்து பாஞ்சோ தித்திருநின் றன்பெண் புருகுமின்பா ளர், திணிந்த படிவக் கொடுமுடிக டிசைக டோறு மிசையுமவை, துணிந்து கருணைத் திறம்பெறுவார் சூழப் போந்தார் வாழ்வுறவே.

(இ - ள்.) அவ்வாறுவணங்கிய திருவெண்காட்டடிகள் திருக்காளத்தி யெ ன்னும் வரைக்கணெழுந்தருளிய பாஞ்சோதியாராகும் சிவபெருமானையும் பன் முறை வணங்கி வணங்கி, அப்பாஞ்சோதியாருடைய திருமுன்சமீபித்துரின்று மெய்யன்பினாலே என்பும் உருகத்தக்க இன்பமுடையவராகி, திண்ணிதாகிய வடிவத்தோடு கூடிய கொடுமுடிகள் திக்குகொள்கும்பொருந்தியிருப்பவைகளே நிச்சயித்துணர்ந்து திருவருளின்றண்மையடைபவராய் மெய்ஞ்ஞான வாழ்வு பொருந்துமாறு வலமாகவந்தருளினர்.—எ - று.

எனவே, திருவெண்காட்டடிகள் திருக்காளத்திவரைக்கணடைந்து சிவ பிரானைத் தரிசித்துக்கொண்டு, அங்கு நின்றும் மீண்டு அவ்வரையை வலமாக வந்தனரென்பதாம். இத்தலத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த வசிட்ட முனி வருக்காகச் சிவபிரான் திருவுளமிரங்கி ஐந்தலையாவ உருவத்தோடு பாசிவலிங்க மாய் மேற்குத் திருமுகமாகிச் சோதிமயமாகத் தரிசனந்தந்தனரென்பதும், பஞ் சபூதத்தலங்களுள் இது தேயுத்தலமென்பதும் புராணசரிதமாகலின், “பாஞ் சோதியையும் பணிந்து பணிந்து.” என்றும், “பாஞ்சோதித்திருநின்று.” என் றும் கூறினர். மேற்கூறியவாறு சோதியருவாய்த் தரிசனந் தந்தனரென்பதை, “அருமணிச் சுடிகை யைவா யாடா வருவத்தோடு - பாசிவ லிங்கமாகிப் படு புன லிறைவன் றிக்குத் - திருமுகமாய் கத்துத் திமிரமுங் கெடவி ளங்கி - விரிகடர்க் கனவி தன்முன் மின்மினி யாக நின்றான்.” என்னும் சீகாளத்தி புராணத் திருவிருத்தத்தானு முணர்க. (ககக)

போதும் போதின் மணிகாகம் புடையி லாட லிசைகோக்கி நாதர்க் கிடுதண் டிடைத்தீப நணிய வாகுங் கதிக்காளற் கேத மில்லா வுறவேபோ வென்பார் முன்பேரம் பலயானை சீத மதியோன் விழாவினுக்குத் திருமுன் படரப் போமென்பார்.

(இ - ள்.) அழகிய அவ்வரையின் பக்கத்திற்செல்லும்போது, காளத்தி நாதர்க்கேற்றியிருக்கும் தூங்காவிளக்கு அசைந்துகொண்டிருக்கும் புகழ்ப்பார்ந்து, இத்தீபம் இங்கு சமீபபதவியை யடைந்த காளனென்னும் பாம்புக் குக் குற்றமற்ற உறவுதானே என்றுரைப்பார், தமக்கு முன்னே செல்லுகின்ற பல யானைகளும், குளிர்ந்த சந்திரசூடாகிய காளத்திநாதர்க்குரிய திருவிழாத்

தரிசனத்திற்காக அவர் திருமுன்பு நெருங்கும்படி போகின்றன வென்றுரைப்பார்.—எ-று.

பஞ்சபூதத்தலங்களுள் காளத்தி வாயுத்தலமாகலானும், அவ் வாலயத்தின் கர்ப்பக்கிருகத்தில் காளத்திநாதர்க்கருகாக ஏற்றிபிருக்கும் தூங்காவிளக்குக்குக் காற்று வாருவ யின்மைமயானும், அவ் விளக்குச் சதா அசைந்துகொண்டிருத்தலானும், அத் தலத்திற் சாமீபபதவிபடைந்த காளன் என்னும் சர்ப்பத்திற்கு இரை காற்றாகலானும், “மணிநாகம்புடையிலாடலிசைநோக்கி நாதர்க்கிடு தண்டிடைத் தீப நணியவாகுவ் கதிக்காளற் கேதமில்லாவறவேயோ.” என்றும், சிவபிரான் திருவிழாக்கொள்ளுங்கால் அவர் திருமுன் கொடிசுடை ஆலவட்டம் பலவகை வாத்தியங்களுடன் செல்வதுடன், இவைகட்குமுன்பாகயானை செல்வதியல்பாகலின், அங்குச் செல்லும் யானைகளைக் கண்டபோது, “சீதமதியேன் விழாவினுக்குத் திருமுன்படரப்போம்.” என்றும் கூறினார். சர்ப்பத்திற் காகாரம் காற்றாயிருந்தும், திருமுன் ஏற்றிய தூங்காவிளக்குக்கும் அச்சர்ப்பத்திற்கும் உள்ள நேசத்தால் அவ் வாகாரத்தையும் அவ் விளக்கின்வசமாக விட்டிருத்தலாலன்றோ சதா அவ்விளக்கு அசைந்துக்கொண்டிருக்கின்றதென்பதும், அன்பின் வயப்பட்டோர் தமக்குப் புலப்பட்ட யாவும் அன்புடையவைகளாகவே பாவிப்பாரென்பதும்கருத்து. (ககச)

ஐயன் திருமேனியினடங்கு மத்தீ யுறவோ வெனநினைவா, ரெய்யுஞ் சிலவேட் டிவர்திண்ணர்க் கெண்ணு முறவோ பண்ணமைந்த, செய்ய கனிவாய்க் குறமகளிர் சிவஞ்சேர் கன்னி மார் நேர்வார், துய்ய கீரர் தமிழிசையோர் சுரும்பின் பாட லாமென்பார்.

(உ-ள்.) அன்றியும் இத்தீபம் சிவபிரான் திருமேனியின்க ணடங்கியுள்ள அத்தகைய தீக்குறவாகுமோவென்று கருதுவர், காளத்திநாதர் மிருகங்களை எய்யத்தக்க வில்லேந்திய வேடராகிய திண்ணரென்னும் இயற் பெயருடைய கண்ணப்பநாயனார்க்கு மதிக்கத்தக்க உறவோ என்றும், இசை யமைந்த சிவந்த கொவ்வைக்கனிபோன்ற அதரத்தையுடைய குறமகளிர்கள் சிவகரணம்பெற்ற சத்த கன்னியர்கட்கு ஒப்பாவார்கள் என்றும், தூய்மையராகிய நக்கீரதேவர் திருவாய்மலர்ந்த தமிழ்ப்பாக்களின் இசைதானே ஒப்பற்ற வண்டுகளின் கீதங்களாகுமென்றும் கூறுவர்.—எ-று.

சிவபெருமான் அழல்வண்ணராகலின், “ஐயன் திருமேனியினடங்கு மத்தீயுறவோ.” என்றும், அப்பெருமான் அருளடைந்த அடியார்கள் பல ரிருக்கவும், அத்தலத்திற் கதியடைந்த ஏனையிருக்கவும் அவர்களொருவரும் அப்பெருமானருகிலின்றிக் கண்ணப்ப ரொருவர்மாத்திர மிருத்தலின், “எய்யுஞ் சிலவேட்டிவர் திண்ணர்க்கெண்ணு முறவோ.” என்றும், குறமகளிர் சிவஞ்சேர் கன்னியார் நேர்வார்.” என்றும், நக்கீரர் காளத்திக்குச் செய்த துதிகள் மிக் இனிமையாயிருத்தலின் “கீரர் தமிழிசையோர் சுரும்பின்பாடலாம்.” என்

றும் கூறினர். சிவபெருமான் தீவண்ணரென்பதை, “திருநாம மைந்தெழுத் துஞ் செப்பா ராகிற் றீவண்ணர் திறமொருகாற் பேசா ராகி-லொருநாளுந் திரு ககோயில் சூழா ராகி லுண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டெண்ணு ராகி - லருநோ ய்கள் கெடவெண்ணீ றணியா ராகி லளிபற்றார் பிறந்தவாறேதோவென்னிற் - பெருநோய்கண் மிகநலியப் பெயர்த்துஞ் செத்துப் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி யிறக்கின் றாரே.” என்னும் ஆளுடைய வரசுகளி னருள்வாக்கானும், கண்ண ப்பநாயனார் காளத்திநாதர்க் கருகி விருக்கப்பெற்றெனரென்பதை, “பேறினி யிதன்மே லுண்டோ பிரான்றிருக் கண்ணில் வந்த - ஆறுகண் டஞ்சித் தங்க ணிடந்தப்ப வுதவுங் கையை - யேறுயர்த் தவர்தங் கையாற் பிடித்துகொண் டெ ன்வலத்தின் - மாறிலாய் நிற்க வென்று மன்னுபே ரருள் புரிந்தார்.” என்னும் அருண்மொழித்தேவாமுதவாக்கானும், நக்கீரரருளியது இனிமைவாய்ந்தனான வந்தாதியென்பதை, “மங்கைமாரிவர் தங்கள் வளநகர்ச் - சங்க மேவு தமிழ்ப் பெரு நாவலன் - நிங்கள் வேணிதன் றென்கயிலாயமுற்-றங்கு ஞானவந்தாதிய றைந்ததும.” என்றும், “சென்று வானுயர் தென்கயி லாயம்யா-மென்று காண் குவ மென்னுங் கருத்தொடு - நின்று ஞர்னவந் தாதி நியமமா-மன்ற நாடொறு மங்கைய ரோதுவார்.” என்றும் வரும் சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தங்களானு முணர்க இவ் வந்தாதியையே கைலைபாதி காளத்திபாதியந்தாதி என்பர். கண் னியர் நேர்வார் என்பதற்குச் சத்தமாதாக்க ளொப்பாரென் றுறைப்பதுடன், இத்தலத்தின் முத்தியடைந்த மாணிக்கவல்லியின் புத்திரிகளாகிய கன்னிமா ரிருவரையும் நேர்வர் எனினுமாம். கன்னிபரிருவரித் தலத்தில் முத்தியடை ந்தனரென்பதை, வைபக முழுது முள்ள மாமணி யொளிக்கும் பச்சைத்-துப் யநன் மாகதத்தின் சோதியுள் ளெவைக்குமேலாம் - பொய்யில்லா ரணமாய்த் தோன்றும் புகலரும் வடிவை நோக்கித்-தையல ரிருவ ருந்தாழ்ந் தெழுந்தொளி தன்முன் னின்றார்.” என்றும், “நின்றிடு மணங்க ஞரை நிருமலனருளிணவே- தன்றனி யொளியினூடே தயங்கிடத் தானுட் கொண்டான்-பொன்றிகழ் மணி மார் புள்ள புங்கவன் முதலோர் போற்றக் - கன்றணி கரத்தெம் மன்னை கன் மக ணுணவன்றே.” என்றும் வரும் ஷட சீகாளத்தி புராணத் திருவிருத்தங்க ளாற் றெளிக. சத்தமாதாக்களாவார் - அபிராமி மகேஸ்வரி கௌமாரி நாராய ணிவராகி இந்திராணிகாளி என்பவர்களாம். (ககௌ)

தவமாற் றும லாற்றுமவர் தம்மைச் சிவகோ சரியாரென் றுவமா னத்தா னினைந்துருகி யொளிகூர் தென்றி சைக்கயிலைத் தவமா மலையைச் சூழ்போந்து தொடர்ந்து படர்ந்த தவத்தவரோ டவமா றியலாக் கதியளிக்கு மையன் றிருமுன் னடைந்தனரால்.

(இ-ள்.) அதன்பின் திருவெண்காட்டடிகள் அக்கிரிச்சாரலிற் றவம்புரி தலை விடாமற் செய்துகொண்டிருக்கும் தவசிகளைப்பார்த்து, இவர்கள் சிவ கோசரியார் போன்றவர்களென்று வறித்துச் சிந்தித்து மன :வுருக்கமுற்று, விளக்கமிக்க தென்கைலயென்னும் மேன்மையோடு சிறப்புற்ற அவ் வரை

யை வலமாகவந்து, தம்மைப் பின்தொடர்ந்துவந்த அத்தகைய தவசியர்களுடனே அவமார்க்கம்பொருந்தாத முத்தியின்பம் பாவிக்கும் திருக்காளத்தி நாதரது சந்திதிக் கெதிரிற் சேர்ந்தனர்.—எ-று.

சிவகோசரியார் திருக்காளத்திநாதருக்கு ஆகமவிதி தவறாது பூசித்துச் சிறப்பெய்தியவராகவின், விதி தவறாது தவம்புரியும் தவசிகளைத் திருவெண்காட்டடிகள் னோக்கியபோது, இவர்கள் சிவகோசரிபாருக் கொத்தவர்களெனச் சிந்தித்து மனமுருகினார் என்பார், “தவமாற்றாமலாற்றுமவர்தம்மைச் சிவகோசரியாரென் - றுவமானத்தா னினைந்துருகி.” என்றும், திருக்காளத்தியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த வசிட்டமுனிவருக் கனுக்கிரகிக்கும் நிமித்தம் சிவபெருமா னெழுந்தருளி, அம் முனிவர் வேண்டுகோட் கிணங்கி அச் சலத்திற்றானே சிவலிங்கவுருவா யமர்ந்தருனிய துணர்ந்த உமாதேவியார்பிரிவாற்றாமையால், தமது மூத்தபிள்ளையார் இளையபிள்ளையாரென்னும் இருவருடனே வீரபத்திரக்கடவுள் வைரவக்கடவுள் ஐயனார் நந்திதேவர் உருத்திரகணங்கள் கணநாதர்கள் என்னும் இவர்களும் பின்தொடர்ந்து வருமாறு அக்காளத்தியைச் சேர்ந்து ஞானப்பூங்கோதையென்னும் திருநாமத்துடன் எழுந்தருளியகாரணத்தால், கைலையரையானது மேருவரையுடன் கூடி அத் தலத்தை யடைந்து தனக்கு வடக்கே அம்மேருவரை தங்கும்படிசெய்து, தான் சந்திதிக்குக் கீழ்த்திசையில் தங்கியது அவ்வேதுவினாலே அன்றுமுதல் அதற்குத் தென்கைலை என்னும் திருநாமம் வழங்கத் தொடங்கிற்றென்பது புராண சரித்திரமாகவின், “ஒளிகூர் தென்றிசைக் கயிலைத்தவமலை.” என்றும், அவமார்க்கம் செல்லாதவர்களுக் கருள்வது முத்தின்பயிராகவின், “அவமாறியலாக்கதி.” என்றும் கூறினார். சிவகோசரியார் சிவாகமவிதிதவறாது பூசிப்பவரென்பதை, “எய்தியசீராகமத்தி லியம்பியபூ சனைக்கேற்பக் - கொய்தமலரும்புனலு முதலானகொண்டீணந்தார் - மைதழையுங் கண்டத்து மலைமருந்தை வழிபாடு - செய்துவருந்தவமுடைய முனிவர்சிவ கோசரியார்.” என்னும் அருண்மொழித்தேவ ரமுதவாக்கானும், “நசனூர்தம் மிணையடித் தாமரைப் பூசை செய்தொழி லாப்பூண்டு செய்திடு - மாசை மேல்கொண்ட ராமனத் தான்சிவ-கோசனென்னுங் குணப்பெருங் குன்றனான்.” என்னும் சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தத்தினும், “நாடரிய சத்தியோ சாதத்தும் வாமத்து நன்றாம கோரத்தினு-நவைபற்ற புருடத்துமாகமமொர் ரைவ்வைந்து நல்கியீ சானத்திலே, பீடுதரு மெட்டுமுறை தந்தவற்றிடைநீசொல் பெருமைபெறு மருமை விதியிற்-பேசரிய பூசைசிவ கோசரியெனப்புரிதல் பெற்றிலேன் மற்றடி யனென், வேடுவர் குலத்தலைவன் மெய்யன்பு பூண்டிலேன் வேட்டொருவர் மாட்டருளிஞன், மீக்கொளொரு புடையொப்பு நோக்கிவைத் தனைசாற்றின் வேண்டல்வேண்டாமையிலையா, லாடுநின்பால் டேறு பாடொன்றி லாமையா லபிடேக மாடி யருளே - யறிவுற்றெ னங்கைமலர் செறிவுற் றமர்ந்தவிறை யிடேக மாடி யருளே.” என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானும், திருக்காளத்திக்குத் தென்கைலை என்னும் திருநாமமுண்டென்பதை, “தோடவிழ் கடுக்கை வேயந்த சுடர்மணிச் சுடிகையை

வா - யாடா வருவத் தண்ணற் கயிந்திர திசையின் வெள்ளிக் - கோடியர் வரை நின் றன்று குருமணி யருவி சூடி - நீடிய குடுமி மேரு நின்றிதங் கதன் வடக்கே." எனவும், "அன்றுதொட் டிலக மேத்து மண்ணலங் களிற்றுக் காடு - மன்றறென் கைல யென்னும் வான்பெயர் பெற்ற தம்ம - பொன்றவி லதன்சி றப்புப் பொருபுல னாவ வேந்து - நின்றதன் றாயுள் காறு நிகழ்த்தினு முலத்தற் பாற்றே." எனவும் வரும் சீகாளத்திபுராணத் திருவிருத்தங்களா னும் தெளிக. (ககஅ).

குளிர்கூ ருவித் தென்கயிலைக் கோமாற் கில்ல மெனப்பாடி, யொளியார் திருமுன் விடைகொடுபோ யொற்றி யூர்கைப் பற் றினராய்த், தனிபா லயங்கள் பலபோற்றித் தண்டா மரைக்காட் டொடுமாட, வெளிமா மலைகள் கலைஞான வேலை நிலவப் பதிபோ ன்தார்.

(இ-ள்.) குளிர்ச்சிமிக்க அருவிநீர்பொழியும் தென்கைல என்னும் திருக் காளத்திநாதருக்கு, "இல்லம்" என்னும் முதலையுடைய திருப்பாடலைத் திரு வாய்மலர்ந்ருளி, பாஞ்சோதிடராகிய அத் திருக்காளத்திநாதர் சந்திதிக் கெளி ரில் விடை பெற்றுச்சென்று திருவொற்றியூரென்னும் தலத்தைச் சேர்வதற்கு நிர்சய்த்தவராகி, இடையிலேயுள்ள மேன்மையமைந்த திருவாலயங்கள் பலவ ற்றையும் துதித்துக் குளிர்ச்சியுள்ள தாமரைமலர்களாகிய காட்டினோடு மாடங் களாகிய சிறப்புற்ற வெள்ளிமலைகளும் கலைஞானமென்னும் கடலும் விளங்கு கின்ற அத்தலத்திற் சென்றார்.—எ-று.

இல்லம் என்னும் முதலையுடைய பாடலாவது—“இல்லந்துறந்து பசி வந்த போதங் கிரந்துதின்று - பல்லங் கறையற்று வெள்வாயு மாயொன்றிற் பற்றுமின்றிச் - சொல்லும் பொருளு மிழந்து சுகானந்தத் தூக்கத்திலே - யல் லும் பகலு மிருத்திடு தென்கயி லாயத்தனே” என்பதே என்றும், இப் பாடல் அதற்குக் கூறியதன்று கைலாயத்திற்கே கூறியதென வுரைத்து, நற்றடியை “அல்லம்பகலு மிருப்பதென் றோகயி லாயத்தனே.” என மாற்றியும் கூறுவ துண்டு. ஆயினும் திருக்காளத்திக்கு, “பத்தம் புகுந்து பிறந்து வளர்ந்து பட் டாடை சுற்றி - முத்தும் பவளமும் பூண்டோடி யாடி முடித்தபின்பு - செத்து க்கிடக்கும் பிணத்தருகே யினிச் சாம்பிணங்கள் - கத்துங் கணக்கென்ன காண் கயிலாபுரிக்காளத்தியே.” என்றும், “பொன்னுற் பிரயோசனம் பொன்படை த்தாற்குண்டு பொன்படைத்தோன் - றன்னுற் பிரயோசனம் பொன்னுக்கங்கே துண்டத் தன்மையைப்போ - லுன்னுற் பிரயோசனம் வேணதெல் லாமுண் டினைப்பணியு-மென்னுற்பிரயோசனமேதுண்டு காளத்தியீச்சுசனே.” என்றும் இவைபோன்ற சிற்சில பாக்கள் திருவாய்மலர்ந்கனரென்று வழங்குகின்றார். காளத்தியினின்றும் மீண்ட திருவெண்காட்டடிகள் இடையிலுள்ள தலங்களை த்தரிசித்துக்கொண்டு திருவொற்றியூரையடைந்து, அங்குள்ள தாமரைகளென்

னும் காடுகளையும் மாடங்களென்னும் வெள்ளி மலைகளையும் கலைஞானமென்னும் கடலையும் கண்டனரொன்றபடி வெள்ளி எனற்பாலது எதுகை நோக்கி வெளி யென நின்றது.

அடியார் திரளவ் வயிலேக்கி யடிக ளடித்தா மரைபோற்றி விடியா விருளை விடிவிக்கும் வீதி மதிற்கோ புரம்பணிந்து பொடியா டியவொண் டிருமேனிப் புனித னுனதப் புகழ்பாடி நடியா நிற்கு நாதாந்த ஞானப் பொருளை நணுகினரால்.

(இ-ள்.) திருவெண்காட்டடிகள் அத்தலத்தின்கணுள்ள அடியார் உட டத்தைத் தரிசித்துத் தியாகேசப் பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளைத் துதித்து, ஒழியாத இருளாகிய அஞ்ஞான இருளை ஒழிப்பிக்கும் மாடலீதிகளையும் திருமதில்களையும் கோபுரத்தையும் வணங்கி, திருவெண்ணீறு பூசி யிருக் கும் வெள்ளிய திருமேனியையுடைய தியாகேசப்பெருமானது மேம்பாடுற்ற கீர்த்தியைத் துதித்து, நடனமாடுகின்ற நாதாந்தத்தில் விளங்கும் மெய்ஞ்ஞானப் பொருளாகிய தியாகேசப்பெருமான் திருமுன் வந்தனர்.—எ-று

அத்தலத்தின்கணுள்ள மாடலீதியையும் மதிலையும் கோபுரத்தையும் தரி சித்தோர்க்கு உடனே அஞ்ஞானம் நிவர்த்தியாதலாலும், அவைகளின் விளக் கம் இரவென்பதில்லாது பிரகாசிக்கின்றதாலும், “விடியா விருளை விடிவிக்கும் வீதி மதிற்கோபுரம்.” என்றும், சிவபெருமான் திருமேனி முழுவதும் திரு வெண்ணீறணிந்து மிளிர்வதால், “பொடியாடிய வொண்டிருமேனி”. என்றும் தத்துவங்களெவற்றினும் மேம்பட்ட நாததத்துவத்தையுங் கடந்துநின்று ஞானானந்தத்தாண்டவம் புரிபவராகவின், “நடியா நிற்கு நாதாந்த ஞானப்பொருள்” என்றும் கூறினர். அத்தலத்தின்கணுள்ள வீதிமதில் கோபுரம் என்னுமிவை களே அஞ்ஞானத்தைப் போக்குதற்குரியன வென்பதை, “வாவியெலாந் தீர்த்த மணவெல்லாம் வெண்ணீறு-காவணங்களெல்லாங் கணநாதர் - பூவுலகி - லீது சிவலோக மென்றென்றே மெய்த்தவத்தோ - ரோதுந் திருவொற்றி யூர்.” என் னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானும், திருமேனி முழுவதும் திருவெ ண்ணீறணிந்துள்ளார் சிவபிரானென்பதை, “மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண் ணித்த மேனியான்றாடொழாதே - யய்யலாமென்றெண்ணி யுறிதுக்கி யுழிதந் தென் னுள்ளம் விட்டுக் - கொய்யுலா மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ மயிலாலுமாரு ரரைக்-கையினாற் றொழாதொழிந்து கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்த கள்வனேனே.” என்றும் ஆளுடைய வாசுகளி னருள்வாக்கானும், நாததத்துவத்தையுங் கடந்து நின்று ஞானானந்தத் தாண்டவம் புரிபவரென்பதை, “அண்டமுமாய்ப் பிண்ட முமா யளவி லாத வாருயிருக் கோருயிரா யமர்ந்கா யாகிற் - கண்டவரார் கேட் டவரா ருன்ரு லுன்னைக் காண்பதலா வெண்ணறிவாற் காணப்போமோ - வண் டொப மணிமார்பன் புதல்வனோடு மனைவியொடுங் குடியிருந்து வணங்கிப்போற்

றும் - புண்டரிக புரத்தினனா தாந்த மோன போதாந்த நடம்புரியும் புனித வாழ்வே." என்னும் தாயுமானவர் திருவாக்கானு முணர்க. (கஉ௦)

குருவாய் வந்தென் குறைதீர்த்த குன்றே குன்றக் கொழுமணியே, பெருவாழ் வாகி யெனைக்கலந்து பிரியாதிருக்கும் பெருந்தேனே, யுருவா யருவா யுருவருவா யுரையா டியமூன் றையுமொருவி, வருவாய் தருவா யென்னுயிர்வாய் மருவாய் மருவாய் மருவாயே.

(இ - ள்.) ஆசிரியராகி எழுந்தருளி அடியேனுடைய குறைபாடுகளை யொழித்தருளிய அருண்மலையே! திருக்கைல என்னும் வரையின்கண் விளங்கும் கொழுவிய மாணிக்கமே! அழியாத வாழ்வாகி அடியேனுடன்கூடி நீங்காதிருக்கும் பெருமையமைந்த தேனே! உருவமாகவும் அருவமாகவும் உருவருவமாகவும் விளங்கி, இங்குக்கூறிய இம்மூன்றையும் நீங்கியும் வருபவரே! அடியேனுடைய உயிரினிடத்துக் கற்பகதருவைப் போன்றும் மணம் வாய்ந்த மருவைப் போன்றும் கலப்பீராக.—எ-று.

பெருமானதாற்றலையும் பெருமிதத்தையும் அளந்தறிதற்கேலாவாகவின் மாணிடர்க்குரிய அருமையான பொருள்களையே அவருக்குவமித்தல் முறைமையாகவின், மாணிக்கம் என்றும் தேனே என்றும் துதித்ததுடன், அவரது திருவருளை மலையெனவும் துதித்தனர். உருவம் அருவம் உருவருவம் என்னும் முப்பாற்கும் அப்பாற்பட்டவராகவின், "உருவாயருவா யுருவருவா யுரையாடிய மூன்றையுமொருவிவருவாய்." என்றும், முன்பு மருதவாணொன்னும் திருநாமத்துடன் என்னுடன்கூடிக் கலந்து பிரியாதிருந்தீரேனும், இப்போது அவ்வாறின்றி அடியேன் வேண்டியவற்றை யுண்ணின்று பாவிக்கும் தருவைப்போன்றும் மருவும் அதன்மணமும் எவ்வாறு வேறுபடாதோ அதுபோன்றும் தேவரீர் வேறு அடியேனுயிர் வேறு என்னொதபடி உரிர்க்குள்ளுயிரா யமர்ந்தருளவேண்டுமென்பார், "தருவாயென் னுயிர்வாய் மருவாய் மருவாய் மருவாய்." என்றும் கூறினர். ஆயின், உயிர்க்குயிராய் விளங்குதல் போன்றிராது விளக்கமாகிவிளங்கும்படி பாவிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தபடி. மருவாய் மருவாய் மருவாய் என்பதற்கு மருவுலீராக மருவுலீராக மருவுலீராக எனமுக்காற் கூயினரென்றுரைக்கினுமாம். அககால் முக்காற்கு மேற்கூற விதியின்மையின் அவ்வளவினிறுத்தினாரெனக் கொள்ளல்வேண்டும். (கஉ௧)

போற்றி போற்றி நாயேனைப் பொருளாய்க் கொண்ட வருள் போற்றி, யாற்றின் வலிகூர் முகங்கோடி யடக்குஞ் சடையா யடி போற்றி, தேற்றி யினியா யினுமுனைப்போற் செய்வாய் மெய்வாயருள்போற்றி, நீற்றி னுள்ளே பவளவொளி நிகழூந்திகழுவே யருள் போற்றி.

(இ-ள்.) நாய்போன்ற அடியேனையும் ஓர்பொருளாய்த் திருவுளங்கொண்டு அடிமை கொண்ட தேவரீர் திருவருள் துதிக்கப்படுவது துதிக்கப்படுவது துதிக்கப்படுவது. கங்கையாற்றினுடைய வல்லபமிக்க கோடிமுகங்களையும் அடக்கிய சடைமுடியை யுடையவரே! தேவரீர் திருவடி துதிக்கப்படுவது இனியேனும் அடியேனைத் தெளிவுறுத்தித் தேவரீரைப் போற்செய்வீராக. உண்மை நிலையாகிய தேவரீர் திருவருள் துதிக்கப்படுவது. திருவெண்ணீர்நீரின்னளே பவளம்போன்ற செவ்வொளிவிளங்கும் விளக்கமே! தேவரீர் திருவருள் துதிக்கப்படுவது. —எ-று.

அடிமை கொள்ளுதற்குரிய இலக்கணமமையாமல் நாயினுங் கீழ்ப்பட்டிருக்கும் எனையும் ஆண்டருளிற்றுகலின் தேவரீர் திருவருள் துதிக்கப்படுவது என்பார், “போற்றி போற்றி நாயேனைப் பொருளாய்க் கொண்ட வருள்போற்றி.” என்றும், உலகெங்கும் பலமுகங்களாகப் பரவிய கங்கையைத் துளியாகச் சுருக்கிச் சடையிலடக்கினராகலின், “ஆற்றின் வலிகூர் முகங்கோடி யடக்குஞ் சடையாய்.” என்றும், இன்றுவரையிற் பிறப்பிறப்பிற் சுழலுமாறுவிட்டிருந்தது போன்றிராமல் சிவசாரூபமடையச் செய்வீரென்பார், “தேற்றி யினியாயினு முனைப்போற் செய்வாய்.” என்றும், சிவபெருமான் தமது பவளம்போன்ற நிறமுள்ள திருமேனியின்மீது திருவெண்ணீர்நீர்ந்திருத்தலின், “நீற்றினுள்ளே பவளவொளி நிகழுந்திகழ்வே.” என்றும் கூறினார். அடிமைகொள்ளுதற்குரிய அடியர்ர்க்கமையவேண்டிய இலக்கணங்கள் - பொதுவிலக்கணம் - சிறப்பிலக்கணம் என இருவகைப்படும். அவ்விரண்டுள் பொது விலக்கணமாவன - கொல்லாமை புலாலுண்ணாமை கள்ளாமை கள்ளுண்ணாமை பிறர்மனைநயவாமை வசாவின்மகளிர்நயவாமை இரக்கம் வாய்மை பொறை அடக்கம் கொடை சாய்தந்தை முதலிய பெரியோரை வழிபடுதல் என்னும் இவைமுதலியவாம். இவையே பொது விலக்கண மென்பதை, “கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் குத்திரங்கோள்களவு-கல்லாமற் கைதவரோடிணங் காமற் கணவினும்பொய்-சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமற் றோகையர் மாயையிலே - செல்லாமற் செல்வந்தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே.” என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானுமறிக. சிறப்பிலக்கணம்-புறத்திலக்கணம் உடலிலக்கணம் அகத்திலக்கணம் எனமூவகைப்படும். அவற்றுள், புறத்திலக்கணம் பத்து உடலிலக்கணம் பத்து அகத்திலக்கணம் மூன்று. ஆகக்கூடிய இலக்கணங்கள் இருபத்துமூன்றும். இவற்றை, “செய்ய மேனிச் சிவனடி யார்க்கய-லெய்தக் காணு மிலக்கணம் பத்துள-மெய்யிலெய்து மிலக்கண மெய்ம்மைசா-லையி ரண்டகத் துள்ளனமுன்றரோ.” எனவும், “அலக்கணீக்கு மரனடி யார்க்கென - விலக்கணங்க ளிருபத்து மூன்றுள பலப்படுத்து முதற்படு பத்தையும் - புலப்படுத்தி நுமக்குப் புகலுவாம்,” எனவும், புறத்திலக்கணங்கள் - திருவெண்ணீறு உருத்திராக்கம் என்னும் இவைகளைத் தரித்தல் - குருவைவழிபடல் - சிவபிரானைத் துதித்தல் - சிவநாமங்களை உச்சரித்தல் - சிவபிரானைப் பூசித்தல் - சிவதருமங்களைப் புரிதல் - சிவபுராணங்களைச் சிவணித்தல் - சிவாலயங்களைத் தரிசித்தல் - சிவனடியாரிடத்தன்றிப்

புசியர்மை - சிவனடியார்க்கீதல் என்பவைகளே. இதனை, வாசப்பூதி யுருத்திர மாமணி - பூசிப் பூணல் குாவரைப் பூசித்த - லாசைப் பாட்டி னானைப் புகமுத லீசர்க் குள்ளன நாம மியம்புதல்." எனவும், "எந்தையீச னருச்சினையோம்புத- றந்தி ராச்சிவ தன்மம் புரிசுதன் - முந்தை யோன்கதை கேட்டன் முறைமை யாற் - புந்தி கூர்ந்தர னாலயம் போற்றுதல்." எனவும், "ஒத்த பத்த ரிடத்தல தோரிடந் - துய்த்த னீத்தலத் தொண்டரிற் றெண்டராய்ச் - சித்த மன்புற வீதன்முன் செப்பிய - பத்து மீங்கிவை காணப் படுதிரால்." எனவும், உடலி லககணங்கள் - சிவபெருமான் புகழைப் பேசுந்தோறும் சிந்திக்குந் தோறும் கண்டம் விம்முதல் - நாத்துடித்தல் - சரீரம் நடுங்குதல் - உரோமஞ் சிவிர்த்தல் குறுவேர்வுறுதல் - நாத்தமுதமுத்தல் - ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிதல் - வாய்விட் டமுதல் - பாவசமாய்த்தன்னை அபர்த்தல் என்னும் இவைகளாம். இதனை, "தொண்டர் மெய்யிற்றுலங்கு மிலக்கண-முண்டொர் பத்தென்றுரைத்த துரைக் குதுங் - குண்டை யூர்தி சிவத்தியல் கூறுங்காற் - கண்டமுற்றொரு விம்மிதங் காட்டுதல்." எனவும், "ஏத்து மெந்தை யியற்கை யுணர்ந்தொறு - நாத்து டித்தெ மும் பாமை நகைப்புறம் - பூத்த முத்தந் துடித்தல்வி பூதிகொண் - டார்த்தணிந் ததன் னங்கங் குலங்குதல்." எனவும், "மயிர்ப்பு றம்புள கித்தல் வான்முறை- வியர்த்த றன்வச மன்றி விளம்புநாப் - பெயர்த்தி டாமையா னந்தப் பெருங்க ணீ-ரயற்ப டித்துதல் வாய்விட் டமுதலே." எனவும், "பாவ சத்தின னாகிப் படர்சடை - யானுளப்படத் தன்னை யயர்க்குதல் - விரவு பத்தும் விடுத்துரைத் தோமியை - வாழு னித்தலை வீர்மணக் கொள்விரால்." எனவும், அகத்திலக்க ணங்கள் - திருவைந்தெழுத்தை மானதமாகச் செபித்தல் - மானதபூசை-சிவபி ரானைத் தன்னுடன் பிரிவறக்காண்டல், என்னுமியைகளாம். இதனை, "உளத் திலக்கண மூன்றென் றுரைத்தன-மளக்கி னஞ்செழுத் துன்ன லகப்பட-வளர் க்கு மானத பூசனைமைக்கடிக்-களத்த னைத்தனை யொன்றெனக் காண்குதல்." எனவும் வரும் உபதேசகாண்டத் திருவிருத்தங்களானுந் தெளிக. கங்கை பல முகங்களாகப் பரவிவந்ததென்பதையும் அதைச் சிவபிரான் திருமுடியிலடக்கின ரென்பதையும், "ஆயிர நூறுகோடி யணிமுகம் படைத்தியாண்டும் - பாயிரு நீத்தமாகிப் பரவலு மதுகண்டஞ்சி-மாயனு மயனும் வானோர் மன்னனும் பிற ரும்போற்றி - மீயுயர் கயிலை நண்ணி விமலனை யடைந்து தாழ்ந்தார்." எனவும், "என்றலு நதிக டோற்ற மியம்பியெவ் வுலகுஞ் சூழ்போய் - நின்றவந் நீத்தந் தன்னை நினைத்தவ ணழைந்துநாத-ஒன்றுதன் வேணி மேலோர்ரோமத்தி னும்ப ரும்ப்ப - மன்றலங் கமலத் தோனு மாலுமிந் திரானுஞ் சொல்வார்." என வும் வரும் கந்தபுராணத் திருவிருத்தங்களானும், சிவபிரான் திருமேனி பவள நிறமுடைத்தென்பதை, வனபவள வாய்நிறந்து வானவர்க்குந் தானவனை யென்கின்றாளாற் - சினபவளத் திண்டோண்மேற் சேர்ந்திலங்கு வெண்ணீற்ற னென்கின்றாளா-லனபவள மேகலையோடப்பாலைக் கப்பாலானென்கின்றாளாற் கனபவளஞ் சிந்துங் கழிப்பாலைச் சேர்வானைக் கண்டாள் கொல்லோ." என் னும் ஆளுடைய வரசுகளி னருள்வாக்கானு முணர்க. போற்றி போற்றப் படுவது. அல்லது வாழிய என்பது வாழியென நின்றிற்போல, போற்றிய

போற்றிய என்னும், வியங்கோள்வினைமுற்று ஈறுகெட்டுப் போற்றி என நின்றது எனினுமாம். போற்றிய எனவருவதை, "எந்தாய் போற்றி யெமைப்பு ரக்கு மிறைவா போற்றி யெவ்வலகுந் - தந்தாய் போற்றி யென்பசைக்குந் தாராய் போற்றி தமிழனெதிர் - வந்தாய் போற்றி யுயிர்க்குயிராய் வருவாய்போற்றி தொண்டருளச் - சிந்தா குலந்தீர்த் தருள்புரியுஞ் சிவனே போற்றி போற்றிய வே." என்னும் உபதேச காண்டத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (கஉஉ)

என்றென் றருளின் றிறம்போற்றி யெல்லா வுள்ளங் கனிந்திளைப்ப மன்று ளாடி யெமக்கருளு மணிமா ணிக்கப் பதம்பணிந்து சின்று போந்து வலஞ்சூழ்ந்து நிகழ்ந்து மகிழ்ந்தங் கிருக்கின்றார் தென்றல் வந்து சுந்தரரைத் திருவா ருருக் கழைத்தவூர்.

(இ-ள்.) இவ்வண்ணம் பற்பலவிதங்களாகத் திருவருளின் றன்மையைத் துதித்துத் திருவுள்ளமுழுவது முருகிச் சோர்வடைய, அம்பலத்திற் றுண்டவம் புரிந்து எங்கட்குத் திருவருள்பாலிக்கின்ற மாணிக்கமென்னும் மணிபோன்ற தியாகேசப் பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கி, திருமுன் வெகுநேரம்நின் றுகொண்டிருந்து அங்கு நின்றும் மீண்டு திருவாலயத்தை மும்முறை வலம்வந் து விளக்கமுற்றுக் களிப்படைந்து, தென்றற்காற்று வந்து சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி களைத் திருவாரூருக்கு அழைத்த ஊராகிய அத்திருவொற்றியூரில் வீற்றிருக்கின் றனர்,—எ-று.

தியாகேசப் பெருமான் திருநடனமாடுதலாலும், தம்மிடத்துவந்த புலவ ரிருவருக்கும் மாணிக்கம் பரிசாக அளித்தமையாலும், இவையிரண்டையும் விள க்குவான், "மன்றுளாடி யெமக்கருளு மணிமாணிக்கம்," என்றும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவொற்றியூரில் வீற்றிருந்தருளுங்கால் தென்றற்காற்று வீசத் தக்க வசந்த காலம் வந்தமையின் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகட்குத் திருவாரூர் வீதி விடங்கப் பெருமானுடைய உற்சவம் ஞாபகத்திற்குவா உடனே திருவாரூர்க்குச் சென்றனராகலின், "தென்றல்வந்து சுந்தரரைத் திருவாரூருக் கழைத்தவூர்," என்றும் கூறினர். தியாகேசப்பெருமான் தம்மிடத்துவந்த புலவரிருவர்க்குமாணி க்கமணி யீந்தன ரென்பதை, "அரசனுக் கென்றுவைத்த வரநன மொன்றுங் கொண்டே - பரமர்முன் வைத்த லோடுங் கவிஞரு மதனைப்பார்த்தார் - திரமுற விஃதேவேண்டு மெமக்கெனச் செப்புங்காலை - வாழுட னனையார்கையில்வள்ள லீந் தேமறைந்தான்." என்னும் திருவொற்றியூர்ப் புராணத் திருவிருத்தத்தா னும், தென்றல் வந்து சுந்தரரைத் திருவாரூருக் கழைத்ததென்றதை, பொங்கு தமிழ்ப் பொதியமலைப் பிறந்துபூஞ் சந்தனத்தின் - கொங்கணைந்து குளிர்சார லிடைவளர்ந்த கொழுந்தென்ற - லங்கணையத் திருவாரூ ரணிவீதி யழக ரவர் - மங்கலநாள் வசந்தமெதிர் கொண்டருளும் வகை நினைந்தார்." என்னும் அருண் மொழித் தேவாமுதவாக்கானு மறிக, (கஉக)

மயனா வயனா வியற்றாத மணிச்சங் கிவிக்குத் தூதுபோய்
வியனா மிருகா னடர்ந்தார்க்கு விருந்தாய் வந்த வெண்காடர்
கயனா ணியகட் கணிகையற்காற் கமலச் சிலம்பி னெலிமலியும்
பயனா ரொற்றி யூர்பற்றிப் பதிகொண் டிருந்தார் படிபோற்ற.

(இ-ள்.) தேவதச்சனாலும் பிரமனாலும் சிருட்டிக்கப்படாத அழகமைந்தசங் கிவிநாச்சியாருக்காகத் தூதுசென்று, அற்புதமாகிய இரண்டு முறை நடந்தவரா ன மாணிக்கத் தியாகேசருக்குப் புதிய அடியராய்வந்த திருவெண்காட்டடிகள், கயல்மீன்கள் வெட்கமடைந்த கண்களைப்படைத்த கணிகையர்களின் பாதங்க ளாகிய தாமரையிலணிந்துள்ள சிலம்பின் சத்தம் விசேடிக்கின்றதும் முத்திப் பயனைப் பாவிக்குந் தன்மையுடையதுமாகிய திருவொற்றியூரைத் தமக்கிருப்பிட மாகக் கடைப்பிடித்து உலகத்தார் துதிக்கும்படி வீற்றிருந்தனர்.—எ-று

சிவபிரான் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்காகத் திருவாரூர்ப் பரவை நாச்சி யாரிடத்தும் திருவொற்றியூர்ச் சங்கிவிநாச்சியாரிடத்தும் இருமுறை தூது நடந் தாராகலின், “ தூதுபோய்வியனா மிருகா னடர்ந்தார்க்கு ” என்றனர். இதனை “ தண்மல ரும்பொழிற் றென்கமலே சர்க்குச் சாத்துகின்ற வொண்மலர் சொ ன்மலர்க் கொவ்வாது போலுமற் றேர்புலவன் - பண்மலர் சாத்திப் பணிகொ ண்டவாபச்சை மால்சிவந்த-கண்மலர் சாத்தியுங் காண்பரிதான கழன்மலரே.” என்னும் குமாகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்கானும், “படியிலா நிற்பாட்டி லாரூர நனிவிருப்பன் பரம னென்ப - தடியனே னறிந்தனன்வான் ரெழுமீசனினைத் தடுத்தாட் கொண்டு மன்றித் - தொடியுலா மென்னைமட மாதர்பா னினக்காகத் தூதுசென்று - மிடியிலா மனைகடொறு மிரந்திட்டு முழன்றமையால் விளங்கு மாறே.” என்னும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவாக்கானுந்தெளிக. இருகாற் றூது சென்றமை, சங்கிவி நாச்சியார்க்காகவே கொள்ளினுமாம். (கஉச)

வேறு.

இருநில மடந்தை பென்ன வெடுத்தவா சிரியச் செய்பு
ளொருபது மொன்று மொற்றி யூர்த்தொகை யெனப்பே ரிட்டுத்
திருவிசைப் பாவாப் பாடித் தெளியொளி யுளம்வி ளங்கப்
பெருநிலை யுடையா ரின்பப் பேறெலாம் பெற்று ளாரே.

(இ-ள்.) “இருநிலமடந்தை.” என்று முதல் தொங்கிய ஆசிரியப்பாக்கள் பதினொன்றையும் திருவொற்றியூர்த்தொகை என்னும் திருநாமம் சூட்டித் திரு விசைப்பாவாகப் பாடியருளி, தெளிவொடு கூடிய ஒளிமயமான அறிவுவிளக்க மடையும்படி ஞானநிலைமையுடையவராகிய அத்திருவெண்காட்டடிகள் பேரின் பப் பேறுகளெவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டனர்.—எ-று.

இத்திருவிசைப்பாவை ஒற்றியூர்த்தொகை என்றும் ஒருபா ஒருபதென் றுங்கூறுவர். இத்திருவிசைப்பாவிலுள், முதலாசிரியப்பாவிலே சிவபெருமா

னுடைய நிஷ்கள சொரூபத்தையும், இரண்டாவது ஆசிரியப்பாவிலே சகள சொரூபத்தையும், மூன்றாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானுடைய வீரட்டங்களெவையும் அவரின் வேறன்மையின் அவற்றால் அவர்க்கோர்புகழ்ச்சியின் நென்ப்தையும், நான்காவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானிடத்தே பிரமன் முதற் பிபீலிகைவரையிலுள்ள சர்வான்மாக்களும் தோற்றமும் ஒடுக்கமுமுறுதலின் அவ்வாறான தோற்றம் ஒடுக்கம் என்னும் இரண்டினிலைமையும் தேவரீர் திருவருள் பெற்றோரே யுணர்வொன்பதையும் ஐந்தாவது, ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமான் அன்பர்கட்கணிமையாயிருத்தலும் வன்பர்கட்குச் சேய்மையாயிருத்தலும் உணர்ந்தவர்கட்கே இவ்வுடவி லபிமானம் விடுமென்பதையும், ஆறாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானுடைய திருக்கோல மொவ்வொன்றும் அவரே இறைவரென்றுணர்த்து மென்பதையும், ஏழாவது ஆசிரியப்பாவிலே அப்பெருமான் அணுவுக்கணுவாயும் மகத்துக்கு மகத்தாயும் விளங்கலின் அவரது பெருமை கூறுவோர் மாட்டாமையாற் சுருங்கினல்லது வேறு வகையாற் சுருங்காவென்பதையும், எட்டாவது ஆசிரியப்பாவிலே, சரீரமென்னும்கடலில்வீழ்ந்து கரைகாணாதுழலுவோர் அப்பெருமானுடைய திருவடி யென்னும் புணையைப் பற்றின் முத்திக்கரையை யடைவரென்பதையும், ஒன்பதாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானே திருவருள் சுரந்து ஆன்மாக்களின் பந்தபாசங்களைக் களையினல்லது வேறுலகையாற் பந்த பாசங்கணிங்காவாகலின் சுவையொளியூரே சை நாற்றமென்னும் ஐந்தினையும் அப்பெருமான் திருவடிக் கே யற்பித மாக்கினெனென்பதையும், பத்தாவது ஆசிரியப்பாவிலே, அப்பெருமானேத் துதித்தலிவ்விடுமென்பதையும் விளக்கியருளினார். இவ்வாசிரியப்பாக்கள் பதினென்றென இந்நூலாசிரியர் கூறியிருப்பினும் இப்போது வழங்குவன இப்பத்தேயாம். இவ்வாறடைவுபட இத்திருவொற்றியூர்த் தொகையைத் திருவெண்காட்டடிகள் திருவாய் மலர்ந்தவளவில் அவருக்குப் பேரின்ப நிலைமை யெய்திற்றென்பார், “தெளியொளியுளம் விளங்கப் பெருநிலை யுடையாரின்பப் பேறெலாம் பெற்றுளார்” எனக்கூறினார். இவ்வொற்றியூர்த் தொகைக்கு ஒருபா ஒருபதென்னும் பெயரும் வழங்கிவந்திருத்தலின், இந்நூலாசிரியர் காலத்தும் பதினென்றாகவே யிருந்தமைகொண்டு, “ஒருபது மொன்று மொற்றியூர்த்தொகை.” எனக் கூறியிருத்தல் வேண்டிமென்றும், அவர் காலத்திற்குப்பிறகு ஓராசியப்பாமறைந்து விட்டதென்றும் கூறுவாருமுளர்.

பெற்றவர் திருநீ ராடித் திருநீற்றின் பெற்றி முற்றுங்
கற்றவர் புரங்கண் மூன்றுங் கற்றவர் கருத்துட் கொண்டு
செற்றவ ரடிகள் பாடித் தினந்தொறு நியம மாற்ற
லுற்றன ருற்ற வாற்றி னுண்மையிங் சியம்ப லுற்றேன்.

(இ-ள்.) இப்படி பேரின்ப நிலைமையெய்திய திருவெண்காட்டடிகள் திருவெண்ணீற்றை யுத்தாளனமாகத் தரித்துக்கொண்டு; திருவெண்ணீற்றின்மேன்மை யெவற்றையும் உணர்ந்தவர்களாகித் திரிபுரங்கள் மூன்றையும் மூன்றுலகங்களினும் செலுத்தத் தேர்ந்தவர்களாகிய அசுரர்களின் எண்ணத்

தைத் திருவுள்ளங்கொண்டருளி, அப்புரங்களைத் தகித்தருளிய தியாகேசப்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் துதித்து, நாள்தோறும் தமது நியமங்களைப் புரியத் தொடங்கினர், அவ்வாறு செய்யத்துணிந்த மார்க்கத்தின் நிச்சயத்தை இவ்விடத்திற் கூறத்தொடங்கினேன்.—எ-று.

திரிபுரங்களையுடைய அசுரர்கள் சிவபத்தியின் மேம்பாடுடையவர்களாகியும் தமதாற்றலுக்கு மேற்பட்ட தருக்குடையவர்களாகி இருந்தமை யுணர்ந்த சிவபெருமான், அவர்களுடைய தருக்கை யழிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு திருமாலையழைத்து அவ்வசுரர்களின் சிவபத்திரிலைமையைக்கெடுக்கச் செய்த பிறகு அத்திருபுரங்களைத் தகித்தருளினராகவின், “திருநீற்றின்பெற்றி முற்றுங்கற்றவர் புரங்கண் மூன்றுங் கற்றவர் கருத்துட்கொண்டு செற்றவர்.” என்றனர். இதனை, “மாயன் மாயையி னிருங்கடற் படிந்தெழா வாளெயிற் றசுமார்க்கன்-றேய கண்களுந் திண்டிறற் புயங்களு மிடந்துடித் தனவன்றோர் - சேயிழைக்குல மங்கையர் மங்கலங் கழன்றன சிறைக்காக - மாய்கொடுஞ்சிறை பிணங்கிவீழ்ந் தெழுவன முன்றிலங் கண்மெல்லாம்.” எனவும், “அருப்ப வெண்ணிறத் துப்பிடைப் பெருங்கன லடித்தென வணிமூர-லுருத்த செந்தழற் கொழுந்துறவெண்ணிறத் தடலையி னொழிந்தற்ற-திருத்து மாணிசிச் செல்வரா யிரப்பவர்க் களித்துருத் தீயோர்தம்-பெருத்த செல்வநீத் தொழிந்தென மடிந்தவப் பெருநகர்ப் புரமூன்றும்.” எனவும்வரும் உபதேசகாண்டத் திருவிருத்தங்களானு முணர்க. (கஉக)

நம்மிடை மருத நாத நற்குரு வாகி வந்து
தம்பொரு டனக்குத் தந்த தண்ணளிப் பெருமையாலே
யம்பொனஞ் செழுத்தி னாலு மருதிய மங்கள் செய்வார்
சம்புவை யொழியாப் பூசைத் தன்மையு மவற்றூற் செய்வார்.

(இ-ள்.) நமது திருவிடை மருதநாதர் சிறந்த ஆசிரியராகத் திருவுருக்கொண்டெழுந்தருளி, தமது ஞானமாகிய உண்மைப்பொருளைத் தமக்குப் பாவித்த மிக்க திருவருளின் பெருமிதத்தினால், அழகிய பொன்போன்ற சிறப்புவாய்ந்த திருவைந்தெழுத்துக்களாலும் அருமையான நியமங்களைச் செய்பவராய், சிவபிரானே இடைவிடாது பூசிக்குந் தன்மையினையும் அத்திருவைந்தெழுத்துக்களாற்றானே இயற்றுவார்.—எ-று.

சிவபெருமானே ஆசிரியராகத் திருவுருக்கொள்வொன்பது, நூற்றுணிபாகவின், நம்மிடைமருத நாதனற்குருவாகிவந்து.” என்றும், சிவ பெருமானுடைய ஞானமே அழியாச் செல்வமாகலானும், அத்தகைய செல்வத்தையே ஞானேயே தேசத்தால் அவர் தமக்குப் பாவித்தனராகலானும், “தம்பொருடமக்குத் தந்த.” என்றும், அவரவ்வாறு புரிந்தது அவரது திருவருட்பெருமிதத்தாலே யாகவின், “தண்ணளிப் பெருமையால்.” என்றும், பொன்னானது எவ்வாறு எனைய பொருள்களெவற்றினும் மேம்பாடுற்றதோ அது போன்று திருவைந் தெழுத்தே எனைய மந்திரங்க ளெவற்றினும் மேம்பா

பெற்றதாகலின், "அம்பொனஞ்செழுத்து." என்றும், அத்திருவைந்தெழுத்தாற் றானே சிவபிரானை மானதமாகப் பூசித்துவந்தாராகலின், "சம்புவை யொழியாப் பூசைத் தன்மையுமவற்றூற் செய்வார்" என்றும் கூறினர். சிவபெருமானே ஆசிரியராக வடிவங்கொண்டு வந்தருளுவரென்பதை, "மறைமுடி யதனில் விளங்கிடு மொளியே மனிதரைப் போல்வந்த தெனுமென் - சிறைதவிர்த்தாண்ட சிவப்பிரகாச தேசிகன் றன்னையற் றவன்ற - னிறையருள் பெற்ற பழனிமா முனியை நெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம்" என்னும் சிதம்பரசுவாமிகள் திரு வாக்கானும், சிவபெருமான் ஞானத்தின் புகழே அழியாச் செல்வமென்பதை, "இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன் - பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு." என்னும் திருக்குறளானும், திருவைந்தெழுத்தே ஏனைய மந்திரங்க ளெவற்றினும் மேம்பட்டதென்பதை, "மனிதரிலுயர்ந்தோ ராதி மறையவர் தேவர் தம்மிற் - பனிதரு திங்கள் வேணிப் பகவனே யுயர்ந்தோன் வே. டோர்க்கினிதருள் விரதந் தம்மு ளதிகமாமிந்து வாரம் - புனிதமந் திரங்க டம் முட் போதவைந் தெழுத்து மேலாம்." என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திரு விருத்தத்தானும், திருவைந்தெழுத்துச்சரிப்புடன் செய்துவந்த மானதபூசை இத்தன்மைத்தென்பதை "உள்ளம் பெருங்கோயி லானுடம் பாலபம் - வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோபுரவாயிற்-றெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கங்- கள்ளப் புலனைந்துங்காளா மணிவிளக்கே." என்னும் திருமந்திரத்தானுந் தெளிக. (சு- 6)

கிளர்ந்தகெற் பத்தி னுள்ளுங் கெற்பகோ ளகையி டத்துங் கொளுங்கெற்ப நிலயத் துள்ளுங் கேவலஞ் சகலங் கூர வளந்தறி சகலந் தானே யதீதம்போன் றதீத மன்றும் வளங்களுங் கண்டு நீங்கி மண்டொளி கொண்டு நிற்பார்.

(இ-ள்.) விளக்கமுற்ற வயிற்றினிடத்தும் அவ்வயிற்றின்கணுள்ள கருப் பாசயப்பையினிடத்தும் அக்கருப்பாசயப்பைகொண்டிருக்கும் கருத்தங்கும்நிலை யினிடத்தும் கேவலம் சகலமென்னும்சாவத்தைகளும் விசேடப்பட, அறிவினால் அளந்தறியப்படுகின்ற சகலாவத்தையே ஏனைய அவத்தைகளெவற்றிற்கும் அதீ தப்பட்டதுபோன்று விளங்கி அதீதப்படாததாகிய வளப்பங்களையும் நோக்கி விலகி மேம்பாடுற்ற ஞானவொளிபெற்று விளங்குவார்.—எ-று.

எனவே ஆன்மவடிவானது ஓர் மாதாவின் வயிற்றிற்செல்லும்போதும், அவ்வாறுசென்று கருப்பாசயப்பையிற் புகும்போதும், அவ்வாறு புகுந்து அங் குள்ள ஓர் பிண்டத்திற்றங்கும்போதும், கேவலம்சகலமென்னும் மறப்பு நினைப் புகள் விசேடப்பட்டிக்கொண்டே வருதலால். நெருப்பியென்னும் சகலாவத்தை யாகிய நினைப்பே எவைக்கும் அதீதப்பட்டு விளங்குவது போன்று தோற்றும் தோற்றம் முதலாகிய விளைவுகளெவற்றையும் தான் சாட்சியாக நின்று நோக்கி, அச்சகல கேவலங்கள் எஞ்ஞான்றும் தாக்காத ஞானவொளியுடையராய் விளங்கி

னர் என்பதாம். மறப்பு நினைப்பென்னும் இரண்டும் மாறிமாறி வருவனவாக வின் இவ்விரண்டிங் கடந்த நனவிற் சுழுத்தி நிலையே அப்பொருளை யுணரும் மெய்ஞ்ஞானவொளியா மென்றுணர்ந்து விளங்கினரென்பார், “அளந்தறி சகலந்தானே யதீதம்போன் றதீதமன்றும் - வளங்களுங் கண்டுநீங்கி மண்டொளி கொண்டு நிற்பார்.” என்றனர். மேற்கூறிய நிலையே உண்மைநிலையென்பதை ‘கேவலத்துங் காணக்கிடையான் கிளர்ந்தெழுந்த-வாவல் சகலத்துமணுகான்.’ என்னும் சித்தாந்த தரிசனத்திருக்குறளானும்,” “கேவல சகல மென்னக்கி னோத்தெழு மாயைதன்னைக் - கேவல ஞானத்தாலே கிழித்தறி வாகுநிற்பாய்” பூவலம் புரிந்தமாந்தர்புண்ணிய தீர்த்தமாதி - யாவலாய்த் தானமாதி யாகமாதிய விதாமால்” எனவும், “நினைவழிப்பி னதன்பின்னை நினையாமை யெழுமத்தை- நினைவறியா வறிவுருநா மென்றவற்றி னயனிற்பாய் - மனிதரறி யாவிந்தமாருத சுகோதயத்தைத் - தனியிருந்து காண்டியாற் சகங்கடந்த தவத்தோயே.” என வும் வரும் சுருதிசார விளக்கத் திருவிருத்தங்களானும்” “வினவிற் பரத்தையறி வறுதற் கவத்தைபுலன் வினைமாறியே - நனவிற் சுழுத்திநிலை வரினப்பொருட் டிகழு நலனாகவே.” என்னும் சசிவார்னபோதத் திருவிருத்தத்தானுந்தெளிக. (1)

அவத்தைக டணந்த வன்றி யையனுக் காக்கை யாக்கிச் சிவத்தொழி லொவ்வெ முத்தாற் சிவலிங்க வடிவ மாகிப் பவப்பெரும் பிணித ணிப்பார் பரவுயிர் தமக்கு ளாக்கி யவர்க்குள வுடலந் தாமே யாயின ரொற்றி யூரர்.

(இ-ள்.) அவத்தைகள் எவற்றையும் நீங்கினதேயல்லாமல் தமது திருமே னியையும் சிவபிரானுக்கர்ப்பித்து, சிவத்தின் கிரியைக்கிடமாகிய ஒங்காரத்தாற் சிவலிங்க சொரூபமாகி, பிறவியென்னும் மகத்தாகிய நோயை நிவாரணிப்பவ ராகிய திருவெண்காட்டடிகளின் ஆண்மாவை, திருவொற்றியூர்த்தியாகேசப் பெருமான் தமக்குள்ளேயிருத்திக்கொண்டு, அத்திருவெண்காட்டடிகட்குவேண் டிய சரீரம் தாமாகவே விளங்கினார்.—எ-று.

தத்துவங்களெவற்றையும் தனித்தனி நீக்கிச் சாட்சிமாத்திரமான ஞான வொளியாய் நின்ற தமது திருமேனியையும் தியாகேசப்பெருமானுக் கர்ப்பித்து ஒங்காரமாகிய பிரணவத்தினாலே சிவலிங்கவுருவுற்றுவிளங்கிய திருவெண்காட் டடிகளான்மாவைத் திருவொற்றியூர்த் தியாகேசப்பெருமான் தமக்குள் அடங் கும்படி செய்துகொண்டு, அவ்வான்மாவுக்குரிய சரீரமும் தாமாகவே தோன்றி னர் என்பது கருத்து எனவே, தத்துவங்களை நியதிகளேந்தபோது அவ்வாறு களைந்தவருடைய ஆண்மா ஒளிமயமாய் விளங்குமென்பதும், அவ்வாறு சிவலிங்க வுருவானபோது அவ்விலிங்கம் பரார்த்தலிங்கத்தில் ஒடுங்குவதும், அவ்வாறெடு ங்கியபோது அப்பரார்த்தலிங்கமே அவ்வான்ம லிங்கத்திற்குத் திருமேனியாவ தும் முறைமையென்பதை விளக்கியபடி. என்னை, முத்தியடையுங்கால் சரீரம் அடைகின்ற சித்திகள் மூவகையாம். அவை - உருவச்சித்தி அருவச்சித்தி உருவருவச்சித்தி என்பவைகளே. இவற்றுள், ஆளுடைய நம்பிகளும் கழறிற்

ற்றிவார்நாயனாரும் திருமேனியுடன் திருக்கலைக் கெழுந்தருளியது உருவச் சித்தியெனவும், ஆளுடையவடிகள் திருமேனி சிற்சபையிற் ப்ரமாகாயமாகக் கலந்து நின்றது அருவச்சித்தியெனவும், ஆளுடைய வாசுகள் சிவலிங்கத்துட் கலந்தது உருவருவச்சித்தியெனவும் கூறுப. திருவெண்காட்டடிகளடைந்ததும் இவ்வுருவச் சித்தியேயாமென்றுணர்க. முத்தியடைவோர் திருமேனி மேற் கூறிய மூவகைச் சித்திகளடைவ தியல்பென்பதையும், இம்மூன்றனுள் ஏதே னுஞ் சித்தியடைய வேண்டுமென்பதையும், “முத்தியிலுந் தேகமிசை மூவித மாஞ் சித்திபெற்றோ-ரெத்தனைபே ரென்றுரைப்ப தெந்தாய் பராபரமே.” என வும், “தேகம்யா தேனுமொரு சித்திபெறச் சீவன்முத்தி - யாகுநெறி நல்லநெறி யையா பராபரமே.” “எனவும், “உலகநெறி போற்சடல மோயவுயிர் முத்தி - யிலகுமெனல் பந்த வியல்பே பராபரமே.” எனவும் வரும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானு முணர்க. (கஉக)

அவருயிர் தமக்கில் லாக்கி யாண்டவாண் டகையார் நிற்ப வுவரிவாய் மணற்ப ரப்பி லொளிவேளி யிடத்திற் போந்து கவலுராச் சிறார்கள் சூழக் கண்டவர் தன்னும யாகிப் பவர்வினே யாடலோடும் பாடலும் பயில லுற்றார்.

(இ - ள்.) அத்திருவெண்காட்டடிகளின் ஆன்மாவைத் தமக்கு இருப்பிட மாக்கிக்கொண்டு அவரையடிமைகொண்ட தியாகேசப்பெருமான் இவ்வாறிரு க்க, திருவெண்காட்டடிகள் உடலின்கணுள்ள மணற்பரப்பிலே விளக்கமுள்ள வெளியான இடத்திற்கெழுந்தருளி, அவ்விடத்திலே கலக்கமற்ற ஆண்மகார் கள் சூழ்ந்திருப்பதை நோக்கி, தாமும் அவர்கள் தன்மையைப் பெற்றவராய் அம்மகார்கள் ஆடுகின்ற விசேடமான வினையாடல்களோடு பாடலும் பயிலத் தொடங்கினர்—எ-று.

திருவெண்காட்டடிக ளான்மாவைச் சிவலிங்கமாக்கி அச்சிவலிங்கத்துள் தியாகேசப்பெருமான் வீற்றிருத்தலின், “அவருயிர் தமக்கில்லாக்கி யாண்ட வாண்டகையார்.” என்றும், திருவொற்றியூரின் கணுள்ள கடற்கரையில் வெண் மணல்களைப் பரப்பிச் சிறுபிள்ளைகள் வினையாடிக்கொண்டிருக்குமிடத்திற் றிரு வெண்காட்டடிகள் சென்று, அவர்களுடன் வினையாடவும் அவர்களைப்போற் பாடல்கள் பாடவும் தொடங்கினரென்பார், “உவரிவாய் மணற்பரப்பி லொளி வெளியிடத்திற் போந்து - கவலுராச் சிறார்கள் சூழக் கண்டவர் தன்மையா கிப் - பலர்வினையாடலோடும் பாடலும் பயில லுற்றார்.” என்றும் கூறினர். பெரியோர்கட் கியல்பாகவே பாலர் உன்மத்தர் பசாசர் என்னு மிவர்களைப் போன்றிருக்கும் தன்மையுண்டென்பது நூற்றுணிபாகவின், தாம் சென்ற ஆண்டு வினையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களை நோக்கி அவ்வாறே தாமும் வினையாடவும்பாடவும் தொடங்கினர் என்றபடி. பெரியோர்கட் கித்தன்மையுண் டென்பதை, “அடிமுடியு நடுவு மற்ற பாவெளிமேற்கொண்டா லத்துவிதவான ந்த சித்த முண்டா நமது - குடிமுழுதும், பிழைக்குமொரு குறைவு யில்லை

யெடுத்த கோலமெல்லா நன்றாகுங் குறைவுகிறை வறவே-விடியமுத யம்போல வருளுதயம் பெற்ற வித்தகரோ டங்கூடி விளையாட லாகும்-படிமுமுதும் விண் முமுதுந் தந்தாலுங் களியாப் பாலருட னுன்மத்தர் பசாசர்குணம் வருமே.” எனவும், “பாலரொடு பேயர்பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே - சீலபிசு ஞானியர்தஞ் செய்கை பாராபரமே.” எனவும் வரும் தாயுமானசுவாமிகள் திரு வாக்கானும் தெளிக. அம் மூன்றனுள்ளும் பாலரென நிற்பதுவே முதன்மை யென்பதுப்து அவ்வரிசையானுணர்க. (கக௦)

குறுமகா ரணிக்கு ழாங்கள் குளிர்மணப் புளிநப் பாங்க
ருறுதிமெய் தளர்ந்து பின்ன ரொன்றும்வெண் காடர் தம்மை
மறுதரம் புதைத்துந் தொக்க வலப்புறம் பரந்து நிற்பார்
மறுகுழிப் படுத்த பின்னு மன்னவர் விலகி நிற்பார்.

(இ-ள்.) சிறுமகார்களின் அழகிம கூட்டங்களோடு குளிர்ந்த மணமு டைய அம்மணற்குன்றினிடத்து, திடமான தமது திருமேனியை மறைத்து மீண்டும் வெளிவந்த திருவெண்காட்டடிகளை, மீண்டும் புதைத்தும், அதற்குச் சமீபித்த வலப்பாகத்திற் பரவியிருப்பார், மறுகுழியிற் புதைத்தபிறகு ம் நிலை பேறுள்ள அத் திருவெண்காட்டடிகள் அக் குழியினின்றும் வெளிக்கொண்டு நிற்பார்.—எ-று.

இக் கடற்கரைக்கணுள்ள மணற்குன்று சிறுவர்களின் கூட்டத்தையும் குளிர்ந்த மணத்தையும் தன்னிடத்திற் கொண்டிருத்தலின், “குறுமகா ரணிக் குழாங்கள் குளிர்மணப் புளிநப் பாங்கர்.” என்றும், திருவெண்காட்டடிகள் முதன்முறை தாமே அம் மணற்குன்றின்கண் மறைந்து வெளிப்பட்டனர் என் பார், “உறுதி மெய்தளர்ந்து பின்னரொன்றும் வெண்காடர் தம்மை.” என்றும், அதுகண்ட சிறுவர்கள் அதுபோலவே திருவெண்காட்டடிகளை மீண்டும் மீண் டும் அம் மணலிற் புதைக்குந்தோறும் முதன்முறை போன்றே வெளிப்பட்டிரு ந்தனரென்பார், “மறுதரம் புதைத்துந் தொக்க வலப்புறம் பரந்து நிற்பார் - மறுகுழிப்படுத்த பின்னு மன்னவர் விலகிநிற்பார்.” என்றும் கூறினர். எனவே அப் பிள்ளைகட்கு விளையாடல்காட்டும் நிமித்தமாகவும் பின்னர்க் கடை முறை யில் அவர்களாற் றானே தாம் சிவலிங்க வடிவெய்தத் திருவுள்ளங் கொண்ட மையானும் இவ்வாறு விளையாடத் தொடங்கினரென்பதாம். (ககக)

பன்முறை யித்தன் மைத்தாம் படிபடி மணலிற் காட்டி
முன்னிய பட்டி. னத்துமுனைத்தவ வடிவந்தானே
செந்நெறி யிலிங்க மாகிச் செழுமண றனின்மு ளைத்தார்
புன்னெறிச் சிறுர்க ளோடிப் புரத்துளார்க்குரைத்தா ரன்றே.

(இ-ள்.) அனந்தமுறை இவ்வண்ணம் அதிசய முண்டாகுமாறு அக் கட ற்கரையின் கணுள்ள மணற்பாப்பிலே விளையாடல்காட்டி, யாவரும் நிர்

தித்த பட்டினத்துப்பிள்ளையாரென்னும் மேலாயதவவுருவமே செவ்வியமார்க்கத்
தைப் பாவிக்கும் சிவலிங்கவுருவமாகிச் செழுவிப அக்கடற்கரைமணலிற்றேன்
றினர் அத்தகைய திருவெண்காட்டடிகளைச் சேர்த்தக்க மார்க்கம் வாய்ந்த அச்
சிறுவர்கள் வேகமாய்ச்சென்று அவ்வூரின் கணுள்ளார்க்குக் கூறினர்.—எ - று.

அக்கடற்கரை மணலின்கண் இவ்வாறு அநேகமுறை மறைந்துமறை
ந்து வெளிப்பட்டனராகலின், “பன்முறை யித்தன்மைத் தாம் படிபடிமணலிற்
காட்டி.” என்றும், பட்டினத்துப்பிள்ளையாரென்னும் திருநாந்நாங்கிய திருமே
னியே அம்மணலினிடத்துச் சிவலிங்கவுருவாகத் தோன்றியதென்பார், “முன்
னிய பட்டினத்து முனைத்தவ வடிவந்தானே - செந்நெறியி லிங்கமாகிச் செழு
மணறனின் முளைத்தார்.” என்றும், இதுகண்ட சிறுவர்களுச்சமுற்று அங்குரில்
லாமலோடி ஊராருக்குரைத்தனரென்பார், “சிரூர்களோடிப் புரத்துளார்க்குரை
த்தார்.” என்றும் கூறினர், சிவலிங்கார்ச்சீனையே சர்வான்மர்க்கட்கும் செவ்விதா
கிய முத்திரெறியைப் பாவிப்பதாகலின், “செந் நெறியிலிங்கம்.” என்றாரெனி
னுமாம். (௩௩௨)

ஒற்றியூ ருழியுள் ளாரு மற்றுள புரியு ளாரும்
பற்றியூர்ந் தடைந்து கண்டார் பட்டினக் கடவு ளாரை
வெற்றியூர் மூன்றுஞ் செற்ற விமலரே யிவரா மென்றார்.
பெற்றியூ ரதிச யத்தின் பெருமையா ருரைசெய் வாரே.

(இ-ள்.) திருவொற்றியூரின் கணுள்ளாரும் மற்றும் அதைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற
ஊர்களிலுள்ளாரும், பட்டினத்துப் பிள்ளையாரென்னும் திருவெண்காட்டடி
களைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்பதைக் கடைப்பிடியாகப் பிடித்து வாகனங்களிலே
றிச் சேர்ந்து தரிசித்தார்கள். திரிபுரங்கள் மூன்றையும் தகித்தருளிய வெற்றி
யுடைய சிவபிரானே இத்திருவெண்காட்டடிகளாகும் என்றுரைத்தார்கள். இத்
தன்மையான அத்திருவொற்றியூரில் விளைந்த அதிசயத்தின் பெருமையைத்
உரைக்கவல்லார் யார்?—எ - று.

திருவொற்றியூரின் கணுள்ளார்க்கும் அவ்வூரினருகிற் சூழ்ந்துள்ள ஏனைய
ஊர்களிலுள்ளார்க்கும் இச்செய்தி எட்டிவிட்டமையின், அவ்வூரின் கணுள்ளார்
கால்நடையாகவும், ஏனைய ஊர்களிலுள்ளார் வாகனங்களின்மீதுநீர்ந்தும் வந்து
தரிசித்தார்களென்பார், “ஒற்றியூருழி யுள்ளாரு மற்றுள புரியுளாரும்-பற்றியூர்ந்
தடைந்துகண்டார் பட்டினக்கடவுளாரை,” என்றும் திருமேனியுடன் மணற்
குள் மறைந்து சிவலிங்கமாக விளங்குதல் சீவவர்க்கத்திற் சேர்ந்தார்க் கியலா
தாகலின், அவர் திரிபுரதகனராகிய சிவபிரானே எனநிச்சயத்தார்களென்பார்,
“வெற்றியூர் மூன்றுஞ் செற்றவிமலரேயிவராமென்றார்.”; என்றும், இத்தகைய
அற்புதம் அத்திருவெண்காட்டடிகட்கு ஏனையதலங்களிற் சித்தியாது இத்
திருவொற்றியூரிற் சித்தித்தலால், பெற்றியூ ரதிசயத்தின் பெருமையாருரை
செய்வார். „என்றும் கூறினர். இத்தலம் அத்தகைய சிறப்புடைத்தென்பதை,
“கண்டங் கரியநாங் கண்மூன் றுடையதா - மண்டத்தைப் போல வழகியநாந்,

மொண்ட-ருடலுருகத் தித்திக்கு மோங்கு புக மொற்றிக் கடலருகே நிற்குங் கருப்பு” எனவும், “ஒடுவிமுந்து சீப்பாயு மொன்பதுவாய்ப் புண்ணுக்-கிடுமருந் தை யானறிந்து கொண்டேன் - கடு வருந்துந்-தேவாதி தேவன் றிருவொற்றி யூர்த்தெருவிற்-போவா ரடியிற் பொடி.” எனவும் வாய்யெல்லாந் தீர்த்த மண வெல்லாம் வெண்ணீறு-காவனங்களெல்லாங் கணநாதர்-பூவுலகி-லீது சிவலோக மென்றென்றே மெய்த்தவத்தோ-ரோதுந் திருவொற்றியூர்.” எனவும்வரும்திரு வெண்காட்டடிகள் திருவாக்கானுத்தெளிச (கருசு)

மலர்மழை பொழிந்த வெங்கும் வானதுந் துமிழு முங்க
நலமலி கணங்கள் சூழ நாகநாட் டரம்பை மார்கள்
பலநடம் பரிலப் பூயிற் பாவையா ரடியர் பாட
விலகிய விதழி மாலை யீசனுக் கணிந்தா ரன்றே.

(இ-ள். இவ்வாறு நிகழ்ந்தவளவில் எவ்விடத்தும் புட்ப வருஷங்கள் வருஷித்தன தேவதுந்துபி கோஷிக்கவும், நன்மை விசேடித்த சிவகணங்கள் புடைசூழவும் தேவலோகத்துள்ள அரமகளிர்கள் பலவகையான நடன்மாட வும், நிலவுலகத்திலே மகளிர்களும் அடிபார்களும் துதிக்கவும், அங்கு வந்த வர்களினவரும் சிவபெருமானாக விளங்கிய திருவெண்காட்டடி கட்டுப் பிர காசமுள்ள கொன்றை மலர்மாலையைத் தரித்தார்கள்:—எ-று.

திருவெண்காட்டடிகள் சிவலிங்கவுருவாக விளங்கியவுடனே வானுல கும் மண்ணுலகும் களிப்பெய்தினவாகவின், தேவருலகத்துள்ள அரமகளிர் கள் றேவந்துந்துபி முழங்கவும் சிவகணங்கள் சூழவும் புட்பவருஷங்கள் பொழிபவும் ஆனந்தமேலீட்டால் நடனமாடினார்களெனவும், அவ்வாறே நிலவுலகத்தினும் மெய்யன்புறாய்ந்த மகளிர்களும் ஆடவர்களும் தோத்திரஞ் செய்து சிவமாக விளங்கிய திருவெண்காட்டடிகட்டுக் கொன்றை மலர்மாலை யணிந்தனரெனவும் கூறினர் இதனானன்றே. “உன்னு கின்றனை யுனைம னோர் பெரியனென் றுணருமா செயவுன்பான் - மன்னு மீசனே பந்தம்வீ டளிப்பவன் மற்றைப ரறிந் தென்னு-மன்ன வன்றிருப் பொன்னடி கரியதா வருந்தவஞ் செய் நெஞ்சே - பின்னை முன்னவ னுறகறிந் திறைஞ்சுமா பெ ருமைசெய் குவனோரே, எனச் சாந்த விங்கசுவாமிகளும் திருவாய்மலர்ந் திருக்கின்றனர்,

புகுவார் வார்த்தைந் நாத்தகவாப் புவனத் துள்ளு மந்தரத்து
மகமுந் தேவ ருலகுள்ளு மணிநீர் வேலி ஞாலத்துந் [தார்
தகுலோர் கேளா விவர்பேறு தமக்கும் வருமோ வெனக்களித்
நகையா நீறப் புரமுன்று மெரித்தார் பெருமை நவில்வார்யார்.

(இ-ள்.) திருவெண்காட்டடிகளைத் தரிசித்துச் செல்வோர்களின் சொற்களை, சொல்லுவோர் நாவின் தகைமையினாலே, பாடாளலோகத்தினும்

ஆகாயத்தினும் மகிழ்ச்சியுற்றிருக்கும் தேவலோகத்தினும், அழகிய கடனீரையே வேலியாகவுடைய நிலவுகலத்தினும் தகுதியுடையோர்கள் கேள்வியுற்று, இத் திருவெண்காட்டடிகளடைந்த முத்திப்பேறு தங்களுக்கும் கிடைக்குமோ என்று மகிழ்ந்தார்கள். திரிபுராங்களும் நீரூரும்படி சிரித்தெரித்த சிவபிரானுடைய புகழை எவர் கூறுவர்.—எ-று.

ஓர்செய்தியைக் கேள்வியுற்றபோது, அச்செய்திக்குரியார் தன்மையையும், அதைக் கூறினோருடைய தன்மையையும் உணர்ந்தபிறகே அதை நிச்சயமாகக் கொள்ளவேண்டுமாகலின், “புகுவார்வார்த்தை நாத் தகவாக்கே ட்டி.” என்றும், சொர்க்கம் மத்தியம் பாதலம் என்னும் மூன்றுமே திரிலோகங்களாயினும், சொர்க்கத்திற்கும் மத்தியத்திற்கும் இடையே அந்தா வாசிகளாகச் சிலரிருத்தலின் அவர்களும் இச் செய்தியைக் கேள்வியுற்றனரென்பார், “புவனத்துள்ளு மந்தரத்து-மகிழ்ந்தேவருலகுள்ளு மணிநீர்வேலி ஞாலத்தும்.” என்றும் மேற்சொன்ன உலகங்களினுள்ளா ரனைவரும் இச் செய்தியைக் கேள்வியுற்றாரேனும் அவருள் தகுதியமைந்தார் மாத்திரமே இப்பேறு நமக்கும் வருமோ எனக் கருதிக் களித்தாரென்பார், “தருவோரிவர் பேறு தமக்கும்வருமோ வெனக்களித்தார்,” என்றும், இவ்வளவு அற்புதங்களும் சிவபிரான் திருவருளாலே விளைந்ததாகலின், “நகையாநீறப் புரமூன்று மெரித்தார் பெருமை நவில்வார்யார்.” என்றும் கூறினர். கேள்வியுற்ற செய்தியை, அச்செய்திக்குரியார் தன்மையையும் அதனை யுரைத்தோர் தன்மையையும் உணர்ந்த பிறகே நிச்சயித்தல் வேண்டுமென்பதை, “எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண் - மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.” என்னும் திருக்குறளானு முணர்க. (கரு)

திருவம் பலமே முதலாய சிவத்தா னங்கள் பணிந்தனவு
மருவும் பொழுது திருவிசைப்பா வழத்துந் திறமு மொற்றியு
ரருளின் றிறத்தார் சிவலிங்க மாண வாரும் பூம்புகார்
விரவுங் குலத்தா ரறிந்தோகை வெள்ளத் தழுந்தா மிதந்தெழுந்தார்

(இ-ள்.) இத் திருவெண்காட்டடிகள் இதற்கு முந்தி, சிதம்பரம் முதலிய சிவக்ஷேத்திரங்களே வணங்கினமையும், அவ் வத்தலங்களே யடையும்தோது ஆங்காங்குத் திருவிசைப்பா திருவாய்மலர்ந்தருளும் வல்லபத்தையும், திருவொற்றியூரில் வந்து தியாகேசப்பெருமான் திருவருள் வல்லபத்தாற் சிவலிங்கவுருவானதையும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் கலந்துள்ள இவ் வடிகளின் மரபாருணர்ந்து, உவகைப்பிரவாகத்தின் மூழ்கி மிதந்தவர்களா யெழுந்தார்கள்.—எ-று.

எனவே, திருவெண்காட்டடிகள் தமது அவதாரப்பட்டினமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினின்றும் தமக்குரிய பெருஞ்செல்வத்தையும் உறவினர் நேயர் முதலியரையும் கான்றசோற்றிற் கண்டு கைவிட்டவராய்க் கடுந்துறவு பூண்டு வெளிப்பட்டதுமுதல், இவர் இத்தேயத்துள்ளார், இச் செயல்புரிசின்

றனர் என்பது முதலிய யாதொன்றும் அறியாராகிய இவ்வடிகளில் மரபினர் யாவரும், இவர் திருவொற்றியூர்க் கெழுந்தருளிச் சிவலிங்கவுரு வெய்திய பின்னர், சிதம்பரமுதலிய சிவதலயாத்திரை செய்துவந்ததும், ஆக்காங்கு திருவிசைப்பாக்கள் திருவாய்மலர்ந்துவந்ததும், இறுதியாகத் திருவொற்றியூரையடைந்து சிவலிங்கவுருவெய்தியதும் கேள்விப்பட்ட வளவில் அடங்கா மகிழ்ச்சியுற்றுப் பரவசப்பட்டவராய்த் தெளிந்தனரென்பார், “பூம்புகார்விரவுங் குலத்தாறிந்தோகை வெள்ளத்தழுந்தா மிதந்தெழுந்தார்.” என்றனர். பெருந்துக்கமேனும் பெருமகிழ்ச்சியேனும் ஒருவர்க்கெய்தின் அவர்கள் பரவசப்பட்டவர்களாய்ப் பெருமூர்ச்சை யுறுத வியல்பாகவின், “வெள்ளத்தழுந்தா மிதந்தெழுந்தார்.” எனினுமாம். (கருகா)

அழுவார் தொழுவார் சென்னியின்மே லங்கைத் தலவஞ்சலி முகிழ்ப்பார், வழுவா நமது குலத்தெய்வம் வருமோ காண வினி பென்பார், முழுவாண் மதியிங் கெழுந்தருளப் பெறுமோ வென்ன மொழி நின்றார், பொழுதோ டிவண் விட்டவ்விடம்போய்ப்பணியோ மென்பார் புண்ணியரே.

(இ-ள்.) அம்மரபினருட் புண்ணியம் புரிந்தோராகிய சிலர் அழுவார்கள், சிலர் திக்துநோக்கிப் பணிவார்கள், சிலர் தங்கள் சிாக்களின்மீது கரங்களைக் கூப்பி அஞ்சலிபுரிவார்கள். சிலர் முறைபிறழாத நமது மரபி லவதரித்த தெய்வம் நாம் தரிசிக்கும்படி இனி வருமோ என்பார்கள். சிலர் அவருடைய ஒளியுள்ள பூண சந்திரன்போன்ற திருமுகமாத்திரமேனும் இவ்விடத்தில் எழுந்தருளும்படி பெறுவோமோ என்றுரைக்கின்றார்கள், சிலர் இன்றைக்கே இவ்விடம்விட்டு வெளிக்கொண்டு அத் திருவொற்றியூர்க்குச்சென்று வணங்குவோமென்பார்கள். — எ-று

அந்நகரத்துள்ள இவ் வடிகளின் மரபினர் முதலிய யாவரும் இச் செய்தியைக் கேள்வியுற்றபோதினும், அவருட் புண்ணியம் வாய்த்துள்ள உத்தமர்க்கே இவ்வாறான ஆசையும் அன்பும் அபிமானமும் தோன்றிற்றென்பார், “என்பார்புண்ணியர்.” என்றனர். எனவே, ஆணவத்தடிப்பின் மேம்பட்டோர்க்கு அஞ்ஞானமென்றும் நீங்காதாகவின், அத்தகையோர்க்குக் கடவுளின் மெய்ப்புகழும் ஞானியர் சரிதமும் விருப்பமா யிராதென்பது கருத்து. இதனை, “வீணுரை கரும்புமீசன் மெய்யுரை வேம்பு மாக்குந் - தாணுவையிறஞ்ச லொட்டா தையலை யிறைஞ்சப்பண்ணு - நாணற விரத்தல் செய்யுநல்லவர்க் கீதல் செய்யா - வாணவ மலத்தின் செய்தி யிவ்வண மறிந்து கொள்ளே.” என்னும் பதிபசுபாசவினக்கத் திருவிருத்தத்தானும் தெளிக. அன்றியும், இப்புண்ணியர்கட்குள் வயோதிகப்பருவமுற்ற சிலர், ஐயோ! நமக்கு இவ்வாறு வாய்க்குமோவென்ற முத்தார்களென்றும், வேறு சிலர் நமக்கு இப்பேறு வாய்க்காவிடினும் அவரெய்திய திசையைநோக்கித் தியானித்துத் தொழுவோமாயின் அதற்குரிய - புண்ணியமேனும் வாய்க்காதா என் றெண்ணித் தொழுகுதார்களென்றும், இன்னும் சிலர் சாஷ்டாங்கமாகப் புணியவும்

சத்தியற்ற நாமென் செய்வோம் இருந்தபடியே சிரமேற்காங்குவிக்கத்தான் கூடு
மென்றெண்ணி அஞ்சலியஸ்த ராணர்களென்றும், பெண்பாலாரா யுள்ளாரிற்
சிலர், தாம் தனியே செல்லுதற்கு அருகர்களல்லராகலின், நமது குலதெய்வ
மாகிய திருவெண்காட்டடிகள் இனியொருக்கால் நாம் காணும்படி எழுந்தருளு
வரோ என்றாரென்றும், இன்னும் சிலர், அவர் திருமேனிகொண் டெழுந்தரு
ளாவிடினும் அவருடைய முகமதியேனும் ஈண்டெழுந்தருளப் பெறுவமோ
என்றாரென்றும், அவ்வாடவர்கள் மகளிர்களென்னும் இருவகுப்பினருள்ளும்
வயது முதிரப்பெருத வாவிபர்கள் யாவரும் இப்போதே இவ்விடம்விட்டு வெ
ளிக்கொண்டு அவ்விடத்தடைந்து வணங்குவோம் என்றார்களென்றும் கூறின
ரெனினுமாம். (கருள்)

சொன்ன வண்ணங் கிளைகளொடுங் துழனி யார்ப்ப வப்பதியோ
ரன்ன பெரியோர் போனநெறி யவனி தலமேற் பலர்படர்வா
ரின்ன வாற்றா லொற்றியூ ரிடத்தி லடைந்தார் சிவபெருமான்
றன்னைப் பணிந்திச் சிவபெருமான் றனையும் உணியா நிற்கின்றார்.

(இ-ள்.) மேற்கூறியவாறு அந்நகரத்தார் உறவினரோடும் செல்லும் கோ
ஷ்டமானது ஆரவாரித்தலால், அத்தகைய பெரியோர் சென்ற வழியாக, நில
வுலகத்துள்ள பலரும் செல்வார்கள். இம்மாதிரியாகத் திருவொற்றியூரென்னும்
தலத்திற் சேர்ந்தவர்களாய்த் தியாகேசப்பெருமானை வணங்கிக்கொண்டு, சிவ
லிங்கவுருவெய்திய திருவெண்காட்டடிகளாகிய சிவபெருமானையும் வணங்கி,
எதிரிலே நின்றார்கள்.—எ-று.

சென்று வணங்கி வருவோமென நிச்சயித்த புண்ணியர்களனைவரும்
அவ்வாறு புண்ணி பம் வாய்த்த தங்கள் தங்கள் உறவினர்களோடும் களிப்புமீக்
கூர்ந்து ஆரவாரித்துச் சென்றார்களென்பார், “கிளைகளொடுங் துழனியார்ப்ப.”
என்றும், அவர்கள் செல்லும்போது இடையிலுள்ள நகரத்தார் யாவரும் பின்
றொடர்ந்தார்களென்பார், “அன்னபெரியோர்போன நெறியவனித்தலமேற்
பலர்படர்வார்.” என்றும்கூறினர்.

போற்றி போற்றி நின்னிசாண்டு பூமென் கமலப் பதம்போற்றி
தேற்ற மருவும் பரநாதச் சிலம்பு போற்றி நலம்பயிலன்
மாற்ற வரிய புலியதளின் மருங்குல் போற்றி நெருங்கரவந்
தோற்று முதர பந்தமுந்திச் சுழியும் போற்றி யெழில் போற்றி.

(இ-ள்.) அழகும் மேன்மையும் வாய்ந்த தாமரைமலர்போன்ற தேவரீரு
டைய இரண்டு திருவடிகளும் துதிக்கப்படுவது. துதிக்கப்படுவது. துதிக்கப்படு
வது. தெளிவமைந்த மேம்பாடுற்ற ஒலிவாய்ந்த சிலம்பு துதிக்கப்படுவது. நன்
மைவிளங்குதல் மாற்றுதற்கரிதாகிய புலித்தோலணிந்த இடை துதிக்கப்படுவது.
நெருங்கிய சர்ப்பங்கள் விளங்குகிற உதரபந்தனமும் அதன் கீழுள்ள நாபிச்சுழி
யும் துதிக்கப்படுவது. அவற்றினழகும் துதிக்கப்படுவது.—எ-று.

பரநாதச் சிலம்பு என்பதற்கு மேலான ஒளிவடிவாயுள்ள வேதம்என், சிலம்பு எனினுமாம். என்னை, வேதத்திற்கு எழுதாக்கிளவி எனத்திருநவாய்த்திருத்தவின். வேதமே சிலம்பாமென்பதை, “வேதகிண்கிணி சிலம்பு ந்தடிகளின் மிழற்ற - வோதரும் பத முளரியு நருண்மது வொழுகப்-போ, னந்த மதுநுகர்ந் தலர்முகம் பொலியப் - பாதபங்கய முபநிடப் பாதுகை சூ னன்னும் திருவிளையாடற் புராணத் திருவிருத்தத்தானுமறிக புலித்தோலாதன்னை யணிந்தோர்க்கு நன்மைபயப்பதும் அந்நன்மை மாறுபடாததுமாகக் “நலம்பயிலன்மாற்றவரியபுலியதள்” என்றனர். புலித்தோல் சிவபிராணியை லணிந்துள்ளாரென்பதை, “அட்ட வேங்கையீருரிவைகீண்டசைத்தகோவலை மொட்டவீக்கிய புலியத ளுடுக்கையு மிடத்தோ - ளிட்ட யோகபட்டிகை பொன். னிடையிடை கட்டப் - பட்ட. கஃரொலி வேத்திரப் படைக்கை படைத்து,” என்னும் திருவிளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத் தானுமறிக.

புரிநான் மார்பும் வெண்ணீறும் புயமீ ராந்தும் புடைபோற்றி வரியா ரரவம் வச்சிரம்வாண் மழுவோ டபயம் வலம்போற்றி யரவார் பாசக் சயிறுமணி யனலங் குசத்தா ளிடம்போற்றி கரவா திருக்குந் திருநீல கண்டம் போற்றி யொளிபோற்றி.

(இ-ள்.) முப்புரியாக முறுக்கிய பூணுநூலணிந்த திருமார்பும் திருமெ ணீறும் தசபுயங்களும் இருபாரிசங்களும் துதிக்கப்படுவது. வரிகளையுடைய வகங்கணமும் வச்சிராயுதமும் வானும் மழுவும் அபயகரமும் பொருந்திய வ பாகம் துதிக்கப்படுவது. சர்ப்பகங்கணம் பாசக்கயிறு மணி அனல் அங்குசம் திய உமாதேவியின் இடப்பாகம் துதிக்கப்படுவது, மறையாதிருக்கின்றதிரு கண்டம் துதிக்கப்படுவது எ-று.

சிவபிரானைத் துதிப்போர் அவரிடப் பாகத்துள்ள உமாதேவியை ஒருங்குசேர்த்து அர்த்தனாரீசமூர்த்தமாகத் துதிப்பதும், அவ்வாறு துதிக்க றோர் கேசாதிபாதமாசவும் பாதாதிசேசமாகவும் துதிப்பதும் முறைமையாகல் அர்த்தனாரீசமூர்த்தத்தைப் பாதாதிசேசமாகத் துதித்த துதி இஃதென்றுணர் இவ்வாறு துதித்தல் முறைமையென்பதை, “தோலுந்துகிலுங் குழையுஞ் டோடும் - பால்வெள்ளை நீறும் பசஞ்சாந்தும் பைங்கிளியுஞ் - சூலமுந் தொ வளையுமுடைத் தொன்மைக் - கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந் தூதாய்கோத்தும்” என்னும் மணிவாசகப்பிரான் மலர்வாக்கானும், “வலந்தான் கழலீடம் பாட பாய்பு வலமிடமே - கலந்தான் வலநீறிடஞ் சாந்தொரி வலம் பந்திடமென பலந்தார் வலமிட மாடகம் வேல்வல மாழியிடஞ் - சலந்தாழ் சடைவலந் த ணங் குழலிடஞ் சங்கரற்கே.” என்னும் சேரமான் பெருமானையுரை திருவ காணும், சிவபிரானுக்குத் தசபுயங்களுள்வென்பதை, “திகட சக்கரச் செம்பு மைந்துளான் - சகட சக்கரத் தாமரைநாயக - னகட சக்கரவின்மணியாவுக விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவார்ப்.” என்னும் கந்தபுராணக் காப்ப

செய்யுளானுமறிக. பூணுதுவென்பது ஒவ்வோர் புரிக்கு ஒன்பதீழைகளாக
முறுக்கி அவ்வாறாகிய மூன்றுபுரிக்களை ஒருங்குசேர்த்தணிவதாகலின்; 'புரி
நால' என்றனர். இஃதில்வாறு முறுக்கி யணிவது முறைமை பென்பதை 'ஒன்
பதுகொண்டமூன்று புரிநுண்ணூண்' என்னும் நக்கீர தேவநாயனார் திருவாக்
ளானுந் தெளிக. (கச0)

நடுவு குடபாற் றென்றிக்கு நடக்கும் வடக்குக் கிழக்கிவற்றி
னடைவு படிசும் பொன்கருமை யர்த்தம் பாலா முகம்போற்றி
முடிவி லாத முகங்கடொறு முக்கட் கமல மலர்போற்றி
சடையு முடியும் பொன்னிதழித் தாமத்தொடையுந் தனிபோற்றி.

(இ-ள்.) நடுவு மேற்றிசை தென்திசை உலகத்தில் வழங்கும் வடதிசை
கீழ்த்திசை என்னும் இத்திக்குகளில், முறையாகப் படிசிறம்பொன்னிறம்பரு
கிறம் செங்கிறம் பானிறமாக விளங்கும் பஞ்ச முகங்களும் துதிக்கப்படுவன.
அழிவற்ற அம்முகங்களிலெல்லாம் திரிநயனங்களாகிய தாமரைமலர்கள் துதிக்க
ப்படுவன. சடையும் திருமுடியும் பொன்போன்ற கொன்றை மலர்களாகிய
மகத்துவமுள்ள மாலிகையும் தனித்தனி துதிக்கப்படுவது.—எ-று.

சிவபிரானுக்குரிய பஞ்சமுகங்களுள் கிழக்கிலுள்ளது தற்புருடமுகமென்
றும், தெற்கிலுள்ளது அகோமுகமென்றும், மேற்கிலுள்ளது சத்தியோசாத
முகமென்றும். வடக்கிலுள்ளது வாமதேவமுகமென்றும், நடுவிலுள்ளது ஈசான
முகமென்றும், இம்முகங்கட்கு முறையே பொன்மை கருமை வெண்மைசெம்
மை படிசும் என்னும் பஞ்சவர்ணங்களுடைத்தென்றும், சிவாகமங்கள்கோவுத்
தலின், "நடுவு குடபாற்றென்றிக்கு நடக்கும் வடக்குக்கிழக்கிவற்றி - னடைவு
படிசும் பொன்கருமை யர்த்தம் பாலாமுகம்போற்றி." எனக்கூறினர். சிவபிரா
னுக்கு இத்தகைய பஞ்சமுகங்களுள்வென்பதை, "தூய கண்மூன்றிடுகுடி சுட
ரும்பொன் வநனநான்கும் - பாயுமான் மழுவிடுகுடி பகர்வர தாபயங்கண்-மேய
திண் புயங்கணான்கு மிளிருமின் னையேதேசு - மாயதற் புருடெனம்மைக்குண
திசை யதனிற் காக்க" எனவும், "கரைகெழு மழுவுமானு மபயமுங் கண்ணி
மை - மறைதரு தொடையுஞ்செய்ய வங்கைகணான்குமேந்திப் - பொறைகொ
ணான் முகத்துமுக்கட் பொன்னிறமேனியோடு - மறைபுகழ் வாமதேவன்
வடதினச யதனிற் காக்க." "அங்குசங் கபாலஞ்சூல மணிவர தாபயங்கள்-சங்கு
மான் பாசமக்கந் தமருகங் கரங்களைந்தித் - திங்ளளிற் றவளமேனி திருமுக
மைந்தும் பெற்ற - வெங்களீ சானதேவ னிருவிசும் பெங்குவ்காக்க." எனவும்
வரும் சிவகவசத் திருவிருத்தங்களாற் றெளிக. (கசக)

சிவமொன் றாய சதாசிவமைக் தாகித் தெளிவு கூர்வேராக்குப்
பவமாற் றவரு மகேசமெனப் பாவு முருவத் தைந்தாகி

யவமாற் றியமெய்க் கடவுளுட னாகும் பொருளே யடிபோற்றி
கவலா தெம்மைக் காக்கவருங் கருணா சிதியே யடிபோற்றி

(இ-ள்) சிவம் என்னும் ஒன்றாயிருந்தும், சதாசிவ னீராகிய பஞ்சமூர்த்தி களாகவும், தெளிவின் மேம்பட்டோர்க்குப் பிறவியைத் தவிர்க்க வருகின்ற மகேசமென்று துதிக்கத்தக்க அச்சதாசிவத்திலே ஐந்துருவமாகவும், ஆன்மாக்க ளின் துபரைப் போக்கியருளும் உண்மைக் கடவுளுடனொன்றாகும் வஸ்துவே! தேவரீர் திருவடி துதிக்கப்படுவது. கவலையுறாமல் எங்களைப்பரிபாலிக்க எழுந்த ருளுகின்ற அருள்வைப்பே! தேவரீர் திருவடி துதிக்கப்படுவது.—எ-று.

ஏகமாய் நின்ற சிவபிரானே சிருட்டிக்கையில் பிரமனாகவும், திதிக்கையில் திருமாலாகவும், சங்கரிக்கையில் உருத்திரனாகவும், திரோபவிக்கையில் மகேசு கரனாகவும், அனுக்கிரகிக்கையில் சதாசிவனாகவும் விளங்கலின், “சிவமொன்றாய சதாசிவமைந்தாகி.” என்றும், அச்சதாசிவ மூர்த்தமாக விளங்குகையில், சுத்த வித்தை-ஈச்சரம்-சாதாக்கியம்-சத்தி-சிவம் என்னும் பஞ்சகலைகளாகிய உருவங்க ளுடையெனின், “மகேசமெனப்பாவு முருவத் தைத்தாகி” என்றும், இத்துதிஅத் தகைய சிவத்துடன் கலந்த திருவெண்காட்டடிகளுடையதாகலின், “அவமாற் றியமெய்க்கடவுளுடனாகும் பொருளே யடிபோற்றி.” என்றும், அவ்வடிகள் தமது மரபி லவதரித்தனொன்னும் உரிமை தோன்ற, “கவலாதெம்மைக் காக்கவருங் கருணாசிதியேயடிபோற்றி.” என்றும் கூறினர். ஏகமாய் நின்ற சிவபிரானே பஞ்சமூர்த்திகளாயின வென்பதை, “அயன்றனை யாதியாக வானுரு வென்ப தென்னை - பயந்திடுஞ் சத்தியாதிபதிதலாற்படைப்பு மூல - முயன்றன ரிவரே யாயின் முன்னவ வென்னை முற்று - நபந்திடு மவனிவர்க்குநண்ணுவ தொரொ வொன்றாமே.” எனவும், சுத்த வித்தை முதலிய கலைகளுடையெனின், “வித் தையோ டீசர் சாதாக் கியஞ்சத்தி சிவங்களைந்துஞ், சுத்ததத்துவஞ்சி வன்றன் சுத்தர வடிவ மாகு - நித்தமென்றுரைப்பர் காலநீங்கிய நிலைமை யாலே - வைத்திலர் முற்பிற்பாடு வருவித்தார் கருமத்தாலே” எனவும் வரும் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தங்களானும், “ஏகமான வருவான நீயருளி னாலநேகவுருவா கியே - யெந்தநா ளகில கோடி சிருட்டிசெய விசையு நாள்வரைய நாண்முத, லாகநா ள்துவரைக்கு முன்னடிமை கூடவே ஜனன மானதோ - வணந்தமுண்டு நல் ஜனனமீ திதனு ளறிய வேண்டுவன வறியலா, மோக மாதி, தருபாசமானதை யறிந்துவிட் டெனையு முனையுமே - முழுதுணர்ந்துபா மான வின்பவெளமூழ்க வேண்டுமிது வின்றியே, தேகமேநமுவி நானுமே நமுவின் பின்னையுய்யும்வகை யுள்ளதோ - தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல சிற்சுகோதய விலாசமே” என்னும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானும் தெளிக (கசஉ)

என்று போற்றி மாபூசை யியற்றிப் பணிகள் பலபுரிந்து
மன்றல் கமமு மவ்வூரில் வசித்தார் சிலவ ரிவர்க்காக

நன்றி பெருகு மிஞ்சியிசை நகரமதனி னினிதமர்ந்தார்
'குன்றாச் செல்வ மிருமைக்கும் பெற்றார் சற்றுங் குறைவிலரே.

(இ-ள்.) என்று இவ்வாறாகத் துதித்து அத் திருவெண்காட்டடிகளாகிய சிவலிங்கப்பெருமானுக்கு விசேட பூசை செய்து அங்கியற்றவேண்டிய திருப்பணிகள் பலவற்றையு மியற்றி, அத் திருவெண்காட்டடிகட்காக மணங் கமழ்கின்ற அத் திருவொற்றியூரில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் நன்மை விசேடித்த மதில்களமைந்த அருகிலுள்ள நகரத்தில் இனிமையுடன் வசித்திருந்தார்கள். இவ் விரு வகுப்பினரும் இம்மை மறுமை என்னும் இரண்டிற்கும் குறையாத பாக்கியம் அடைந்தார்கள். அதனாற் கொஞ்சமும் குறைவுபாடற்றவர்களானார்கள்—எ-று.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திருந்து வந்தவர்களாகிய திருவெண்காட்டடிகளின் மரபினர், தியாகேசப்பெருமானையும் திருவெண்காட்டடிகளையும் துதித்து முடிந்தபின், திருவெண்காட்டடிக ளாலயத்திற்குரிய திருப்பணிகள் பலவற்றையும் புரிந்து, அவ்வூரிலேயும் அதற்கடுத்த கோத்திலேயும் வசித்திருந்தார்கள். இவ்வாறு அவ்வடிகட்கேற்ற திருப்பணிகளியற்றி முடித்தமையின் அவ் விருவகுப்பினரும் இம்மை மறுமைப் பயன்களை எய்தப் பெற்றவர்களாய்க் குறைவற்றவர்களானார்கள் என்றபடி. (கசக)

வேறு

அருளுமி லிங்க மான வன்பர்தங் காதை கேட்போர்க்
கிருளருஞ் செல்வ மல்கு மென்றுநன் னலங்க ணைஹும்
பெருமையு மறிவு மென்றும் பிறங்கிய கதியு மாகுந்
திருமகள் கலைம கள்கை சேர்வதுந் திண்ண மாமே.

(இ-ள்.) யாவர்க்கும் திருவருள்பாலிக்கும் சிவலிங்கவுருவடைந்த திருவெண்காட்டடிகள் சரிதையை, சிரவணிப்போர்க்கு, அஞ்ஞானம் நீங்கும், மெய்ஞ்ஞானச்செல்வம் ஓங்கும், எப்போதும் நன்மைப்பயன்களை வாய்க்கும், மேம்பாடும் உண்மையறிவும் எக்காலமும் விளக்கமுற்ற முத்தியின்பம் உண்டாகும். இலக்குமி சாஸ்வதி என்னும் இவ் விருவருளும் கைகூடுவதும் நிச்சயமாகும்.—எ-று.

எனவே திருவெண்காட்டடிகளின் திவ்ய சரிதையைச் சிரவணிப்போர்க்கு, முதலில் அஞ்ஞானநீக்கமும், அதனால் மெய்ஞ்ஞானோதயமும், அம்மெய்ஞ்ஞானோதயத்திற்கு இடையூறின்றி நன்மைப்பயன்களும், அந் நன்மைப்பயன்களிலே விருப்பமேலிட்டமுந்தாதபடி உண்மையறிவும், கடைசியாக முத்தியின்பமுமாகிய பாசகானுபவமும், கல்வி செல்வமென்னும் இருவகையான இக்கானுபவமும் விளையுமென்பதாம். சிவசுரிதமும் சிவனடியார் சரிதமு வென்று

ய6

கலின், சிவசரிதச் சிரவணிகட்குக் கூறியுள்ள இகபர சுக்ரானுபவங்களைப் போல
இச் சரிதத்தைச் சிரவணிப்போர்க்கும் பயனாகக் கூறினர். சிவசரிதச் சிரவணி
சட்குரிய பயன்களு மிவ்வாறென்பதை, “திங்களணிதிருவால வாயெம்மண்
றிருவிளையாட் டிவையன்பு செய்து கேட்போர்-சங்கந்திப் பதுமந்திச் செல்ல
மோங்கித் தகைமையுறு மகட்பெறுவர் பகையை வெல்வர் - மங்கலநன் மணம்
பெறுவர் பிணிவந் தெய்தார் வாணாளு நனிபெறுவர் வாளு டெய்திப் - புங்கவா
யங்குள்ள போக மூழ்கிப் புண்ணியராற்ச் சிவனடிக்கீழ் நண்ணி வாழ்வார்.”
என்னும் தி. விளையாடற்புராணத் திருவிருத்தத்தானுந் தெளிக. (௧௪௪)

சுவரவற்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௩௩௬.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்புராணம்.

முற்றுப் பெற்றது.



திருநகரத்திரக் குறிப்பு

நேசை வெண்பா.

மண்ணுசை போன்னுசை மாதாசை நீத்தருளை
உண்ணுடியொற்றி யுயர்பதியில்—பண்ணுது
நாடிலிங்க மாய்ப்பட்டி னத்தடிக ளானதினம்
ஆடியுத்தி ராடநா ளாம்

சென்னைக் கிரீஸ்டியன் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதரும்

உரையாசிரியரும் சைவப்பிர சாரகருமாகிய

சக்காடு. இரத்தினவேலுமுதலியாரவர்களியற்றியது.